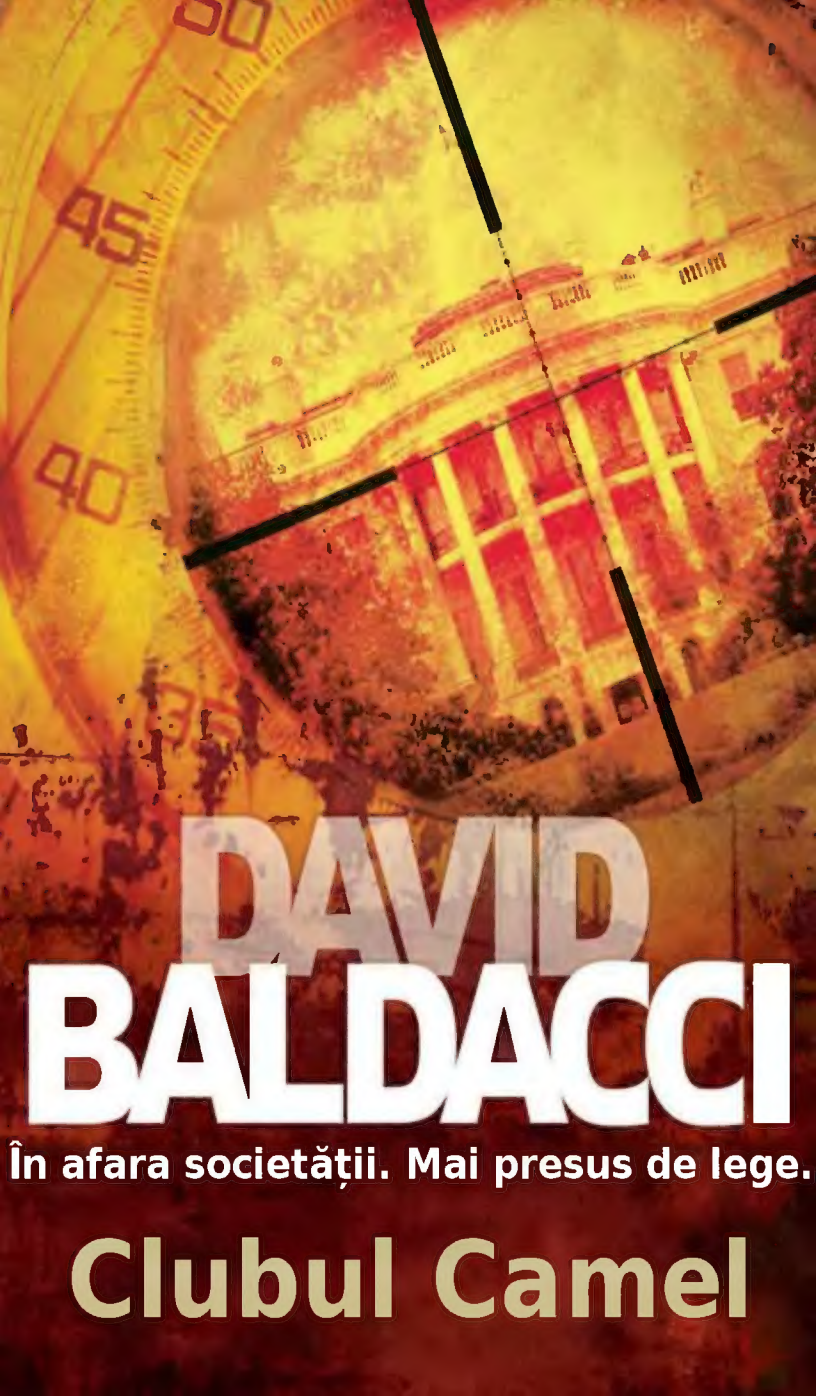

DAVID
BALDACCI
În afara societății. Mai presus de lege.
Clubul Camel

David Baldacci

CAMEL CLUB

Traducere din limba engleza
LAURA BERTEANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Camel Club / David Baldacci; trad.: Laura Berteanu. –
Bucureşti RAO International Publishing Company, 2010
ISBN 978-973-54-0157-3

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
Camel Club
© 2005 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0157-3

Acest roman le este dedicat bărbaților și femeilor din Serviciul Secret al Statelor Unite ale Americii

Și lui Larry Kirshbaum, editor de cea mai înaltă clasă, publicist de excepție și minunat prieten

PROLOG

Chevroletul Suburban gonea pe șosea, învăluit de întunericul tăcut al regiunii rurale din statul Virginia. Adnan al-Rimi, în vârstă de patruzeci și unu de ani, stătea aplecat peste volan, concentrându-se asupra drumului biciuit de un vânt puternic. Erau o mulțime de căprioare în această zonă și Adnan nu avea nici cea mai mică dorință să vadă vreo pereche de coarne însângerate străpungându-i parbrizul. De fapt, se săturase să se tot ferească de lucruri care-l atacau. Își ridică de pe volan mâna înmănușată și pipăi revolverul din tocul de sub haină; arma nu era doar un element care-l liniștea pe Adnan, era o necesitate.

Dintr-odată, auzi un zgomot deasupra și privi numaidecât pe fereastră.

Avea doi pasageri pe bancheta din spate. Bărbatul care vorbea foarte agitat la mobil, în persană, era Muhammad al-Zawahiri, un iranian care intrase în țară cu doar puțin timp înainte de atacurile teroriste de la 11 septembrie. Bărbatul de lângă el era un afgan pe nume Gul Khan, care nu se afla în State decât de câteva luni. Khan era masiv și musculos, cu capul ras. Purta o haină de vânătoare, de camuflaj, și-și verifica arma automată cu degete agile. Cu un clinchet, puse la loc încărcătorul și setă butonul de tragere pe opțiunea foc-cu-foc. Câteva picături de ploaie se loviră de fereastră și Khan le privi scurgându-se, fără să schițeze nici o mișcare.

– E un peisaj frumos, spuse Khan în pashtu, un dialect pe care Muhammad îl vorbea, dar cu care Adnan nu era decât vag familiarizat. Țara mea e plină de carcasele de metal ale tancurilor sovietice, fermierii ară pe lângă ele. Făcu o pauză, apoi adăugă cu o expresie de adâncă satisfacție: Și niște carcase americane, avem și de-astea.

Adnan privea întruna în oglinda retrovizoare. Nu-i plăcea să aibă în spatele lui un individ cu o armă automată, fie el frate întru credința islamică. Și nici în iranian nu avea prea multă încredere. Adnan se născuse în Arabia Saudită, dar emigrase în Irak în copilărie. Luptase pentru Irak în groaznicul război dintre cele două țări și încă mai simțea o puternică dușmănie față de Iran. Din punct de vedere etnic, Muhammad al-Zawahiri era persan, nu arab, ca al-Rimi. O diferență în plus care-i dădea lui al-Rimi motive să nu aibă încredere în el.

Muhammad termină de vorbit la telefon, își șterse o pată de noroi de pe cizmele de cowboy, verifică ora la ceasul extrem de scump pe care îl purta la mână, apoi se lăsă pe spate și zâmbi în timp ce-și aprindea o țigară. Spuse ceva în persană și Khan râse. Respirația afganului mătăhălos mirosea puternic a ceapă.

Adnan strânse și mai tare mâna pe volan. Nu fusese niciodată neglijent și nu-i plăcea frivolitatea cu care iranianul trata problemele serioase. Câteva clipe mai târziu, Adnan privi iar pe fereastră.

Muhammad auzise și el, nu încăpea îndoială. Coborî geamul, scoase capul afară și privi cerul acoperit de nori. Când zări sclipirea de lumină roșie de deasupra, îi strigă ceva lui Adnan, care dădu din cap și apăsă nervos accelerația; amândoi bărbații din spate își strânseră centurile de siguranță.

Chevroletul zbura pe drumul șerpuit de țară, balansându-se atât de tare la unele curbe, încât bărbații din spate trebuiau să se țină de mânere cu toate cele zece degete. Și totuși, nici cea mai rapidă mașină din lume nu poate întrece un elicopter pe un traseu cu serpentine.

Vorbind din nou în persană, Muhammad îi ordonă lui Adnan să oprească sub un pâlc de copaci și să aștepte, ca să vadă dacă elicopterul își continua drumul. Tot în persană, spuse:

– Accident de mașină, Adnan? Evacuare medicală cu elicopterul, poate?

Adnan ridică din umeri. Nu vorbea prea bine persana și adesea îi scăpau nuanțele limbii. Totuși, nu trebuia să fie lingvist ca să simtă nervozitatea din vocea colegului său. Opri sub un pâlc de copaci și toți trei bărbații coborâră din mașină și se ghemuiră lângă vehicul. Khan își ridică arma automată spre cer, iar Adnan își scoase la rândul lui pistolul. Muhammad strânse doar mâna în jurul telefonului și privi neliniștit în sus. Preț de o clipă, păru că elicopterul plecase, apoi însă un fascicul de lumină de căutare străpunse frunzișul direct deasupra lor.

Următorul cuvânt rostit de Muhammad fu în engleză:

– La dracu'!

Îi făcu semn cu capul lui Adnan, trimițându-l să se ducă să vadă mai bine.

Irakianul alergă ghemuit până când ajunse la marginea zonei acoperite de copaci și, cu mare atenție, privi în sus. Elicopterul plana la douăzeci de metri deasupra. Adnan se întoarse la tovarășii lui și raportă ce văzuse.

– S-ar putea să caute un loc de aterizare, adăugă el.

– Avem un aruncător de grenade în portbagaj? întrebă Muhammad, cu voce ușor tremurată.

Era obișnuit să fie creierul în acest gen de operațiuni și nicidecum unul dintre soldații care ucideau propriu-zis – și care adesea mureau în plină acțiune.

Adnan scutură din cap.

– N-am crezut c-o să avem nevoie de o grenadă cu propulsie în seara asta.

– La dracu'! zise din nou Muhammad. Ascultați, șuieră el, cred că aterizează!

Coroanele copacilor începuseră să tremure din cauza rotorului elicopterului.

Adnan dădu din cap înspre însoțitorii lui.

– Este un elicopter de doar două persoane. Iar noi suntem *trei,* adăugă el cu încredere. Îi aruncă o privire conducătorului lor. Scoate-ți arma, Muhammad, și pregătește-te s-o folosești. N-o să plecăm în liniște. O să luăm și niște americani cu noi.

– Prostule! explodă Muhammad. Îți închipui că n-au chemat deja întăriri? Vor doar să ne țină pe loc până le sosesc ajutoarele.

– Hârtiile noastre sunt în ordine, răspunse Adnan. Ce-i mai bun pe piață.

Iranianul îl privi de parcă ar fi fost nebun.

– Suntem *arabi înarmați* în mijlocul unor ferme de porci din Virginia. O să-mi ia amprentele și o să afle în câteva secunde cine sunt de fapt. Suntem prinși în capcană, adăugă cu un nou șuierat. Cum este posibil? Cum?

Adnan arătă spre mâna bărbatului.

– Poate din cauza mobilului la care vorbești întruna. Pot să le ia urma. Te-am avertizat în legătură cu asta.

– Facă-se voia lui Allah, spuse Gul Khan, în timp ce-și seta arma pe foc automat, de parcă aceasta ar fi fost voia dumnezeului lui.

Muhammad îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Dacă suntem opriți acum, planurile noastre nu vor reuși. Crezi că Allah vrea asta? Așa crezi? Făcu o pauză și trase adânc aer în piept, ca să se calmeze. Uite ce vreau să faceți. Ce *trebuie* să faceți! Ridică un deget tremurător spre copacii care vibrau deasupra lor și spuse cu voce fermă: Vreau să-i țineți pe loc, ca eu să pot să fug. Mai există un drum, la aproape un kilometru printre copaci, spre vest. Pot să-l sun pe Marwan să vină să mă ia cu celălalt camion la locația stabilită. Dar trebuie să-i țineți pe loc. Trebuie să faceți asta!

Adnan îi aruncă şefului său o privire întunecată. Judecând după expresia feţei, dacă ar fi existat în limba lui o traducere pentru „laş de doi bani", Adnan ar fi folosit-o cu siguranţă.

– Plecaţi acum! Îndepărtaţi-i! Este sacrificiul vostru pentru cauză, strigă Muhammad în timp ce începea să se retragă cu spatele.

– Dacă tot trebuie să murim ca să scapi tu, măcar dă-ne arma ta, rosti cu amărăciune în glas Adnan. *Tu* n-o să ai nevoie de ea.

Iranianul îşi scoase pistolul şi i-l aruncă lui Adnan.

Matahala de Khan se întoarse înspre elicopter şi zâmbi.

– Ce zici de planul ăsta, Adnan? spuse el peste umăr. Distrugem coada elicopterului înainte să apuce să aterizeze americanii. A fost o tactică foarte eficientă în ţara mea. Coloana vertebrală plesneşte ca o nuieluşă în clipa în care atinge pământul.

Glonţul îl lovi în spatele gâtului şi, ca o ironie a sorţii, coloana lui Khan plesni acum ca o nuieluşă. Uriaşul afgan se prăbuşi mort.

Adnan îşi mută pistolul de deasupra primei victime şi îl îndreptă spre Muhammad care, văzând atacul trădătorului, o rupsese deja la fugă. Totuşi, nu era cine ştie ce atlet, iar cizmele de cowboy cu care era încălţat nu erau potrivite pentru alergat. Adnan îl ajunse din urmă în clipa în care Muhammad se împiedică de un trunchi de copac putrezit.

Muhammad îl privi în timp ce Adnan îl ţintuia cu propriul său pistol. Şuvoiul de cuvinte rostite de Muhammad în persană fură urmate de rugăminţi într-o arabă stâlcită apoi, în cele din urmă, în engleză:

– Adnan, te rog! De ce? De ce?

Adnan răspunse în arabă:

– Faci trafic de droguri. Spui că pentru a ne finanţa eforturile. Şi totuşi, petreci mai mult timp ca să-ţi cumperi cizme scumpe de cowboy şi bijuterii fistichii decât slujind cauza islamului, Muhammad. Ai pierdut calea dreaptă. Eşti american de-acu'. Dar nu e ăsta motivul pentru ce fac.

– Spune-mi de ce atunci! strigă iranianul.

– Este sacrificiul *tău* pentru scopul suprem.

Adnan nu zâmbi, însă triumful i se putea citi în ochi. Trase un glonț în tâmpla stângă a bărbatului și nici o rugăminte, în nici o limbă, nu se mai auzi din gura iranianului. Adnan apăsă mâna lui Muhammad în jurul armei, apoi o puse jos și o luă repede înapoi spre luminiș, unde elicopterul aterizase. Una din ușile pasagerilor se deschidea. Adnan mințise. Era de fapt un elicopter de patru persoane. Coborâră doi bărbați. Erau occidentali cu expresii sumbre și cărau ceva între ei. Adnan îi conduse la trupul lui Muhammad, după ce se opri să-și ia o armă automată din mașină.

Obiectul pe care îl cărau cei doi bărbați era un sac pentru cadavre. Îi deschiseră fermoarul. Înăuntru era un bărbat, un bărbat care semăna uluitor de mult cu Adnan și care era îmbrăcat exact ca el. Era inconștient, dar încă mai respira. Îl sprijiniră de un copac aproape de locul unde zăcea iranianul mort. Adnan îi întinse portofelul unuia dintre bărbați, care îl puse în buzunarul hainei bărbatului inconștient. Apoi celălalt bărbat luă arma de la Adnan, apăsă în jurul ei mâinile inerte ale lui Muhammad, o îndreptă spre bărbatul lipsit de cunoștință și o descărcă în capul acestuia, distrugându-i instantaneu o parte din față. O ființă vie transformată în cadavru în doar câteva clipe. Adnan era expert în astfel de lucruri, și nu de bunăvoie. *Trebuie să fii nebun ca să-ți alegi o astfel de vocație!*

Câteva clipe mai târziu, Adnan și cei doi bărbați alergau spre elicopter. Se suiră în el și aparatul se ridică numaidecât în aer. Nu exista nici un însemn pe marginile sau pe coada elicopterului și nici unul dintre bărbați nu purta uniformă. Ce-i drept, abia dacă-i aruncară o privire lui Adnan, care se instală într-unul dintre locurile din spate și-și strânse centura. Parcă ar fi încercat să uite că era acolo.

Adnan nu se mai gândea la însoțitorii lui morți. Gândurile lui zburaseră înainte, spre o glorie mult mai măreață, care îl aștepta.

Dacă ar fi reuşit, omenirea ar fi vorbit despre asta generaţii întregi, cu infinită uimire. Adnan al-Rimi era de-acum oficial un om mort. Şi totuşi, nicicând nu fusese mai valoros.

Elicopterul o luă pe o rută spre nord, întorcându-se în Pennsylvania de vest. Într-un oraş numit Brennan. Un minut mai târziu, cerul Virginiei rurale era din nou liniştit, cu excepţia susurului unei ploi blânde care nu se grăbea să spele tot sângele.

CAPITOLUL 1

Alerga cât putea de repede, în timp ce gloanţele se înfigeau pretutindeni în jurul lui. Nu vedea cine trăgea şi nu avea armă ca să poată riposta. Femeia de lângă el era soţia lui. Fetiţa de lângă ea era fiica lor. Un glonţ străpunse încheietura femeii şi el o auzi ţipând. Apoi, un al doilea glonţ îşi nimeri ţinta şi ochii soţiei lui se măriră. Era acea dilatare a pupilelor, de o fracţiune de secundă, care anunţa moartea înainte chiar ca aceasta să fie înregistrată de creier. Văzându-şi soţia căzând, alergă lângă fetiţa lui, ca să o protejeze. Degetele lui se întinseră spre ale ei, dar îşi ratară ţinta. Mereu o ratau.

Se trezi şi se ridică în capul oaselor. Sudoarea i se scurgea pe obraji, pierzându-se în cele din urmă în barba lungă şi stufoasă. Îşi turnă pe faţă puţină apă dintr-o sticlă, lăsând picăturile reci să-i alunge durerea înecăcioasă provocată de coşmarul ce revenea iar şi iar.

Când se ridică din pat, îşi simţi picioarele atingând cutia veche pe care o ţinea acolo. Ezită o clipă, apoi ridică încet capacul. Înăuntru era un album zdrenţuit. Rând pe rând, privi cele câteva fotografii ale femeii care fusese soţia lui. Apoi îşi îndreptă atenţia spre fotografiile cu fetiţa lor – făcute pe când era bebeluş şi mergea de-a buşilea. Nu mai avea fotografii cu ea mai târziu.

Şi-ar fi dat viaţa să o vadă, măcar pentru o clipă, tânără femeie. Nu trecea zi fără să se întrebe ce-ar fi putut fi.

Privi în jur, examinând interiorul mobilat sărăcăcios al căsuţei. Rafturi prăfuite, încovoiate sub greutatea cărţilor de tot felul, îl priveau la rândul lor. Lângă fereastra mare ce dădea spre terenurile întunecate, era un birou vechi, acoperit de jurnale pline cu un scris de mână extrem de precis. Un şemineu din piatră înnegrită oferea cea mai mare parte a căldurii şi mai avea şi o bucătărioară unde-şi pregătea mesele simple. O baie minusculă completa modesta amenajare a locuinţei lui.

Se uită la ceas, luă un binoclu de pe masa şubredă de lemn de lângă pat şi înşfăcă de pe birou un rucsac de pânză roasă. Îndesă în sac binoclul şi câteva dintre jurnale şi ieşi din casă.

Bătrânele plăci de mormânt îi apăreau ca nişte umbre în faţă, iar lumina lunii se răsfrângea în piatra mâncată de vreme şi acoperită de muşchi. În clipa în care coborî de pe verandă şi puse piciorul în iarbă, aerul rece păru să-i alunge din cap senzaţia de arsură pe care coşmarul o lăsase în urmă... dar nu şi din inimă. Din fericire, trebuia să se ducă undeva în această noapte, dar mai avea încă timp. Şi, ori de câte ori avea timp, se ducea, fără excepţie, într-un singur loc.

Ieşi pe poarta mare, din fier forjat, pe care un scris ornamental anunţa că acolo era cimitirul Mt. Zion, localizat în nord-vestul oraşului Washington D.C. şi deţinut de Biserica Metodistă Unită Mt. Zion, din apropiere. Era cea mai veche congregaţie de negri din oraş; fusese înfiinţată în 1816 de către nişte oameni cărora nu le plăcea să-şi exprime credinţa într-o locaş de proslăvire împărţit în două, care nu părea să înţeleagă conceptul de egalitate între scripturi. Parcela de aproximativ douăsprezece mii de metri pătraţi fusese de asemenea o oprire importantă pe traseul căii ferate subterane pe care fuseseră

transportați sclavi din Sud către libertatea din Nord în timpul Războiului Civil.

Cimitirul era mărginit într-o parte de masiva Dumbarton House, sediul asociației *National Society of the Colonial Dames of America*[1], iar în cealaltă parte, de o clădire rezidențială joasă, din cărămidă. Cimitirul fusese neglijat zeci de ani de zile, plăcile funerare se înclinaseră și buruienile crescuseră până la brâu. Apoi biserica împrejmuise cimitirul cu un gard și construise cabana micuță a îngrijitorului.

În apropiere se afla cimitirul Oak Hill, mult mai mare și mult mai cunoscut, ultimul loc de odihnă pentru mulți oameni importanți. Totuși, el preferase Mt. Zion și locul pe care acesta îl ocupa în istorie, de poartă spre libertate.

Fusese angajat pe postul de îngrijitor al cimitirului cu ceva ani în urmă și își lua munca foarte în serios, având grijă ca terenul și locurile de veci să fie păstrate în bună stare. Căsuța pe care o primise odată cu postul fusese primul lui cămin pe care-l avusese după mult timp. Biserica îl plătea cu bani gheață, fără să-și mai bată capul cu birocrația. Oricum, nu câștiga nici pe departe cât să-și permită să mai plătească și taxe. Adevărul era că banii de-abia dacă-i ajungeau să trăiască. Și totuși, era cea mai bună slujbă pe care o avusese vreodată.

O luă spre sud pe 27th Street și urcă într-un autobuz Metro care-l lăsă curând la câteva străzi distanță de cea de „a doua casă" a lui. Trecând pe lângă cortul micuț care, cel puțin teoretic, îi aparținea, își scoase binoclul din rucsac și, ascunzându-se în umbra unui copac, îl folosi pentru a cerceta clădirea de pe cealaltă parte a străzii. Luase cu el binoclul din inventarul guvernamental după ce-și servise cu mândrie țara, înainte să-și piardă cu desăvârșire încrederea în conducătorii ei.

---

[1] Societatea Națională a Doamnelor din Coloniile Americii

Nu-şi mai folosise numele adevărat de zeci de ani. Era de multă vreme cunoscut drept Oliver Stone[1], un nume pe care-l adoptase dintr-un sentiment ce nu putea fi descris decât ca un fel de sfidare îndrăzneaţă.

Se regăsea în creaţia legendară a ireverenţiosului regizor de film, care punea la îndoială percepţia „oficială" a istoriei, o istorie ce se dovedea adesea a fi mai mult ficţiune decât realitate. I se păruse potrivit să adopte numele bărbatului, de vreme ce şi *acest* Oliver Stone era la rândul lui foarte interesat de adevărul „real".

Continuă să studieze prin binoclu intrările şi ieşirile din clădirea ce exercita asupra lui o neîncetată fascinaţie. Apoi Stone intră în cortul lui micuţ şi, folosind o lanternă veche, îşi notă cu grijă observaţiile într-unul dintre jurnalele pe care le adusese în rucsac. Ţinea o parte dintre acestea în căsuţa de îngrijitor şi mult mai multe în ascunzători de prin alte părţi. Nu lăsa nimic în cort fiindcă ştia că acesta era percheziţionat în mod regulat. Avea mereu în buzunar permisul oficial care atesta că avea dreptul să-şi ţină cortul acolo, precum şi dreptul să protesteze în faţa clădiri de pe cealaltă parte a străzii. Şi-şi lua acest drept foarte în serios.

Întorcându-se afară, urmări gardienii care-şi aranjau în tocuri pistoalele şi armele automate sau vorbeau din când în când prin staţiile de emisie-recepţie. Îl cunoşteau cu toţii şi erau precaut de politicoşi, aşa cum sunt întotdeauna oamenii în faţa celor care se pot repezi dintr-odată asupra lor. Stone făcea la rândul

---

[1] Oliver Stone născut pe 15 septembrie, 1946; unul dintre cei mai mari regizori şi scenarişti americani ai ultimelor decenii. Filmele sale au stârnit mereu controverse, prin tematica lor: războiul din Vietnam *(Platoon* – 1986), politica duplicitară a Americii *(Born on Fourth of July* – 1989), rapacitatea marilor moguli ai finanţelor *(Wall Street* – 1987), minciunile oamenilor politici *(JFK* – 1992), violenţa care marchează istoria Statelor Unite *(Natural Born Killers* – 1994). Filmele lui Stone au fost adeseori acuzate că promovează teorii ale conspiraţiei sau că nu respectă adevărul istoric. (n.tr.)

lui mari eforturi să îi trateze cu respect. Întotdeauna ne purtăm diferit când avem în față o persoană înarmată. Oliver Stone, deși nu putea fi catalogat drept o persoană obișnuită, era departe de a fi nebun.

Își intersectă privirea cu un gardian care îi strigă:

– Hei, Stone! Am auzit că l-au împins pe Humpty Dumpty. Transmite mai departe!

Unii dintre colegii gardianului râseră la aceste cuvinte și chiar și buzele lui Stone se încrețiră într-un zâmbet.

– S-a notat! îi răspunse bărbatului.

Îl văzuse pe gardianul cu care vorbea împușcând un om la doar câțiva metri de locul în care stătea acum. Adevărul fie spus, celălalt deschisese primul focul asupra lui.

Își strânse pantalonii ponosiți mai tare în jurul taliei subțiri, își netezi părul lung, cărunt spre alb, și se opri o clipă să-și lege șiretul cu care încerca, fără să reușească, să-și țină pantoful drept în picior. Era un bărbat înalt, foarte slab, îmbrăcat cu o cămașă prea mare și pantaloni prea scurți. Cât despre pantofi... ei bine, pantofii erau întotdeauna o problemă.

– De niște haine noi ai nevoie, spuse o voce de femeie în întuneric.

Stone ridică privirea și văzu persoana care i se adresase sprijinindu-se de statuia generalului-maior conte de Rochambeau, erou al Revoluției Americane. Degetul țeapăn al lui Rochambeau arăta înspre ceva, însă Stone nu descoperise niciodată spre ce anume. Mai erau apoi un prusac, baronul Steuben, la nord-vest, și polonezul, generalul Kosciuszko, care păzea flancul de nord-est al parcului de șapte pogoane în care stătea Stone. Statuile astea îl făceau mereu să zâmbească. Lui Oliver Stone îi plăcea să fie înconjurat de revoluționari.

– Zău, chiar nevoie *ai* de haine noi, Oliver, spuse din nou femeia, scărpinându-și fața foarte bronzată. Și-ar trebui să te tunzi, da. Oliver, de o schimbare totală ai nevoie.

– Nu mă îndoiesc, răspunse el liniștit. Și totuși, presupun că totul depinde de prioritățile fiecăruia și, din fericire, vanitatea nu s-a numărat niciodată printre ale mele.

Femeia cu care vorbise își spunea Adelphia[1]. Avea un accent pe care Stone nu reușise niciodată să-l localizeze cu exactitate, deși era fără îndoială european, probabil slav. Nu acorda nici un pic de atenție utilizării verbelor, așezându-le în tot felul de poziții nefirești în propoziție. Era înaltă și uscată, cu păr scurt și negru, intercalat cu șuvițe albe, pe care le purta lungi. Adelphia avea ochi adânci, lăsați la capete, și o gură ce părea să fi paralizat într-un fel de rânjet, deși Stone constatase că putea, uneori, să fie și drăguță, deși parcă treaba asta îi făcea ciudă. Era greu să-i ghicești vârsta, dar, cu siguranță, era mai tânără decât el. Pe bannerul lung de doi metri montat în fața cortului ei scria:

UN FĂT E O VIAȚĂ. DACĂ NU CREZI,
TE DUCI DIRECT ÎN IAD.

Puține lucruri erau subtile în ceea ce o privea pe Adelphia. Nu vedea viața decât în contururi rigide de alb și negru. Pentru ea, nuanțele de gri nu existau, deși trăia într-un oraș ce părea să fi inventat această culoare. Pe pancarta micuță din fața cortului lui Oliver scria simplu:

VREAU ADEVĂRUL

Încă nu îl aflase, deși trecuseră atâția ani. Zău așa, existase vreodată un oraș în care adevărul să fie mai greu de găsit decât cel în care se găsea acum?

– Mă duc să-mi iau cafea, Oliver. Vrei și tu? Am bani.

– Nu, mulțumesc, Adelphia. Trebuie să mă duc undeva.

---

[1] Adelphia provine din limba greacă și înseamnă „soră" *(adelphe)* (n.tr.)

Ea se încruntă.

– La altă întâlnire te duci? Ce folos din asta ai? Nu tânăr mai eşti şi n-ar trebui să mergi în întuneric. Ăsta e loc periculos.

Oliver îi aruncă o privire bărbatului înarmat.

– Sincer, eu cred că e un loc destul de bine păzit.

– Mulţi bărbaţi cu arme tu spui că-i sigur? Eu spun că tu nebun eşti, îi răspunse ea tăioasă.

– Poate că ai dreptate şi-ţi mulţumesc pentru grijă, rosti el politicos.

Adelphia ar fi avut chef de ceartă şi căuta un pretext. Oliver învăţase demult să nu-i ofere femeii o astfel de oportunitate.

Adelphia îl privi furioasă încă vreo câteva clipe, apoi o luă din loc. Între timp, Stone se uita la o altă pancartă, de lângă a lui, pe care scria:

SĂ AVEŢI O APOCALIPSĂ PLĂCUTĂ

Stone nu-l mai văzuse de ceva vreme pe domnul care înfipsese pancarta asta.

– Păi, da, o să avem, nu-i aşa? mormăi el, apoi atenţia îi fu brusc atrasă de agitaţia ce se stârnise de cealaltă parte a străzii.

Poliţişti şi maşini de intervenţie se adunau în grupuri. Stone vedea şi bărbaţi în uniformă aşezându-se în diferite puncte din intersecţie. Vizavi, porţile impunătoare de oţel negru, care ar fi putut rezista atacului unui tanc M-1, se deschiseră şi un Suburban negru ţâşni printre ele, cu girofarurile roşii-albastre aruncând fulgere în jur.

Dându-şi seama pe dată ce se petrecea, Stone coborî repede strada, înspre cea mai apropiată intersecţie. În timp ce urmărea scena prin binoclu, cea mai elaborată coloană de maşini pe care o văzuse vreodată ţâşni pe 17th Street. Şi în mijlocul acestei coloane se afla cea mai sofisticată limuzină construită vreodată.

Era un Cadillac model DTS blindat cu cea mai înaltă tehnologie de navigare şi comunicare şi putea transporta foarte

confortabil șase pasageri în scaune tapițate cu piele scumpă, albastră, cu inserții de lemn. Limuzina se fălea cu scaune rabatabile cu senzor automat, bord detașabil și era perfect etanșă, dispunând de propria instalație de aer, în caz că oxigenul de afară nu putea fi respirat. Sigiliul prezidențial era brodat în mijlocul scaunului din spate și alte sigilii de același gen fuseseră montate pe interiorul și exteriorul ușilor. Pe aripa dreaptă din față era steagul Statelor Unite. Drapelul prezidențial flutura la rândul lui pe aripa din stânga, semnalând că șeful executiv al Americii era cu adevărat înăuntru.

Exteriorul vehiculului era construit din panouri de oțel antiglonț, iar ferestrele, groase cât cartea de telefon, erau fabricate din policarbonat pe care nici un glonț nu îl putea penetra. Mergea pe patru roți autogonflabile și avea plăcuțe de înmatriculare cu doi de zero. Mașina era foarte rar utilizată, însă în prețul de zece milioane de dolari fusese inclus un aparat audio cu schimbare automată pentru zece CD-uri și sunet *surround*. Din nefericire pentru vânătorii de chilipiruri, nu se aplicase nici o reducere. Numele de alint al bolidului era Fiara. Limuzina nu avea decât două puncte slabe cunoscute: nu putea să zboare sau să plutească.

O lumină se aprinse înăuntrul Fiarei și Stone îl văzu pe bărbatul dinăuntru citind cu atenție niște hârtii, hârtii de o uriașă importanță, fără îndoială. Un alt bărbat stătea lângă el. Stone nu-și putu reprima un zâmbet. Cu siguranță, agenții erau furioși din cauza luminii aprinse. Chiar și cu o astfel de armură și cu geamuri securizate, nu era o idee bună să te expui într-o asemenea măsură.

Limuzina încetini în clipa în care intră în intersecție și Stone se încordă văzându-l pe pasagerul dinăuntru privind spre el. Preț de o fracțiune de secundă, privirile președintelui Statelor Unite ale Americii, James H. Brennan, și ale cetățeanului obsedat de conspirații, Oliver Stone, se intersectaseră. Președintele se încruntă și spuse ceva. Bărbatul de lângă el stinse numaidecât

lumina. Stone zâmbi din nou. „Da, voi fi întotdeauna aici. Mai mult decât voi amândoi."

Stone îl știa foarte bine și pe bărbatul care stătea lângă președintele Brennan. Era Carter Gray, supranumitul țar al serviciilor secrete, o poziție de cabinet recent creată care-i permitea să conducă abil cu o mână de fier un buget de cincizeci de miliarde de dolari și o sută douăzeci de mii de oameni cu cele mai înalte niveluri de pregătire din toate cele cincisprezece agenții de servicii secrete americane. Imperiul lui includea platforma-satelit de spionare, expertiza criptologică de la NSA, Agenția de Contrainformații a Armatei de la Pentagon, DIA[1], pe scurt, și chiar și venerabila CIA, agenție pe care Gray o condusese la un moment dat. Se părea că băieții de la Langley speraseră că Gray îi va trata în mod preferențial și diferit. Nu fusese așa. Fiindcă Gray fusese de asemenea Secretar pe probleme de apărare, se presupusese și că va manifesta loialitate față de Pentagon – care consuma optzeci de cenți din fiecare dolar alocat serviciilor secrete. Și această presupunere se dovedise a fi complet eronată. Era evident că Gary știa unde erau îngropate toate cadavrele și se folosise de asta pentru a determina ambele agenții să-i facă jocul.

Stone nu credea că e bine ca un singur om, o singură ființă umană supusă greșelii, să dețină atât de multă putere, cu atât mai puțin un om precum Carter Gray. Stone îl cunoscuse foarte bine cu mulți ani în urmă, deși, cu siguranță, Gray nu și-ar mai fi recunoscut acum vechiul tovarăș. „Cu ani în urmă, ar fi fost o altă poveste, nu-i așa, domnule Gray?"

Binoclul îi fu dintr-odată smuls din mână și Stone văzu în fața lui un bărbat în uniformă, înarmat cu pușcă automată.

– Dacă-l mai scoți o singură dată ca să te uiți la omul ăsta, Stone, poți să-ți iei adio de la jucărie, ai priceput? Și dacă n-am fi știut că ești în regulă, ți-l luam încă de-acum.

---

[1] Defense Intelligence Agency

Bărbatul împinse binoclul uzat înapoi în mâinile lui Stone, apoi se depărtă în grabă.

– Îmi exercitam doar dreptul constituțional, domnule ofițer! răspunse Stone cu vocea joasă, știind că gardianul nu-l putea auzi.

Puse repede binoclul deoparte și se retrase în umbră. După cum am mai spus, nu-i bine să te certi cu bărbații fără umor înarmați cu arme automate. Stone oftă lung. Zi după zi, viața lui era un echilibru precar.

Se întoarse în cortul lui, își deschise rucsacul și, la lumina lanternei, citi o serie de articole pe care le decupase din ziare și reviste și le lipise apoi în jurnalele lui. Vizau acțiunile lui Carter Gray și ale președintelui Brennan: „Țarul serviciilor secrete lovește din nou", pretindea un titlu; „Brennan și Gray fac un duo dinamic", spunea un altul.

Totul se întâmplase foarte repede. După câteva șovăieli și ezitări, Congresul reorganizase dramatic comunitatea de servicii secrete a Statelor Unite și, în mare, își pusese deplina încredere în Carter Gray. Ca Secretar al serviciilor secrete, Gray era președintele Centrului Național de Informații, NIC[1]. Mandatul statutar al centrului era să apere țara de orice fel de atacuri, din interior sau din afara granițelor. Asigurarea siguranței președintelui prin orice metode era poate partea nescrisă a atribuțiilor șefului din acest mandat.

Totuși, începuturile lui Gray în recent ocupata funcție nu se ridicaseră nici pe departe la așteptările generate de impresionantul său CV: o serie de detonări sinucigașe de explozibili în zone metropolitane soldate cu un număr uriaș de victime, asasinarea a doi demnitari străini aflați în vizită, apoi un atac direct, din fericire nereușit, asupra Casei Albe. În ciuda faptului că multe voci din Congres cereau demisia lui Gray și suspendarea autorității Secretarului, acesta reușise să se bucure în continuare

[1] National Intelligence Center

de susținerea președintelui. Și dacă cercurile de putere de la Washington ar fi fost comparate cu dezastre naturale, președintele ar fi fost o îmbinare între uragan *și* cutremur.

Apoi, încet, norocul începuse să i se schimbe. O serie de atacuri teroriste pe pământ american fuseseră dejucate. Și din ce în ce mai mulți teroriști erau uciși și capturați. După ce multă vreme încercase să se infiltreze în cercurile acestor organizații, comunitatea de servicii secrete americane începea în sfârșit să-și submineze inamicul din interior, slăbindu-i puterea de a mai ataca Statele Unite sau pe aliații acestora. Și Gray își primise cu prisosință partea leului din onorurile aduse de aceste rezultate.

Stone își privi ceasul. Întâlnirea trebuia să înceapă curând. Totuși, avea mult de mers, iar picioarele, mijlocul lui obișnuit de deplasare, îi erau obosite astăzi. Ieși din cort și se uită în portofel. Nu avea nici un ban înăuntru.

Atunci zări pietonul. Stone se luă numaidecât după domnul care ridicase mâna și oprise un taxi. Grăbi pasul și ajunse lângă bărbat în clipa în care acesta se suia în mașină. Cu privirea în pământ și cu mâna întinsă, Stone spuse:

– Aveți ceva mărunt, domnule? Doar câțiva dolari.

Rostise cuvintele pe un ton exersat, încărcat de respect, care-i dădea celuilalt oportunitatea de a se afla într-o postură mărinimoasă, dacă voia. „Hai, intră în joc, spuse Stone în sinea lui. E mult de mers."

Bărbatul ezită, apoi mușcă momeala. Zâmbi și întinse mâna după portofel. Stone făcu ochii mari în clipa în care străinul îi puse în palmă o bancnotă nouă de douăzeci de dolari.

– Domnul să te binecuvânteze! spuse Stone, strângând ușor banii în mână.

Se îndreptă cât putu mai repede spre stația de taxiuri a unui hotel din apropiere. În mod normal, ar fi luat autobuzul, dar, cu douăzeci de dolari în buzunar, voia să meargă măcar o dată de unul singur. După ce își netezi părul lung și răvășit și-și potrivi cât de cât barba rebelă, se îndreptă spre primul taxi din linie.

Când îl văzu, şoferul blocă portiera şi-i strigă:

– Cară-te dracului de-aici!

Stone ridică bancnota de douăzeci de dolari şi spuse prin fereastra crăpată:

– Regulile dumitale de funcţionare nu-ţi permit să faci discriminări de nici o natură.

Se vedea clar după expresia celui din maşină că taximetristul ar fi făcut discriminări de orice natură, însă privirea îi căzu lacomă asupra bancnotei.

– Vorbeşti destul de bine pentru un vagabond, spuse el suspicios. V-aş fi crezut pe toţi nişte scrântiţi.

– Nu sunt nici pe departe scrântit şi nici vagabond nu sunt, răspunse Stone. Doar că, ei bine, nu prea mi-a surâs norocu-n viaţă.

– Nu eşti singurul!

Deblocă portierele, iar Stone urcă repede şi-i spuse bărbatului unde voia să ajungă.

– L-am văzut pe preşedinte plecând în seara asta. Foarte tare!

– Da, foarte tare, aprobă Stone fără entuziasm.

Aruncă o privire spre Casa Albă prin oglinda retrovizoare a taxiului, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii. „Ce cartier interesant pe care să-l numeşti casă."

CAPITOLUL 2

Sedanul negru se strecură pe drumul cu o singură bandă, mărginit de zidurile dese de copaci, ieşind în cele din urmă pe o cărare cu pietriş care se desprindea din drum. Câţiva metri mai încolo, maşina se opri. Tyler Reinke, înalt, blond, cu constituţie atletică şi de vreo douăzeci şi opt de ani, coborî de pe scaunul şoferului, în timp ce Warren Peters, de treizeci şi unu, treizeci-şi doi de ani, de vreun metru şaptezeci, cu pieptul ca un butoi şi părul rar, şaten-închis la culoare, se extrase din scaunul pasagerului. Reinke descuie portbagajul maşinii. Înăuntru, în poziţie fetală, zăcea un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu mâinile şi picioarele legate strâns cu chingi de cauciuc. Era îmbrăcat în blugi şi geacă Washington Redskins. Gura îi era acoperită cu o cârpă groasă şi sub el fusese întinsă o prelată de plastic. Şi totuşi, spre deosebire de majoritatea celor care ajungeau să fie legaţi şi îndesaţi în portbagaje de maşină, era încă viu, deşi părea să fie puternic sedat. Folosind prelata, bărbatul îl ridică afară din portbagaj şi-l întinse pe pământ.

– Am verificat locul înainte, Tyler, spuse Peters. E cel mai bun loc, dar e cam în pantă. O să ne folosim de prelată ca să-l cărăm. În felul ăsta, nimic de la noi nu ajunge pe el.

– Bine, răspunse Reinke, începând să coboare cu grijă panta abruptă şi denivelată. Hai s-o luăm încetişor.

Coborâră cu băgare de seamă, sprijinindu-se cu toată greutatea de trunchiurile copacilor. Din fericire, nu plouase recent și pământul le oferea o oarecare stabilitate pentru picioare. Totuși, felul în care cărau bărbatul între ei, în prelata de plastic, era foarte incomod, și trebuiră să se oprească de mai multe ori pentru pauze în care dolofanul Peters gâfâia de mama focului.

Cărarea se nivelă într-un final și Reinke spuse:

– Gata, aproape am ajuns. Să-l punem jos și să cercetăm zona.

Cei doi bărbați scoaseră câte un binoclu cu vedere nocturnă dintr-un rucsac pe care Reinke îl cărase în spate și priviră cu băgare de seamă în jur.

Mulțumiți, se puseră din nou în mișcare. Cincisprezece minute mai târziu, ajunseră la capătul fâșiei de pământ și piatră. Apa nu era adâncă aici și în mai multe locuri se puteau zări bolovani netezi ieșind la suprafața râului care curgea încet.

– Ei bine, spuse Peters, ăsta-i locul.

Reinke deschise rucsacul și scoase două obiecte pe care le așeză pe pământ. Ghemuindu-se lângă obiectul mai mare, îi pipăi conturul. Câteva clipe mai târziu, degetele găsiră ceea ce căutau. Peste doar un minut, șalupa micuță era complet umflată. Celălalt obiect pe care-l scosese din rucsac era un motor mic pe care-l atașă la spatele bărcii.

– O să mergem pe partea Virginiei, spuse Peters. Motorul e destul de silențios, dar zgomotul se transmite ușor prin apă.

Îi întinse colegului său un dispozitiv mic.

– Nu c-am avea nevoie, dar uite și GPS-ul. Făcu o pauză, apoi adăugă: Trebuie să-l înmuiem.

– Da. M-am gândit s-o facem aici, lângă mal.

Își scoaseră pantofii și șosetele și-și suflecară pantalonii. Cărându-și prizonierul, merseră pe pietrele ude și pe nisipul de lângă mal, apoi rostogoliră bărbatul pe genunchi și-l coborâră în apă până când corpul – dar nu și fața – fură complet sub apă. Repetară manevra de două ori.

– Ajunge, spuse Peters aruncând o privire bărbatului ud, care gemea în somn.

Nu-i scufundaseră și fața fiindcă se temuseră că s-ar fi putut trezi, și atunci le-ar fi fost mult mai greu să-l transporte.

Se întoarseră la mal și-l așezară în șalupă. Cei doi bărbați mai cercetară o dată zona, apoi împinseră barca pe apă și urcară în ea. Peters porni motorul și șalupa prinse o viteză acceptabilă. Reinke se ghemui lângă prizonier și aruncă o privire GPS-ului în timp ce coborau pe râu, înconjurați de maluri împădurite.

Peters, care conducea ambarcațiunea, spuse:

– Aș fi preferat să fac treaba asta într-un loc mai retras, dar n-a fost alegerea mea. Bine măcar că se lasă ceața. Am ascultat prognoza meteo și măcar de data asta au nimerit-o. O să ajungem într-un golfuleț pustiu, la câțiva metri de aici. Ne oprim acolo până se rezolvă totul, apoi mergem mai departe.

– Bun plan, răspunse Reinke.

Cei doi bărbați tăcură, iar barca își continuă drumul prin ceața tot mai deasă.

CAPITOLUL 3

Alex Ford își înăbuși un căscat și se frecă la ochi. O voce limpede îi răsună în casca din ureche:

– Rămâi treaz, Ford!

Făcu un semn aproape imperceptibil cu capul și se concentră din nou. Era foarte cald în încăpere, dar cel puțin nu purta vesta de protecție din kevlar, în care te simțeai de parcă ți-ai fi înfășurat corpul în microunde. Ca de obicei, firele care legau trusa de supraveghere de casca din ureche și de microfonul de la încheietura mâinii îi iritau pielea. Casca în sine era și mai enervantă – urechea îl durea atât de tare, încât nu putea nici să o atingă.

Își pipăi pistolul din tocul de la umăr. Așa cum se proceda în cazul tuturor agenților din Serviciul Secret, costumele îi erau croite ceva mai largi la piept, ca să camufleze umflătura armei. Serviciul trecuse recent de la versiunea de 9 milimetri, la SIG-uri .357. SIG-ul era o armă bună, cu suficientă putere pentru a-și face treaba. Totuși, unora dintre colegii lui nu le convenise schimbarea, preferând în mod evident vechiul echipament. Lui Alex, care nu era un pasionat al armelor, nu-i păsa. În toți anii pe care-i petrecuse în Serviciul Secret scosese arareori arma și de și mai puține ori o folosise.

Acest gând îl făcu pe Alex să reflecteze preț de câteva clipe asupra carierei lui. La câte uși stătuse de pază? Răspunsul era clar întipărit în cutele de pe fața lui și în oboseala ochilor. Chiar și după ce plecase din Departamentul de protecție și fusese transferat la Departamentul de teren, Washington, WFO[1], pentru a face mai multă muncă de investigație măcar acum, spre sfârșitul carierei, se trezise din nou postat lângă uși, pus să supravegheze diverse persoane, pus să caute acul în carul cu fân pentru a depista orice eventuală intenție de vătămare a vreunei persoane aflate sub supravegherea lui.

Misiunea lui din acea seară era să protejeze niște demnitari străini, o misiune cu grad redus de amenințare. Avusese și ghinionul să primească sarcina suplimentară de a ține sub supraveghere un șef de guvern aflat în vizită, lucru de care aflase cu doar o oră înainte să iasă din tură. Așa că, în loc să stea la o bere în cârciuma lui preferată, trebuia acum să se asigure că nimeni nu încerca să-l împuște pe prim-ministrul Letoniei. Sau al Estoniei?

Evenimentul era o recepție la elegantul Four Seasons Hotel din Georgetown, dar participanții erau în mod evident de categoria B, mulți dintre ei fiind acolo doar fiindcă li se ordonase de sus să facă act de prezență. Puținii invitați relativ importanți erau câțiva reprezentanți, nu foarte de seamă, ai Casei Albe, o serie de oameni politici din D.C.[2] care sperau să le apară o fotografie decentă în ziare și un congresmen impunător, membru al nu știu cărui comitet de relații internaționale, care părea chiar și mai plictisit decât era Alex.

În ultima săptămână, veteranul agent al Serviciului Secret participase deja deja trei astfel de serate în afara programului.

---

[1] Washington Field Office

[2] District of Columbia, districtul în care se află orașul Washington (n.tr.)

Lunile de dinaintea alegerilor prezidențiale erau o adevărată cavalcadă de petreceri, strângeri de fonduri, reuniuni și prezentări. Membrii Congresului și oamenii lor participau la câte șase astfel de evenimente pe seară, atât pentru mâncarea și băutura gratuită, cât și ca să strângă mâinile alegătorilor, să adune cecuri și uneori chiar să-și discute agenda. Ori de câte ori la o astfel de petrecere participa o persoană aflată sub protecția Serviciului Secret, băieți precum Alex erau târâți după o obositoare zi de lucru ca să le asigure paza.

Alex îi aruncă o privire partenerului său din acea seară, un băiat înalt și vânjos de la WFO, cu alură de ofițer de marină, care fusese și el chemat tot în ultima clipă. Alex mai avea doar câțiva ani până să se poată retrage și să se bucure de pensia federală, dar pe băiatul ăsta îl mai așteptau cel puțin încă douăzeci de ani în montagnes russes-ul carierei în Serviciul Secret.

– Simpson iar s-a fofilat, mormăi puștiul. A doua oară la rând. Spune-mi un lucru: cui îi pupă asta fundul, acolo sus?

Alex ridică din umeri fără nici un comentariu. Avantajul unei astfel de sarcini era că-ți dădea timp să te gândești; mult prea mult timp, adevărul fie spus. Din acest punct de vedere, agenții Serviciului Secret semănau cu avocații din închisori: aveau mult timp la dispoziție ca să întoarcă lucrurile pe toate părțile, creând liste lungi și complicate în timp ce-și păzeau în tăcere persoanele desemnate. Lui Alex nu-i mai păsa de această latură a profesiei.

Aruncă o privire spre nasturele de la încheietură, în care era camuflat microfonul, și nu-și putu stăpâni un zâmbet. De ani de zile, microfonul din nasture reprezenta o problemă. Agenții își încrucișau brațele la piept și-l porneau din greșeală. Și se bloca mai tot timpul, când ți-era lumea mai dragă. Și uite așa, pe calea undelor se primea câte o descriere plastică a vreunei puicuțe sexy care se afla prin zonă. Dacă Alex ar fi avut o sută de dolari

pentru fiecare ocazie când auzise expresia: „Ai văzut ce balcoane are aia?" s-ar fi putut pensiona anticipat. Apoi toată lumea urla deodată în microfon: „Microfon deschis!" Era destul de amuzant să-i vezi pe toți agenții agitându-se să se asigure că nu *ei* fuseseră cei care-și exprimaseră aprecierile într-un mod atât de deschis.

Alex își aranjă casca în ureche și-și masă gâtul. Această parte a trupului său rămânea un lung șir rablagit de cartilagii și discuri tasate. Cu mai mulți ani în urmă se aflase într-o coloană oficială în timpul unei misiuni de protecție prezidențială, iar mașina lui se rostogolise, după ce șoferul trăsese de volan ca să evite o căprioară pe un drum lăturalnic. Alex își fracturase gâtul în accident. După mai multe operații și după ce-i introduseseră mai multe proteze de oțel extrem de fin, statura lui de un metru nouăzeci și doi fusese redusă cu aproape doi centimetri și jumătate, deși ținuta i se îmbunătățise considerabil, având în vedere că oțelul nu se îndoaie. Faptul că era puțin mai scund nu-l deranja nici pe departe atât de mult cât arsura constantă pe care o simțea în gât. Ar fi putut cere pensie de handicap și s-ar fi putut retrage din Serviciu, dar nu așa visa să-și facă ieșirea. Burlac și fără copii, nu avea unde să se ducă. Așa că transpirase și-și intrase din nou în formă și primise aprobarea medicilor Serviciului Secret de a se întoarce în acțiune după câteva luni de activitate de birou.

În clipa de față, la patruzeci și trei de ani, după ce-și petrecuse cea mai mare parte a vieții adulte în alertă constantă, în fel de fel de situații inerte și plictisitoare – existența de zi cu zi tipică a unui agent al Serviciului Secret –, se întreba cu toată seriozitatea cât de dement fusese că-și dorise să continue. La naiba, putea să-și găsească un hobby. Sau măcar o nevastă.

Alex își mușcă buza ca să mai aline căldura sufocantă pe care o simțea în gât și o urmări cu stoicism pe soția prim-ministrului basculându-și în gură o cantitate considerabilă de *foie gras*.

Ce misiune!

CAPITOLUL 4

Oliver stone coborî din taxi.

Înainte de a pleca mai departe, şoferul îi spuse, pufnind:

– După mine, tot vagabond eşti, oricât de frumos te-ai pricepe să dai din gură.

Stone urmări cu privirea maşina care se îndepărta. Renunţase de mult timp să mai răspundă la astfel de comentarii. Lumea putea să creadă ce voia. În plus, chiar arăta ca un vagabond.

Merse pe jos până la un parc mic de lângă complexul Georgetown Waterefront şi privi apele maronii ale râului Potomac scurgându-se pe lângă zidul digului. Nişte artişti de graffiti foarte întreprinzători, pe care evident nu-i deranja să lucreze stând în apă până la fund, împodobiseră digul de beton cu desene elaborate.

Ceva mai devreme, ar fi găsit aici multe maşini străbătând în viteză Autostrada Whitehurst, ce se întindea în spatele lui Stone, iar petrecăreţii de noapte ar fi împânzit intersecţia dintre M Street şi Wisconsin Avenue. Georgetownul oferea multe localuri şic pentru cei cu mulţi bani în buzunare sau măcar cu un card de credit valid, dar Stone nu avea nici una, nici alta. Totuşi, la această oră târzie majoritatea cheflıilor se retrăseseră pe la casele lor. Washingtonul era, la urma urmei, un oraş în care lumea se culca şi se trezea devreme.

Şi râul Potomac era tăcut în acea noapte. Şalupa de poliţie care patrula cu regularitate apele o luase probabil spre sud, spre podul Woodrow Wilson. Ăsta era un lucru bun, îşi spuse Stone. Din fericire, nu se întâlni cu nici un poliţist nici pe uscat. Era o ţară liberă, dar parcă mai puţin liberă pentru un bărbat care locuia într-un cimitir, purta haine ponosite, aproape nişte zdrenţe, şi se plimba pe timp de noapte într-un cartier de oameni bogaţi.

Stone înaintă de-a lungul râului, înconjură parcul Francis Scott Key, îşi târî alene picioarele pe sub podul cu acelaşi nume şi în cele din urmă trecu pe lângă memorialul celebrului compozitor. Puţin cam exagerat, îşi spuse Stone, pentru un ins care scrisese nişte cântece ale căror versuri nu şi le mai amintea nimeni. Cerul de un albastru-închis precum cerneala era presărat cu câteva umbre de nori şi puncte de stele şi, datorită nou impusei ore de stingere de la Aeroportul Reagan, nici un avion nu tulbura cu urma lui această frumuseţe. Totuşi, Stone simţea valurile de ceaţă deasă apropiindu-se. Curând, avea să fie norocos dacă mai vedea la jumătate de metru în faţă. Se apropia de o clădire vopsită în culori stridente, deţinută de unul dintre cluburile locale de canotaj, când o voce cunoscută îl strigă din întuneric:

– Oliver, tu eşti?

– Da, Caleb. Ceilalţi sunt aici?

Un bărbat de talie medie, cu un pic de burtă, îşi făcu apariţia în faţa lui Stone. Caleb Shaw era îmbrăcat într-un costum de haine din secolul al nouăsprezecelea şi purta un melon care-i acoperea părul scurt şi grizonant. Un ceas de modă veche îi împodobea pieptarul vestei de lână. Avea favoriţi lungi şi o mustaţă mică, frumos aranjată, deasupra buzei.

– Reuben e aici, dar se... hm... uşurează. Pe Milton nu l-am văzut încă, adăugă Caleb.

Stone oftă.

– Nu mă mir. Milton e genial, dar cu capul în nori, ca întotdeauna.

Când Reuben li se alătură, nu arăta prea bine. Înalt de mai bine de-un metru nouăzeci și cinci, Reuben Rhodes era un bărbat cu o constituție foarte puternică, în vârstă de aproximativ șaizeci de ani, cu o claie lungă de păr negru, cârlionțat, ușor încărunțit, și o barbă asortată, scurtă și deasă. Era îmbrăcat cu niște blugi murdari și o cămașă de flanel, iar în picioare purta o pereche de mocasini roși de vreme. Își apăsa o mână într-o parte. Reuben era predispus la pietre la rinichi.

– Ar trebui să mergi la doctor, Reuben, îl imploră Stone.

Bărbatul cel înalt îi aruncă o privire încruntată.

– Nu-mi place să-și vâre nimeni degetele în mine. Am avut suficient parte de asta în armată. Prefer să sufăr în tăcere și în particular, dacă nu te superi.

În timp ce vorbeau, sosi și Milton Farb. Se opri, răscoli pământul cu piciorul drept de trei ori, apoi de două ori cu stângul și-și termină ritualul cu o serie de fluierături și mârâituri. După care recită un șir de numere care, evident, erau de mare importanță pentru el.

Ceilalți trei îl așteptară răbdători să termine. Știau cu toții că, dacă și-ar fi întrerupt prietenul în mijlocul ritualului său obsesiv-compulsiv, acesta n-ar fi făcut decât să o ia de la capăt și începea să se facă târziu.

– Salut, Milton, spuse Stone după ce mârâiturile și fluierăturile încetară.

Milton Farb ridică privirea din pământ și zâmbi. Avea un rucsac mic de piele aruncat pe umăr și era îmbrăcat cu un pulover colorat și pantaloni kaki, scorțoși. Avea un metru cincizeci și cinci, era slab, și purta ochelari cu ramă de sârmă. Își purta părul blond-cenușiu lung, cu cărare pe mijloc, și din cauza asta semăna cu un hipiot întârziat. Era totuși o sclipire neastâmpărată în ochii lui, care-l făcea să pară mai tânăr decât era.

Milton se bătu cu mâna peste rucsac:

– Am niște chestii tari, Oliver.

– Haideți, să-i dăm drumul! spuse Reuben, care încă se mai apăsa cu mâna într-o parte. Mâine sunt în tura de dimineață la încărcare în doc.

În timp ce toți patru o luau din loc, Reuben se duse lângă Stone și strecură niște bani în buzunarul de la cămașa prietenului său.

– Nu trebuie să faci asta, Reuben! protestă Stone. Am leafa de la biserică.

– Sigur! Știu că nu te plătesc prea mult ca să smulgi buruienile și să lustruiești pietrele de mormânt, mai ales că ți-au dat și-un acoperiș deasupra capului.

– Așa e, dar nici ție nu-ți prisosesc banii.

– Ai făcut același lucru pentru mine cu mulți ani în urmă, când nu mă angaja nimeni, nici dacă le-aș fi dat eu bani. Adăugă apoi morocănos: Uită-te la noi! Ce regiment de zdrențăroși suntem! Când dracu' am ajuns atât de bătrâni și de vrednici de milă?

Caleb râse, dar Milton îi privi perplex preț de câteva clipe, până când își dădu seama că Reuben glumea.

– Bătrânețea ia pe toată lumea pe nepregătite, însă odată instalată, efectele nu sunt câtuși de puțin subtile, comentă sec Stone.

În timp ce mergeau, Stone îi studie în parte pe fiecare dintre tovarășii săi, bărbați pe care-i cunoștea de ani de zile și care îi fuseseră alături și la bine și la rău.

Reuben făcuse școala militară la West Point și participase cu glorie la trei misiuni în Vietnam, câștigând practic toate medaliile și onorurile militare existente. După aceea, fusese repartizat la Defense Intelligence Agency, în mare, corespondentul militar al CIA-ului. Totuși, plecase în cele din urmă de la DIA și devenise un protestatar vehement împotriva războiului în general, și a celui din Vietnam în particular. Când țării încetase să-i mai pese de „micile răfuieli" din sud-estul

Asiei, Reuben se trezise rămas fără cauză. Petrecuse câțiva ani în Anglia, înainte de a se întoarce în State. După aceea, dozele puternice de droguri și podurile incendiate îi lăsaseră puține opțiuni în viață. Avusese norocul să-l cunoască pe Oliver Stone, care îl ajutase să se schimbe. Reuben era în clipa de față angajatul unei companii de depozite, pentru care încărca și descărca tiruri, exersându-și mușchii, nu mintea.

Caleb Shaw avea două doctorate, în științe politice și în literatura secolului al optsprezecelea, deși firea lui boemă îl făcea să se simtă atras mai degrabă de curentele secolului al nouăsprezecelea. La fel ca și Reuben, fusese protestatar activ în timpul Războiului din Vietnam, din cauza căruia își pierduse fratele. Caleb fusese, de asemenea, o voce stridentă împotriva administrației din timpul afacerii Watergate, când națiunea își pierduse ultimele vestigii de inocență politică. În ciuda pregătirii academice, excentricitățile lui îl alungaseră de timpuriu din lumea celor dedicați studiului. Lucra momentan la Departamentul de Colecții Speciale și Cărți Rare al Bibliotecii Congresului. Nu menționase, în CV-ul pe care-l prezentase atunci când solicitase postul, apartenența sa la clubul ce se întrunea în acea seară. Autoritățile federale nu-i priveau cu ochi buni pe cei care se afiliau grupurilor preocupate de teorii ale conspirației și care-și țineau întrunirile la miezul nopții.

Milton Farb era probabil persoana cu cel mai mult geniu înnăscut dintre toți patru, deși uita adesea să mănânce, credea că Paris Hilton era un loc unde te puteai caza în Franța și era convins că atâta vreme cât deținea un card ATM însemna că avea și bani. Un copil-minune, el avea capacitatea înnăscută de a aduna în minte numere interminabile și era înzestrat cu o memorie pur fotografică – dacă citea sau vedea ceva o singură dată, nu mai uita în veci. Părinții lui lucraseră într-un circ ambulant și Milton devenise o adevărată atracție a spectacolului, adunând numerele în minte mai repede decât o puteau face ceilalți cu calculatorul și

recitând, de la coadă la cap, fără nici o greșeală, textul exact al oricărei cărți ce i-ar fi fost arătate.

Ani mai târziu, după ce terminase școala în timp record, fusese angajat la Institutul Național de Sănătate, NIH. Singurele lucruri care-l împiedicaseră să aibă o viață de succes erau tulburările obsesiv-compulsive tot mai accentuate, și un puternic complex paranoic, ambele probleme cauzate, probabil, de copilăria petrecută în mediul de la circ. Din nefericire, acești demoni îngemănați aveau prostul obicei de a ieși la suprafață în momente inoportune. După ce, cu zeci de ani în urmă, trimisese o scrisoare de amenințare președintelui Statelor Unite și fusese investigat de Serviciul Secret, cariera lui la NIH se sfârșise brusc.

Stone îl cunoscuse pe Milton într-o instituție pentru bolnavi psihic, unde Stone era îngrijitor și Milton pacient. În timp ce acesta era internat în spital, părinții lui Milton muriseră, lăsându-și fiul fără nici o lețcaie. Stone, care ajunsese să cunoască extraordinara capacitate intelectuală a lui Milton, îl convinsese pe nevoiașul său prieten să-și încerce norocul nici mai mult, nici mai puțin decât la concursul *Jeopardy!*[1] Milton se calificase la emisiune și, cu problemele sale de sănătate ținute temporar sub control cu ajutorul medicației, îi învinsese pe toți ceilalți concurenți și câștigase o mică avere. Avea acum o afacere înfloritoare și construia site-uri de internet pentru diverse corporații.

Coborâră mai aproape de apă, unde se afla un vechi cimitir de fier vechi, acum abandonat. Undeva în apropiere, era o zonă de tufăriș des, pe jumătate cufundat în apă. Din această ascunzătoare, cei patru reușiră să scoată o barcă lungă, scorojită, ce nu părea să aibă prea multe șanse de a se ține la suprafața apei. Fără să fie îngrijorați de aspectul ambarcațiunii, cei patru își dădură jos șosetele și pantofii și-i îndesară în rucsacuri, duseră apoi barca la

[1] Cea mai populară emisiune-concurs din SUA (n.tr.)

apă și se urcară în ea. Vâsleau pe rând, iar Reuben cel mare trăgea cel mai lung și mai greu.

Se simțea o adiere răcoroasă pe apă, iar luminile din Georgetown și Washington, ceva mai la sud, străluceau îmbietoare, deși începeau să se piardă, învăluite de o ceață tot mai deasă. Erau multe lucruri frumoase în locul ăsta, observă Stone, ghemuit la prora micuței bărci. Da, multe lucruri frumoase, dar și multe cumplite.

– Barca poliției e lângă podul de pe 14th Street, raportă Caleb. Au o rută nouă. Și mai sunt și patrule de elicopter, din două-n două ore, care se învârt pe deasupra monumentelor de la mall. Am primit un mail de înștiințare astăzi la bibliotecă.

– Nivelul de amenințare era crescut azi-dimineață, îi informă Reuben. Niște prieteni de-ai mei care se pricep la chestii de-astea au zis că nu-i decât praf în ochi pentru campanie. Președintele Brennan flutură steagul.

Stone se întoarse și îl privi pe Milton, care stătea impasibil la pupa.

– Ești foarte tăcut în seara asta, Milton. E totul în ordine?

Milton îi aruncă o privire timidă.

– Mi-am făcut un prieten.

Toți îl priviră curioși.

– Mai bine zis, o *prietenă*, adăugă el.

Reuben îl lovi cu palma peste umăr.

– Pișicherule!

– E minunat, spuse Stone. Unde ai cunoscut-o?

– La clinica pentru tratarea anxietății. E și ea pacientă acolo.

– Înțeleg, spuse Stone, întorcându-se din nou cu spatele.

– Sunt sigur că e foarte drăguță, adăugă Caleb, cu diplomație.

Înaintară încet pe sub podul Key, rămânând pe mijlocul canalului, apoi urmară curba râului, spre sud. Stone era liniștit la gândul că ceața tot mai deasă îi făcea practic invizibili pentru cei de pe mal. Autoritățile federale nu-i priveau cu ochi buni pe

cei care încălcau proprietatea. Stone zări pământul începând să se contureze în fața lor.

– Un pic mai la dreapta, Reuben!

– Data viitoare, hai să ne întâlnim în față la Lincoln Memorial. Implică mult mai puțină transpirație, se plânse uriașul în timp ce pufăia și gâfâia dând la vâsle.

Barca înconjură latura vestică a insulei și intră pe un canal îngust, foarte potrivit denumit Little Channel[1]. Locul era atât de izolat, încât parcă nu le venea să creadă că, doar cu câteva minute în urmă, zăriseră cupola Capitoliului.

Odată ajunși la mal, coborâră din barcă și o ascunseră în tufișuri. În timp ce înaintau în șir indian prin pădure, spre cărarea principală, Oliver Stone părea să pășească totuși ceva mai sprinten decât de obicei. Voia să rezolve multe în acea seară.

[1] Canalul Mic

CAPITOLUL 5

Suita letonă se retrase în sfârșit, iar Alex luă numaidecât un taxi până la una dintre tavernele preferate ale polițiștilor federali, nu departe de sediul WFO al Serviciului Secret. Localul se numea Barul LEAP. Acronimul LEAP nu însemna probabil nimic pentru o persoană obișnuită, dar era bine cunoscut polițiștilor federali.

LEAP venea de la *Law Enforcement Availability Pay*[1]. Drept recompensă pentru o disponibilitate de cel puțin zece ore pe zi într-un post care necesita o insignă, o armă și un stomac rezistent, polițiștii federali primeau de la agențiile lor un spor de douăzeci și cinci la sută din salariul de bază. Patronii barului avuseseră o idee absolut inspirată denumindu-și localul LEAP, fiindcă încă din prima zi taverna fusese ticsită de bărbați și femei cu pistoale la centură.

Alex intră pe ușa principală și se apropie de bar. Pe peretele din fața lui erau zeci de ecusoane cu însemnele a diverse agenții de aplicare a legii. Ceilalți pereți erau împodobiți cu articole de ziare înrămate, despre actele de eroism ale băieților și fetelor de la FBI, DEA, ATF, FAM și de la alte agenții.

---

[1] Plata disponibilității pentru aplicarea legii (n.tr.)

Când o zări, un zâmbet se întinse de la o ureche la cealaltă pe fața lui Alex, deși ar fi vrut să rămână rece și indiferent, neafectat de prezența ei.

– Un martini Beefeater cu gheață și nu două, nici patru, ci fix trei măsline mari, spuse ea, zâmbindu-i prietenește.

– Ai memorie bună.

– Da, e și foarte greu de ținut minte, având în vedere că nu comanzi niciodată altceva.

– Cum mai merge treaba la DOJ?

Kate Adams era singura barmaniță pe care o cunoștea care era în același timp avocată la Departamentul de Justiție. Îi întinse băutura.

– Toate bune. Cum mai merge treaba în Serviciul Secret?

– Salariul merge și n-am murit încă. E tot ce cer.

– Sincer, ar trebui să-ți ridici standardele.

Kate mătura prin bar în vreme ce Alex îi arunca ocheade discrete.

Era înaltă cam de un metru șaptezeci și cinci, cu trupul mlădiu și unduios și cu păr blond și cârlionțat care-i cădea pe umeri, încadrându-i gâtul lung. Avea pomeți înalți între care se contura un nas drept și subțire ce cobora spre bărbia plăcut proporționată cu restul feței. La drept vorbind, totul la ea era echilibrat și clasic, până când ajungeai la ochi. Avea ochi mari și verzi care, pentru Alex, erau dovada unui suflet înflăcărat și pasionat ce pândea în spatele lor. Necăsătorită, având în jur de treizeci și cinci de ani – o căutase în baza de date guvernamentală – Kate arăta cu cel puțin cinci ani mai tânără. Era mare păcat, își zise Alex, fiindcă el își arăta vârsta cu vârf și îndesat, deși părul negru nu începuse încă să-i încărunțească. De ce, n-ar fi putut spune.

– Ai slăbit, observă ea, întrerupându-i firul gândurilor.

– Păi, dacă n-am relații unde trebuie, n-ajung să mă îndop cu mâncare de hotel și sunt toată ziua pe teren, în loc să stau în fund

timp de zece ore într-un avion, îndreptându-mă către cine ştie ce eveniment important.

Venea aici de o lună, ca să stea cu ea la poveşti. Şi-ar fi dorit totuşi să facă mai mult decât atât şi încerca acum să se gândească la ceva cu care să-i atragă atenţia. Dintr-odată, îi privi mâinile.

– Şi, de cât timp cânţi la pian?

– Poftim? făcu Kate surprinsă.

– Ai bătături pe degete, observă el. Dovada clară că obişnuieşti să cânţi la pian.

Kate îşi privi mâinile.

– Sau că tastez mult la calculator.

– Nu. De la tastatură nu ai bătături decât pe vârful degetelor. Dar clapele de pian afectează în întregime falanga de sus. Şi asta nu-i tot. Îţi rozi unghiile până la carne. Ai o adâncitură în unghia degetului mare de la mână stângă, o cicatrice pe arătătorul mâinii drepte, iar degetul mic stâng este puţin strâmb – probabil ţi l-ai rupt în copilărie.

Kate îşi privi lung degetele.

– Da ce eşti tu? Expert în citirea mâinilor?

– Toţi agenţii de la Serviciul Secret sunt. Mi-am petrecut o bună parte din viaţa de adult examinând mâini din toate cele cincizeci de state americane şi încă vreo câteva din ţări de peste ocean.

– Dar de ce?

– Fiindcă oamenii ucid cu mâinile, Kate.

– Oh!

Se pregătea să mai spună ceva, însă un grup de agenţi FBI care tocmai terminaseră ultima tură dădură buzna înăuntru, se îndreptară în forţă spre bar şi începură să comande toţi odată, în gura mare. Alex, vădit depăşit numeric, îşi luă băutura şi se retrase la o măsuţă dintr-un colţ. Privirea îi rămase însă aţintită asupra lui Kate. Băieţii de la Biroul Federal îi acordau o atenţie făţişă frumoasei din spatele barului, chestie care-l irita la maximum pe agentul de la Serviciul Secret.

În cele din urmă, Alex își îndreptă atenția spre televizorul montat pe un perete. Era dat pe CNN și mai mulți clienți ai barului îl ascultau cu deosebită atenție pe bărbatul de pe ecran. Alex își luă paharul și se apropie de televizor ca să audă mai bine și văzu că se transmitea în reluare o conferință de presă susținută ceva mai devreme de Carter Gray, șeful serviciilor de informații.

Simpla apariție fizică a lui Gray avea în ea ceva liniștitor. Deși mic de statură, bărbatul inspira o greutate de granit – umeri lați, gât scurt și gros, față lată. Purta ochelari care-i confereau un aer profesionist, care nu era numai o fațadă; era, cu adevărat, produsul unora dintre cele mai bune școli din țară. Și tot ceea ce nu i se predase, Gray învățase în cei aproape patruzeci de ani de muncă în domeniu. Nu părea să fie capabil de a se lăsa vreodată intimidat sau luat prin surprindere.

– În zona rurală din sud-vestul statului Virginia, trei *presupuși* teroriști au fost găsiți morți de către un fermier care-și căuta vaca rătăcită, anunță Secretarul serviciilor de informații, fără ca măcar un mușchi să i se clintească pe față.

Imaginea care se înfiripă în mintea lui Alex îl aduse la un pas de a izbucni în râs, însă atitudinea gravă a lui Carter Gray îi înăbuși pe loc orice dorință de chicoteală.

– Probele adunate de medicii legiști sugerează că bărbații erau morți de cel puțin o săptămână, dacă nu mai mult. Folosind informațiile din baza de date a Centrului Național de Securitate, mi s-a confirmat faptul că unul dintre bărbații găsiți este Muhammad al-Zawahiri, despre care credem că a fost implicat în atacul sinucigaș de la Grand Central și avem motive să bănuim că era liderul unei rețele de traficanți de droguri de pe Coasta de Est. Un al doilea cadavru a fost identificat ca fiind al lui Adnan al-Rimi, probabil unul dintre oamenii de încredere ai lui al-Zawahiri. Identitatea celui de-al treilea bărbat rămâne încă necunoscută. Folosind informațiile descoperite de NIC, FBI-ul a mai arestat încă cinci bărbați aflați în legătură cu

al-Zawahiri şi a confiscat o cantitate impresionantă de droguri, bani gheaţă şi armament ilegal.

Gray ştia să facă jocul Washingtonului la perfecţie, îşi zise Alex. Avusese grijă ca publicul să afle că băieţii de la NIC fuseseră cei care făcuseră treaba cea mai grea, dar acordase suficient credit şi FBI-ului. Succesul în D.C. se măsura în fondurile de la buget şi linguşelile îndreptate spre cine trebuia. Iar orice birocrat care uita lucrul ăsta se expunea unui mare pericol. Şi totuşi, orice agenţie avea din când în când nevoie de câte o favoare din partea organizaţiilor surori. Iar Gray în mod cert se acoperise din acest punct de vedere.

– Unul dintre cele mai interesante aspecte ale acestui incident, continuă Secretarul, este faptul că, pe baza investigaţiei de până acum, s-ar părea că al-Zawahiri şi-a ucis cei doi tovarăşi, după care s-a sinucis, deşi nu este exclus ca moartea sa să fi avut totuşi legătură cu traficul de droguri. Oricum ar fi, noi credem că această ultimă descoperire va trimite o nouă undă de şoc în rândurile comunităţilor teroriste, într-un moment în care SUA face progrese certe în lupta contra acestui tip de organizaţii. Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton înviorat: Dau acum cuvântul preşedintelui Statelor Unite.

Era procedura standard pentru conferinţele de presă. Gray prezenta faptele într-un limbaj clar şi limpede. Urma apoi charismaticul James Brennan cu un discurs politic încărcat de hiperbole, care dădea mulţimea pe spate şi care nu lăsa nici umbră de îndoială cu privire la cine era persoana cea mai capabilă să apere ţara.

Când Brennan începu să vorbească, Alex îşi reîndreptă atenţia spre bar şi spre doamna de acolo. Era conştient că o femeie precum Kate Adams avea probabil vreo douăzeci de admiratori care se învârteau în jurul ei şi că majoritatea dintre aceştia erau probabil partide mai bune decât el. Şi mai mult ca sigur că şi ea intuise sentimentele lui faţă de ea. La dracu', ştiuse probabil ce simţea pentru ea înainte să-i fie clar lui însuşi.

Își îndreptă umerii și se hotărî. „Nu-i nici un motiv pentru care să nu fiu eu ăla din douăzeci care să-i placă."

Și totuși, la jumătatea distanței până la bar, se opri. Un alt bărbat intrase în local și se îndreptase direct spre Kate. Zâmbetul care înflori numaidecât pe chipul femeii fu îndeajuns pentru ca Alex să-și dea seama că bărbatul ăsta era special. Se așeză la loc și-i urmări în tăcere pe amândoi retrăgându-se spre capătul barului, unde puteau vorbi în tihnă. Bărbatul era ceva mai scund decât Alex, dar mai tânăr, chipeș și cu o constituție vânjoasă. Ochiul experimentat al agentului remarcă numaidecât că purta haine de firmă. Era probabil unul dintre avocații ăia extrem de scumpi care lucrează pentru marile companii sau vreun coordonator de campanie de înaltă clasă, dintre cei pe care-i găsești cu duiumul pe K Street. Ori de câte ori o vedea pe Kate râzând, agentul de la Serviciul Secret simțea un satâr înfigându-i-se direct în țeastă.

Își termină băutura și tocmai se pregătea să plece, când se auzi strigat. Se întoarse și o văzu pe Kate făcându-i semn să se apropie. Se îndreptă spre cei doi, fără prea mare tragere de inimă.

– Alex, el este Tom Hemingway. Tom, Alex Ford, spuse ea.

Când își dădură mâinile, strânsoarea lui Hemingway fu atât de puternică, încât Alex, care era destul de vânjos, simți un fulger de durere prin braț. Privi uimit mâna bărbatului, minunându-se de grosimea degetelor și de încheieturile ce păreau făurite din oțel. Hemingway avea cele mai puternice mâini pe care le văzuse vreodată agentul secret.

– De la Serviciul Secret, remarcă Hemingway, fixând cu privirea insigna roșie de pe reverul lui Alex.

– Dar dumneata? întrebă acesta.

– Dețin una dintre acele poziții pentru care ar trebui să te ucid dacă ți-aș divulga-o, răspunse Hemingway cu un zâmbet atotștiutor.

Alex de-abia își putea ascunde disprețul.

– Am prieteni în CIA, DIA, NRO și NSA. Tu de unde ești?

– Din nici un loc atât de specific, Alex, răspunse Hemingway cu un râset scurt.

Alex se uită la Kate:

– De când se asociază Departamentul de Justiție cu caraghioși din ăștia?

Îi răspunse Hemingway:

– Dacă vrei să știi, lucrăm la ceva împreună. Agenția mea și Departamentul de Justiție. Kate este consilierul-șef. Eu sunt omul de legătură.

– Sunt sigur că nu puteai găsi un partener mai bun decât Kate, zise Alex, lăsând jos paharul gol. Îmi cer scuze, dar eu trebuie să plec.

– Sunt sigură c-o să mai treci curând pe-aici, rosti Kate repede.

Alex nu-i răspunse. Se întoarse spre Hemingway.

– Ține-te bine, Tom. Și ai grijă să nu sufli nimănui din ce direcție îl servești pe Unchiul Sam. N-aș vrea să te văd la arest fiindcă ai fost nevoit să-mpuști cine știe ce amărât care ți-a pus prea multe întrebări.

Acestea fiind zise, o luă din loc. Cu acel ochi din ceafă pe care par să-l aibă toți agenții Serviciul Secret, Alex simți privirea bărbatului fixată asupra lui. Ceea ce nu simți însă fu privirea îngrijorată cu care Kate îl urmări până la ieșire.

Ei bine, își spuse Alex simțind aerul rece al nopții lovindu-i fața, fusese un sfârșit cât se poate de prost pentru o zi care, până-n acel moment, fusese ea însăși de tot rahatul. Se hotărî să se mai plimbe puțin și să lase martiniul și cele trei măsline să-i încălzească sufletul. Acum îi părea rău că nu mai comandase un rând.

CAPITOLUL 6

Coloana prezidențială se întorcea la Casă Albă după evenimentul de strângere de fonduri, traversând străzile pustii și intersecțiile închise. Grație eforturilor meticuloase ale echipei Serviciului Secret din avangarda coloanelor oficiale, președinții Statelor Unite nu erau niciodată nevoiți să piardă măcar o secundă în trafic. Chiar și numai acest avantaj ar fi putut fi o motivație suficient de puternică pentru unii tranzitari frustrați ai Districtului Columbia ca să se înscrie în cursa electorală. Pe drum, Gray îi prezentase șefului său un raport sumar asupra tuturor evenimentelor semnificative apărute în cursul zilei în chestiuni legate de serviciile secrete. Acum, pe bancheta din spate a Fiarei, Brennan studia intens rezultatele unor sondaje, în timp ce Gray privea fix în față, ca întotdeauna, gândindu-se la cel puțin zece lucruri în același timp.

În cele din urmă, Gray îi aruncă o privire șefului său.

– Cu tot respectul, domnule, n-o să schimbați cu nimic sondajele dacă le analizați din cinci în cinci minute. Senatorul Dyson nu vă poate face față în lupta pentru scaunul prezidențial. Veți câștiga alegerile detașat! Așa că, adăugă Gray cu diplomație, vă permiteți luxul de a vă concentra atenția și asupra altor aspecte de mare importanță.

Brennan râse înfundat și lăsă deoparte sondajele.

– Carter, eşti un om genial, dar n-ai stofă de politician. Nici o cursă nu poate fi considerată câştigată până nu se numără şi ultimul vot. Dar poţi fi sigur că-mi dau seama că avantajul meu considerabil din acest moment ţi se datorează într-o bună măsură.

– Apreciez din tot sufletul susţinerea pe care mi-aţi arătat-o la începutul mai... dificil al carierei mele.

Adevărul era că Brennan se gândise serios în mai multe ocazii să se descotorosească de Gray în timpul acelei perioade „dificile", lucru pe care Gray îl ştia foarte bine. Totuşi, deşi Gray nu fusese niciodată un linguşitor, posteriorul liderului lumii libere era un loc care merita să fie pupat, măcar din când în când.

– Crezi că o să mai avem parte de vreun alt al-Zawahiri curând?

– Incidentul acesta a fost un caz extrem de rar, domnule preşedinte.

Gray încă nu-şi putea explica cum de apăruse cadavrul lui al-Zawahiri aşa, din senin. Şeful NIC ar fi vrut să creadă că strategia lui de a infiltra agenţi în organizaţiile teroriste şi alte tactici de a-i întoarce pe membrii acestora unul împotriva celuilalt începeau să dea roade. Gray era însă o fire mult prea suspicioasă pentru a exclude alte alternative.

– Ce-i drept, ne-a adus o publicitate fantastică.

Cum făcuse de multe ori în trecut, Gray îşi înăbuşi impulsul de a-şi spune pe şleau părerea faţă de un astfel de comentariu. Veteranul spion servise sub mai mulţi preşedinţi şi toţi se asemănau destul de mult cu Brennan. Nu erau, în esenţă, oameni răi. Şi totuşi, având în vedere poziţia lor de nivel foarte înalt, Gray îi găsea mult mai predispuşi clasicelor erori umane decât cetăţenii de rând. Gray îi considera nişte fiinţe egoiste şi egocentrice, formate, apoi călite în focul luptei politice. Toţi preşedinţii puteau pretinde că ţelul lor era să facă bine, să implementeze o agendă corectă, să-şi conducă partidul politic, dar experienţa îl învăţase pe Gray că totul se reducea de fapt la propria dorinţă de

a ocupa scaunul din Biroul Oval. Puterea era cea mai înaltă miză din lume, iar președinția Statelor Unite reprezenta cea mai mare putere existentă; pe lângă ea, heroina părea un simplu placebo.

Și totuși, dacă Brennan ar fi picat mort în acea seară, exista un foarte capabil vicepreședinte gata să-i ia locul, iar țara și-ar fi continuat existența. După părerea lui Gray, dacă Brennan ar fi pierdut cumva alegerile ce se apropiau, adversarul său s-ar fi mutat pur și simplu la Casa Albă, iar America nici măcar n-ar fi băgat de seamă. Președinții nu erau indispensabili, era un lucru pe care șeful NIC îl știa prea bine; își închipuiau doar că sunt.

– Fiți sigur, domnule președinte, că ați afla de orice incident de genul al-Zawahiri în aceeași secundă cu mine.

Brennan era un politician mult prea viclean că să accepte de bună o asemenea afirmație. Era o tradiție la Washington ca șefii serviciilor de securitate să aibă secrete față de președinții lor. Și totuși, Brennan simțea că are toate motivele să-i acorde extrem de popularului Gray mână liberă în a-și face treaba. Iar Carter Gray era spion și spionii ascund întotdeauna câte ceva. Păreau genetic programați să nu fie pe deplin deschiși. E ca și cum, dacă ar spune vreodată tot ce știu, ar dispărea.

– Du-te și mai culcă-te și tu, Carter, ne vedem mâine, spuse președintele după ce coborâră din Fiară.

Suita lui Brennan se revărsă și ea din celelalte mașini care alcătuiau coloana. Oamenii și consilierii de bază ai lui Brennan urau faptul că președintele alesese să meargă singur cu Gray atât la evenimentul de strângere de fonduri, cât și la întoarcere. Povestea cu al-Zawahiri căzuse ca o pleașcă în poala lui Gray, dar îl avantaja în mare măsură și pe președinte. În acea seară, Gray smulsese cecurile grase din mâinile susținătorilor cu discursuri înălțătoare despre lupta contra terorismului. Mulțimea de smochinguri scuipase un total de un milion de dolari pentru partidul lui Brennan. Iar asta merita fără doar și poate o plimbare particulară cu Fiara.

Câteva clipe mai târziu, Gray se depărta de Casa Albă. În ciuda recomandării președintelui însă, Carter Gray nu avea nici cea mai mică intenție de a se duce la culcare. Trei sferturi de oră mai târziu, păşea în sediul Centrului Național de Securitate din Loudoun County, Virginia. Unitatea era la fel de strict păzită ca și clădirea NSA din Maryland. Două unități militare complet echipate – cu un total de patru sute de soldați – erau însărcinate cu securitatea exterioară. Totuși, nici un soldat nu avea permisiunea de a pune măcar piciorul în vreuna dintre structuri, decât în eventualitatea unei catastrofe. Clădirea principală părea să fie construită în întregime din sticlă, în care peisajul rural al Virginiei se reflecta de jur împrejur. Nu exista nici măcar o singură fereastră. În spatele panourilor de sticlă, zidurile de beton, groase ca pentru un buncăr și căptușite cu materiale speciale, împiedicau pătrunderea privirilor umane sau electronice.

Aici, mai bine de trei mii de oameni înarmați cu cea mai sofisticată tehnologie existentă lucrau douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, pentru a menține siguranța Americii, în vreme ce restul agențiilor de servicii secrete furnizau către NIC mii de informații, în fiecare secundă a zilei.

După eșecul suferit cu evenimentele de la 11 septembrie și după dezastrul CIA în ce privește armele de distrugere în masă, mulți lideri americani își puseseră întrebarea dacă nu cumva noțiunea de „servicii secrete americane" era un oximoron. Încercările de reformă ale guvernelor ulterioare nu se bucuraseră de prea mult succes și nu reușiseră decât să sporească confuzia într-un moment când claritatea și concentrarea în sectorul Serviciului Secret deveniseră țeluri naționale. Un Centru Național contra Terorismului, cu propriul său director care să raporteze direct președintelui și un directorat nou-nouț în cadrul FBI-ului, specializat pe servicii secrete, fuseseră adăugate vastei game de departamente de contraspionaj deja existente care, în cea mai mare parte, încă refuzau să comunice între ele și să împartă informațiile.

În cele din urmă, cel puțin după părerea lui Gray, minți mai sănătoase avuseseră câștig de cauză și eliminaseră toate aceste straturi inutile în favoarea unui singur director al serviciilor secrete la nivel național, cu propria sa agenție, propriul centru de operare și, cel mai important, propriul buget *și* control operațional asupra tuturor celorlalte agenții de servicii secrete. Exista o vorbă veche în rândul spionilor, cum că analiștii te târăsc în mocirla politicii, dar cei care conduc operațiuni ascunse te aruncă direct după gratii. Dacă avea să se prăbușească vreodată, Gray voia să fie singurul responsabil de decesul său profesional.

Gray pătrunse în clădirea principală, trecu prin procedura de identificare biometrică, după care păși într-un ascensor care îl urcă în doar câteva clipe până la ultimul etaj.

Era o încăpere mică și bine luminată. Intră, se așeză și-și puse o pereche de căști. În cameră se mai aflau încă patru persoane. Pe un perete, era montat un ecran video, iar pe masa din fața lui Gray se găsea un dosar pe a cărui etichetă scria Salem al-Omari. Gray îi cunoștea conținutul pe dinafară.

– E târziu, așa că hai să-ncepem! spuse Gray.

Lumina se diminuă, ecranul prinse viață și văzură un bărbat pe un scaun, în mijlocul unei camere. Era îmbrăcat într-o salopetă albastră, dar nu avea nici mâinile, nici picioarele legate. Avea trăsături specifice celor din Orientul Mijlociu și o privire pierdută, dar sfidătoare în același timp. Toți erau sfidători, descoperise Gray. Ori de câte ori se uita la un om de genul lui al-Omari, Gray își amintea fără să vrea de personajele lui Dostoievski: străinul care nu-și găsește locul, care uneltește, complotează și lovește metodic – o armă a anarhiei. Era chipul unui fanatic, un suflet posedat de un rău periculos. Același chip ca al celui care-i răpise pentru totdeauna de lângă el pe cele două persoane pe care Gray le iubise mai mult decât orice pe lume.

Deși al-Omari era la mii de kilometri depărtare, într-o unitate de a cărei existență știau doar o mână de oameni, imaginea și

sunetul erau de o claritate impecabilă, grație unei legături directe prin satelit.

Prin microfonul atașat la căști, îi adresă lui al-Omari o întrebare în engleză. Bărbatul răspunse numaidecât în arabă, apoi zâmbi triumfător.

Într-o arabă impecabilă, Gray continuă:

– Domnule al-Omari, vorbesc fluent limba arabă, cred, chiar, mai bine decât dumneata. Știu că ai trăit mulți ani în Anglia și că vorbești engleza mai bine decât araba. Îți sugerez prin urmare să comunicăm în această limbă, ca să nu existe nici o neînțelegere între noi doi.

Zâmbetul lui al-Omari păli și bărbatul își îndreptă spatele în scaun.

Gray îi explică propunerea lui. Al-Omari trebuia să devină spion pentru Statele Unite și să se infiltreze într-una dintre cele mai periculoase organizații teroriste care operau în Orientul Mijlociu. Bărbatul refuză categoric. Gray insistă și al-Omari refuză din nou, adăugând de această dată:

– Habar nu ai despre ce vorbești!

– Există, în momentul de față în lume, nouăzeci și trei de organizații teroriste cunoscute de Departamentul de Stat al SUA, majoritatea dintre ele cu sediul în Orientul Mijlociu, răspunse Gray. Dumneata ai fost identificat ca fiind afiliat la cel puțin trei dintre acestea. Pe lângă asta, asupra dumitale au fost găsite un pașaport fals, planurile de structură ale podului Woodrow Wilson și material pentru fabricarea bombelor. Acum, fie lucrezi pentru noi, fie situația dumitale va deveni extrem de neplăcută.

Al-Omari zâmbi și se aplecă spre cameră.

– Am fost interogat anul trecut în Iordania de CIA, de armata voastră, de FBI și de Tiger Teams[1]. Au trimis femei peste mine, îmbrăcate numai în lenjerie. M-au mânjit cu sânge menstrual, sau

[1] Echipe speciale aparținând trupelor militare americane (n.tr.)

cu ceva ce au zis că era sânge menstrual, ca să mă pângărească şi să nu-mi mai pot spune rugăciunile. Şi-au frecat trupurile de mine, mi-au oferit sex, numai să vorbesc. Le-am spus nu şi după aia m-au bătut. Se lăsă pe spate. M-au ameninţat cu violul şi mi-au spus că o să mă infectez cu SIDA şi o să mor. Nu mi-a păsat. Cei care urmează cu adevărat cuvântul lui Mohamed nu se tem de moarte, cum vă temeţi voi, creştinii. Este slăbiciunea voastră cea mai mare şi asta o să vă distrugă. Islamul va triumfa. E scris în Coran. Islamul va conduce lumea.

– Ba nu, *nu* scrie aşa în Coran, reluă Gray. În nici una dintre cele 114 de sure. Şi nici dominaţia mondială nu este menţionată în nici una dintre învăţăturile lui Mohamed.

– Ai citit Hadith[1]-ul? întrebă al-Omari, nevenindu-i să creadă, referindu-se la colecţia de învăţături şi povestiri despre viaţa profetului Mohamed şi a primilor musulmani.

– Şi am citit şi Coranul în arabă. Din nefericire, învăţaţii occidentali nu au reuşit niciodată să facă o traducere bună din această limbă. Aşa că, domnule al-Omari, ar trebui să ştii că islamul este de fapt o religie pacifistă şi tolerantă, deşi *este* o religie care se apără cu multă îndârjire. Este de înţeles, având în vedere că mai multe culturi „civilizate" au tot încercat să-i convertească pe musulmani la credinţa lor încă de pe vremea cruciadelor, mai întâi cu sabia, apoi cu puşca. Dar în Hadith se spune că până şi în jihad, femeile şi copiii nevinovaţi trebuie cruţaţi.

– De parcă ar fi vreunul dintre voi este *nevinovat!* sări al-Omari. Toţi musulmanii trebuie să lupte împotriva celor care vor să ne oprime!

– O cincime din populaţia lumii este islamică şi un număr impresionant de fraţi în credinţa ta cred în libertatea de exprimare şi în libertatea presei şi într-o protecţie egală în faţa

[1] Tradiţii

legii. Şi mai mult de jumătate din populaţia islamică a lumii trăieşte în ţări cu constituţii *democratice*. Ştiu că ai fost educat la o *madrasa*[1] în Afghanistan şi cunoştinţele tale despre Coran sunt limitate la ce ţi-a rămas întipărit în memorie, aşa că îţi iert aparenta ignoranţă faţă de aceste aspecte.

Gray nu menţionase că educaţia lui al-Omari la *madrasa* inclusese probabil cursuri despre utilizarea armelor automate şi despre războaiele sfinte, aspecte care îi conferiseră centrului dubiosul nume de West Point al islamului.

– Visai să ajungi *shahid*[2], dar nu ai avut nici curajul, nici fanatismul necesare unui sinucigaş, la fel cum n-ai avut nici coloana vertebrală, nici instinctele necesare ca să ajungi mujahedin[3].

– Vei vedea dacă am curajul să mor pentru islam.

– Nu-mi foloseşte la nimic să te omor. Vreau să lucrezi pentru mine.

– Să putrezeşti în iad!

– Putem face asta în mod simplu sau greu, spuse Gray, uitându-se la ceas – era treaz de treizeci de ore. Şi sunt multe feluri de a ajunge în *Janna*[4]. Al-Omari se aplecă în faţă.

– O să ajung în Rai în felul *meu*, spuse el rânjind.

– Ai o soţie şi copii în Anglia, observă Gray.

Al-Omari îşi încrucişă mâinile la piept, într-o poziţie neînduplecată.

– Nenorociţii ca tine o să ne fie de folos în viaţa următoare.

---

[1] Madrasa – şcoală, loc de învăţătură, dar în cele mai multe ţări islamice această instituţie funcţionează pe lângă moschei ca un colegiu de drept musulman şi teologie (n.tr.)

[2] În limba arabă, înseamnă atât *martor*, cât şi *martir*; este un termen folosit pentru a-i denumi pe cei care îşi sacrifică sau îşi pierd viaţa în numele islamului (n.tr.)

[3] În limba arabă, participant la jihad; în percepţia occidentală, terorist islamic (n.tr.)

[4] Concepţia islamică a paradisului (n.tr.)

– Un băiat și o fată, continuă Gray, de parcă n-ar fi auzit replica bărbatului. Îmi dau seama că soarta femeilor nu te preocupă în mod deosebit. Băiatul însă...

– Fiul meu va muri bucuros...

Gray îl întrerupse pe un ton hotărât:

– Nu îți voi ucide fiul. Am alte planuri pentru el. Tocmai a împlinit optsprezece luni?

O umbră de îngrijorare apăru pe chipul lui al-Omari.

– De unde știi asta?

– O să-l crești în credința musulmană?

Al-Omari nu-i răspunse; privea gol în cameră.

Gray continuă:

– Ei bine, dacă nu accepți să colaborezi cu noi, îți voi lua fiul de lângă mama lui și îl voi da spre adopție unui cuplu iubitor, care-l va crește ca pe copilul lor. Gray se opri, pentru ca impactul cuvintelor ce aveau să urmeze să fie și mai puternic: Va fi crescut de o familie de creștini americani, în America. Sau nu. Totul depinde de tine.

Al-Omari fu într-atât de uluit, încât se ridică de pe scaun și se apropie împleticindu-se de cameră, până când în cadru apărură niște mâini care-l traseră înapoi pe scaun.

Următoarele cuvinte care-i ieșiră din gură fură rostite în arabă, însă se auziră suficient de clar. Câteva clipe mai târziu, într-o criză de furie, al-Omari trebui să fie imobilizat fizic, în timp ce amenințările continuau să i se reverse pe gură. În cele din urmă, i se aplică o bandă peste gură și tăcu.

Gray împinse la o parte dosarul bărbatului.

– În ultimii ani, peste 7 816 de americani au murit din cauza indivizilor de teapa ta. Toate aceste morți au avut loc pe pământ american. Dacă e să punem la socoteală și atacurile de peste ocean, numărul morților se ridică la peste zece mii. Unele dintre aceste victime erau copii, care nu au mai avut șansa de a crește și de a-și alege o religie sau o credință. Îți cer să te gândești bine.

Dacă lucrezi cu noi, tu și familia ta veți duce o viață tihnită. Pe de altă parte, dacă alegi să nu colaborezi...

Gray făcu un semn bărbatului de lângă el și ecranul se stinse.

Se uită la alte șase dosare din fața lui. Patru dintre ele erau ale unor bărbați din Orientul Mijlociu, foarte asemănători cu al-Omari. Al cincilea era un neonazist din Arkansas, iar al șaselea, Kim Fong, era membru al unui grup din Asia de sud-est, cunoscut ca având legături cu grupările teroriste din Orientul Mijlociu. Oamenii ăștia erau „deținuți-fantomă" în nomenclatura neoficială. Nimeni în afară de Gray și de încă vreo câțiva oameni aleși pe sprânceană nu știa măcar că fuseseră reținuți. Asemenea CIA, NIC avea detașamente paramilitare în puncte-cheie din întreaga lume. Una dintre sarcinile acestora era să captureze presupuși inamici ai Americii, dar care nu erau puși sub acuzare oficial.

Gray avea să le facă propuneri asemănătoare tuturor deținuților, deși stimulările difereau de la caz la caz, în funcție de informațiile pe care oamenii lui reușiseră să le adune despre situația fiecăruia. Banii aveau de multe ori un efect mai puternic decât s-ar fi crezut. Rareori se întâmplă să găsești bogătași care să se arunce în aer de bunăvoie sau să-i arunce pe alții, din convingeri religioase sau pentru orice alt fel de motive. Îi manipulează însă adesea pe alții să facă astfel de lucruri. Gray s-ar fi considerat norocos dacă măcar jumătate dintre deținuți îi acceptau oferta, dar merita să încerce.

O oră mai târziu, Gray pleca de la NIC. Nazistul fusese singurul care acceptase din prima să-i ajute, convins fără îndoială de amenințarea lui Gray de a-l preda unei violente organizații antinaziste radicale din America de Sud, dacă nu coopera. În afară de asta, noaptea fusese dezamăgitoare.

În timp ce se îndrepta spre mașină, Gray reflecta asupra situației cu care se confrunta. Violențele creșteau de ambele părți și, cu cât o parte lovea mai tare, cu atât mai tare riposta cealaltă. Cu doar o fracțiune din arsenalul său nuclear, Statele Unite ar fi

putut șterge întregul Orient Mijlociu de pe fața pământului, distrugându-i pe toți arabii într-o clipită și, odată cu ei, locurile sfinte ale două dintre cele mai mari religii ale lumii. Cu excepția acestui cumplit și inimaginabil scenariu, Gray nu putea găsi nici o soluție. Nu era un război între batalioane militare profesioniste contra unor grupuri răzlețe de bărbați cu turbane care apăreau pe străzi înarmați cu puști și lansatoare de grenade. Nu era o simplă divergență religioasă. Era o luptă contra unei idei înrădăcinate despre felul în care oamenii ar trebui să-și trăiască viața, o luptă în care se amestecau motive politice, sociale și culturale creând un mozaic copleșitor de complex al umanității aflate sub o enormă presiune. Uneori, Gray se întreba cu toată umilința dacă nu cumva acest conflict ar fi trebuit să fie purtat cu psihiatri și consilieri în loc de soldați și spioni. Cu toate astea, nu-i rămânea decât să se trezească în fiecare zi și să-și facă treaba.

Gray se lăsă pe spătarul de piele uzată a Suburbanului în care se afla, în vreme ce agenții înarmați din jurul lui monitorizau cu atenție întreaga zonă. Închise ochii timp de cincisprezece minute, până când simți vehiculul încetinind. Auzi apoi zgomotul cunoscut al coloanei oficiale călcând pietrișul aleii ce conducea spre modesta lui casă. Era la fel de bine păzită ca și sediul Observatorului Naval. Președintele Brennan nu putea permite ca tocmai șeful serviciilor lui secrete să pățească ceva.

Gray locuia singur, dar nu pentru că așa alesese el. Intră în casă, își permise o bere ca să se destindă, apoi urcă în dormitor, pregătindu-se să doarmă câteva ore. Cum făcea întotdeauna înainte să se retragă, luă în mână cele două fotografii de pe șemineul din fața patului. În prima era soția lui, Barbara, o femeie cu care împărțise cea mai mare parte a vieții lui adulte. Cea de-a doua fotografie era a singurului lor copil, fiica lui, Margaret, sau Maggie cum îi spusese toată lumea. Îi *spusese?* Nu reușise să se obișnuiască niciodată cu ideea de a se referi la familia lui la timpul trecut. Și totuși, cum altfel să vorbești

despre niște oameni acum morți și îngropați? Sărută ambele fotografii și le puse la loc.

După ce se băgă în pat, cumplita greutate a depresiei dură treizeci de minute, mai puțin decât de obicei, apoi Carter Gray se cufundă într-un somn adânc. Peste cinci ore avea să se trezească din nou și să ia de la început singura bătălie pe care mai considera că merită să o poarte.

CAPITOLUL 7

Plimbarea din acea seară îl duse pe Alex Ford spre est, și curând bărbatul se trezi pe un teritoriu cunoscut: 1600 Pennsylvania Avenue. Zona dintre Casa Albă și Lafayette Park era acum împodobită cu ulmi și bolarzi retractabili, presărată de gherete de pază camuflate în așa fel încât să nu iasă în evidență ca niște turnuri de fortăreață. Și totuși, aici esențială rămăsese, și avea să rămână întotdeauna, securitatea, oricâți copaci și oricâte flori ar fi plantat autoritățile.

– Hei, Alex! strigă un bărbat în costum, ieșind pe poarta de securitate din față.

– Ai terminat tura, Bobby?

Bobby zâmbi.

– Vezi tu să-mi iasă vreo cască din ureche? Mă duc acasă, la nevestică și la copii, dacă nu cumva s-au mutat între timp și au uitat să-mi spună, ceea ce n-ar fi chiar imposibil, având în vedere că nu sunt niciodată acolo. Da' tu de ce te-ai întors pe-aici?

Alex ridică din umeri.

– Știi cum e... odată ce-ți intră în sânge rutina POTUS[1], nu mai scapi așa ușor.

– Sigur! Eu număr zilele până s-ajung să-mi văd familia mai des de o dată pe an.

---

[1] President of the United States – Președintele Statelor Unite

– Eşti în echipa însoţitoare pentru campanie?

Bobby dădu din cap.

– Plecăm poimâine ca să mai strângem nişte mâini şi să mai ţinem nişte discursuri între Iowa şi Mississippi. Din cauza campaniei ăsteia afurisite am rămas fără oameni şi a trebuit să aducem nişte băieţi de la WFO în schimburi de douăzeci şi unu de zile, ca să asigurăm paza pentru POTUS şi pentru familiile celorlalte personalităţi implicate în campanie.

– Ştiu. Aproape că nu mai vezi pe nimeni pe la noi prin birouri.

– Brennan a fost la o strângere de fonduri azi. La pupat în fund pentru verzişori. Eu, norocos cum sunt, am rămas aici.

– Da, mare norocos!

Bobby râse.

– Nu ştiu dac-ai auzit, dar oraşul din Pennsylvania în care s-a născut preşedintele şi-a schimbat numele în Brennan. Se duce acolo în timpul campaniei ca să i se prezinte omagiile. Dac-ai mai pomenit atâta egomanie!

Bobby se apropie de Alex şi adăugă, coborând vocea:

– Nu-i băiat rău. Hei, doar am votat pentru el! Dar e tare alunecos. A făcut nişte lucruri care nu s-au dat la presă...

– Nu e primul.

– De-ar şti lumea ce-a făcut...

În vreme ce Bobby se îndepărta, Alex privi spre Lafayette Park, unde-şi aveau tabăra „protestatarii Casei Albe" – ăsta era termenul politicos folosit de Alex şi de ceilalţi agenţi ai Serviciului Secret. Pancartele, corturile şi oamenii aceia cu înfăţişări ciudate îl fascinaseră întotdeauna. Cândva fuseseră mult mai mulţi, cu pancarte sofisticate ridicate peste tot. Totuşi, chiar înainte de 11 septembrie intrase în vigoare un cod foarte strict de măsuri de disciplină şi când zona din faţa Casei Albe fusese reabilitată, evenimentul oferise autorităţilor un bun pretext pentru a alunga protestatarii de acolo. Cu toate astea, până şi cei fără nici o putere au drepturi în America, şi o parte dintre oameni

înaintaseră petiții către ACLU[1] și deschiseseră procese pentru dreptul de a se întoarce, iar Curtea Supremă hotărâse în cele din urmă în favoarea lor. Cu toate acestea, doar doi dintre protestatari aleseseră să se întoarcă.

În timpul serviciului la Casa Albă, Alex ajunsese să îi cunoască pe o parte dintre protestatari. Cei mai mulți dintre ei erau nebuni cu acte, prin urmare agenții de la Serviciul Secret erau nevoiți să-i supravegheze mai îndeaproape. Își amintea de un individ care se îmbrăca numai în cravate, pe care și le așeza strategic pe tot corpul. Însă nu toți protestatarii erau candidați la azilul de nebuni. Cum nu era, bunăoară, bărbatul pe care venea să-l viziteze.

Alex se opri lângă unul dintre corturi și strigă:

– Oliver? Sunt Alex Ford. Ești acolo?

– Nu el acolo, spuse o voce de femeie, pe un ton încărcat de dispreț.

Alex îi aruncă o privire femeii care se apropia cu un pahar de carton în mână.

– Cum îți mai merge, Adelphia?

– În toată țara asta, doctori imorali omoară copii, uite *așa* merge.

Orice puteai spune despre femeia asta, dar numai că-i lipsea pasiunea nu, își zise Alex. Poate că Adelphia își exprima pasiunea într-o manieră cam extremă, dar Alex tot o respecta pentru că cel puțin avea una.

– Da, am auzit și eu. Făcu o pauză în semn de respect, apoi adăugă: Hm, unde este Oliver?

– Am spus la tine că el nu aici. A trebuit undeva să *se ducă*.

– Unde?

---

[1] American Civil Liberties Union – Uniunea Americană pentru Drepturile Civile

Alex știa unde locuiau atât Stone, cât și Adelphia, dar nu voia ca femeia să-și dea seama că deținea această informație. Învățase cu timpul că Adelphia era și așa suficient de paranoică.

– *Nu* eu sunt paznicul lui.

Se răsuci pe călcâie.

Alex zâmbi. Pe vremea când se ocupase de protecția prezidențială, bănuise întotdeauna că femeia avea o slăbiciune secretă pentru domnul Stone. Majoritatea agenților care-l cunoscuseră pe Oliver Stone îl descriseseră drept un țăcănit inofensiv care adoptase numele unui celebru regizor de film din cine știe ce motive ridicole. Totuși, Alex nu-l judecase din prima și-și acordase timp să-l cunoască. În cele din urmă, descoperise că Stone era erudit și gânditor și mult mai în temă cu complexele situații economice și politice ale lumii decât unii dintre filfizonii care lucrau în clădirea de peste drum. În mod deosebit, bărbatul părea să știe pe dinafară fiecare detaliu al oricărei conspirații raportate vreodată. Unii agenți îi dăduseră porecla de King Con[1] din acest motiv. Și pe lângă toate astea, Stone juca șah fenomenal de bine.

Alex strigă după Adelphia:

– Dacă-l vezi pe Oliver, spune-i că l-a căutat agentul Ford. Mă mai ții minte, nu?

Adelphia nu schiță nici un gest că l-ar fi auzit, dar, ce să-i faci, așa era Adelphia.

Se întoarse pe jos spre locul unde își parcase mașina. În drumul lui, Alex trecu pe lângă ceva care-l făcu să se oprească. În colțul îndepărtat al străzii, doi bărbați, unul negru și celălalt alb, lucrau la un ATM montat într-o cabină argintie între două clădiri. Erau îmbrăcați în salopete pe al căror spate scria „Servicii de întreținere". Aveau camioneta parcată în curbă. Pe o

[1] Regele Conspirațiilor

aripă a mașinii erau trecute un nume de companie și un număr de telefon.

Alex se strecură în umbră, scoase telefonul mobil și sună la numărul înscris pe camionetă. Îi răspunse un robot oficial care îl informa despre orele de lucru ale companiei și așa mai departe. Alex examină repede mașina, apoi își scoase insigna de agent al Serviciul Secret și se apropie de cei doi bărbați.

– Bună seara, băieți. Reparați aparatul?

Bărbatul cel scund aruncă o privire insignei și dădu din cap.

– Da. Norocul nostru.

Alex privi ATM-ul și ochiul lui experimentat văzu ceea ce se aștepta să vadă.

– Sper că sunteți înscriși într-un sindicat.

– Suntem mândri să facem parte din Sindicatul Local 453, răspunse bărbatul mai mic de statură, cu un râset scurt. Cel puțin ne plătesc dublu pentru treaba asta.

Asta e, o luăm de la capăt!

Alex își scoase pistolul și-l îndreptă către cei doi:

– Deschideți aparatul!

Bărbatul de culoare îi răspunse iritat:

– Ce treabă aveți voi de la Serviciul Secret să verificați ATM-urile?

– Nu că trebuie să-ți dau ție explicații, dar Serviciul Secret a fost creat inițial pentru a proteja circulația monetară a Statelor Unite.

Alex îndreptă pistolul direct către capul negrului.

– Deschide-l!

Îndesate în ATM erau pe puțin o sută de carduri.

Alex le citi celor doi drepturile, în timp ce le punea la mâini cătușe de plastic. Apoi chemă o mașină să-i ridice. În timp ce aștepta, bărbatul de culoare se uită la el.

– Facem treaba asta de mult timp și n-am avut nici o problemă. După ce dracu' ți-ai dat seama?

– Am văzut scanerul montat pe aparat. Înregistrează PIN-ul ca să puteți duplica apoi cardul. Și, pe lângă asta, băncile sunt foarte zgârcite. N-ai să găsești vreuna să plătească dublu unor băieți dintr-un sindicat doar ca să vină aici în mijlocul nopții și să repare drăcia asta.

După ce poliția sosi și îi preluă pe cei doi bărbați, Alex își reluă drumul spre mașină. Chiar și după această neașteptată arestare de succes, gândurile lui nu se puteau îndrepta decât către o anumită Kate Adams, care lupta pentru dreptate în timpul zilei și turna băuturi în pahare noaptea, și care părea să fie foarte apropiată de Tom Hamingway cel cu încheieturile puternice, care nu putea divulga agenția supersecretă din care făcea parte.

Lui Alex nu-i rămânea decât să spere că ziua de mâine avea să înceapă într-o notă mai optimistă.

CAPITOLUL 8

Stone, Milton, Rueben și Caleb înaintau de-a lungul cărării principale de pe Theodore Roosevelt Island, un memorial de nouăzeci de acri în onoarea fostului președinte, și Rough Riders[1], ce se înălța în mijlocul râului Potomac. Ajunseră curând într-o poieniță în mijlocul căreia trona o statuie imensă a lui Teddy Roosevelt, cu brațul drept ridicat spre cer, gata parcă să depună din nou jurământul prezidențial, la aproape nouăzeci de ani după moarte. Zona era frumos pavată cu argilă arsă, avea două poduri curbate de piatră ce se întindeau peste canale artificiale și o pereche de fântâni imense ce încadrau statuia.

Oliver Stone se așeză cu picioarele încrucișate în fața statuii iar ceilalți i se alăturară numaidecât. Stone era un fan entuziast al lui T.R., acesta fiind și motivul pentru care se aflau acolo, deși în mod ilegal, având în vedere că insula era oficial închisă pe timp de noapte. Stone anunță cu o voce solemnă:

– Declar deschisă întrunirea săptămânală a membrilor Camel Club. În absența unei ordini de zi oficiale, propun să discutăm observațiile făcute de la ultima întâlnire, apoi să deschidem discuțiile referitoare la noi chestiuni. Am aprobarea voastră?

– Susțin propunerea, răspunse automat Reuben.

---

[1] Călăreții Nărăvași, numele primei cavalerii de voluntari a Statelor Unite (n.tr.)

– Toți cei pentru sunt rugați să-și exprime acordul, adăugă Stone.

Se auziră mai multe „da"-uri aprobând moțiunea, iar Stone deschise agenda pe care o scoase din rucsac. Reuben scoase din buzunar mai multe hârtii mototolite, iar Milton deschise capacul laptopului, apoi se scotoci în buzunar după o sticluță de gel antibacterian cu care își frecă vârtos mâinile. Stone folosea o lanternă-stilou ca să-și vadă notițele în vreme ce Reuben citea la lumina pâlpâitoare a brichetei.

– Brennan a plecat undeva astă-seară, destul de târziu, raportă Stone. Carter Gray era cu el.

– Ăștia doi zici că-s lipiți unul de altul, mârâi Reuben.

– La fel ca J. Edgar Hoover și Clyde Tolson, adăugă Caleb glumeț, în timp ce-și scotea pălăria.

– Mă gândeam mai degrabă la Lenin și Troțky, mormăi Reuben.

– Să înțeleg că n-ai încredere în Gray? întrebă Stone.

– Cum să ai încredere într-un dobitoc căruia îi place porecla de „țar"? răspunse Reuben. Cât despre Brennan, tot ce pot să spun e că ar trebui să mulțumească stelei lui norocoase că există teroriști, fiindcă fără ei ar îngroșa rândurile la coada pentru ajutorul de șomaj.

– Iar ai citit ziarele? i-o întoarse Stone pe un ton amuzat.

– Le mai citesc din când în când, ca să am de ce râde, la fel ca toată lumea.

Stone comentă cu o expresie gânditoare:

– James Brennan este un politician talentat, cu o inteligență sclipitoare. Dar principalul lui avantaj este că are puterea de a câștiga încrederea oamenilor. Cu toate astea, înăuntrul lui pândește o fiară întunecată. Are el un scop pe care nu-l face cunoscut publicului.

Reuben îl privi printre gene.

– Mi se pare că-l descrii pe Carter Gray mai degrabă decât pe președinte.

Milton se amestecă în conversație, entuziasmat:

– Eu am adunat informații despre mai multe conspirații de proporții globale, care nu au fost raportate de nici un canal mass-media.

– Iar eu, spuse Reuben privindu-și însemnările, am observat personal trei ocazii în care președintele Camerei Reprezentanților i-a fost infidel frumoasei sale soții.

– Ai observat personal? întrebă sceptic Caleb, străpungându-și prietenul cu privirea.

– Două cunoștințe foarte apropiate care se-nvârt prin cercuri înalte mă țin la curent, se răți Reuben. E clar că, în ciuda neplăcerilor suferite de predecesorii lui din cauza escapadelor amoroase, mult stimatul nostru congresmen continuă să-și vâre coada în locuri unde nu ar avea ce să caute. Le flutură hârtiile în față. Am totul scris aici!

– Ce cunoștințe apropiate? insistă Caleb.

– Surse sus-puse care doresc să-și păstreze anonimatul, dacă ții musai să știi, pufni Reuben pierzându-și cumpătul, în timp ce-și îndesa presupusele dezvăluiri libidinoase înapoi în buzunare.

Milton îi întrerupse nerăbdător:

– Da, dar stați să vă împărtășesc teoriile mele.

Petrecu următoarele douăzeci de minute discutând plin de înflăcărare legături teoretice între Coreea de Nord și Marea Britanie cu scopul răspândirii terorismului la nivel mondial și un posibil atac asupra monedei euro și asupra yenului în urma unui complot din Yemen sponsorizat de un membru important al familiei regale din Arabia Saudită.

– Consider că aceste fapte nu fac decât să conducă spre o apocalipsă mondială, care, cu siguranță, a și început să se arate la orizont, concluzionă Milton.

În cele din urmă Reuben spuse:

– Da, dar povestea cu legătura dintre Coreea de Nord și Marea Britanie e cam trasă de păr, nu crezi, Milton? Vreau să zic

că afurisiții de coreeni nu au pic de umor și, orice ai spune tu despre britanici, sunt totuși un popor foarte isteț.

Stone se uită la Caleb.

– Tu ne spui ceva interesant?

Caleb căzu pe gânduri preț de câteva clipe.

– Păi, ne-am speriat rău de tot când n-am mai găsit Biblia olandeză.

Toți îl priveau în continuare, așteptând.

– Biblia noastră olandeză! exclamă Caleb. Cu ilustrații de mână realizate de Romeyen de Hooghe. Este considerat cel mai important ilustrator olandez de la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea. Dar totul s-a terminat cu bine. Se pare că a fost tot timpul acolo, o simplă greșeală a funcționarului.

– Slavă Domnului! făcu Reuben sarcastic. N-am vrea să dispară așa o comoară!

Dezamăgit, Stone se întoarse din nou spre Reuben.

– În afară de congresmenul libidinos, mai ai vreo veste de real interes?

Reuben ridică din umeri.

– Am plecat de prea multă vreme, Oliver. Oamenii te uită.

– Atunci, ce-ar fi să trecem la ceva mai concret?

Ceilalți bărbați îl priviră curioși.

Stone trase adânc aer în piept. Atâtea zile de naștere trecuseră nesărbătorite, încât trebui să facă un efort ca să-și aducă aminte ce vârstă avea. „Șaizeci și unu de ani, își spuse-n sinea lui. Am șaizeci și unu de ani." Fondase Camel Club cu mult timp în urmă, cu scopul de a-i supraveghea pe cei de la putere și de a atrage atenția opiniei publice atunci când ar fi crezut că ceva nu era-n regulă, cum se întâmpla aproape întotdeauna. Își păstrase vigilent postul din 1600 Pennsylvania Avenue, urmărind ce se petrecea, notându-și observațiile și luptând pentru chestiuni pe care ceilalți se părea că nu le mai considerau importante, cum ar fi adevărul și responsabilitatea.

Începea să se întrebe dacă merita efortul.

Spuse cu voce tare:

– Aţi observat ce se petrece în ţara asta?

Îşi privi pe rând prietenii, care nu răspunseră.

– Poate ne-au făcut să credem că suntem mai bine protejaţi. Şi totuşi, doar fiindcă trăim în mai multă siguranţă nu înseamnă că suntem mai *liberi.*

– Uneori, trebuie să sacrifici libertatea în favoarea siguranţei, Oliver, spuse Caleb răsucind în mână ceasul greu de la vestă. Nu spun că-mi place, dar care-i alternativa?

– Alternativa este să nu trăim în frică, răspunse Stone. Mai ales într-o teamă clădită pe circumstanţe exagerate. Oamenii de genul lui Carter Gray se pricep foarte bine la asta.

– Ce-i drept, în primul an n-ai fi crezut că Gray o să rămână prea mult timp în postul ăsta, dar nu ştiu cum a reuşit să întoarcă roata, recunoscu Reuben, cam înciudat.

– Ceea ce adevereşte spusele mele, replică Stone. Fiindcă nu cred că există pe lume cineva care să fie atât de bun ori atât de *norocos.* Făcu o pauză, evident pentru a-şi alege cuvintele cu grijă: După părerea mea, Carter Gray reprezintă un factor negativ pentru viitorul acestei ţări. Deschid şedinţa pentru discutarea posibilităţilor relevante.

Cei trei tovarăşi care îl însoţeau nu făcură decât să se uite prosteşte la el. În cele din urmă, Caleb îşi găsi vocea:

– Hm, ce vrei să spui mai exact, Oliver?

– Vreau să vă întreb ce poate face Camel Club pentru a se asigura că domnul Carter Gray este înlăturat din postul de Secretar al serviciilor de informaţii?

– Vrei să-l dăm jos pe Carter Gray? *Noi?* exclamă Caleb.

– Da.

– Oh, ce bine! făcu Reuben cu prefăcută uşurare. Şi eu care mă temeam c-o să ne ceri ceva greu!

– Există multiple precedente istorice când cei fără de putere i-au dărâmat pe cei puternici, observă Stone.

– Da, însă în viața de zi cu zi Goliat îl face zob pe David nouă ocazii din zece, i-o întoarse posac Reuben.

– Atunci, ce rost mai are existența acestui club? întrebă Stone. Ne întâlnim o dată pe săptămână și ne discutăm însemnările, observațiile și teoriile. Cu ce scop?

Îi răspunse Caleb:

– Am mai făcut și câteva lucruri bune. Deși nu ne-au fost niciodată recunoscute meritele. Munca noastră a dus la dezvăluirea adevărului din spatele scandalului de la Pentagon. Asta a venit dintr-o frântură de conversație pe care a auzit-o ajutorul de bucătar de la Casa Albă și pe care ți-a povestit-o ție. Și nu uita de spionul care schimba fișiere de transcriere de la NSA, Oliver. A mai fost și subterfugiul DIA peste care a dat Reuben...

– Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, răspunse Stone. Așa că vă-ntreb din nou: ce scop mai are clubul *acum?*

– Păi, poate că e la fel ca alte cluburi, răspunse Reuben, doar că nu are sediu, răcoritoare sau companie feminină plăcută. Dar la ce să te aștepți când nici un membru nu-și plătește cotizația? adăugă rânjind.

Înainte ca Stone să apuce să răspundă, toți patru își întoarseră capetele în direcția din care se auziseră sunetele, dinspre pădure. Stone își duse numaidecât un deget la gură și ciuli urechile. Se auzi din nou: un motor de barcă; și părea să fie chiar la marginea insulei. Își luară toți gențile și se retraseră în tufișurile din jur.

CAPITOLUL 9

Oliver Stone dădu la o parte o ramură și privi prin această mică deschizătură înspre zona din fața monumentului Roosevelt. Și însoțitorii lui erau, la rândul lor, fascinați de ceea ce se petrecea lângă ei.

Pe una dintre potecile acoperite cu pietriș apărură doi bărbați care cărau ceva într-o prelată de plastic. Unul din ei era înalt, zvelt și blond, iar celălalt era scund, îndesat și cu părul șaten-închis. În clipa în care lăsară prelata pe pământ, Stone văzu că o foloseau pentru a căra un bărbat legat cu chingi. Traseră plasticul de sub bărbat apoi „măturară" întreaga zonă cu fasciculele lanternelor, insistând pe fiecare bucățică. Din fericire, de îndată ce Stone văzu lanternele apărându-le din buzunare, le făcu semn prietenilor lui să se lase jos și să se-ascundă în spatele tufișurilor, ferindu-și în același timp fețele de lumina lanternelor.

Convinși că erau singuri, cei doi bărbați își îndreptară din nou atenția asupra prizonierului lor. Unul din ei îi smulsese amărâtului călușul din gură și-l îndesă în buzunar.

Omul scoase câteva sunete, nici unul coerent. Părea să fie beat.

Bărbatul cel scund își puse o pereche de mănuși de cauciuc și scoase apoi un revolver din haină, în vreme ce tovarășul lui desfăcea legăturile prizonierului. Scoase apoi o sticlă aproape goală din geantă și apăsă în jurul ei mâinile bărbatului pe jumătate

inconștient, după care îi împroșcă puțin din lichidul rămas pe haine și în jurul gurii.

Reuben era pe punctul de a sări în picioare și de a se năpusti asupra celor doi, însă Stone îi puse o mână pe braț. Al doilea bărbat era și el înarmat – pistolul i se vedea bine în tocul de la curea. Membrii Camel Club nu aveau nici o șansă. Dacă își trădau prezența în clipa asta, erau ca și morți.

Între timp, bărbatul cu revolverul în mână îngenunche lângă prizonier. Îi luă mâna dreaptă și i-o așeză în jurul pistolului. Poate din cauza senzației metalului rece, captivul deschise ochii. Îl privi fix pe omul de lângă el, apoi strigă dintr-odată:

– Îmi pare rău! Nu, te rog! Îmi pare rău!

Bărbatul cel scund vârî pistolul printre dinții nenorocitului, apăsându-i cerul gurii. Prizonierul scoase un horcăit scurt, apoi celălalt îi forță degetul pe trăgaci. La auzul împușcăturii, cei patru membrii Camel Club închiseră ochii.

Când îi deschiseră din nou, continuară să privească stupefiați cum arma și sticla erau așezate lângă cadavru. Un săculeț de plastic fu scos din rucsacul purtat de celălalt bărbat și așezat apoi lângă arma crimei. În cele din urmă, o coală îndoită de hârtie fu îndesată în buzunarul hanoracului mortului.

Odată treaba terminată, cei doi bărbați mai aruncară o privire în jur, iar membrii Camel Club se pitiră și mai bine în tufișuri.

Un minut mai târziu, ucigașii erau pe drumul de întoarcere. În clipa în care sunetul pașilor li se pierdu în depărtare, cei patru camarazi scoaseră cu toții deodată un oftat de ușurare. Cu un deget lipit de buze, Stone îi conduse în tăcere afară din ascunzătoare, în luminiș.

Reuben se ghemui lângă cadavru. Clătină din cap și spuse cu voce joasă:

– Cel puțin a murit instantaneu. Dacă asta mai e vreo consolare atunci când ești ucis. Aruncă apoi o privire sticlei aproape goale. *Dewar's*. Se pare că l-au îmbătat pe nenorocit ca să nu poată riposta.

– Are vreun act de identitate asupra lui? întrebă Stone.

– Ne aflăm la scena unei crime! spuse Caleb cu vocea tremurându-i. N-ar trebui să atingem nimic!

– Are dreptate, îl aprobă Reuben.

Îi aruncă o privire lui Milton care făcea mişcări frenetice cu mâinile, derulându-şi în tăcere ritualul obsesiv-compulsiv. Reuben oftă.

– Ar trebui să ne cărăm dracului cât mai repede de-aici, Oliver, asta ar trebui să facem.

Stone îngenunche lângă el şi vorbi încet, dar cu gravitate:

– Am asistat la o execuţie făcută să pare o sinucidere, Reuben. Ăia erau asasini profesionişti şi aş vrea să aflu cine a fost victima lor şi ce anume ştia omul ăsta de a meritat să fie ucis.

În timp ce vorbea, îşi înfăşură în jurul mâinii o batistă, scotoci prin buzunarele mortului şi scoase un portofel. Îl deschise cu mare grijă şi toţi cei patru prieteni priviră permisul de conducere care se vedea într-un compartiment. Reuben scoase bricheta şi o aprinse, ca Stone să poată citi informaţiile de pe permis.

– Patrick Johnson, citi Stone. Locuia în Bethesda.

Stone puse portofelul la loc, căută în celălalt buzunar şi scoase bucata de hârtie pe care ucigaşul o lăsase acolo. La lumina pâlpâitoare a brichetei, citi cu voce joasă:

– „Îmi pare rău. E mult prea mult. Nu mai pot trăi cu aşa o povară. Asta e singura cale. Îmi pare rău. Foarte rău." Şi e semnată Patrick Johnson.

Caleb îşi scoase cu gesturi încete pălăria, din respect pentru mort, şi mormăi o rugăciune.

Stone continuă:

– Scrisul e foarte lizibil. Probabil că poliţia va presupune că biletul a fost scris înainte ca bărbatul să se îmbete şi să ajungă într-o fază sinucigaşă.

– A spus că-i pare rău, zise Reuben, chiar înainte să-l omoare.

Stone clătină din cap.

– Cred că se referea la *altceva* pentru care îi părea rău. Cuvintele din bilet sunt doar un subterfugiu, un ultim strigăt de disperare tipic pentru un sinucigaș.

Stone puse biletul la loc. În timp ce făcea asta, simți cu degetele încă un obiect în buzunarul mortului. Scoase o insignă micuță și roșie și o privi cu ochii mijiți în întuneric.

– Ce-i aia? întrebă Reuben apropiind bricheta.

– Și dacă se întorc? întrebă Caleb într-o șoaptă șuierătoare.

Stone puse insigna înapoi și începu să pipăie hainele lui Johnson.

– Sunt îmbibate de apă.

Reuben arătă spre punguța de plastic.

– Asta ce crezi că e?

Stone căzu câteva clipe pe gânduri.

– Cred că-i înțeleg scopul, la fel ca pe cel al hainelor ude de altfel. Dar Caleb are dreptate, ar trebui să plecăm.

O luară din loc, apoi însă își dădură seama că Milton nu era cu ei. Se întoarseră și-l găsiră aplecat deasupra mortului, numărând, cu mâna întinsă deasupra cadavrului.

– Hm, Milton, chiar trebuie să plecăm, spuse Caleb pe un ton impacientat.

Cu toate astea, Milton părea să fie atât de traumatizat, încât nu se putea opri din numărat.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! gemu Reuben. Hai să stăm cu toții acuma și să numărăm până se-ntorc ăia și ne dau și *nouă* câte o bomboană din aia de plumb!

Stone puse o mână hotărâtă pe brațul lui Reuben și se apropie de Milton. Privi atent chipul lui Patrick Johnson. Era tânăr, deși moartea începuse deja să-i subțieze chipul. Stone îngenunche, puse blând o mână pe umărul lui Milton și-i spuse încetișor:

Nu mai putem face nimic pentru el acum, Milton. Și deși știu că te liniștește să numeri, că te face să te simți în siguranță, gândește-te că întreaga senzație se va spulbera dacă se întorc

bărbații ăia doi. Adăugă apoi sec: Ei au arme, Milton, și noi nu avem.

Milton se opri, își înăbuși un suspin și spuse cu voce tremurândă:

– Nu-mi place violența, Oliver. Strânse și mai tare rucsacul la piept, apoi arătă spre cadavru: Nu-mi place *asta!*

– Știu, Milton. Nici unuia nu ne place.

Stone și Milton se ridicară împreună. Cu un oftat de ușurare, Reuben îi urmă pe cărarea ce ducea spre barca lor.

Warren Peters, bărbatul care trăsese glonțul fatal pentru Patrick Johnson, înainta pe potecă spre barca lor, când, dintr-odată, se opri în loc.

– La dracu'! spuse el în șoaptă.

– Ce-i? întrebă Tyler Reinke privind îngrijorat în jur. O șalupă de poliție?

– Nu. Era cât pe-aci să facem o mare greșeală. Peters luă cu mâna niște pământ și niște pietriș de pe jos. Când l-am băgat la-nmuiat, apa i-a curățat tălpile pantofilor. Dacă ar fi ajuns până aici prin pădure, n-ar fi avut tălpile curate. FBI-ul o să-și dea seama de asta.

Cei doi făcură degrabă cale întoarsă până la cadavru. Peters se ghemui lângă picioarele bărbatului ucis și-i apăsă pământ și pietriș pe tălpile pantofilor.

– Bine că ți-ai dat seama! zise Reinke.

– Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă scăpam din vedere amănuntul ăsta.

Își termină treaba și dădu să se ridice, însă privirea îi căzu dintr-odată pe ceva.

– Fir-ar al dracului! exclamă Peters cu dinții încleștați. Arătă spre biletul pe care îl băgase în buzunarul victimei. Un colț ieșea în afară. Știu sigur că l-am îndesat până la fund, fiindcă nu voiam să se vadă. Așa că, de ce se vede acum?

Îndesă biletul înapoi în buzunar, apoi își privi întrebător partenerul.

– Să se fi apropiat vreun animal de cadavru?

– După doar câteva minute? Și de ce ar fi fost un animal interesat de hârtie, când avea atâta carne?

Se ridică, scoase o lanternă din buzunar și verifică pietrișul de pe jos.

– Probabil te-ai înșelat în legătură cu hârtia, spuse Reinke. N-ai îndesat-o atât de adânc cât ai crezut.

Peters continua să cerceteze zona. Dintr-odată, înlemni.

– Ce mai e acum? întrebă nerăbdător tovarășul său.

– Ascultă! Auzi?

Renike rămase nemișcat, fără să scoată nici un sunet, apoi gura i se deschise.

– Fuge cineva. Pe-acolo!

Arătă fix spre o potecuță ce ducea în direcția opusă celei de pe care tocmai veniseră.

Cei doi își scoaseră armele și o luară la goană în direcția din care se auzeau sunetele.

CAPITOLUL 10

Stone şi ceilalţi tocmai săriseră în barca lor şi o împinseseră de la mal. Ceaţa era acum destul de deasă cât să le creeze probleme de orientare. Erau probabil la vreo trei metri distanţă de insulă, în Little Channel, când cei doi bărbaţi apărură dintre copaci şi îi văzură.

– Trage de vâsle cât poţi de tare şi ţine faţa în jos! îi spuse Stone lui Reuben, care oricum nu avea nevoie de astfel de îndemnuri. Umerii lui laţi şi braţele groase i se mişcau într-un efort herculean şi bărcuţa se îndepărta de ţărm ca o săgeată. Stone se întoarse spre ceilalţi ocupanţi ai bărcii şi le spuse în şoaptă: Nu-i lăsaţi să vă vadă feţele. Caleb, scoate-ţi pălăria!

Se aplecară cu toţii numaidecât, iar Caleb îşi scoase de pe cap pălăria cu boruri rotunde şi o aşeză între genunchii pe care nu şi-i putea opri din tremurat. Milton reîncepuse să numere din secunda în care urcaseră în barcă. Cei doi bărbaţi de pe ţărm ţinteau cu atenţie, însă ceaţa le îngreuna foarte mult eforturile. Traseră amândoi, însă gloanţele aterizară pleoscăind în apă, la jumătate de metru de barcă.

– Trage, Reuben, trage! strigă îngrozit Caleb, lăsându-şi şi mai jos capul.

– Da' ce dracu' ţi se pare că fac? pufni uriaşul, cu faţa acoperită de sudoare.

Urmăritorii ţintiră cu multă atenţie şi traseră încă de două ori. Un glonţ îşi atinse ţinta şi lovi barca. O aşchie se înfipse în braţul drept al lui Stone. Sângele i se scurse pe degete, apoi pe copastia bărcii. Bărbatul îşi acoperi repede rana cu aceeaşi batistă pe care o folosise ca să caute prin buzunarele lui Patrick Johnson.

– Oliver! strigă Milton disperat.

– N-am nimic, îl linişti Stone. Nu te ridica!

Cei doi bărbaţi de pe insulă, dându-şi seama de inutilitatea demersului lor, dispărură în fugă.

– Se duc după barca lor, îi avertiză Stone.

– În cazul ăsta, avem o problemă, comentă Reuben. Fiindcă barca *lor* are motor. Eu vâslesc cât pot de repede, dar nu mai am prea multă benzină în rezervor.

Stone îl trase de mânecă pe Caleb.

– Caleb, ia tu o vâslă şi eu o iau pe cealaltă.

Reuben se dădu la o parte şi cei doi bărbaţi începură să tragă de vâsle cu toată forţa de care erau în stare.

În mod normal, după ce ieşeau din golfuleţul insulei, o luau spre nord pe râu, după care se întorceau la locul din care plecaseră. Acum însă nu-şi mai doreau decât să ajungă cât mai repede la ţărm, ceea ce însemna că trebuiau s-o ţină direct spre est. Trecură pe lângă punctul cel mai vestic al insulei şi se întoarseră spre Georgetown.

– Pe toţi dracii! exclamă Reuben.

Se uita spre insulă şi auzise un motor de barcă.

– Vâsliţi ca şi cum vieţile voastre ar depinde de asta! urlă către Stone şi Caleb. Fiindcă aşa şi este!

Văzând că Stone şi Caleb începeau să obosească, Reuben îi dădu la o parte şi apucă din nou vâslele, trăgând cu toată forţa lui impresionantă.

– Cred că ne-ajung din urmă, spuse Caleb cu respiraţia întretăiată.

Un glonţ aterizâ chiar lângă el, iar Caleb, îngrozit, se întinse pe fundul bărcii, alături de Milton.

Stone lăsă capul în jos în clipa în care un alt glonț trecu pe lângă ei, apoi îl auzi pe Reuben scoțând un strigăt.

– Reuben?

Se întoarse spre prietenul lui.

– E-n regulă. E doar o zgârietură, dar uitasem cât de tare ustură. Apoi, adăugă sumbru: Ne-au prins, Oliver. Nenorociții o să aibă *cinci* cadavre în seara asta.

Stone privi spre luminile care sclipeau în depărtare. Deși râul era destul de îngust aici, din cauza ceții erau încă prea departe ca să poată vedea ce se întâmpla cineva de pe țărm. Aruncă o privire peste umăr, la barca din spatele lor. Putea deslușI acum siluetele celor doi bărbați de la bord. Își aminti sângele rece și stilul profesionist în care fusese executat nefericitul Patrick Johnson. Stone văzu țeava pistolului în propria lui gură, auzi bubuitura împușcăturii...

Dintr-odată însă, barca cu motor vră brusc, îndepărtându-se de ei.

– Ce dracu'...? făcu Reuben.

– Trebuie să fie șalupa poliției. Ascultați! șopti Stone, arătând undeva spre sud și făcându-și mâna pâlnie la ureche.

– Poliția? strigă Caleb pe un ton ușurat. Repede! Atrageți-le atenția!

– Nu! spuse ferm Stone. Vreau să rămâneți cu toții cât mai tăcuți cu putință. Reuben, nu mai vâsli.

Reuben îi aruncă prietenului său o privire curioasă, dar se opri și rămase cu vâslele în apă.

– O s-avem mare noroc dacă nu vin direct peste noi, mormăi el coborând vocea.

Auzeau acum clar huruitul motorului puternic. Prin ceață, vedeau girofarurile verzi ale ambarcațiunii aruncându-și luminile la doar zece metri de ei. Polițiștii de la bord n-ar fi putut auzi zgomotul celeilalte ambarcațiuni din cauza uruitului propriului motor și nici nu ar fi putut vedea barca cu vâsle, care nu avea lumini. Membrii Camel Club își ținură respirația și priviră șalupa

de patrulă depărtându-se cu încetineală. Când în sfârșit nu o mai văzură, Stone spuse:

– Hai, Reuben, du-ne la țărm!

Caleb se ridică.

– De ce n-ai vrut să alertăm poliția?

Stone așteptă să vadă conturul ascuțit al țărmului înainte de a-i răspunde:

– Suntem în larg, pe o barcă pe care n-ar trebui s-o avem și venim dintr-un loc unde nu aveam ce căuta la ora asta. Un bărbat a fost ucis și cadavrul lui a rămas pe Roosevelt Island. Dacă spunem poliției că am fost martori la o crimă, recunoaștem că am fost acolo. Le putem spune că am văzut doi bărbați care au încercat apoi să ne omoare, dar nu putem dovedi nimic.

Fu rândul lui Milton să intervină:

– Dar tu și Reuben ați fost răniți!

– La mine nu e decât o zgârietură, iar pe Reuben abia dacă l-au atins. Așa că nu avem nici o dovadă certă că am fost atacați cu gloanțe. Prin urmare, poliția nu va ști decât că există un cadavru, care a fost adus cu o barcă pe insula pe care ne aflam noi. Barca pe care o avem în posesia noastră ar fi putut fi foarte bine întrebuințată în acest scop și nu se va mai găsi nici o altă ambarcațiune prin preajmă, fiindcă putem fi siguri că barca cu motor va fi dispărut demult până apucăm noi să dăm explicații. Nu suntem genul de oameni cărora poliția să le acorde prea multă credibilitate. Așa că, după părerea voastră, care ar fi cel mai probabil rezultat dacă am merge să le spunem ce s-a întâmplat?

Îi privi întrebător pe fiecare în parte.

– Ne-ar vârî după gratii și-ar azvârli cheia cât colo, mormăi Reuben în timp ce-și rupea o bucată de cămașă și o lega în jurul rănii superficiale de pe braț. Ce-aș vrea eu să știu e de unde și-au dat nenorociții ăia seama, așa, dintr-odată, că suntem pe insulă.

– Probabil că ne-au auzit, spuse Stone. Ori s-au întors din cine știe ce alt motiv și au observat că ceva nu era-n regulă. Poate că nu am pus biletul sau insigna la loc așa cum trebuia.

– Nu ne-ai spus ce fel de insignă era, observă Caleb.

– Era insigna purtată în mod obișnuit de agenții Serviciului Secret.

– Crezi că era un agent? întrebă Reuben în timp ce se apropiau de țărm.

– Tot ce se poate... sau avea vreo legătură.

Odată ajunși la mal, traseră barca din apă și o ascunseră într-un fost șanț de canalizare, lângă dig.

– Și acum ce facem? întrebă Reuben în timp ce străbăteau străzile tăcute din Georgetown.

Stone pocni din degete.

– Aflăm cine era bărbatul pe care l-au ucis. Aflăm motivul pentru care cineva a vrut să-l omoare. Și aflăm *cine* l-a omorât.

Reuben îl privi neîncrezător.

– Și eu care credeam că ideea ta de a-l da jos pe Carter Gray era treabă grea! Pentru Dumnezeu, omule, îți dai seama ce spui?

– Da, îmi dau, răspunse Stone impasibil.

– Dar de ce trebuie musai să facem ceva? întrebă Caleb.

Stone îl privi fix.

– Oamenii care ucid în felul ăsta au obiceiul de a elimina toate pistele răzlețe, ceea ce înseamnă că vor face tot ce le stă în putere ca să ne ia urma și să ne omoare și pe noi. La poliție nu putem merge, din motivele pe care vi le-am prezentat. Așa că sugestia mea este...

– Să ajungem la ei înainte de a ajunge ei la noi, îl întrerupse Reuben.

Stone o luă din loc, iar ceilalți membri ai Camel Club veniră repede în urma lui.

CAPITOLUL 11

În clipa în care camioneta ieşi dintr-o curbă a drumului, în faţă le apăru pancarta sofisticată, scrisă cu litere reflectorizante a câte treizeci de centimetri fiecare.

BINE AŢI VENIT ÎN BRENNAN, PENNSYLVANIA,
ORAŞUL ÎN CARE S-A NĂSCUT PREŞEDINTELE
JAMES H. BRENNAN

O statuie de lemn a lui Brennan fusese montată lângă aceste cuvinte. Asemănarea era destul de bună. Bărbatul care ocupa scaunul pasagerului din camionetă îşi privi cei doi însoţitori şi zâmbi. După care ridică o armă imaginară, ţinti spre capul lui Brennan şi „trase", trimiţând gloanţele direct în creierul celui mai puternic om de pe planetă.

Camioneta înaintă spre centru. Cu o populaţie de cincizeci de mii de locuitori şi devenind rapid una dintre cele mai importante comunităţi din Pittsburgh, Brennan avea motive să spere într-o puternică revenire la viaţă, iar noile locuri de muncă, afacerile şi construcţiile care apăreau la tot pasul prin oraş erau o mărturie a faptul că visul începuse să devină realitate. Cea mai mare parte a acestei speranţe se baza pe faptul că urbea era oraşul natal al foarte popularului preşedinte în funcţie.

Nici măcar turnul de apă, de multă vreme nefolosit, din mijlocul orașului, nu scăpase avântului spre măreție. Mai întâi, edilii orașului intenționaseră să pună pe turn o fotografie a lui Brennan și a sigiliului președintelui Statelor Unite. Când li se spusese că o astfel de manifestare nu ar fi nici legală, nici de bun-gust, pictaseră în schimb pe zid stelele și dungile, evidențiind astfel legătura dintre bărbat și oraș.

Și cei trei bărbați din camionetă erau, la rândul lor, foarte interesați de șeful executiv al națiunii americane, însă din cu totul alte motive.

Cei trei indivizi erau înalți și posedau genul acela de suplețe al celor nefamiliarizați cu dieta occidentală compusă din grăsimi saturate și zahăr. Doi erau arabi, celălalt persan, deși renunțaseră la atributele bărbaților din Orientul Mijlociu: își răseseră bărbile și adoptaseră un stil tipic studențesc, și anume blugi largi, pulovere, pantofi sport și tupeu cât încape. Erau înscriși ca studenți cu frecvență redusă la colegiul comunității locale, unde studiau, chipurile, ingineria. În realitate, fiecare dintre ei era expert în anumite domenii științifice care aveau de a face cu presiunea barometrică, devierea vântului, coeficienții de rezistență a aerului precum și cu alte elemente ezoterice cum ar fi efectul Coriolis și precizia giroscopică.

Doi dintre bărbați erau din Afghanistan și erau bine trecuți de treizeci și cinci de ani, deși arătau mult mai tineri. Cel de-al treilea bărbat, persanul, avea treizeci de ani și venea din Iran. Profesorii și colegii de la universitate credeau că sunt din India și din Pakistan. Cei trei musulmani aflaseră că, pentru majoritatea vesticilor, noțiunea de „Orient Mijlociu" se extindea la mai bine de trei miliarde de oameni, de la indieni la musulmani, fără a se acorda prea multă atenție nuanțelor de naționalitate sau apartenență etnică. Și nu s-ar fi putut spune că erau ceva nemaivăzut în Brennan. În decursul ultimilor zece ani, foarte multe persoane din Orientul Mijlociu veniseră în Statele Unite, mai ales în principalele metropole sau în zonele din jurul acestora. Multe

dintre noile afaceri din Brennan erau deținute de harnicii saudiți, pakistanezi și indieni.

Când ajunseră în apartamentul lor, foarte aproape de Main Street, găsiră pe cineva așteptându-i. Bărbatul nu se uită la ei în clipa în care intrară, ci continuă să privească pe fereastră.

Avea aproape șaizeci de ani, deși era la fel de zvelt și de vânos ca cei trei bărbați mai tineri. Era caucazian și american, deși, judecând după respectul imediat pe care îl manifestară față de el cei trei tovarăși, era, în mod clar, liderul acestei mici organizații. Musulmanii i se adresau, respectuos, cu numele de Captain Jack. Își alesese acest nume după marca preferată de băutură. Captain Jack locuia lângă Brennan, într-o casă închiriată pe drumul spre Pittsburgh. Venise aici cu intenția de a căuta locații pentru „afacerea" pe care se gândea s-o înceapă. Și acesta fusese un pretext ideal pentru a cerceta multe dintre proprietățile vacante din zonă.

Captain Jack se uita prin binoclu la spitalul Mercy, situat pe cealaltă parte a străzii. Ridicată imediat după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, clădirea era albă și turtită, construită cu mult prea puțină imaginație arhitecturală. Era singurul spital din zonă și tocmai de aceea îi atrăsese interesul lui Captain Jack.

Exista o intrare de urgență în partea din spate a spitalului, dar spațiul era foarte îngust și, odată intrat, aveai de străbătut un drum lung până la zona de recepție. Așa că până și ambulanțele își lăsau cel mai adesea pacienții la intrarea din față, folosindu-se de rampa pentru cărucioarele cu rotile, de lângă trepte. Pentru Captain Jack, acesta era un element esențial, de o asemenea importanță chiar, încât înregistrase pe o cameră video un întreg ciclu de douăzeci și patru de ore de astfel de sosiri și plecări. Aveau de asemenea și planurile spitalului Mercy, pe etaje, și știau fiecare intrare și fiecare ieșire din clădire, de la cele mai evidente până la cele mai obscure.

Continuă să urmărească un pacient care era coborât dintr-o ambulanță și introdus în clădire pe o targă pe la intrarea din

față. Traiectoria era excelentă aici, își zise Captain Jack. Iar zonele înalte erau aproape întotdeauna de preferat în acest gen de afaceri.

Se așeză și îi privi pe cei trei bărbați: unul dintre ei începuse să lucreze ceva pe un laptop în vreme ce ceilalți doi se apucaseră să studieze niște manuale de echipamente.

– Situația curentă? întrebă el.

Îi răspunse iranianul, din spatele laptopului:

– Am trecut pe alt site de *chat*. Se uită la o bucățică de hârtie lipită de ecran. În seara asta e *Pe aripile vântului*.

– Nu se numără printre preferatele mele, spuse sec liderul lor.

– Ce-i așa de grozav la un vânt care suflă? comentă un afgan.

Aleseseră un site de discuții despre filme, pe care erau postate cincizeci dintre cele mai bune filme americane ale tuturor timpurilor. Era foarte puțin probabil ca agențiile de aplicare a legii să monitorizeze niște oameni care trăncăneau despre filme pe net, așa că metoda de codare folosită era relativ simplă. Apoi, a doua zi, aveau să se mute la un alt film.

– Toată lumea înaintează conform programului? întrebă Captain Jack, scărpinându-și barba țepoasă.

Mai existau câteva echipe operaționale în Brennan. Autoritățile le-ar fi denumit, desigur, celule teroriste, dar Captain Jack era de părere că nu făceau decât să despice firul în patru. Și echipele operaționale ale americanilor de peste ocean ar fi putut fi la fel de bine numite celule teroriste de către oamenii împotriva cărora erau îndreptate. El ar fi trebuit să știe cel mai bine. Făcuse parte din multe astfel de echipe. După ce trecuse însă peste sfârâiala patriotică, înțelesese adevărul: o meserie ca cea a lui Captain Jack nu trebuia făcută decât pentru cine era dispus să plătească mai mult. Această simplă schimbare de filozofie îi simplificase infinit viața.

Iranianul citea printre replicile de pe *chat*. Făcuse asta de atâtea ori, încât putea descifra în minte mesajele codate.

– Toată lumea e prezentă și totul se desfășoară conform planului. Adăugă apoi cu o notă de oarecare surprindere: Până și femeia avansează bine. Foarte bine.

Americanul zâmbi la acest comentariu.

– Femeile sunt mult mai capabile decât le credeți voi, Ahmed. Cu cât înțelegi mai repede lucrul ăsta, cu atât va fi mai bine pentru tine.

– Mai trebuie acu' să-mi spuneți că bărbații sunt sexul slab, zise disprețuitor Ahmed.

– Ei, începi să te apropii de ceva ce se numește înțelepciune.

Captain Jack se uită la cei doi afgani. Erau amândoi tadjici și făcuseră parte din Alianța Nordului, înainte de a fi recrutați pentru această misiune. Le vorbi în limba lor maternă, *dari*.

– Încă vă mai vindeți fetele la nuntă, în țara voastră?

– Sigur că da, răspunse unul. Ce altceva să facem cu ele?

– Vremurile se schimbă, prietene, zise Captain Jack. Nu mai suntem în secolul al XIV-lea.

Aici, se amestecă și cel de-al doilea afgan:

– Nu avem nimic împotriva femeilor moderne, câtă vreme își ascultă bărbații. Dacă fac asta, nu sunt probleme. Sunt libere.

„Liber" era aici un termen relativ, Captain Jack știa asta.

În Afghanistan, dacă o femeie cerea divorțul, pierdea totul, inclusiv copiii. O soție adulteră, chiar și una al cărei soț își mai luase încă o nevastă, era executată, uneori chiar de propria familie. Bărbații din viețile lor controlau totul: dacă mergeau sau nu la școală, dacă lucrau în afara casei, cu cine să se căsătorească. Nu erau reguli impuse de regimul talibanilor sau de islam, dar nici nu erau condamnate de acestea. Aveau la bază vechi obiceiuri tribale afgane.

– Nu e vorba doar despre femei, spuse primul afgan. Și eu trebuie să-mi ascult tatăl, chiar dacă nu sunt de acord cu el. Cuvântul lui e lege. E o chestiune de respect, de onoare.

„Da, așa este, își spuse Captain Jack în gând. Și-ncearcă numai să schimbi o asemenea mentalitate, care există și se aplică de mii de ani!"

Captain Jack se ridică în picioare.

– Nu avem mult timp până să sosească echipa de înaintare.

– O să fie gata, chiar de-o fi să lucrăm douăzeci și patru de ore pe zi, declară solemn Ahmed.

– Sunteți la școală, ați uitat? le aminti Captain Jack.

– La frecvență redusă.

– *Brennan*, Pennsylvania. Credeam că numai tiranii denumesc localități după ei, zise unul dintre afgani.

Captain Jack zâmbi.

– Nu *Brennan* a făcut asta, locuitorii au schimbat numele orașului. La urma urmei, suntem într-o țară democrată!

– Și asta îl face pe Brennan în mai mică măsură dictator? comentă celălalt afgan.

Zâmbetul lui Captain Jack dispăru de pe buze.

– Sincer, nu-mi pasă. Tot ce trebuie să țineți voi minte este că nu avem decât o singură șansă.

De cealaltă parte a străzii, la spitalul Mercy, un doctor de la Urgențe se plimba pe un coridor cu unul dintre administratorii spitalului. Medicul era o achiziție recentă și foarte bine-venită la Mercy, fiindcă spitalul avea, de regulă, probleme de personal. În timp ce înaintau, doctorul aruncă o privire iritată către un agent de pază înarmat, care stătea lângă ușă.

– Agenți *înarmați?* întrebă el. Chiar credeți că este necesar?

Administratorul ridică din umeri.

– Mă tem că da. Depozitul nostru de medicamente a fost prădat de două ori în ultimele șase luni. Nu ne permitem încă o spargere.

– De ce nu mi s-a spus acest lucru înainte să accept să vin aici?

– Sincer, nu este chiar un amănunt pe care să-l strigăm în gura mare.

– Dar credeam că Brennan este un oraș liniștit, spuse doctorul.

– Oh, chiar este. Dar știi cum e, droguri sunt peste tot. Dar nimeni n-o să încerce nimic câtă vreme avem gardieni înarmați.

Medicul aruncă o privire peste umăr către agentul de pază care stătea țeapăn, cu spatele la zid. După expresia feței lui, doctorul nu părea să împărtășească optimismul colegului său.

După ce bărbații se îndepărtară pe coridor, un Adnan al-Rimi în uniformă, cu înfățișarea radical schimbată după „decesul" suferit în zona rurală a Virginiei, se duse să patruleze o altă zonă a spitalului. Erau mulți astfel de „morți" pe străzile orașului Brennan, chiar în acea clipă.

CAPITOLUL 12

La periferia oraşului Brennan, Pennsylvania, exista un complex comercial deloc impresionant, ai cărui puţini chiriaşi erau o casă de amanet, câteva afaceri de familie, cu chirii mici, o societate de garantare pentru cauţiune şi un local unde se putea mânca pui prăjit. Toate celelalte spaţii de închiriere erau goale, cu excepţia unui singur birou. Ferestrele unităţii erau încă acoperite, deoarece PUZ[1]-ul clădirii nu fusese încă eliberat. La drept vorbind, nimeni nu se apucase măcar de el şi nici nu avea să se-apuce vreodată.

Într-o cameră undeva în fund, în spatele unei partiţii improvizate cu ajutorul unei plăci din pal melaminat, se aflau doi arabi şi încă un bărbat. Unul din arabi era inginer specializat în instrumente medicale, iar celălalt era chimist, dar amândoi se mai pricepeau la multe alte lucruri. Cel de-al treilea, un fost membru al Gărzii Naţionale a Statelor Unite, stătea pe un scaun şi privea nervos diversele piese de echipament frumos întinse pe o masă lipită de perete; erau acolo chei, şurubelniţe electrice, fire de izolaţie şi multe alte piese mult mai sofisticate. Fostul membru al Gărzii Naţionale privea neliniştit spre ceea ce fusese cândva mâna lui dreaptă. Îi făcuseră un fel de suport

[1] Planul Urbanistic Zonal (n.tr.)

din ciotul rămas, de care fusese atașat un schelet strălucitor cu degete de metal.

– Relaxează-te! îl sfătui chimistul, punând blând mâna pe umărul bărbatului agitat.

Inginerul scoase un obiect dintr-o cutie lungă și îl ridică. Părea să fie o mână de om.

– E făcută din silicon. Ți-am copiat modelul venelor, am simulat culoarea naturală a pielii tale și ți-am potrivit chiar și culoarea părului de pe piele. Carcasa metalică și partea interioară prinsă de încheietură sunt legate prin circuite interne, cu putere de mișcare și flexibilitate în toate cele cinci degetele. Modelele mai vechi nu asigurau decât mobilitatea degetului mare, a arătătorului și a inelarului. Și utilizatorii reușeau chiar și să scrie cu ele, așa că noua generație se apropie foarte mult de proprietățile unei mâini umane adevărate. Își ridică propria mână lângă proteză. Vezi și tu că nu e decât cu vreo doi centimetri mai lungă decât normal.

Bărbatul dădu din cap și zâmbi. Era limpede ce gândea: într-adevăr, proteza arăta ca o mână adevărată.

Chimistul continuă:

– Ai o încheietură solidă și ți-au rămas suficienți mușchi; asta o să-ți fie de mare ajutor. Electrozii montați în mâna interioară vor avea o legătură solidă cu mușchii.

– Da, sunt un mare norocos, ce să zic! rosti bărbatul cu amărăciune.

Mâna de silicon fu montată peste scheletul metalic, apoi prinsă cu atenție. După ce terminară, îi cerură bărbatului să execute niște exerciții simple.

– Când îți împingi mușchii încheieturii în sus, explică inginerul, mâna se deschide. Când îți relaxezi muchii încheieturii, mâna se închide. Încearcă să faci asta.

Bărbatul făcu ce i se ceruse de vreo douăsprezece ori, în vreme ce savanții îl urmăreau cu atenție. Cu fiecare exercițiu, devenea mai stăpân pe mișcare.

Chimistul dădu din cap aprobator.

– E bine. Începi să te obișnuiești. Dar trebuie să mai exersezi. Cât de curând, vei putea s-o faci fără să te gândești. O să ți se pară firesc.

Bărbatul din scaun își frecă mâna falsă cu cârligul de oțel montat în locul celeilalte mâini.

– Pare adevărată când o pipăi? întrebă el. Eu nu pot să-mi dau seama.

– Cineva care dă mâna cu tine o să-și poată da seama că nu e adevărată, spuse inginerul, în clipa în care va simți textura și temperatura rece a pielii, dar din toate celelalte puncte de vedere arată cât se poate de reală.

Bărbatul păru dezamăgit de această explicație și-și ridică privirea de deasupra noii lui mâini.

– Nu vei mai fi niciodată cum ai fost, spuse sec chimistul. Dar e mai bine decât ce aveai înainte și-ți putem face și cealaltă mână, dacă vrei.

Bărbatul scutură din cap, ridicându-și cârligul.

– Pe asta vreau să o păstrez. Nu vreau să uit ce mi s-a întâmplat.

– Ai uniforma? întrebă inginerul.

Bărbatul dădu din cap în timp ce se ridica de pe scaun, continuând să-și deschidă și să-și închidă mâna.

– Asta e *o altă* amintire, nu că aș avea nevoie de ea!

– Ce grad ai avut?

– Sergent. În Garda Națională.

Își deschise din nou mâna.

– Și după ce se termină?

– O să avem grijă de tine, așa cum ne-am înțeles, îi răspunse inginerul.

– E plăcut să știu că în sfârșit cineva are grijă de mine.

– Ținem legătura în modul obișnuit.

Își strânseră mâinile.

– E plăcut să pot în sfârșit face asta, spuse fostul membru al Gărzii Naționale.

După ce plecă, cei doi bărbați se întoarseră la treabă. Mai era o cutie pe masă, pe care scria ceva în arabă. Unul din bărbați o deschise. Înăuntru, învelită în plastic, era o canistră de oțel inoxidabil. În canistră era o sticlă umplută cu un lichid. Bărbatul scoase sticla și o ridică în lumină.

Știa prea bine că, după statistica FBI-ului, cele mai letale substanțe din lume erau, în ordinea descrescătoarea a efectului lor, plutoniul, toxina botulinică și ricinul. Lichidul din fiola de sticlă nu era nici pe departe la fel de mortal ca oricare dintre aceste otrăvuri. Și totuși, substanța era foarte eficientă.

Proteza pe care tocmai i-o montase fostului membru al Gărzii Naționale avea un compartiment interior. Când era apăsat un buton minuscul montat în piele și când încheietura era îndoită într-un mod special, compartimentul se deschidea și orice lichid s-ar fi găsit în interior era emanat prin porii artificiali.

În timp ce-și continuau treaba, chimistul spuse:

– E tare-nverșunat băiatul ăsta de la Garda Națională.

– Tu nu ai fi? îi răspunse celălalt.

CAPITOLUL 13

Tom Hemingway stătea în modestul său apartament de lângă Dealul Capitoliului. Își scosese costumul, și pusese niște pantaloni scurți și un tricou și era în picioarele goale. Deși se făcuse foarte târziu, nu se simțea obosit. De fapt, adrenalina îi alerga prin vene. Tocmai primise vestea: Patrick Johnson era mort. Hemingway nu simțea nici o remușcare. Johnson fusese singurul vinovat pentru ceea ce i se întâmplase. Dar existaseră martori la execuție, martori care scăpaseră. Desigur, acest amănunt ar fi putut schimba totul.

Se duse în dormitor, descuie un seif camuflat în dușumea, scoase un dosar și se așeză la masa din bucătărie. În dosar se aflau fotografiile a mai bine de douăzeci de bărbați și femei. Toți musulmani. Autoritățile i-ar fi clasificat drept „inamici ai statului". Adunarea laolaltă a acestor oameni era rodul a doi ani de muncă din viața lui Tom Hemingway. Iar pentru aceia din grup care se intersectaseră în vreun fel cu legea, Hemingway înfăptuise un miracol: făcuse ca viii să pară morți.

Tatăl lui Hemingway, onorabilul Franklin T. Hemingway, fusese om de stat, pe vremea când aceste cuvinte încă mai aveau un sens. Avansase în rang până când ajunsese să fie numit ambasador în câteva dintre țările cu cele mai mari probleme diplomatice de pe pământ. Înainte de moartea sa prematură, fusese

aclamat drept unul dintre cei mai mari pacifiști ai generației sale, un om dedicat și onorabil, mereu în slujba țării.

Tom Hemingway reușise să accepte în cele din urmă moartea violentă a tatălui său. Știa însă că era ceva peste care nu va putea trece niciodată, și nici nu trebuia. Își iubise și-și respectase părintele, din exemplul lui învățase ce înseamnă bunătatea și compasiunea. Spre deosebire de mulți alți ambasadori care-și „cumpăraseră" posturile cu uriașe donații de campanie și care nici măcar nu se obosiseră vreodată să deprindă limba și cultura țărilor în care activau, Franklin Hemingway învățase, împreună cu familia lui, limba și istoria fiecărei țări unde era trimis. Așa se făcea că Tom Hemingway înțelegea și aprecia atât lumea islamică, cât și pe cea asiatică în general, mult mai bine decât, probabil, oricare alt american.

Tom Hemingway nu îmbrățișase însă cariera diplomatică a tatălui său, fiindcă nu considerase că avea temperamentul necesar unei astfel de vocații. Intrase în schimb în lumea spionajului, începând cu Agenția Națională de Securitate, înainte de a se transfera la CIA, de unde își continuase ascensiunea. Părea o carieră importantă și chiar onorabilă pe care o practicase cu etica profesională pe care i-o insuflase tatăl său.

Devenise un foarte bun agent de teren și fusese trimis în câteva dintre cele mai periculoase locuri din lume. Supraviețuise, uneori pe muchie de cuțit, atentatelor împotriva lui. Ucisese, la rândul său, în numele guvernului pe care îl reprezenta. Ajutase la orchestrarea unor lovituri care crescuseră popularitatea membrilor aleși ai guvernului. Supraveghease operațiuni care conduseseră la instabilitate în fragilele țări din lumea a treia, pentru că se considerase că acest lucru era cea mai eficientă modalitate de a menține o atmosferă favorabilă Statelor Unite. Făcuse tot ce i se ceruse și chiar mai mult.

Și, în cele din urmă, totul fusese în zadar. Prețioasa lui activitate fusese doar praf în ochi, alimentată mai degrabă de interese de afaceri decât de țeluri naționale, nereușind să facă nimic mai

mult decât să transforme o situație proastă într-una și mai proastă. Lumea era în acest moment mai aproape de distrugere decât o văzuse vreodată, iar Tom Hemingway văzuse multe.

Motive erau multe, pornind de la alarmante crize de apă, petrol, gaze, oțel, cărbune sau alte resurse naturale. Țări bogate precum Statele Unite, Japonia și China își luau partea leului din aceste prețioase resurse, lăsând doar resturi pentru națiunile cele mai sărace. Dar la mijloc era ceva mai mult decât istorica și complexa dispută dintre cei care au și cei care nu au. Era o chestiune fundamentală de ignoranță și intoleranță. Hemingway privise întotdeauna ignoranța și intoleranța ca pe două surori gemene, fiindcă cel mai adesea le găseai împreună și aproape niciodată nu găseai una, ignoranța, fără să fie prezentă și malefica ei soră, intoleranța.

La vârsta de patruzeci de ani, tatăl lui Hemingway ajutase la instaurarea păcii în zone care nu cunoscuseră până atunci decât războiul. La aceeași vârstă, fiul lui pusese umărul la distrugerea păcii în țări din întreaga lume, lăsându-le pe majoritatea răvășite. Fusese o revelație devastatoare, având în vedere originea lui.

Apoi își luase răgazul să analizeze opțiunile și un plan prinsese contur încetul cu încetul. Mulți ar fi considerat drept naivitate ceea ce intenționa el să facă. Nu așa funcționează lumea, i-ar fi argumentat. Ești din start sortit eșecului, ar fi concluzionat. Și totuși, erau aceeași oameni care săvârșiseră atrocități în diverse părți ale lumii sub pretextul că vor să ajute. Comiseseră aceste „crime" pentru motive barbare cum ar fi banii și puterea și se așteptau să poată acționa întotdeauna după bunul lor plac, fără ca aceia pe care îi nedreptățiseră să aibă vreodată șansa de a le cere socoteală. Și cine era naivul atunci? își zise Hemingway.

Ocupația lui „oficială" îi permisese în ultimii ani să străbată Orientul Mijlociu în lung și-n lat. În acest timp își conturase încetul cu încetul piesele puzzle-ului, se întâlnise cu oameni de al căror ajutor avea nevoie. Găsise sceptici cu duiumul, apoi însă un bărbat, un om pentru care avea un profund respect și care fusese

prieten de-o viață cu tatăl său, acceptase să îl ajute. Bărbatul îi dăduse lui Hemingway nu doar acces la oameni, ci și fondurile necesare pentru a construi o operațiune complexă. Hemingway nu credea nici o secundă că bărbatul nu avea la rândul său propriile motive pentru a face ceea ce făcea. Totuși, Tom Hemingway, american get-beget, cu toate cunoștințele lui de limbă, cultură și religie, nu avea nici cea mai mică șansă de a descoperi de unul singur un secret de o asemenea amploare. Și, chiar dacă suferea de un anumit idealism care se apropia periculos de mult de naivitate, era totuși brutal de realist în ceea ce privea modalitatea cea mai eficientă în care planul lui putea fi dus la bun sfârșit.

Își dorea adesea ca tatăl său să mai fi fost încă în viață, ca să-i poată cere sfatul. Cu toate astea, știa ce i-ar fi spus Franklin Hemingway: „E greșit! Nu face asta!" Dar fiul își pusese în cap să o facă.

Și care era adevărata lui motivație? Hemingway își pusese deseori această întrebare pe parcursul desfășurării procesului. Găsise mai multe răspunsuri de-a lungul timpului. Concluzionase în cele din urmă că nu o făcea pentru țara lui și nu o făcea nici pentru Orientul Mijlociu. O făcea pentru o *planetă* din ce în ce mai privată de o a doua șansă. Și poate că o făcea și ca pe un tribut pentru părintele lui, care fusese un om al păcii, dar sfârșise într-o moarte violentă, fiindcă oamenii refuzau cu încăpățânare să se înțeleagă unii pe alții.

Poate că era atât de simplu și, în același timp, atât de complex.

CAPITOLUL 14

Cadavrul lui Patrick Johnson fu descoperit devreme a doua zi dimineață, de către un grup de elevi de clasa a cincea și de către profesorii lor de la o școală elementară din Maryland, care voiau să învețe mai multe despre Teddy Roosevelt. Din nefericire, aflaseră mai mult decât se așteptaseră.

Mai târziu în acea zi, Alex Ford își conducea spre muncă mașina cu însemnele guvernamentale, gândindu-se la ceea ce avea de făcut. Cel puțin, activitatea la WFO nu era deloc monotonă. Măcar atât! Șeful WFO, agentul special responsabil – sau SAIC[1] – credea că agenții cu experiență vastă în toate domeniile de interes pentru Serviciu erau agenți mai buni, tocmai din acest motiv. Alex se potrivea, de cele mai multe ori, acestei concepții. Executase deja două misiuni de supraveghere în acea săptămână, în cadrul a două cazuri în desfășurare, mai asigurase și un transport de prizonieri preț de câteva ore, stătuse de gardă în timpul câtorva vizite ale unor demnitari străini și fusese chemat o dată în afara programului deoarece făcea parte din Detașamentul de Gardă menținut douăzeci și patru de ore pe zi, timp de șapte zile pe săptămână la sediul WFO.

Detașamentul de Gardă, parte a Detașamentului de Protecție și Pază al Serviciului Secret, era solicitat ori de câte ori cineva

[1] Special Agent in Charge

venea la Casa Albă, bătea la poartă și insista să-l vadă pe președinte fără a avea o programare, lucru care se întâmpla mult mai frecvent decât s-ar fi putut crede. Era un individ care își făcea apariția cam o dată la șase luni și-i informa pe gardieni că aceea era casa „lui" și că toți cei prezenți îi încălcau proprietatea. Iar acest gen de activitate părea să crească pe timp de lună plină, descoperiseră băieții de la Serviciul Secret. Un astfel de comportament bizar le câștiga oaspeților nepoftiți o vizită din partea agenților Serviciului Secret, câteva programări la psihiatru și, posibil, o excursie după gratii la spitalul St. Elizabeth, în funcție de cât de sărită de pe fix se dovedea a fi persoana în cauză.

Alex parcă mașina, intră în sediul WFO, salută cu un gest din cap o femeie cu șolduri late care stătea de pază în hol, își trecu cartela de identificare prin aparatul montat în ascensor și urcă apoi la etajul patru, unde se afla Departamentul de Forțe Speciale pentru Zona Metropolitană. O parte dintre sarcinile de serviciu ale lui Alex, ca și în cazul multor altor agenți veterani ai WFO, se legau de activitatea în cadrul Forțelor Speciale. Unitatea colabora îndeaproape cu poliția de stat din Virginia și Maryland și cu alte agenții de aplicare a legii în cadrul a sute și mii de cazuri de escrocherii și înșelătorii financiare. Asta era partea bună. Partea proastă era că infractorii deveniseră într-atât de activi, încât unitatea de forțe speciale avea un volum de lucru mai mare decât ar fi fost rezonabil.

Serviciul ocupa trei niveluri din clădire și Alex se îndreptă spre biroul lui de lucru situat într-o zonă deschisă, fără separeuri, de la etajul patru. Găsi un e-mail de la Jerry Sykes, ATSAIC-ul lui - asistentul agentului special responsabil – în care-i comunica să urce la etajul șase de îndată ce sosea.

Hm, asta era ceva mai puțin obișnuit, își zise Alex. Încălcase cumva, fără să-și dea seama, drepturile civile ale cuiva cu o seară în urmă, când îi arestase pe cei doi prostovani care jefuiau ATM-ul?

Alex luă liftul până la etajul șase, coborî și înaintă de-a lungul coridorului, salutându-i din cap pe cei pe care îi cunoștea. Trecu pe lângă un panou montat pe peretele coridorului pe care erau

fotografii magnetice ale tuturor agenților WFO, aranjați în grupuri în funcție de misiunile lor curente. Era o modalitate eficientă, chiar dacă nu de cel mai înalt nivel tehnologic, de a ține socoteala tuturor oamenilor. Mai exista și un backup electronic, fiindcă unii poznași mai schimbau uneori fotografiile agenților pe panou, mutându-i la alte misiuni. Așa se făcea că un agent trecut la Criminalistică se putea trezi dintr-odată, cel puțin conform panoului, repartizat la cumplita muncă de birou din Divizia de Recrutare.

Câteva fotografii stăteau agățate cu susul în jos; asta însemna că respectivul agent părăsea WFO pentru o misiune în altă parte. Erau de asemenea buline roșii și albastre pe multe fotografii. Acest lucru nu avea scopul de a-i separa pe agenții democrați de republicani, deși unii agenți încercau să vândă povestea asta rudelor și prietenilor veniți în vizită; îi separa de fapt pe agenții din Virginia de cei care locuiau în Maryland.

Sykes se ridică de la birou în clipa în care Alex apăru în cadrul ușii.

– Ia loc, Alex! spuse Sykes, arătându-i un scaun.

Alex se așeză și-și deschise nasturii de la sacou.

– Ei, am dat de belea sau e doar o vizită de curtoazie?

Alex zâmbi și, din fericire, Sykes îi rânji la rândul lui.

– Am auzit de fapta ta de eroism de noaptea trecută. Ne sunt foarte dragi agenții care lucrează *fără plată* în afara programului, așa ca tine. Să știi că poți să faci asta mai des.

– Ce să zic, n-aș refuza o creștere de salariu drept mulțumire.

– Vrabia mălai visează! Am o jucărie nouă pentru tine, ceva foarte tare. Bătu cu degetul într-un dosar de pe birou. Chestia asta a venit glonț de la Centru, direct aici, la SAIC, și băieții noștri mi-au pasat-o mie.

Alex îi aruncă o privire îndoielnică.

– Sunt și așa destul de încărcat, Jerry. Atâta timp cât oamenii vor folosi bani, alți oameni vor încerca să-i fure sau să-i falsifice.

– Lasă asta deocamdată. Ce-ai zice să te ocupi de o crimă?

– Nu-mi amintesc să fi citit așa ceva în fișa postului meu, spuse Alex încet.

– Uită-te ce scrie pe insignă și pe statul de plată. Scrie „Securitate internă" mai nou, nu „Departamentul de Trezorerie", așa că avem multe bunătăți în desagă pe care să le-mpărțim.

Sykes aruncă o privire spre dosar.

– Un bărbat pe nume Patrick Johnson a fost găsit în dimineața asta pe Roosevelt Island, împușcat în gură, cu un revolver și o sticlă de whisky, bașca un bilet de sinucigaș în buzunar.

– Și cine-i tipul ăsta? întrebă Alex.

– Lucra la N-TAC, răspunse Sykes, referindu-se la National Threat Assessment Center[1]. Cu alte cuvinte, e unul de-al nostru. Și aici intervii tu.

– Dar N-TAC nu mai face parte din Serviciul Secret, nu după ultimele împărțiri. E la NIC acum. De care, de altfel, țin mai nou aproape toate departamentele.

– Așa e, dar tot ne-a mai rămas pe mustăți ceva din laptele ăsta, iar Johnson, cel puțin teoretic, a fost angajat atât la Serviciul Secret, cât și la NIC.

– Împușcat în gură, probabil beat, cu revolverul la fața locului și un bilet. Ce e de investigat?

– Ce-i drept, până acum pare să fie o sinucidere și probabil că așa o să și rămână. Fiindcă s-a petrecut pe o proprietate federală și omul a fost angajat federal, FBI-ul și Poliția Parcurilor sunt implicate în anchetă. Dar vrem pe cineva care să aibă grijă și de interesele noastre. Dacă a fost o sinucidere, ne putem descurca. Dar, dacă-i vorba de altceva, ei bine, în cazul ăsta trebuie să investigăm. Și asta e treaba ta.

– De ce Roosevelt Island? L-a speriat așa de tare T.R.?

– Asta va trebui să afli tu. Dar nu te lăsa dat la o parte de ăia de la FBI.

---

[1] Centrul Național de Evaluare a Amenințărilor (n.tr.)

– Spune-mi, Jerry, de ce am tocmai eu bafta asta? întrebă Alex. Nu se ocupă Divizia de Inspecții de astfel de treburi?

– Ba da, dar tu-mi ești mai simpatic, răspunse Sykes sarcastic. Și după atâta timp petrecut la pază, ai nevoie de ceva mult mai serios.

– Ciudat, tot asta mi-au spus și-atunci când *m-au trecut* la pază.

– Cine-a zis că viața-i cinstită?

– În nici un caz cineva cu insignă, i-o întoarse Alex.

Sykes adoptă o mină sobră.

– I-ai văzut pe puștii de pe-aici. Sunt buni, sunt deștepți și muncesc pe brânci, dar media lor de experiență este sub zece ani. A ta e de trei ori mai mare. Și dacă tot vorbim de bebeluși, ia-o și pe Simpson cu tine. Boboaca asta trebuie să spargă gheața.

– Sunt curios, zise Alex, Simpson are pe cineva sus?

– De ce? întrebă Sykes, deși lui Alex i se păru că vede un zâmbet într-un colț al gurii bărbatului.

– Fiindcă am impresia că fâței ăsteia nu i se dă nici o misiune de rahat.

– Tot ce-ți pot spune este că Simpson are norocul de a fi rudă cu un știab mare de tot și de-aia lumea are tendința să fie ceva mai blândă cu *fâța asta*. Tu să nu faci așa. Uite dosarul. Scena crimei te așteaptă. Șo pe ei!

În timp ce Alex se ridica, Sykes adăugă:

– Ni s-a cerut un raport complet în cazul ăsta. Vreau e-mailuri zilnice, *detaliate*. Și, ca să știi și tu, se vor duce direct la SAIC și la Centru.

– Bine.

– Cum ți-am spus, Alex, este o treabă importantă. Trateaz-o ca atare.

– Am înțeles ideea, Jerry.

Alex se întoarse la biroul lui, își puse sacoul pe spătarul scaunului și deschise dosarul. Primul lucru pe care-l găsi fu o fotografie a lui Patrick Johnson în care arăta cât se poate de viu.

Alături erau niște rânduri scrise de mână care îl informau că Johnson era logodit și urma să se căsătorească. Dedesubt erau trecute numele, precum și numărul de telefon al logodnicei. Alex presupuse că femeia fusese deja informată de moartea bărbatului. Activitatea de serviciu a lui Johnson părea una standard.

Johnson activase la divizia N-TAC a Centrului Național de Informații, sau NIC, cum îl denumeau birocrații de la Casa Albă. Pe scurt, N-TAC aduna informații și strategii pe care polițiștii le puteau utiliza pentru a preveni orice, de la asasinarea președintelui până la atacuri teroriste de orice natură. Nici un agent al Serviciului Secret nu-și dorea vreodată să *aresteze* un asasin. Asta ar fi însemnat că persoana pe care o păzeai era moartă.

Alex își aminti lupta colosală care izbucnise în clipa în care NIC își exprimase clar intenția de a îngloba divizia N-TAC în imperiul său. Serviciul Secret ripostase viguros, dar, în cele din urmă, președintele fusese de partea lui Gray și a NIC. Totuși, fiindcă Serviciul avea o relație atât de specială cu președintele, reușise să păstreze anumite legături cu N-TAC, și tocmai de aceea Johnson aparținuse și de Serviciul Secret, chiar dacă numai teoretic.

Alex răsfoi restul dosarului, făcându-și însemnări mentale. În cele din urmă se ridică și-și luă haina. O pescui și pe Simpson în drum spre ieșire.

Jackie Simpson era mignonă, cu părul șaten-închis, piele măslinie și trăsături puternice, dominate de o pereche de ochi albaștri răvășitori. Deși boboacă la Serviciul Secret, nu era câtuși de puțin novice în ceea ce privea munca de detectiv. Activase aproape opt ani ca ofițer de poliție înainte de a se alătura Serviciului. Când vorbea, nimeni nu putea să nu remarce accentul sudic, în cazul ei, Alabama. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de culoare închisă și-și purta arma la centură, aproape de mâna stângă.

Alex ridică din sprânceană văzându-i tocurile groase, înalte de șapte-opt centimetri, dar tot era cu douăzeci de centimetri mai scundă decât el. Apoi privirea îi alunecă spre batista roșie, care-i ieșea din buzunarul de la piept. O astfel de cochetărie o putea ucide. Alex mai știa și că pistolul ei era o piesă adaptată pentru care reușise, nu se știe cum, să obțină aprobarea. Serviciul Secret agrea uniformitatea atunci când venea vorba de armele agenților, în eventualitatea în care ar fi trebuit să facă schimb de muniție în cazul unei acțiuni armate.

Ca majoritatea celor proaspăt angajați, fata era plină de entuziasm și dădea dovadă de o îngrijorătoare lipsă de tact. Când o informase despre noua lor misiune, replica ei fusese:

– Mișto!

– N-a fost *mișto* pentru Patrick Johnson, îi atrase Alex atenția.

– N-am zis în sensul ăsta.

– Mă bucur s-aud. Hai să plecăm!

Alex mergea repede, lăsând-o pe Simpson să alerge cu pași mărunți în urma lui.

CAPITOLUL 15

Djamila, bona, schimbă scutecul bebelușului, apoi își îndreptă atenția și admirabila răbdare către sarcina de a-i hrăni pe cei doi frați ai băiețelului de un an, aceștia din urmă în vârstă de doi, respectiv trei ani. După ce termină, se jucă puțin cu ei apoi îi bagă pe băieți în pat, pentru un pui de somn. Își scoase covorașul de rugăciuni din geanta pe care o adusese cu ea și se pregăti de *salat*, rugăciunea islamică, trecând prin ritualul spălării, *wudu*, începând cu fața, continuând cu capul, mâinile, brațele până la coate și picioarele până la glezne. Desculță, Djamila se întoarse cu fața spre *qibla*, în direcția Meccăi, și-și făcu rugăciunea. Era un ritual pe care-l îndeplinea de cinci ori pe zi, începând cu două ore înainte de răsăritul soarelui și terminând cu ultima rugăciune la căderea nopții, când dispărea ultima rază de soare. Era a doua rugăciune a Djamilei în acea zi, pe care o făcea la amiază, când soarele începea să coboare din vârful cerului.

La câteva minute după ce termină, mama băieților, Lori Franklin, coborî de la etaj și-și admiră mulțumită casa frumos întreținută, apoi privi către băieții ei care dormeau duși, fiecare în patul lui, în spațioasa cameră de joacă. Franklin nu avea decât treizeci de ani și era foarte atrăgătoare, cu o siluetă zveltă, dar cu unduiri plăcute și cu mușchi bine lucrați. Avea la ea o geantă mică.

Vă duceți la club, domnișoară? întrebă Djamila.

– Da, Djamila. Un meci de tenis și mai vedem ce-o să mai urmeze.

Râse ușor și trase mulțumită aer în piept, așa cum fac adesea oamenii tineri, cu bani. Dădu din cap, privind spre fiii ei.

– Văd că armata a capitulat deja.

– Da, sunt băieți buni. Se joacă mult și dorm duși.

– Sunt băieți buni *cu tine*. Cu mine nu sunt deloc așa de buni, cum n-au fost nici cu cele trei bone pe care le-am avut înaintea ta. Acum pot și eu să am o viață, chiar dacă soțul meu muncește douăzeci de ore pe zi. Bărbații, Djamila... Nu poți trăi cu ei, dar nici fără banii lor.

– În țara mea, bărbatul este capul familiei, observă Djamila în timp ce strângea niște jucării și le punea într-o cutie. Datoria unei femei este să-și ajute soțul, să țină casa în ordine și să aibă grijă de copii. Dar trebuie să te măriți cu un bărbat pe care să-l respecți și ale cărui dorințe să le poți îndeplini cu inima ușoară. Soțul nu e stăpânul tău, Dumnezeu este.

Americanca își dădu ochii peste cap.

– N-ai tu grijă, bărbații sunt și aici niște regi, Djamila, sau cel puțin așa cred. Râse din nou. I-am dăruit lui George familia pe care și-o dorea. Și îi îndeplinesc *dorințele* atunci când are nevoie de asta. Nu-i o afacere chiar așa de rea.

– Să înțeleg că nu vă întoarceți după-amiază, spuse Djamila încruntându-se, grăbindu-se să schimbe subiectul. Uneori, francheța angajatoarei ei o deranja.

– O să mă-ntorc la timp ca să pregătesc cina. George e iar plecat din oraș. Poți să mănânci și-n timpul zilei acum, nu? S-a terminat perioada aia cu postul tău?

– A trecut Ramadanul, da.

– Nu pot niciodată să țin minte în ce perioadă este.

– Asta pentru că se schimbă. Ramadanul se sărbătorește în a noua lună a anului islamic. Atunci a primit Mohamed prima dezvăluire a Coranului de la îngerul Gabriel. Dar musulmanii folosesc calendarul lunar, așa că Ramadanul vine mai devreme în

fiecare an. Părinții mei au sărbătorit Ramadanul și pe timp de iarnă și pe timp de vară.

– Eu, una, n-aș vrea să sărbătoresc Crăciunul în iulie. Și nu cred c-aș putea vreodată să postesc ca tine. Djamila, nu poate fi sănătos!

– Ba este chiar *foarte* sănătos. Femeile însărcinate sau care alăptează nu trebuie să postească. *Sawm*, sau postul cum îi spuneți dumneavoastră, curăță corpul de gândurile rele. Este un moment de purificare și de concentrare. Îmi place foarte mult și nu-mi este foame deloc. Mănânc *ahur* înainte de răsărit și, după ce apune soarele, pot să mănânc o masă. Nu e un sacrificiu așa de mare.

Djamila nu mai menționă că o masă americană tipică făcea cât trei de-ale ei.

– Apoi, când se termină Ramadanul, sărbătorim. Se numește *'id al-fitr*. Ne îmbrăcăm în haine noi și facem schimb între noi de mâncare bună și ne vizităm prietenii și familia. E foarte frumos.

– Eu tot zic că-i nesănătos. Lori Franklin privi pe fereastră. E o zi frumoasă. Ce-ar fi să duci băieții în parc și să-i lași să mai ardă ceva calorii? În felul ăsta, casa o să fie ceva mai liniștită când mă-ntorc.

– O să-i duc, domnișoară. Îmi place foarte mult să conduc.

– Femeile nu au voie să conducă în țara ta, nu-i așa?

Djamila ezită, apoi spuse:

– E adevărat că o femeie nu poate să conducă o mașină în Riyadh, dar asta e o lege locală, care nu are nici o legătură cu islamul.

Franklin o privi cu milă.

Nu trebuie să le cauți scuze. Erau multe lucruri pe care nu aveau voie să le faci acolo. Știu. Mă uit și eu la televizor. Căsătorii forțate și bărbați cu mai multe neveste. Și vă obligă să vă acoperiți corpurile cu toate voalurile alea... Și nu aveți acces la educație. Nu aveți nici un fel de drepturi.

Djamila lăsă o clipă capul în jos, pentru ca Franklin să nu vadă indignarea care-i apăruse pe chip. Când ridică din nou privirea, se forță să zâmbească și spuse cu o voce veselă:

– Ce spuneți dumneavoastră nu ține de islamul pe care-l cunosc eu, sau pe care-l cunosc majoritatea musulmanilor. Femeile musulmane nu sunt obligate să se mărite. Este un contract între un bărbat și o femeie, prin urmare și între familiile lor. Dacă intervine un divorț, Doamne ferește, femeia are dreptul la o mare parte din averea bărbatului. E dreptul ei prin lege, înțelegeți. Și un bărbat poate avea mai multe soții, dar numai dacă le poate întreține pe toate în mod egal. Dacă un bărbat nu este foarte bogat, el nu are decât o soție. Iar islamul spune că toată lumea trebuie să învețe, bărbați și femei. Eu am primit o educație bună. Cât despre haine, Coranul nu spune să porți asta sau asta. Le spune atât bărbaților, cât și femeilor să fie modești și decenți în felul în care se îmbracă. Dumnezeu este iubitor. Știe că, dacă un om crede în el, omul acela va face alegerea corectă. Unele femei aleg să poarte văl și *abaya*, haina pe care voi o numiți mantie de corp. Altele nu.

– Ei, aici este *cu totul* altfel, Djamila. În America, poți să faci tot ce vrei. Absolut orice. De-asta e țara noastră așa de grozavă.

– Da, am auzit asta. Și totuși, este chiar întotdeauna bine să faci *absolut* tot ce vrei?

Franklin zâmbi.

– Cu siguranță, Djamila. Mai ales dacă nu ești prins.

– Dacă spuneți dumneavoastră, răspunse Djamila, dar nu credea nimic din toate astea.

– Femeile sunt cele care conduc de fapt țara asta, Djamila. Îi lăsăm doar pe bărbați să-și închipuie că ei o fac.

– Dar nici femeile din America nu au avut drept de vot până în secolul XX, nu este așa?

Franklin păru puțin dezumflată în fața acestui comentariu, dar dădu repede din mână, cu nonșalanță:

– Asta a fost demult! Să spunem doar că am recuperat timpul pierdut. Şi cu cât femeile musulmane o să înţeleagă mai repede lucrul ăsta, cu atât mai bine o să fie pentru ele.

Djamila alese să nu răspundă. Fusese instruită să nu discute astfel de subiecte cu angajatoarea ei, dar erau momente când nu se putea stăpâni.

Franklin continuă:

– Aş vrea să te răzgândeşti şi să vii să locuieşti cu noi. Casa asta-i uriaşă!

– Mulţumesc, dar, deocamdată, aşa vrea să păstrăm lucrurile aşa cum sunt.

– Bine, fac oricum vrei tu. Nu-mi pot permite să te pierd.

Suflă câteva săruturi către familia ei adormită şi plecă. În timp ce ieşea de pe alee, Franklin se uită la camioneta albă parcată acolo. Nu se gândise niciodată că era oarecum ciudat că o femeie care, înainte de a veni în Statele Unite nu condusese niciodată o maşină, apăruse la interviul pentru slujbă cu propria camionetă şi cu permis de conducere valid. Totuşi, Franklin avea şi aşa prea multe pe cap ca să-şi mai ocupe mintea şi cu o astfel de neconcordanţă lipsită de importanţă.

Adevărul era că nu se ducea să joace tenis sau cărţi la clubul de la ţară. În gentuţa pe care o luase cu ea avea un neglije de o transparenţă care-ţi tăia răsuflarea. Avea deja pe ea bikinii asortaţi şi nu văzuse nici un motiv de a-şi pune sutien pentru activitatea pe care avea de gând să o desfăşoare în acea după-amiază. Singura ei problemă avea să fie să-şi convingă foarte tânărul amant să nu-i sfâşie hainele de pe corp.

Djamila se duse la fereastră şi-şi privi patroana demarând în Mercedesul ei model sport. Într-o după-amiază, când George Franklin îşi luase o zi liberă ca să petreacă mai mult timp cu fiii lui, Djamila o urmărise pe Lori Franklin până la club, unde o văzuse urcându-se în maşina unui bărbat care nu era soţul ei. Djamila îi urmărise până la un motel. Bănuia că tot acolo se ducea şi acum patroana ei. La urma urmei, era cam dificil să joci

tenis fără paletă, iar racheta lui Lori Franklin rămăsese agățată într-un cui în garaj.

Cu siguranță, bărbații nu erau regi în America! Era concluzia la care ajunsese Djamila după doar câteva săptămâni petrecute în State. Erau niște păcălici. Iar femeile lor erau târfe.

După ce băieții se treziră, Djamila îi duse în parc, unde se jucară până la epuizare. Djamila zâmbi privindu-l pe băiatul cel mare care alerga, cu multă satisfacție, în cerc, în jurul fraților lui. Djamila își dorea fii, mulți fii. Apoi zâmbetul îi păli. Se îndoia că va trăi suficient de mult ca să apuce să devină mamă.

Le dădu băieților de mâncare dintr-un coș de picnic pe care-l pregătise. Apoi, Djamila fu nevoită să alerge după băiatul cel mare, Timmy, ca să-și recupereze telefonul și cheile de la mașină. I le mai luase și altă dată, când își lăsase geanta într-un loc la îndemâna micuțului. Dar nu se supăra; toți copiii sunt curioși. Îi sui pe băieți în camionetă, unde aceștia adormiră numaidecât. Apoi își scoase covorașul și-și făcu rugăciunea de după-amiază lângă mașină. Adusese cu ea o sticlă de apă și un castron mic pentru ritualul de spălare.

În timp ce băieții dormeau, se plimbă prin Brennan, Pennsylvania. Cum se întâmplase în multe cazuri din această zonă, orașul exista numai pentru că zeii căilor ferate hotărâseră, cu mult timp în urmă, să pună aici o gară. Trenurile mai transportau pe atunci și câțiva pasageri, dar în special cărbune și cocs pentru fabricile de oțel și porturile din est. Acum Brennanul se reconstruia și devenea o suburbie dichisită a Pittsburgh-ului. Orașul avea magazine și restaurante nostime, case vechi, recondiționate, și un strălucitor country-club, nou-nouț.

Djamila se oprea des ca să facă fotografii cu o cameră digitală puțin mai mare decât degetul ei arătător. În timp ce fotografia, vorbea într-un reportofon micuț, descriind lucruri care n-ar fi trebuit să prezinte importanță pentru o bonă născută într-o țară străină care se plimba cu trei băieți adormiți în mașină. Și totuși, totul avea foarte mare importanță pentru ea. Apoi se plimbă prin

zona de la periferia oraşului, acordând o deosebită atenţie configuraţiei drumurilor.

În cele din urmă, parcă în faţa unei frumoase clădiri din piatră, ridicată departe de drum şi ascunsă în spatele unui zid jos, făcut din piatră extrasă din cariera locală. Foarte frumoasă casă, îşi zise, dar mult prea mare. În America, totul era prea mare: de la mese, la case, la maşini şi la oameni. Singurele lucruri care nu erau mari erau hainele. Djamila văzuse în ultimele luni mai multe lucruri, burţi şi sâni decât văzuse până atunci în întreaga ei viaţă. O dezgustau.

Djamila prefera *jilbab*-ul şi *khimar*-ul care-i înveleau trupul, prefera concurenţa a trei sau patru soţii în locul acestei „libertăţi".

Se uită la cei trei copii adormiţi şi se încruntă. Da, patronii ei o dezgustau cu banii lor şi căsătoria lor lipsită de dragoste. Până şi copiii de pe bancheta din spate o dezgustau într-o anumită măsură fiindcă aveau să crească şi să se creadă, într-o bună zi, stăpânii lumii, pentru simplul motiv că erau americani. Băgă maşina în viteză şi demară.

Djamila o să dea raportul diseară, de pe computerul ei, pe site-ul de filme. Conform orarului pe care-l învăţase pe dinafară, camera de chat din acea seară era dedicată unui film intitulat *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Era un nume ciudat pentru un film, dar ştia deja că americani erau ciudaţi. Da, ciudaţi, violenţi şi, cel mai înspăimântător, total imprevizibili.

CAPITOLUL 16

Oliver Stone se întorsese la căsuța lui și încerca să doarmă, dar, din cauza evenimentelor petrecute în acea noapte, îi era imposibil. Făcu un foc micuț ca să alunge răcoarea din aer și citi până se iviră zorii, deși gândurile continuau să i se îndrepte spre moartea lui Patrick Johnson. Sau, mai bine zis, *uciderea* lui Patrick Johnson.

Își făcu apoi o cafea și mâncă un mic dejun frugal. După care își dedică următoarele ore sarcinilor de îngrijire a cimitirului. În timp ce plivea buruienile, tundea iarba, strângea gunoaiele și curăța bătrânele pietre de mormânt, se tot gândea cât de aproape fuseseră el și prietenii lui de a-și pierde propriile vieți cu o noapte în urmă. Era un sentiment pe care-l avusese de multe ori în trecut și pe care învățase să-l țină sub control. De data asta însă, senzația se încăpățâna să nu treacă atât de ușor.

După ce-și termină treaba, se duse în casă și făcu un duș. Privindu-și imaginea în oglindă, Stone luă o hotărâre. Doar că nu avea și uneltele necesare pentru a-și pune hotărârea în practică. Caleb și Reuben erau cu siguranță la muncă în momentul ăla. Și nu avea încredere că Milton ar fi făcut o treabă destul de bună.

Nu-i mai rămânea decât o singură alternativă. Se îndreptă spre Cartierul Chinezesc.

– Adelphia? strigă Stone patruzeci și cinci de minute mai târziu.

Stătea în fața apartamentului ei, situat deasupra unei spălătorii.

– Adelphia? strigă din nou.

Se întrebă dacă nu cumva femeia plecase deja. Apoi auzi sunet de pași apropiindu-se și Adelphia deschise ușa, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri și un pulover lung, cu părul prins la spate într-un coc. Îi aruncă o privire piezișă.

– Cum știi tu unde eu stau? îi ceru socoteală.

– Tu mi-ai spus!

– Oh! Îl privi încruntată. Cum fost întâlnirea? întrebă ea iritată.

– Sincer, au fost câteva surprize.

– Ce vrei anume, Oliver?

Stone își drese vocea și dădu drumul minciunii.

– M-am gândit la sfatul pe care mi l-ai dat în legătură cu felul în care arăt. Așa că mă întrebam dacă ai putea încerca să mă tunzi. Presupun c-aș putea să fac treaba asta și singur, dar mă tem că aș arăta chiar mai lamentabil decât în clipa de față.

– Nu chiar așa rău arăți tu!

Comentariul păru să-i iasă pe gură înainte ca femeia să-și dea seama. Tuși încurcată, apoi îl privi oarecum surprinsă.

Deci, tu asculți sfatul meu?

Stone dădu din cap.

Vreau să-mi cumpăr și niște haine noi. Mă rog, noi în sensul c-o să fie noi pentru mine. Și pantofi.

Femeia îl privi suspicioasă.

Și barba? Chestia aia care face tu să pari, cum îi zice, piticu' ăla Barbă-Cot?

Da, o să dispară și barba. Dar pe-asta pot s-o rad și singur.

Adelphia dădu din mână în semn de neîncredere.

– Nu, eu rad! De multe ori am visat fac dispară barbă asta! Îi făcu semn să intre în apartamentul ei. Hai, hai, acum facem! Înainte ca tu răzgândit.

Stone o urmă și privi în jur. Apartamentul Adelphiei era foarte curat și bine organizat, lucru care-l surprinse. Femeia părea mult prea impulsivă și lăsa impresia că are o personalitate mult prea fragmentată pentru a fi în stare să se descurce într-o asemenea ordine.

Îl conduse în baie și arătă spre toaletă.

– Șezi!

Stone o ascultă în vreme ce Adelphia se agita căutând instrumentele necesare. Din locul în care stătea, Stone vedea o etajeră pe hol, pe care erau aranjate cărți cu tot felul de tematici, câteva dintre ele în limbi pe care Stone nu le recunoștea, deși petrecuse ani buni hoinărind prin lume.

– Știi toate limbile astea, Adelphia? întrebă el, arătând spre cărți.

Femeia se opri și-i aruncă o privire suspicioasă.

– Și de ce așa cărți aș ține dacă n-aș putea să *citesc* în ele? Așa mare apartamentul meu pare că țin lucruri care nu folosesc?

– Aici îți dau dreptate.

Adelphia îi aduse un cearșaf, pe care i-l înnodă după gât.

– Cât tuns vrei tu?

– Deasupra urechilor și pe la gât cred că-i de-ajuns.

– Ești sigur de asta?

– Sută la sută!

Femeia se puse pe tăiat. După ce termină, îi pieptănă părul ca să-l așeze și-i aplică puțin gel ca să potolească niște zulufi neastâmpărați din față. Își înfipse apoi foarfecele în barba deasă, aducând-o repede la o dimensiune mult mai rezonabilă. După care luă un alt obiect.

– Asta eu folosesc pe picioarele mele, spuse ea, ridicând un aparat de ras pentru femei. Dar bun și pentru fața ta.

Când își văzu noua înfățișare într-o oglindă micuță pe care Adelphia i-o înmână după ce termină, Stone aproape că nu se recunoscu. Își trecu mâna peste pielea de pe față, pe care nu o mai văzuse de ani de zile. Odată eliminată claia de păr încâlcit de pe cap și din barbă, observă că avea o frunte înaltă, brăzdată de riduri, și un gât neted și subțire.

– Frumoasă față ai tu, spuse Adelphia cu sinceritate. Și gâtul la tine ca pielea de bebeluș. Eu nu gât frumos am. La mine gât de femeie bătrână. Ca la curcan.

– Cred că ai trăsături foarte plăcute, Adelphia, spuse Stone.

Continua să se privească în oglindă așa că nu o văzu când roși și-și coborî repede privirea.

– Ai avut vizitator noapte trecută.

Stone ridică privirea spre ea.

– Un vizitator? Pe cine?

– Un bărbat în costum. Nume la el Fort, sau ceva cam așa. Nu amintesc exact. A zis să-ți spun că el trecut pe-acolo.

– Fort?

– Am văzut vorbind cu oamenii ăia, de pe partea cealaltă a străzii. Îl cunoști, Oliver. Omul Secret.

– De la Serviciul Secret? Vrei să spui Ford? Agentul Alex Ford?

Adelphia îl împunse cu degetul.

Asta e! Mare bărbat el. Mai înalt ca tine.

– A spus ce voia?

Doar că transmite salut.

Pe la ce oră a venit?

Arăt eu a măsurător de timp? Spun că zis salut. Ezită. Cred că la miezul nopții venit. Nimic altceva nu știu.

Cu mintea acum preocupată de această veste, Stone se ridică greoi și-și dădu jos cearșaful.

Aș vrea să te plătesc, începu el, dar femeia dădu din mână că nu-i era voia să-audă. Trebuie să pot face ceva, insistă Stone, ca să-ți răsplătesc amabilitatea.

SECȚIA
IMPRUMUT
ADULȚI

Adelphia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Este un lucru pe care poți faci. Făcu o pauză, apoi îl privi fix, curioasă să-i vadă reacția. Mergem la cafea odată. Adăugă apoi cu o strâmbătură: Când nu ai întâlnire mare la mijloc de noapte.

Stone era puțin surprins, dar hotărî că nu putea ieși nimic rău de la o discuție și-o cafea.

– Bine, Adelphia. Cred că e timpul să facem și lucruri de astea.

– Atunci asta bun.

Îi întinse mâna bărbătește. Stone fu surprins să constate cât de puternice erau degetele ei lungi.

Câteva minute mai târziu, pe stradă, Stone se gândi la vizitatorul din toiul nopții. Alex Ford fusese mai apropiat de Stone decât oricare alt agent din Serviciul Secret. Așa că vizita lui ar fi putut fi o simplă coincidență.

Se duse la un magazin Goodwill. Acolo, cu banii pe care îi dăduse Reuben, își cumpără două perechi de pantaloni dintr-un material subțire, o pereche de pantofi zdraveni, șosete, cămăși, un pulover și un blazer albastru decolorat. Vânzătorul, pe care-l cunoștea bine, îi dădu gratis și două perechi de chiloți nou-nouți.

– Arăți cu câțiva ani mai tânăr, Oliver! comentă el.

– Mă și simt mai tânăr. Zău că da! răspunse Stone.

Se întoarse în Lafayette Park cu noile cumpărături ca să se schimbe repede înăuntrul cortului. Totuși, când se pregătea să intre în micul lui sanctuar, o voce îi strigă din spate.

– Unde-ți închipui că te duci, prietene?

Stone se întoarse și văzu un agent al Serviciului Secret fixându-l cu privirea.

– Cortul ăsta e deja ocupat, spuse agentul, așa că șterge-o!

– Domnule ofițer, ăsta e cortul *meu*, răspunse Stone.

Bărbatul se apropie.

– Stone? Tu ești?

Oliver zâmbi.

– Cu ceva mai puțin păr și fără barbă, dar da, eu sunt.

Ofițerul clătină din cap.

– La cine-ai fost în vizită, la Elizabeth Arden?

– Cine asta e, Elizabeth? strigă o voce de femeie.

Se întoarseră amândoi și o văzură pe Adelphia apropiindu-se vijelios spre ei, săgetându-l pe Stone cu priviri acuzatoare. Era îmbrăcată în aceleași haine ca mai devreme, dar avea acum părul desfăcut, lăsat să-i cadă pe umeri.

– Nu te grăbi să construiești vreo teorie a conspirației, Adelphia, spuse glumeț gardianul. E doar un centru de înfrumusețare, unde te duci ca să arăți mai bine. S-a dus nevastă-mea acolo o dată, și, pe legea mea, la cât a costat, prefer să o am așa cum este.

Chicoti și o luă din loc, în vreme ce Adelphia se apropia de Stone.

– Vrei să mergi acum la o cafea și să vorbim? întrebă femeia.

– Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Totuși, putem merge după ce mă întorc.

– Mai vedem, răspunse Adelphia pe un ton dezamăgit. Și eu am lucruri de făcut. Nu pot aștept după tine tot timpul. Am slujbă.

Nu, sigur că nu, zise Stone, dar femeia se răsucise deja pe călcâie și se îndepărta nervoasă.

Stone intră în cort, se schimbă, și-și puse restul hainelor proaspăt achiziționate în rucsac. Se plimbă o vreme prin parc, până când găsi ce căuta într-un coș de gunoi: un ziar din acea dimineață. Nu se menționa nimic despre descoperirea vreunui cadavru pe Roosevelt Island; în mod evident, fusese găsit prea târziu și știrea nu mai apucase să apară în ziarul de dimineață. Găsi un telefon cu fise și-l sună pe Caleb la biroul lui din Clădirea Jefferson a Bibliotecii Congresului.

Ai auzit ceva, Caleb? În ziare n-a apărut încă nimic.

– Am ascultat ştirile toată dimineaţa. N-au spus decât că Roosevelt Island este închisă din cauza unei investigaţii de natură necunoscută. Poţi să vii aici pe la unu ca să vorbim despre asta?

Stone acceptă, apoi adăugă:

– Ai luat măsuri de precauţie?

– Da. Şi ceilalţi la fel. Reuben e la serviciu, dar m-a sunat într-o pauză. Am vorbit şi cu Milton. Nu mai iese din casă. E de-a dreptul îngrozit.

– Frica e o reacţie firească la ceea ce-am văzut noi. Apoi, Stone îşi aminti: Hm, Caleb, s-ar putea să nu mă recunoşti din primul moment. Mi-am schimbat nitel înfăţişarea. Mi s-a părut necesar, fiindcă am cele mai mari şanse să fi fost văzut de ucigaşi.

– Înţeleg, Oliver.

Stone ezită, apoi adăugă:

– De vreme ce acum sunt destul de prezentabil, crezi c-ar fi posibil să ne întâlnim în camera de lectură şi nu în afara clădirii? Mereu mi-am dorit să văd locul ăla, dar n-am vrut, ştii tu, să te fac de râs la muncă.

– Oliver, n-am ştiut niciodată! Sigur că poţi!

În timp ce se îndrepta spre Biblioteca Congresului, Stone se gândea la ucigaşii lui Patrick Johnson. Aveau să-şi dea seama curând că martorii nu se duseseră la poliţie. Şi ar fi putut vedea în asta o oportunitate care să conducă la dispariţia simpaticului lor Camel Club.

CAPITOLUL 17

Alex își scoase mașina din George Washington Parkway, demară în viteză de-a lungul râului Potomac și opri în cele din urmă în parcarea pentru Roosevelt Island. Singura cale de acces din parcare pe insulă era un pod lung, pietonal.

De jur împrejur, se vedeau o sumedenie de mașini de poliție și de vehicule federale fără însemne oficiale. Era prezentă și o echipă de la Departamentul de Medicină legală a districtului Columbia precum și un echipaj de legiști de la FBI. Alex știa că va trebui să facă față unui adevărat maraton de costume și uniforme pentru a-și îndeplini misiunea.

Cam multă agitație, comentă Simpson.

Da, o să fie amuzant să-i vedem pe băieții de la Birou certându-se cu cei de la Poliția Parcurilor pentru jurisdicția cazului. Poliția D.C. o să-ncerce să se bage și ea în seamă, dar fără prea mari șanse.

Pașiră pe pod și-i arătară gardianului documentele oficiale.

Serviciul Secret? spuse polițistul în uniformă cu o expresie vădit confuză.

Ne-a trimis președintele. O chestiune strict secretă, răspunse Alex, fără să se oprească din mers.

O luară pe poteca marcată și ajunseră repede la locul crimei. Pe măsură ce se apropiau, Alex prindea din zbor frânturi de conversații ce se derulau pe fundalul unei cacofonii de sonerii de

telefoane mobile descărcate de pe internet. Alex se mândrea cu faptul că telefonul lui *suna* pur și simplu atunci când îl apela cineva.

Cei doi agenți se opriră în zona pavată din fața statuii fostului președinte și Alex privi cu atenție în jur, înregistrând mental toate personajele implicate în investigarea omuciderii.

Ofițerii de la D.C. și de la Poliția Parcurilor ieșeau în evidență din cauza uniformelor și a atitudinii lor care impunea un oarecare respect. Și tehnicienii legiști erau ușor de reperat. Indivizii în costume care se învârteau de colo-colo cu nasul pe sus ca și când ar fi fost pe tarlaua lor erau, fără doar și poate, de la FBI. Și totuși, mai era un alt grup de bărbați în costume pe care Alex nu-i putea identifica.

Se îndreptă spre un ofițer de la Poliția Parcurilor. Era întotdeauna o strategie bună să-i câștige pe băieții cu uniforme de partea lui.

– Alex Ford, de la Serviciul Secret. Dumneaei este agent Simpson.

Polițistul le strânse mâinile.

Alex arătă din cap înspre cadavru.

– Ce avem până acum?

Polițistul ridică din umeri.

– O sinucidere, cel mai probabil. Se pare că tipul s-a împușcat în gură. Dar nu putem ști sigur decât după ce iese raportul de autopsie. Tipul e complet înțepenit. Nu-i putem deschide gura fără să stricăm ceva.

– Ăia de-acolo sunt de la FBI? întrebă Alex, înclinând capul spre doi bărbați în costum care stăteau în picioare lângă cadavru.

– Cum de ți-ai dat seama? spuse polițistul cu o expresie amuzată.

– Le ies pelerinele de Superman de sub sacouri, răspunse Alex, iar interlocutorul său chicoti, încântat de glumă. Dar băieții de acolo cine sunt? întrebă Alex arătând spre ceilalți bărbați pe care-i observase mai devreme și care vorbeau discret între ei.

– Băieții lui Carter Gray, de la NIC, spuse polițistul. Probabil că se chinuiesc să înțeleagă ce are al-Qaeda împotriva lui Teddy Roosevelt.

Alex rânji, apoi spuse:

– Pot să te rog să ne comunici și nouă tot ce afli? Între noi fie vorba, am un șef din ăla constipat rău de tot!

– Cum să nu! Dar să știi că nu avem un interes prea mare în cazul ăsta, deocamdată. Are portofelul asupra lui și am găsit un bilet de adio și o armă de mână din care s-a tras un singur foc. Și se pare că a dat pe gât mai bine de trei sferturi dintr-o sticlă de whisky. Iar revolverul e înregistrat pe numele lui. O să verificăm amprentele ca să confirmăm dacă se potrivesc cu ale decedatului.

– I-ați găsit urme de praf de pușcă pe mâini? întrebă Simpson.

– Nimic evident. Dar arma pare foarte nouă și bine întreținută. Și, chiar și cu un revolver, nu e obligatoriu să rămână urme.

– Semne de luptă? întrebă Alex, dar polițistul scutură din cap.

– Încă un singur lucru, interveni Simpson. A venit cu mașina până aici?

– Nu am găsit nici un vehicul în parcare, spuse polițistul.

– În cazul ăsta, e posibil să-l fi împușcat cineva, apoi să fi plecat cu mașina, spuse Simpson. Dar, presupunând că a fost o sinucidere, cum să fi ajuns până aici?

Există un pod pietonal în capătul de nord al parcării care traversează GW Parkway și se leagă de Heritage Trail și de Chain Bridge, spuse polițistul. Podul are și o bandă pentru biciclete care se termină în parcarea insulei. Dar nu credem că a ajuns aici în felul ăsta. L-ar fi văzut cineva, dacă trecea pe acolo. Ezită o clipă, apoi continuă: Avem o altă teorie. Are hainele ude, prea ude ca să fie doar de la rouă.

Alex pricepu în sfârșit.

Ce? Vrei să spui că *a înotat* până aici?

Așa s-ar părea.

– De ce? Dacă era deja în apă și voia să se omoare, de ce n-a ales să-și doarmă somnul de veci pe fundul râului Potomac?

– Păi, dac-a traversat înot doar Little Channel, dinspre Virginia, nu-i o distanță chiar așa de mare, le atrase atenția polițistul.

– Mda, făcu Alex. Dar, dacă vii din direcția aia, de ce să n-o iei pe pod ca să traversezi Little Channel, în loc să te chinui să-l treci înot? Și, dacă zici că era beat criță, s-ar fi înecat.

– Nu și dacă a băut sticla de whisky *după* ce-a ajuns aici, răspunse polițistul. Și mai e ceva.

Îi strigă ceva unui membru al echipei de legiști care cercetau zona. Bărbatul îi aduse un obiect pe care polițistul îl ridică în fața celor doi:

– Am găsit asta!

Era o punguță de plastic, pentru depozitarea dovezilor, în care se afla o altă punguță de plastic, de același fel.

Alex și Simpson o examinară cu atenție. Alex găsi primul răspunsul:

– A folosit-o ca să-și bage revolverul înăuntru, să nu i se ude când a înotat până aici.

– Ai dat răspunsul corect! Un revolver .22, cu muniția corespunzătoare.

– Am înțeles că există și un bilet de adio, zise Alex.

Polițistul își scoase agenda.

– Mi-am notat cuvânt cu cuvânt.

Le citi celor doi agenți de la Serviciul Secret conținutul biletului, iar Simpson și-l notă la rândul ei în agendă.

– Aveți biletul original? întrebă Alex.

– Dar dumneata cine ești? se auzi dintr-odată o voce stridentă.

Alex se răsuci pe călcâie și se trezi în fața unui bărbat scund și îndesat, îmbrăcat într-un costum din două piese de la Brooks Brothers, cu cravată uni, de culoare închisă, și pantofi cu bombeuri lucitoare, cu model.

Alex îi arătă documentele şi se prezentă, fără să o uite nici pe partenera lui.

Bărbatul abia dacă se sinchisi să arunce o privire documentelor, apoi îi informă pe un ton de superioritate:

– Eu sunt agent special Lloyd, de la FBI. Avem deja o echipă de agenţi de la NIC, care să reprezinte interesele Serviciului.

Alex îşi luă postura impunătoare, de reprezentant al legii.

– Nu fac decât să urmez ordinele, domnule agent Lloyd. Şi, ca să v-o spun pe şleau, nouă, ăstora de la Serviciul Secret, ne place să ne reprezentăm singuri interesele. Sunt convins că Biroul poate înţelege că N-TAC este o zonă sensibilă, având în vedere că noi aparţinem acum de Securitatea Internă şi nu de Trezorerie.

Alex ştia că Securitatea Internă avea mult mai multă prestanţă decât avusese vreodată Trezoreria în cercurile instituţiilor de aplicare a legii. Şi, dacă nu din alte motive, gorila de patru sute de kilograme a FBI-ului înclina să respecte gorila de cinci sute de kilograme în care se transformase recent Securitatea Internă.

Lloyd părea tentat să riposteze cu un comentariu înţepător, apoi păru să se răzgândească. Ridică din umeri.

N-aveţi decât! Du-te să te joci de-a Sherlock Holmes. Cadavrul e acolo. Ai grijă doar să nu contaminezi locul crimei.

Apreciez bunăvoinţa dumneavoastră, domnule agent Lloyd. Îl mai întrebam ce s-a întâmplat cu biletul care a fost găsit.

Lloyd făcu semn către un alt agent FBI în costum, care-i aduse numaidecât hârtia în cauză.

O să cercetăm hainele şi restul obiectelor, poate găsim amprente, însă eu, unul, nu sunt prea încrezător. Este clar o sinucidere.

Simpson se amestecă în discuţie:

Stofa nu e un material prea bun pentru păstrarea amprentelor latente, dar s-ar putea să avem ceva noroc cu geaca. Mai ales că a fost udă şi vremea de azi-noapte a fost perfectă pentru

conservarea amprentelor. Băieții tăi au la ei echipament *superfume?* Nimic nu scoate la iveală amprentele din astfel de suprafețe mai bine decât cianura.

– Nu știu dacă au sau nu, zise Lloyd.

– Poate ar fi mai bine să duceți hainele la laborator. Le puteți testa într-o cameră cu accelerare calorică sau într-un *megafume.* Știu că FBI-ul are astfel de echipamente. Arătă spre bilet. Băgați-l într-o cameră calorică cu *ninhydrin* sau DFOSPRAY și o să scoată imediat la iveală tot ce ascunde.

– Mulțumim pentru sfat, răspunse sec Lloyd, deși era vădit impresionat de cunoștințele femeii despre depistarea amprentelor.

Alex o privi pe Simpson cu respect, apoi se uită din nou la Lloyd. Privirea întunecată a agentului FBI era ațintită asupra femeii.

– Va trebui să confirmați că biletul a fost scris de el, adăugă Alex.

– Știu și eu asta, spuse Lloyd.

– Pot să fac testul în laboratoarele noastre. Și ne putem ocupa tot noi și de eventualele amprente de pe bilet.

– FBI-ul are cele mai bune echipamente! se răți Lloyd.

– Dar laboratoarele noastre sunt mult mai puțin încărcate. Suntem în aceeași echipă, agent Lloyd.

Acest comentariu păru să atingă un punct sensibil al încăpățânatului agent FBI. După câteva clipe de gândire, atitudinea i se schimbă total.

– Apreciez ajutorul, agent Ford.

– Spune-mi Alex. Și ea e Jackie! adăugă Alex, arătând cu capul spre Simpson.

– De acord. Eu sunt Don. Să știi că o să profităm de oferta voastră. Ce-i drept, laboratoarele FBI-ului chiar sunt foarte aglomerate din cauza numeroaselor activități teroriste. Dar va trebui să semnezi de primire. Șefii țin morțiș la treaba asta.

Alex semnă apoi examină cu atenție hârtia prin punga de plastic, înainte să i-o dea lui Simpson.

– Așadar, ce motiv de sinucidere avem? Am auzit că urma să se însoare.

– Păi numai asta-i de-ajuns ca să-i determine pe unii să-și ia zilele, spuse polițistul.

Toată lumea râse la acest comentariu, cu excepția lui Simpson care, preț de-o clipă, păru pe punctul de a-și scoate arma și de o descărca în bărbații din jur.

– E prea devreme ca să putem spune, zise Lloyd. O să facem cercetări, dar, din câte se pare, Patrick Johnson s-a sinucis.

– Nu există urme care să indice că ar mai fi fost și altcineva aici? întrebă Simpson.

– Poate c-au fost, îi răspunse polițistul, dar au venit cincizeci de copii și-au tropăit peste ele. Era încă ceață aici azi-dimineață. Aproape că s-au împiedicat de cadavru. S-au speriat de moarte. Nu o să putem identifica urme de pași sau de altă natură pe dalele de piatră de aici.

– Pe ce potecă a venit? întrebă Alex.

– Probabil că pe aia, răspunse polițistul, arătând spre stânga. Dacă a traversat înot Little Channel, pe acolo ar fi trebuit să vină, după ce ieșea dintre copaci și tufișuri.

– Am început să-i căutăm mașina pe mal, adăugă Lloyd. Locuia în Bethesda, Maryland. În mod sigur a venit cu mașina până undeva, suficient de aproape cât să ajungă înot pe insulă. Dacă i-am găsi mașina, ne-am putea da seama pe unde anume a intrat în apă.

Alex privi spre latura dinspre statul Virginia.

Băieți, dacă a traversat înot Little Channel, nu avea unde în altă parte să-și lase mașina, decât în parcare.

Polițistul ridică din umeri.

– Dar n-a lăsat-o acolo. Decât dacă cineva l-a adus, poate, la locul sinuciderii, apoi a plecat. Chestia asta n-are prea multă logică.

– Şalupa poliţiei patrulează în mod regulat pe aici, remarcă Simpson.

Lloyd dădu din cap.

– Aşa este, chiar a trecut pe aici aseară. Dar ceaţa era atât de deasă, că poliţiştii n-au văzut nimic. În nici un caz nu puteau să vadă pe cineva înotând în apă.

– De cât timp e mort? întrebă Alex.

– Medicul legist crede că de aproximativ douăsprezece ore.

– Vă puteţi gândi la vreun motiv anume pentru care a ales Roosevelt Island?

– E un loc retras, liniştit, dar totuşi foarte aproape. Şi poate că era un admirator al preşedintelui Roosevelt! adăugă Lloyd.

Agentul FBI le aruncă o privire băieţilor de la NIC, se încruntă, apoi se-ntoarse din nou spre Alex.

– Mergem la NIC să le punem câteva întrebări. Să vedem dacă are cineva idee ce motiv ar fi avut Johnson să se sinucidă. S-ar putea ca băieţii ăştia – arătă spre oamenii de la NIC – să fie de-acum şi mai paranoici decât au fost până acum.

– Crezi că Johnson făcea ceva ce n-ar fi trebuit la NIC? întrebă Alex.

– Mi-e greu să spun, mai ales că nu ştiu cu ce anume se ocupă băieţii de la NIC, comentă Lloyd în timp ce se răsucea pe călcâie.

– Nu eşti singurul, mormăi Alex. Îi făcu semn lui Simpson să îl urmeze lângă cadavru. Crezi că ai stomacul destul de rezistent pentru asta? o întrebă el.

– Am fost detectiv la Omucideri în Alabama. Am văzut suficiente împuşcături şi cadavre.

– Nu ştiam că Bama e un ţinut atât de violent.

– Glumeşti? Sunt mai multe arme în Alabama decât în toată armata Statelor Unite.

Alex se ghemui și se uită la cadavrul lui Johnson. Îi pipăi un braț înțepenit. Mâneca era îmbibată de apă și corpul rigid.

Din urechi, nas și gură îi ieșeau dâre de sânge uscat.

– Fractură în partea inferioară, deduse Simpson. Sângele se prelinge din baza craniului fracturat. Medicul legist a găsit probabil glonțul în spatele capului. Fiindcă a fost doar un .22, a trebuit să-l îndese bine de tot pentru o traiectorie curată.

– Sunt câțiva stropi de sânge pe mânecă, dar o singură picătură mică pe mâna dreaptă, adăugă Alex. Cam ciudat.

– Da, însă uneori sângerarea este mai mică, dacă glonțul rămâne în cap.

– Probabil că ai dreptate. Alex strigă peste umăr: Unde ați găsit arma și biletul?

Îi răspunse polițistul:

Arma era în partea dreaptă a corpului, cam la cincisprezece centimetri distanță. Biletul era în buzunarul din dreapta al hanoracului.

În clipa în care se ridică, Alex simți o durere ascuțită săgetându-i gâtul. Așa pățea aproape întotdeauna când se ridica prea brusc. Simpson îl privi îngrijorată.

Te simți bine?

Mi-am întins un mușchi mai demult, la yoga. Ce-ți spune instinctul tău de detectiv la Omucideri în Alabama?

Simpson ridică din umeri.

Din experiență, am învățat că prima părere formată despre cauza morții este de obicei cea corectă.

Nu asta te-am întrebat. Ce-ți spune *instinctul?*

Femeia vorbi repede:

Că mai avem încă multe de aflat înainte să închidem acest caz. N-ar fi primul caz când părerea inițială se dovedește a fi greșită. Arătă spre băieții de la NIC. Mă îndoiesc că vor fi foarte cooperanți.

Alex se uită spre ei. Dacă exista o agenție care să ascundă mai multe secrete chiar decât CIA și NSA, aceasta era NIC. Parcă și vedea blocajele instalate sub pretextul unei chestiuni de securitate națională, față de care nimeni nu putea comenta nimic. Deși era adevărat că și Serviciul Secret folosea uneori tactica asta, Alex avea încredere că agenția lui invoca această autoritate cu mult mai mult temei. Nu era nici pe departe la fel de confortabil atunci când cei de la NIC le răspundeau cu aceeași monedă.

– Ei bine, *tu* ce crezi? îl întrebă Simpson.

Alex studie terenul preț de câteva clipe lungi, apoi o privi fix.

– N-aș vrea să par prea egoist, dar presimt că treaba asta o să-mi dea niște bătăi de cap de care, sincer, nu am nevoie în acest moment din carieră.

În vreme ce Alex și Simpson părăseau Roosevelt Island, cei doi bărbați pe care-i identificaseră ca aparținând de NIC se apropiară în grabă de ei.

– Am înțeles că sunteți de la Serviciul Secret, spuse bărbatul înalt și blond.

– Așa este, răspunse Alex. Agenții Ford și Simpson, în misiune WFO.

– Eu sunt Tyler Reinke și acesta este Warren Peters. Suntem de la NIC. Având în vedere că Johnson era angajat al ambelor agenții, cred că cel mai bine ar fi să lucrăm împreună.

– Ei, e cam devreme să discutăm despre asta, dar pe mine, unul, nu mă deranjează să vă spun ce aflu, atâta vreme cât primesc ceva în schimb, răspunse Alex.

Reinke zâmbi.

– Noi numai așa jucăm.

– În cazul ăsta, ne puteți aranja să discutăm cu oamenii cu care lucra Johnson?

– Cred că da, zise Peters. Cunoașteți pe cineva la NIC?

– Sunteți primii oameni pe care-i întâlnesc și care recunosc că lucrează acolo.

Atât Reinke, cât şi Peters părură uşor deranjaţi de acest comentariu.

– Uitaţi cartea mea de vizită, spuse Alex. Anunţaţi-mă când aranjaţi întâlnirea.

Arătă spre punga cu biletul din mâna lui Simpson.

– O să facem şi o comparaţie cu scrisul din bilet, ca să fim siguri că este al lui Johnson.

– Chiar voiam să vorbim despre bilet. Avem mulţi experţi grafologi în echipa noastră. Pot termina treaba destul de repede.

– Şi Serviciul Secret o poate termina foarte repede, i-o întoarse Alex.

Dar la NIC există sute de mostre cu scrisul lui Johnson. Nu încerc decât să grăbesc puţin lucrurile. Cooperarea este esenţială în ziua de azi, nu-i aşa?

Biletul ăsta este o dovadă într-o investigaţie de omucidere, se amestecă Simpson. S-ar putea ca medicul legist să nu fie de acord să îl luaţi. Una e să-l dea la FBI sau la Serviciul Secret, şi alta la NIC. Agenţiile noastre au depus un jurământ de apărare a legii.

Şi agenţia noastră la fel, spuse Reinke. Şi deja am vorbit cu medicul legist şi i-am atras atenţia că la mijloc sunt interese de securitate naţională. N-a avut nimic împotrivă să-l luăm noi, atâta vreme cât se respectă procedurile legale.

Sunt convins că l-aţi speriat de moarte! zise Alex. Se gândi preţ de câteva clipe, apoi ridică din umeri. Bine. Anunţaţi-ne cât mai repede. Şi verificaţi şi dacă există amprente.

După ce Peters completă documentele necesare, luă cu mare băgare de seamă biletul.

Carter Gray o să fie gata de luptă. Probabil că deja este.

Îmi dau seama, răspunse Alex.

După ce oamenii de la NIC plecară, Simpson întrebă din nou:

Ei, dar despre ei crezi?

– Cred că sunt niște dobitoci care o să-mi arunce cartea de vizită în primul coș de gunoi.

– Atunci, de ce le-ai dat biletul?

– Fiindcă faptul că NIC deține o probă materială într-o investigație criminalistică ne dă nouă excelentul pretext să mergem acolo și să vedem cu ochii noștri ce se petrece.

CAPITOLUL 18

Carter Gray se trezise la șase și jumătate și doar patruzeci și cinci de minute mai târziu ajungea la sediul NIC. În holul de la intrare erau expuse mai multe fotografii sumbre, alb-negru, pe lângă care fiecare angajat trebuia să treacă în fiecare zi. Una dintre acestea înfățișa turnurile World Trade Center cuprinse de flăcări. Fotografia de alături captura grafic molozul și spațiul gol rămas în locul unde se înălțaseră cândva turnurile. Pentagonul schilodit se vedea în cea de-a treia fotografie, cu gaura săpată în partea din față de avionul de la American Airlines. O a patra fotografie înfățișa sinistrul crater din câmpul din Pennsylvania, ultimul loc de odihnă al blestematului zbor United Airlines. Fotografia de lângă aceasta prezenta în detaliu fațada Casei Albe, înnegrită și știrbită în locurile unde două grenade cu propulsie lovi-seră și reușiseră chiar să pătrundă în Camera de Est a casei președintelui, iar o a șasea fotografie înfățișa dezastrul produs în urma atacului cu bombă din Oklahoma City.

Sinistrele fotografii se înșirau pe o parte a holului de la intrarea în sediul NIC, apoi își continuau traseul pe peretele opus. Pentru cei mai mulți însă, ultima fotografie era cea mai devastatoare. Aproape toate victimele din acel atentat nu împliniseră încă șaisprezece ani, iar viețile le fuseseră curmate de un grup de patru sinucigași care detonaseră simultan bombele purtate de corp în timpul unei ceremonii speciale, organizate în

străinătate, în onoarea celor mai buni și mai inteligenți copii din Statele Unite. Puștii câștigaseră o excursie în Franța pentru rezultatele excepționale la învățătură și pentru comportamentul exemplar în cadrul comunităților de acasă. Se întorseseră în SUA acoperiți de capacele sicrielor în loc de premii.

– Să nu uităm niciodată, le spusese Gray într-un discurs oamenilor lui. Și să facem tot ce putem pentru ca astfel de tragedii să nu se mai repete.

NIC ținea o statistică neoficială a numărului de vieți și de bunuri care fuseseră salvate în urma misiunilor de stopare a potențialelor atacuri teroriste din Statele Unite și din alte țări. Numărul estimativ de morți preîntâmpinate se ridica la 93 000 de americani și 31 000 de străini, iar valoarea proprietăților salvate la aproape o sută de miliarde de dolari. Nimeni în afara celor mai înalte cercuri ale Serviciului Secret nu știa de existența acestor statistici. Cu siguranță, publicul american nu avea să le afle niciodată, și asta din motive întemeiate. Dacă ar fi aflat cât de multe atentate fuseseră prevenite sau oprite în ultima secundă, cetățenii americani n-ar mai fi ieșit probabil niciodată din case.

Gray luă liftul până la același etaj la care urcase noaptea precedentă, dar intră de această dată într-o altă încăpere. Aici se aflau cinci bărbați și două femei, așezați în jurul unei mese dreptunghiulare, de conferință. Gray se așeză și el, apoi deschise laptopul din fața lui.

– Rezultatele nopții trecute? întrebă el.

– Al-Omari refuză să coopereze, îi răspunse unul dintre subalterni.

– N-aș putea spune că mă surprinde.

– În legătură cu fiul lui al-Omari, domnule, vreți să-l ridicăm?

– Nu. Băiatul poate să rămână cu mama lui. Un copil are nevoie măcar de *un* părinte.

– Am înțeles, domnule, spuse bărbatul, înțelegând sentința la moarte ce tocmai fusese pronunțată pentru nefericitul tată.

– Aveți o săptămână. Folosiți orice mijloace disponibile pentru a extrage cât mai multe informații utile de la domnul al-Omari.

– S-a făcut, spuse una dintre femei.

– Care e situația lui Ronald Tyrus, rezidentul nostru neonazist? întrebă Gray.

– Am început deja interogatoriul.

– Și ceilalți?

– Kim Fong ne-a dat o informație confirmată în legătură cu un transport de explozibil de ultimă generație despre care se presupune că nu poate fi detectat de dispozitivele cu raze X din aeroporturi. După spusele lui, transportul va ajunge în Los Angeles săptămâna viitoare.

– Luați-i urma până la cumpărător. Vreau să știu cine-l produce, cu ce echipamente și cine-l finanțează – tot tacâmul. Ceilalți?

– Nici unul nu vrea să coopereze. Bărbatul făcu o pauză. Aplicăm strategia de ieșire obișnuită?

Toți cei din încăpere mai lucraseră împreună cu Gray și în alte ocazii și-i purtau o mare admirație. Luaseră împreună hotărâri și întreprinseseră acțiuni ilegale, adeseori chiar imorale. De-a lungul anilor, acești oameni cu o educație deosebită și o pregătire de excepție primiseră ordine de a găsi și ucide diverse persoane considerate drept inamici ai Statelor Unite; și duseseră cu conștiinciozitate la îndeplinire aceste ordine, pentru că aceasta le era meseria. Cu toate astea, moartea unei alte ființe umane, deși, cu siguranță, nu reprezenta nimic nou pentru nici unul dintre membrii acestui grup, le trezea întotdeauna o atenție încărcată de respect.

Nu, răspunse Gray. Dați-le drumul, dar țineți-i sub urmărire. Și aveți grijă să se audă unde trebuie, prin canale discrete, că am stat de vorbă cu autoritățile.

În cazul ăsta, vor fi cu siguranță omorâți de propriii oameni, comentă cea de a doua femeie prezentă.

Gray dădu din cap.

– Filmați crimele. Le vom folosi în interesul nostru. Cel puțin, dacă nu-i convingem să treacă de partea noastră, crimele între teroriști fac întotdeauna audiență maximă la știrile de seară. Și acum, prezentați-mi ultimele evenimente.

Bărbatul în atribuțiile căruia revenea această sarcină era cel mai tânăr din încăpere. Cu toate astea, din multe puncte de vedere, avea mai multă experiență pe teren decât cea mai mare parte a agenților cu mult mai în vârstă. Tom Hemingway arăta la fel de strălucitor și era îmbrăcat la fel de fără cusur ca în seara în care Alex îl întâlnise în Barul LEAP. Era o adevărată stea în ascensiune la NIC, considerat un expert fără pereche în chestiuni legate de Orientul Mijlociu. Avea și vaste cunoștințe despre Orientul Îndepărtat, datorită faptului că-și petrecuse douăzeci de ani din viață în aceste două regiuni, alături de tatăl său care fusese ambasador al Statelor Unite mai întâi în China, apoi în Iordania și, pentru o scurtă perioadă de timp, în Arabia Saudită, înainte de a se întoarce în China.

Grație îndelungatelor călătorii în care-și însoțise părintele, Tom Hemingway era unul dintre puținii agenți din serviciile secrete americane care vorbeau mandarina, ebraica, araba și persana. Citise Coranul în original, în arabă, și cunoștea lumea musulmană mai bine decât oricare alt american, cu excepția tatălui său. Toate aceste calități, împreună cu o fenomenală forță fizică și mentală și un adevărat har pentru spionaj, îi alimentaseră ascensiunea rapidă până la poziția curentă de membru al cercului privat al lui Gray.

Hemingway apăsă o tastă pe computer și un ecran montat pe peretele îndepărtat al camerei prinse viață, înfățișând o hartă detaliată a Orientului Mijlociu, preluată prin satelit.

– După cum se poate vedea, începu el, agenții de teren CIA și NIC au făcut progrese semnificative în Iran, Libia, Siria, Bahrain, Irak, Emiratele Arabe Unite și Yemen, precum și în noua Republică Kurdă. Ne-am infiltrat în peste douăzeci și cinci de

organizații teroriste cunoscute, unde am pătruns în celule de cel mai înalt nivel. Toate acestea ne vor aduce câștiguri substanțiale.

– Merge mai bine atunci când agenții nu sunt toți blonzi cu ochi albaștri și nici nu vorbesc nici o boabă de arabă, comentă sec unul dintre ceilalți bărbați.

– Timp de ani de zile, doar asta am avut, i-o întoarse Gray. Și nici acum nu avem nici pe departe suficienți agenți care să vorbească araba.

– Kabul și Tikrit nu sunt în topul destinațiilor de vacanță în ziua de azi, comentă un bărbat.

– În ce stadiu sunt pierderile în momentul de față? întrebă Gray.

– Doi agenți uciși pe lună, răspunse Hemingway. Mai mulți decât au fost vreodată, dar, pentru mai multe rezultate e nevoie să ne asumăm mai multe riscuri, adăugă el.

– Nu pot sublinia suficient cât de important este să-i scoatem pe oamenii ăștia în siguranță de pe teren, răspunse Gray.

În jurul mesei se auzi un murmur de aprobare deloc entuziast. În unele zone din Orientul Mijlociu problema presupușilor spioni era tranșată foarte direct. Filmau decapitarea persoanei și o arătau întregii lumi, pentru a-i descuraja pe alți doritori să ia locul agentului eliminat. Se dovedise o strategie extrem de eficientă.

În aceste zone pierdem doisprezece soldați pe zi, șapte zile pe săptămână, sublinie Hemingway. Și cu noul front care tocmai s-a deschis la granița cu Siria, numărul victimelor nu poate decât să crească. Între timp, mișcările musulmane pentru independență din Cecenia, Kashmir, Thailanda și Mindanao amenință să permită ideologiei islamice radicale să se extindă în asemenea măsură, încât riscăm să scăpăm fenomenul de sub control. Iar cu Africa este o problemă și mai mare. Cea mai mare parte a Nigeriei de nord a adoptat o lege *sharia* extrem de strictă. Omoară cu pietre femeile adultere și le taie mâinile hoților de buzunare. Operațiunile de recrutare și pregătire a teroriștilor se fac în cea mai

mare parte pe internet și se folosesc de furturi de identitate și de alte escrocherii pentru a-și ascunde mișcările și a-și conduce finanțările prin sistemul *hawala* al transferurilor neoficiale de bani. Armata noastră nu are ordin clar de atac. Operațiunile clandestine, sub acoperire, sunt singura strategie viabilă.

– În Irak este la putere un guvern democrat, ales de popor, spuse un alt bărbat. În ciuda bombardamentelor și a gloanțelor care zboară de colo-colo, oamenii s-au dus la vot. Și priviți ce câștiguri am avut în Liban, Kuwait, Afghanistan și Maroc. Adevărul este că democrația începe, încetul cu încetul, să se extindă în regiune. Este un adevărat miracol, un lucru de care atât noi, cât și comunitatea musulmană putem fi foarte mândri.

Hemingway se uită la Gray.

– Țara noastră a plătit jumătate de trilion de dolari pentru a se ajunge la alegeri libere în Irak, și suma este în creștere. În ritmul ăsta, vom da faliment în cinci ani. Iar când kurzii și-au declarat independența, vestea n-a fost deloc bine primită la Bagdad. Sunniții ar putea fi la doar un pas de a se revolta împotriva controlului șiiților. Între timp, membrii exilați ai Partidului Baas[1] și insurgenții străini continuă să-și intensifice violențele. Pe lângă toate astea, se zvonește că guvernul irakian le va cere curând Statelor Unite să părăsească zona, fiindcă a căzut la înțelegere cu membrii Baas cu privire la o lovitură de stat fără vărsare de sânge. Apoi membrii Baas vor declanșa o bătălie finală cu insurgenții care sunt adepții unei guvernări în stil taliban. La final, situația în Irak va fi mai instabilă decât a fost vreodată, cu o legiune de teroriști proaspeți, gata să ne atace. Așa că, ce ne-au adus de fapt banii cheltuiți și sângele soldaților noștri?

– Sunt conștient de toate astea, spuse Gray. Știam că va sosi și această zi. Din nefericire, din punctul nostru de vedere, nu putem părăsi zona. Situația este mult prea volatilă.

---

[1] Partidul socialist arab al cărui conducător a fost Saddam Hussein (n.tr.)

Hemingway ridică mâinile în aer, exasperat.

– Așa se întâmplă când avem de a face cu o țară creată artificial de o putere colonială, între granițele căreia se înghesuie trei grupuri distincte și incompatibile. Implementarea unei democrații care să-i înglobeze pe toți nu este o politică externă eficientă atunci când ai de a face cu niște culturi atât de diferite. Democrația occidentală se bazează pe separarea bisericii de stat. Nu e un concept pe care musulmanii să-l poată accepta cu ușurință. Ăsta-i motivul pentru care Mali și Senegalul sunt singurele națiuni musulmane considerate întru totul libere.

– Nu noi stabilim politica externă a guvernului, Tom, spuse calm Gray. Noi încercăm doar să facem curat în urmă și să limităm pagubele. India și Pakistanul?

Hemingway trase aer în piept.

– Situația continuă să se înrăutățească. Estimările curente cu privire la victimele unui eventual război nuclear între cele două țări sunt de douăzeci și cinci de milioane de morți în prima zi și alte douăzeci de milioane de răniți grav. Ar însemna un dezastru la care lumea nu ar putea face față, nici dacă și-ar uni toate forțele. Iar China și India sunt tot mai apropiate pe zi ce trece, atât din punct de vedere economic, cât și militar.

Egiptul? întrebă Gray.

Gata să răbufnească, la fel și Indonezia și Arabia Saudită, răspunse Hemingway. De când cu masacrul de la templul Hatsheput, turismul egiptean e la pământ. Iar o economie deficitară creează oportunități pentru o lovitură de stat.

Gray se lăsă pe spătarul scaunului.

E de înțeles. Oamenii nu prea vor să plece în vacanță în locuri unde ar putea fi împușcați sau măcelăriți.

Mai e și problema Coreei de Nord, spuse Hemingway.

Gray dădu din cap.

Un nebun la putere, a treia putere militară din lume, cu o forță nucleară ce ar putea ajunge până în Seattle și a cărei principală marfă de export o reprezintă bancnotele americane

contrafăcute. Vreau scenariile la zi, detaliate, la mine pe birou în douăzeci și patru de ore. Și acum, narcoterorismul?

Hemingway apăsă o altă tastă și imaginea de pe ecran se schimbă.

– În zonele evidențiate, teroriștii din Orientul Mijlociu sunt în legătură cu carteluri de droguri din Orientul Îndepărtat – într-o legătură foarte strânsă. Există chiar și situații când au preluat în totalitate operațiunea. Republicile din Asia Centrală sunt practic în implozie. Producția de droguri este partea cu cea mai rapidă dezvoltare a economiei. Și, având în vedere că aceste țări au fost ani de zile depozitele de deșeuri toxice ale Uniunii Sovietice, s-ar putea să ne trezim curând cu teroriști din Orientul Mijlociu care vând heroină *radioactivă* în State.

– Ironic, dacă ne gândim că musulmanii nu se ating nici măcar de alcool, darămite de droguri, spuse un bărbat.

Hemingway clătină din cap.

– Mi s-a întâmplat să mă aflu în avion cu saudiți care-și dau jos *hijab*-ul și scot băutura din secunda în care aparatul s-a ridicat în aer.

– Îți mulțumesc pentru raport, Tom, spuse Gray, apoi se întoarse către un alt bărbat. Lista asta cu atacuri viitoare este precisă?

– Da, domnule. A fost întocmită pe baza unor dovezi foarte credibile.

– Știu din experiență că termenul ăsta se confundă adesea cu dovezi *incredibile*, spuse Gray. Ca de obicei, agenților de pe teren trebuie să li se asigure cea mai mare libertate posibilă, pentru a se putea acomoda diverselor tactici ale inamicului. Acțiunile de blocare sunt încurajate, ori de câte ori este posibil. Ne vom ocupa de toate detaliile la celălalt capăt.

Toți cei din cameră înțelegeau astfel cuvintele lui Gray: omorâți-i și nu vă faceți griji în legătură cu aspectele legale sau politice.

Gray ceru apoi un raport în legătură cu frontul de terorism intern, raport pe care îl primi numaidecât. Erau menționate grupări de rezerviști și culte religioase.

– Spuneți-mi ultimele evenimente de pe glob, ordonă Gray în continuare.

Și o ținu tot așa timp de două ore, luând pe rând o potențială criză politică după alta. Și totuși, în orice clipă, aceste atente analize ar fi putut zbura pe fereastră dacă vreo altă clădire sau lider mondial s-ar fi clătinat sau vreun avion ar fi explodat în aer.

Gray tocmai se pregătea să pună capăt întâlnirii când una din femei, care părăsise încăperea după ce fusese chemată de urgență, se întoarse și-i întinse un dosar nou.

Timp de două minute, Gray citi cu atenție cele patru pagini. Când ridică privirea, era vădit nemulțumit.

– S-a întâmplat azi-noapte. Poliția și FBI-ul investighează de la 8:45 azi-dimineață. Și eu aflu abia acum?

– Nu cred că potențiala importanță a cazului a fost apreciată atât de repede pe cât ar fi trebuit.

Patrick Johnson? întrebă Gray.

Este analist la...

Asta știu și eu! spuse Gray, pierzându-și răbdarea. Scrie în raportul pe care tocmai mi l-ai dat. Lăsând la o parte felul în care a murit, chestiunea are vreo legătură cu munca lui?

FBI-ul conduce investigația.

Asta nu mă liniștește câtuși de puțin, spuse sec Gray. Avem măcar niște oameni de-ai noștri la fața locului? În mod inexplicabil, în raport nu se menționează acest aspect.

Da.

Vreau să-mi prezentați istoria întregii vieți a lui Johnson într-o oră. Dați-i drumul!

Femeia ieși valvârtej pe ușă. După ce plecă, Gray se ridică și traversă holul, intrând într-o altă sală de conferințe, unde așteptau reprezentanți ai CIA, NSA și ai Securității Interne. În următoarea oră, Gray îi ascultă pe agenți prezentând cazul și puse o

serie de întrebări care-i făcu pe jumătate dintre oamenii din încăpere să se simtă incomodați, iar pe ceilalți, puternic intimidați.

După aceea, se duse în biroul lui, o cameră modestă, înghesuită între alte două, mult mai mari, folosite pe post de centre de comandă în situații de urgență, care erau puternic animate în cea mai mare parte a timpului. În biroul lui nu existau nici un fel de obiecte personale, la fel cum lipsea de altfel și omniprezentul, în general, panou cu onoruri. Gray nu avea timp să stea să se gândească la victoriile din trecut. Așezat la birou, privi preț de câteva clipe peretele în care ar fi trebuit în mod normal să fie ferestrele. El fusese cel care hotărâse să le elimine din proiectul sediului NIC. Ferestrele erau o slăbiciune, o cale de acces pentru spioni, o sursă de distragere a atenției. Și totuși, nu fusese o decizie ușoară, fiindcă Gray iubea cu pasiune natura și exterioarele. Și totuși, își petrecea „anii de aur" într-un loc fără ferestre și privat de lumina soarelui, încercând să preîntâmpine distrugerea lumii lui. Era ironic, își spuse aproape zâmbind, că cea mai puternică agenție de securitate și spionaj creată vreodată nu putea vedea nici măcar ce se petrecea în propria curte.

Un sunet se auzi din calculator. Apăsă o tastă și începu să citească despre Patrick Johnson cu mult interes.

CAPITOLUL 19

Departamentul de Cărți Rare din Clădirea Jefferson a Bibliotecii Congresului adăpostea mai bine de opt sute de mii de volume prețioase. Pentru mulți bibliofili, nestemata supremă a acestui tezaur literar o reprezenta Colecția Lessing J. Rosenwald de cărți și tipărituri deosebit de vechi. Multe dintre piesele acestei colecții erau clasificate drept „incunabule", ceea ce însemna că fuseseră create înainte de 1501, fără avantajele tehnologiei apărute odată cu presa de tipărit Gutenberg. Colecția Rosenwald, împreună cu mai bine de o sută altele asemănătoare, este păstrată într-o mulțime de camere-seif, lângă sala de lectură a colecției de cărți rare. Doar în acest sanctuar li se permite vizitatorilor să citească și uneori să atingă volumele care sunt mai degrabă opere de artă decât niște simple cărți.

Deși sala de lectură este deschisă publicului, măsurile de securitate sunt foarte stricte. Întreaga zonă este monitorizată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de camere de luat vederi, cu data și ora setate să apară în permanență pe imagine. Funcționarii monitorizează utilizarea tuturor cărților și nici un volum nu are voie să părăsească încăperea decât în cazul în care este împrumutat unei alte instituții ori din ordinul expres al bibliotecarului Congresului. Publicațiile cele mai rare nu sunt scoase de obicei din sanctuarele lor decât în circumstanțe speciale. În multe dintre aceste cazuri excepționale, angajații

bibliotecii manipulează cărţile în vreme ce vizitatorul nu poate decât să citească paginile prezentate de la o distanţă sigură, de câţiva centimetri.

Nu se permite accesul în sală cu genţi sau agende în care ar putea fi eventual ascunse preţioasele tomuri; nu este permisă nici pătrunderea cu pixuri sau stilouri, fiindcă acestea ar putea mâzgăli, la o adică, bătrânele pagini. Doar creioanele şi foile simple de hârtie pot pătrunde în acest loc sacru. Şi chiar şi atunci, unii funcţionari trag nervoşi aer în piept când văd vârfuri de creion apropiindu-se la mai puţin de treizeci de centimetri de preaiubitele lor „pupile".

Oliver Stone se îndreptă spre camera de lectură de la etajul doi şi păşi prin uşile interioare masive, din piele şi alamă, prevăzute cu vizoare de control. Un al doilea rând de uşi imense, din bronz – despre care unii susţineau că erau anume prevăzute cu trei panouri, pentru a evidenţia importanţa istoriei tipografiei – erau deschise spre interior. Atunci când sala de lectură era închisă, aceste uşi se pliau peste primele, creând o barieră formidabilă, presupunând că cineva ar fi reuşit să treacă de toate măsurile de securitate electronice şi de gardienii înarmaţi. Încăperea în sine era una dintre cele mai frumoase din Biblioteca Congresului. Fusese creată luând drept model simplitatea georgiană a Sălii Independenţei din Philadelphia, cu intenţia de a crea un mediu liniştitor pentru documentare şi contemplare. Rezultatul fusese într-adevăr obţinut fiindcă, de îndată ce intră în acest spaţiu, Oliver Stone simţi o uluitoare senzaţie de calm.

Caleb Shaw lucra la biroul lui din capătul îndepărtat al încăperii. Cercetător specialist, Caleb era expert în cărţi rare şi avea de asemenea sarcina de a-i ajuta pe vizitatori în cercetările lor. Când îşi zări prietenul, se ridică şi se apropie să-l întâmpine, încheindu-şi din mers vesta tricotată. Încăperea era foarte răcoroasă.

– Oliver, ai avut dreptate, spuse el examinând uimit înfățișarea schimbată a prietenului său. Nu sunt sigur că te-aș fi recunoscut.

– Să știi că mă simt chiar bine, spuse Stone, apoi privirea i se opri pe una dintre camerele de supraveghere. Locul ăsta pare foarte bine păzit.

– Trebuie să fie. Este o colecție de o valoare inestimabilă, singura de acest gen din lume. N-ai crede câte măsuri se iau ca să nu se piardă nimic. Dacă o carte se rătăcește, nimeni nu are voie să plece până când nu este găsită. Persoana care cumpără cărțile pentru colecție nu poate să acceseze baza de date și să modifice schimbările în catalog, iar persoana care accesează baza de date nu poate cumpăra cărțile.

– Fiindcă, dacă nu s-ar proceda așa, o persoană ar putea să cumpere o carte pentru colecție și s-o facă să „dispară" din baza de date, apoi s-o vândă fără ca nimeni să-și dea seama.

– Întocmai. Dumnezeule, ce dimineață am avut! exclamă Caleb. A venit un domn foarte bătrân, nu vreunul dintre obișnuiții locului, a intrat așa, de pe stradă. Și a vrut să vadă un exemplar de-al lui William Blake. Un William Blake! A spus că oricare ar fi la fel de bun. Numai asta și a fost un semnal de alarmă. Putea la fel de bine să ceară să vadă Biblia Mormonă și n-ar fi putut fi mai dubios. Nimeni nu are acces la un William Blake fără aprobare de foarte de sus, aprobare care, te asigur, nu se dă în nici un caz prea des.

E ceva rar, un Blake?

„Rar" e o subestimare de proporții când vine vorba de Blake. E o adevărată minune!

Și ce-ați făcut?

După ce am discutat ceva mai mult cu el, ne-am dat seama că era probabil un descendent al unuia dintre frații Blake. Așa că am adus câteva dintre lucrările lui cu anluminuri, gravurile, mai exact. Nu i-am dat voie să le atingă, desigur, fiindcă foarte puțini oameni știu cum trebuie să te porți cu o carte veche. Dar

povestea a avut totuși un final plăcut. Domnul a fost de-a dreptul copleșit de întreaga experiență. Ba chiar, la un moment dat am crezut c-o să înceapă să plângă. Însă, ce-i drept, multe dintre volumele noastre sunt, cu adevărat, de o mare frumusețe. Cred că de-aia îmi place atât de mult să lucrez aici.

Povestise totul dintr-o suflare, cu entuziasmul omului pasionat de munca lui care de-abia așteaptă să-și împărtășească încântarea cu alții.

Caleb și Stone se urcară într-un ascensor pentru personal și coborâră un etaj mai jos, unde străbătură tunelurile care conectau clădirile Jefferson, Adams și Madison din complexul Bibliotecii Congresului, ajungând în cele din urmă la bufetul cu autoservire de la parterul Clădirii Madison. Își cumpărară de mâncare de acolo și ieșiră afară, unde se așezară la o masă de picnic din zona amenajată în fața Clădirii Madison, cu vedere spre Independence Avenue. Masiva Clădire Jefferson se înălța de cealaltă parte a străzii și, chiar în spatele ei, se afla Capitoliul.

– Nu-i o priveliște prea rea, comentă Stone.

– Mă tem că nu știu prea mulți s-o aprecieze.

Stone își termină sandviciul, apoi se aplecă spre prietenul lui.

– Patrick Johnson?

– L-am căutat în baza de date a guvernului, dar n-am găsit nimic. Nu am acces la fișierele protejate ca să fac o căutare în profunzime. Tu ai zis că ar fi putut lucra în Serviciul Secret, după insigna pe care ai găsit-o la el. Dacă-i așa, mă depășește. Mă tem că agențiile guvernamentale de securitate și bibliotecile nu au prea multe baze de date în comun.

– S-a mai întâmplat ceva între timp. Îl știi pe agentul ăla de la Serviciul Secret, cu care mă am eu bine? Alex Ford? A trecut aseară pe la cortul meu, să-mi facă o vizită.

– Aseară? Și crezi că există vreo legătură?

– Nu-mi dau seama cum ar putea să fie, având în vedere că a trecut pe acolo înainte să aibă loc crima. Dar nu-mi dă pace chestia asta.

Se auzi un bâzâit. Caleb își scoase telefonul mobil și răspunse. Pe măsură ce asculta, expresia chipului i se anima. După ce închise, zise:

– Era Milton. A reușit să intre în baza de date a Serviciului Secret.

Stone făcu ochii mari de uimire.

– A reușit să facă asta? Așa de repede?

– Milton poate să facă orice cu un computer, Oliver. Ar putea face o avere din operațiuni ilegale pe internet. Acum trei ani, a intrat în baza de date a Pentagonului fiindcă, mi-a spus, voia să se asigure că n-au de gând să arunce-n aer unul dintre orașele noastre pentru ca apoi să dea vina pe teroriști și să facă din asta un pretext de război împotriva islamului.

– Cu siguranță, pare un scenariu la care s-ar gândi Milton. Ce a găsit?

– Johnson lucra ca supervizor al managementului de informații la NIC.

- NIC? La Carter Gray.

- Exact.

Stone se ridică.

Vreau să-i suni pe Reuben și pe Milton. Spune-le să se pregătească de plimbare diseară. Și-o să avem nevoie de mașina ta. Poți să mă iei din locul obișnuit. Cu Reuben ne întâlnim la Milton. Casa lui e cea mai aproape de destinația noastră.

Și care e destinația?

Bethesda. Casa răposatului Patrick Johnson.

Dar, Oliver, cu siguranță va fi poliție acolo. Se investighează o crimă.

Nu, îl corectă Stone. În clipa de față e o investigație *criminalistică* și, mai mult ca sigur, poliția crede că are de a face cu o sinucidere. Dar, dacă sunt agenți pe-acolo, poate reușim să prindem din zbor niște informații prețioase. Oh, și Caleb, adu-l pe Cotl.

Caleb își privi prietenul îndepărtându-se cu o expresie nedumerită. Goff era *câinele* lui. Totuși, Caleb se obișnuise cu cererile bizare ale lui Oliver. Își aruncă gunoaiele într-un coș și se întoarse în lumea cărților rare.

CAPITOLUL 20

De îndată ce părăsiră Roosevelt Island, Tyler Reinke și Warren Peters se îndreptară direct spre NIC. Lăsară biletul „sinucigașului" la laborator, pentru comparație cu mostre din scrisul lui Patrick Johnson *și* pentru a fi verificat de amprente. Le spuseră băieților că exista posibilitatea ca pe hârtie să fie amprente latente care ar fi eliminat ipoteza sinuciderii. Asta spuseseră, dar, desigur, interesele lor erau cu totul altele. Dacă vreunul dintre martorii de noaptea trecută atinsese biletul și numele lui se găsea în baza de date a NIC, Peters și Reinke ar fi avut o ocazie unică de a afla identitatea martorilor și de a elimina pistele ce ar fi putut conduce către ei.

După care se duseră în Georgetown, parcară mașina și o luară pe jos de-a lungul râului.

Nu s-au dus la poliție, zise Peters. Am fi aflat dacă se duceau.

Și așa o să câștigăm niște timp, răspunse Reinke.

Cât de mult crezi că au văzut?

Hai să punem răul în față și să presupunem că au văzut suficient cât să ne poată, la o adică, identifica.

Peters se gândi câteva clipe.

Bine, să mergem pe teoria că nu s-au dus să povestească la poliție ce-au văzut fiindcă se aflau pe insulă cu niște afaceri ilegale sau pentru că le e frică, din cine știe ce alt motiv.

– Tu ai stat în fața bărcii. Cât de bine i-ai văzut?

– Era atâta ceață că n-am văzut mare lucru. Altfel n-am mai avea acum problema asta.

– Ai văzut ce barcă aveau?

– Una veche, de lemn, suficient de lungă cât să încapă cel puțin patru.

– Atâția ai văzut?

– Doar doi, poate trei. Nu sunt foarte sigur. E posibil să-l fi atins pe unul. Mi s-a părut că aud pe cineva strigând. Unul dintre ei era bătrân. Țin minte că am văzut o barbă căruntă. Și niște haine destul de ponosite.

– Un vagabond?

– Poate. Da, e posibil.

– Acum trebuie să avem grijă și cu poliția, FBI-ul și Serviciul Secret.

– Asta am știut-o de la bun început, răspunse Peters. Orice moarte este investigată.

– Dar atunci nu luaserăm în calcul martorii. Ce părere ți-a făcut individul ăsta, Ford?

– Nu-i un începător. Probabil că a lucrat cu cei mai buni. O să aflăm mai multe despre el și despre partenera lui mai târziu. Deocamdată, îmi fac mai multe griji în legătură cu FBI-ul.

Când ajunseră pe malul râului, Reinke spuse:

– Știm că s-au dus în direcția asta. Am mai trecut pe aici și mai devreme, azi-dimineață, ca să caut barca. N-am găsit-o, dar trebuie să fie prin zonă. Eu o iau spre nord, tu du-te spre sud. Strigă dacă vezi ceva.

Cei doi bărbați se despărțiră, îndreptându-se în direcții opuse.

Logodnica lui Patrick Johnson se oprise în sfârșit din plâns, suficient cât să răspundă celor câteva întrebări standard pe care i le adresau Alex și Simpson, așezați în fața femeii devastate, în sufrageria ei. FBI-ul trecuse deja pe acolo pentru interogatoriu și

Alex se îndoia că agentul Lloyd dăduse dovadă de prea mult tact și compasiune. Se hotărî să încerce o abordare mai blândă.

Anne Jeffries locuia într-un apartament cu două camere din Springfield, Virginia, unde o chirie de o mie opt sute de dolari pe lună îți asigurau un spațiu modest, cu un dormitor și o toaletă. Era o femeie de înălțime medie, ușor plinuță, cu o față durdulie cu trăsături mici. Avea părul lung și negru și dinții albiți chimic, de un alb ametitor.

– Trebuia să ne căsătorim la anul, pe întâi mai, spuse Jeffries.

Era îmbrăcată într-o helancă mototolită, părul îi era răvășit, nu era machiată și la picioare avea un morman de batiste de hârtie folosite.

– Și nu știați să fi avut vreo problemă? întrebă Alex.

– Nici una, răspunse femeia. Eram foarte fericiți împreună. La lucru totul mergea perfect.

Rostea totuși fiecare propoziție de parcă ar fi fost o întrebare.

– Cu ce vă ocupați? întrebă Simpson.

– Sunt director de dezvoltare pentru o organizație de sănătate nonprofit cu sediul în Old Town, Alexandria. Lucrez acolo de aproape doi ani. E o poziție foarte bună. Și Pat își adora slujba.

Vă vorbea despre serviciul lui? întrebă Alex.

Jeffries lăsă șervețelul.

Nu, nu prea. Adică, știam că lucrează pentru Serviciul Secret, sau ceva de genul ăsta. Știam că nu e agent, cum sunteți dumneavoastră. Dar nu vorbea niciodată despre ce anume făcea. Nu mi spunea nici măcar unde se duce. Îmi spunea de multe ori glumea aia, că dacă mi-ar spune ar trebui să mă omoare. Doamne, ce replică tâmpită!

Ridică șervețelul și ochii i se umplură cu un nou șuvoi de lacrimi.

Da, e o glumă proastă, o aprobă Alex. După cum sunt sigur că știți, logodnicul dumneavoastră a fost găsit pe Roosevelt Island.

Jeffries se opri din plâns și trase adânc aer în piept.

– Acolo am avut prima noastră întâlnire. La un picnic. Îmi amintesc încă exact ce mâncare am adus și ce vin am băut.

– Carevasăzică e posibil să se fi sinucis în locul unde ați avut prima întâlnire? întrebă Simpson. Asta ar putea însemna ceva.

Schimbă o privire cu Alex.

– Nu aveam probleme! exclamă femeia, simțindu-le suspiciunea.

– Poate nu din punctul dumneavoastră de vedere, spuse Simpson destul de rece. Uneori se dovedește că, pe oamenii pe care credem că-i cunoaștem cel mai bine, nu-i cunoaștem de fapt deloc. Realitatea rămâne însă că am găsit o sticlă de whisky și o armă cu amprentele lui.

Jeffries se ridică și începu să se miște prin micuța încăpere.

– Ascultați, n-o să-mi spuneți acum că Pat ducea o viață dublă!

– Toți avem secrete, insistă Simpson. Iar faptul că s-a sinucis acolo unde ați avut prima voastre întâlnire, ei bine... s-ar putea să nu fie o coincidență.

Jeffries se răsuci pe călcâie și o sfredeli cu privirea pe Simpson.

– Nu și Pat! Nu avea secrete care să-l facă să-și ia viața.

– Dacă ați fi știut, n-ar mai fi fost secrete, nu-i așa? zise Simpson.

– În bilet spunea că-i pare rău, interveni Alex, aruncându-i lui Simpson o privire furioasă. Aveți idee pentru ce ar fi putut să-i pară rău?

Jeffries căzu înapoi în fotoliu.

– Cei de la FBI nu mi-au spus nimic despre asta.

– Nu erau obligați să vă spună, dar eu m-am gândit că poate ați vrea să știți. Aveți idee la ce s-ar fi putut referi?

– Nu.

– Era supărat în legătură cu ceva? Ați observat vreo schimbare în felul de a se purta? continuă Alex.

– Nimic de genul ăsta.

– Arma pe care a folosit-o era un revolver Smith & Wesson, de calibru .22. Înregistrat pe numele lui. L-ați văzut vreodată?

– Nu, dar știam că și-a cumpărat o armă. Au avut loc mai multe spargeri în cartierul lui. Și-a luat pistolul pentru apărare. Eu, una, nu suport armele. După ce ne căsătoream, eram hotărâtă să-l conving să renunțe la el.

– Când ați vorbit ultima oară cu el? întrebă Alex.

– Ieri după-amiază. A spus că mă sună mai târziu, dacă are timp. Dar n-a mai sunat.

Părea pe punctul de a izbucni din nou în plâns, așa că Alex o întrebă repede:

– Aveți idee la ce lucra așa de târziu? V-a spus ceva, chiar dacă numai în trecere?

– V-am spus că nu vorbea cu mine despre serviciul lui.

– Nu avea probleme cu banii, cu vreo fostă iubită, ceva de genul ăsta?

Femeia scutură din cap.

– Și dumneavoastră ce făceați aseară, între unsprezece și două dimineața? întrebă Simpson.

Jeffries o privi uluită.

– Asta ar trebui să însemne ceva?

– Cred că e o întrebare destul de clară.

– Ați spus că Patrick s-a sinucis, așa că ce mai contează unde eram *cu?*

Alex interveni în discuție. Nu-i plăceau câtuși de puțin tehnicile de interogare ale partenerei sale.

Tehnic vorbind, este o *omucidere*, categorie în care putem include orice, de la sinucidere la crimă. Încercăm doar să stabilim unde se aflau toate persoanele care ar putea avea legătură cu cazul. Vom pune multor oameni aceeași întrebare. Nu-i dați prea mare importanță.

Încet, expresia sfidătoare din ochii lui Anne Jeffries se înmuie.

Ei bine, am plecat de la muncă pe la șase și jumătate. Ca de obicei, traficul a fost îngrozitor. Mi-a trebuit o oră și zece minute ca să parcurg câțiva kilometri. Am dat niște telefoane, am mâncat

ceva, după care m-am întors în Old Town ca să mă întâlnesc cu femeia care-mi face rochia de mireasă.

Aici se opri și izbucni în plâns. Alex îi întinse un șervețel curat și împinse mai aproape de ea paharul cu apă pe care femeia și-l turnase mai devreme. Îl bău aproape pe nerăsuflate, apoi continuă:

– Am terminat cu ea în jur de nouă și jumătate. Atunci m-a sunat o prietenă care locuiește în Old Town și ne-am întâlnit să bem ceva la Union Street Pub. Am stat acolo aproximativ o oră, la palavre. Apoi m-am întors acasă. Am fost în pat înainte de miezul nopții.

– Cum o cheamă pe prietenă? întrebă Simpson și-și notă numele.

Cei doi agenți se ridicară să plece, însă Jeffries îi opri.

– Corpul lui... Nu mi-au spus unde este.

– Presupun că este la morga D.C., zise încet Alex.

– Aș putea... Vreau să spun, credeți că ar fi posibil să îl văd?

– Nu e nevoie să faceți asta. L-au identificat deja, preciză Simpson.

– Nu la asta m-am referit. Vreau... vreau doar să-l văd. Făcu o pauză, apoi adăugă: Este... este foarte desfigurat?

– Nu, răspunse Alex. Să văd ce pot face. Apropo, familia lui locuiește în apropiere?

– Sunt din California. Am vorbit eu cu părinții lui. Vin cu avionul, împreună cu fratele lui Pat. Ridică privirea spre el: Chiar eram foarte fericiți împreună.

– Sunt sigur de asta, spuse Alex, îndreptându-se spre ușă împreună cu Simpson.

Odată ajuns afară, își confruntă partenera.

– Ce dracu' tehnică de interogare a mai fost și asta?

Simpson ridică din umeri.

– Eu am fost polițistul rău, tu ăla bun. A mers destul de bine. Probabil spune adevărul. Și nu știe nimic.

Alex se pregătea să-i răspundă, când îi sună telefonul.

Ascultă preț de câteva clipe, apoi se-ntoarse spre Simpson.

– Să mergem!

O luă din loc la pas iute.

– Încotro? întrebă femeia, ținându-se cu greu după el.

– M-a sunat Lloyd, de la FBI. Crede că au aflat motivul ‹greteIor lui Patrick Johnson.

CAPITOLUL 21

Când Alex și Simpson ajunseră la reședința lui Patrick Johnson din Bethesda, fură surprinși, din două motive. Unu, nu exista nici o dovadă vizibilă a prezenței autorităților, nici măcar o mașină de poliție sau vreun perimetru încercuit cu bandă galbenă. Două mașini Suburban parcate pe alee erau singurul indiciu că cineva se afla la fața locului.

A doua surpriză fu însăși casa.

Alex se opri pe trotuarul din față, își puse mâinile în șold și cercetă cu privirea casa, construită pentru o singură familie. Nu era foarte mare, dar nici nu era legată de altă casă, iar cartierul se afla la doar câteva minute distanță de zona centrală.

– La salariul lui Johnson, mă așteptam să găsesc cel mult un apartament de două camere, ca al logodnicei lui, spuse Alex. La dracu', are până și grădină. Cu *iarbă!*

Simpson scutură din cap.

– Când am venit la WFO și habar n-aveam ce prețuri au casele în D.C., am vizitat câteva și m-am interesat doar așa, de amuzament. Asta de-aici face pe puțin un milion de dolari.

Înăuntru, agentul Lloyd îi aștepta.

– De unde avea bani pentru o astfel de casă? întrebă Alex.

Lloyd dădu din cap.

– Și nu-i doar o casă. În garaj are un QX56 nou-nouț. Face peste cincizeci de mii. Și i-am găsit și cealaltă mașină. A lăsat-o în

Virginia, lângă râu, înainte să se ducă să înoate. Un Lexus sedan, încă patruzeci de mii.

– Vindea secrete? întrebă Simpson.

– Nu. Credem că avea o sursă mai sigură de venituri ilegale.

– Droguri, zise repede Alex.

– Vino să vezi singur.

În timp ce-l urma la etaj, Alex îl întrebă pe Lloyd:

– Şi-a schimbat Biroul tehnicile de investigaţie?

– Am ordine speciale în cazul ăsta.

– Stai să ghicesc! Fiind vorba de NIC, discreţia e mai importantă decât orice altceva.

Lloyd nu răspunse, însă zâmbi.

În dressingul dormitorului principal era o scară retractabilă, care conducea la o trapă de acces în mansardă. Pe podeaua dressingului văzură grămezi întregi de săculeţi de plastic transparenţi, plini cu un praf alb.

– Cocaină? întrebă Simpson.

Lloyd scutură din cap.

– Heroină. E de zece ori mai valoroasă decât cocaina.

– Şi logodnica lui nu ştia nimic? De unde-şi închipuia că are atâţia bani?

N-am întrebat-o încă, fiindcă am vorbit cu ea înainte să găsim asta. Dar o s-o întreb, îi asigură Lloyd.

Cum ţi-ai dat seama aşa de repede că-i vorba de droguri? întrebă Alex.

Când am văzut unde locuia, am introdus numele lui Johnson în SEISINT şi am aflat detaliile despre felul cum a achiziţionat casa. A cumpărat-o anul trecut pentru 1,4 milioane de dolari, iar jumătate din sumă a plătit cu bani gheaţă, dintr-o sursă pe care n-am reuşit s-o identificăm. A cumpărat maşinile în rate, dar a plătit creditele imediat, folosind, din nou, un cont bancar căruia nu-i putem lua urma. Mi-am dat seama că nu poate fi vorba decât de o moştenire, de trafic de droguri sau de vânzare de secrete. Cea mai probabilă mi s-a părut varianta cu drogurile.

Așa că am adus un câine de la DEA. A început să latre ca apucat când a intrat în dormitor. Nu am găsit nimic până când n-am văzut trapa spre pod. Am ridicat câinele acolo și bingo! Le ținea îndesate între grinzi și pusese niște panouri de izolare peste ele.

– Ei, în cazul ăsta, presupun că-i mai bine că vindea droguri decât să-și fi vândut țara, spuse Simpson strâmbând din nas.

– Nici nu sunt sigur că avea acces la secrete care să merite vândute, răspunse Lloyd. Bine măcar că am eliminat pista asta. Dar și așa, o să fie o nebunie destul de mare. La naiba, parcă și văd titlul din *The Post:* „Carter Gray, șef al Serviciului Secret sau mogul în traficul de droguri?"

Lui Alex i se păru că omologul lui de la FBI aștepta cu nerăbdare fiecare bulgăre de noroi aruncat în singura agenție federală de aplicare a legii care rivaliza cu a sa în termeni de buget și trecere la nivel înalt. Spuse:

– Acum, întrebarea este: oare chiar s-a omorât fiindcă era un traficant de droguri care urma să se însoare cu o femeie respectabilă și, brusc, nu a mai putut suporta remușcările, sau i-au făcut felul partenerii de „afaceri", care-au încercat apoi să mascheze crima într-o sinucidere?

– Eu aș merge pe ipoteza cu sinuciderea, spuse Lloyd. A murit în locul în care el și iubita lui au avut prima întâlnire. Traficanții s-ar fi mulțumit să-i facă o gaură-n cap în timp ce era la volan sau dormea în patul lui. Subterfugiul ăsta cu crima mascată-n sinucidere e mult prea sofisticat pentru ei.

Alex se gândi la spusele colegului său, apoi zise:

– Ați mai găsit și altceva în legătură cu drogurile? Un registru de tranzacții, o listă cu locuri de întâlnire, fișiere în calculator, ceva de genul ăsta?

– Încă mai căutăm. Dar nu cred c-ar fi fost atât de nesăbuit încât să țină așa ceva în casă. O să vă informăm în legătură cu tot ce găsim, ca să puteți închide dosarul.

În timp ce se întorceau la mașina lor, Simpson se uită la partenerul ei.

– Ei, s-a terminat repede cu bătăile de cap de care ziceai că n-ai nevoie. Felicitări.

– Mersi, răspunse scurt Alex.

– Dar un traficant de droguri la NIC? Povestea asta tot o să facă valuri.

– Așa pică uneori cărțile.

– Deci, ne întoarcem la WFO?

Alex dădu din cap.

– O să trimit e-mailurile către superiori, o să fac un raport mai detaliat după ce prietenul Lloyd ne trimite restul informațiilor și-apoi m-apuc din nou să salt falsificatori și să stau de pază pe la ușă, pregătit să prind vreun eventual glonț.

– Sună de-a dreptul palpitant!

– Sper că vorbești serios, fiindcă asta te așteaptă mult timp de aici înainte.

– Nu mă plâng. Eu am vrut să vin aici, nu m-a obligat nimeni.

Totuși, nu era foarte convingătoare.

– Ascultă, Jackie, de obicei îmi văd de treaba mea, dar uite un sfat cât se poate de sincer dacă vrei să ai o carieră sănătoasă în Serviciul Secret, din partea unui veteran care le-a văzut pe toate.

Ascult.

Fă-ți partea de muncă de rahat, indiferent pe cine ai acolo sus. Unu, o să te-ajute să devii un agent mai bun. Doi, când o să pleci din Serviciu, o să ai cel puțin un prieten.

Nu zău? Și pe cine, mă rog? zise Simpson, iritată.

Pe mine.

CAPITOLUL 22

Pe heliportul mic, Gray se urcă într-un elicopter Sikorsky VH-60N. Era același model ca acela folosit de președinte, cunoscut drept Marine One, deși în anii următori acesta din urmă avea să fie înlocuit cu un Lockheed, versiunea Martin. Gray lua de obicei elicopterul Sikorsky atunci când mergea la Casă Albă pentru întâlnirile cu Brennan, motiv pentru care unele surse, anonime firește, îi botezaseră aparatul de zbor „Marine One and a Half[1]". Exista totuși o deosebire esențială între zborurile lui Gray și cele ale lui Brennan. Când președintele decola de pe baza aeriană Andrews, de pe Camp David sau de oriunde altundeva, erau trei modele VH-60N în convoi. Două serveau pe post de momeală, reducând la unu la trei șansele de reușită ale vreunui eventual asasin cu rachetă sol-aer. Carter Gray era pe cont propriu, din acest punct de vedere. La urma urmei, existau mulți secretari în cabinet, dar președintele era numai unul.

În mod tradițional, Marine One era singurul elicopter care putea ateriza la Casa Albă. Dar, în ciuda protestelor vehemente ale celor din Serviciul Secret, Brennan îi acordase acest privilegiu și lui Gray, scutindu-l astfel de timpul pe care l-ar fi pierdut zilnic cu deplasarea de la Loudoun County, căci timpul țarului

[1] One and a half – unu și jumătate (n.tr.)

serviciilor de informații era extrem de prețios. Totuși, murmurele de protest din partea Serviciului Secret nu încetaseră niciodată. Era de înțeles că nu le plăcea să vadă ceva zburând deasupra reședinței din 1600 Pennsylvania Avenue, decât dacă îl transporta la bord pe președinte.

La o viteză de 150 de noduri, călătoria era rapidă și lipsită de trepidații, deși, la cât era de ocupat, Gray oricum nu le-ar fi băgat de seamă. Traversă iute curtea Casei Albe, pe deplin conștient de faptul că lunetiștii împrăștiați pe acoperișurile din jur își exersau ținta pe scăfârlia lui. Intră în Aripa de Vest și-i salută din cap pe cei pe care îi cunoștea. Până în 1902, în această zonă fuseseră sere. Teddy Roosevelt hotărâse în cele din urmă că avea nevoie de un spațiu privat, departe de copii și de adevărata menajerie de animale de companie, pentru a-și putea desfășura în mod eficient activitatea de lider al națiunii. Succesorul lui, trupeșul William Taft, extinsese și mai mult Aripa de Vest și transformase Biroul Oval într-un reper stabil în viața tuturor viitorilor președinți americani.

Vizita zilnică a lui Gray fusese deja programată și aprobată. Nimeni nu intra neanunțat în Biroul Oval, nici măcar prima doamnă. Brennan îl primea întotdeauna pe Gray în Biroul Oval, și nu în Camera Roosevelt, adiacentă, cum făcea de cele mai multe ori în cazul altor vizitatori.

Președintele ridică privirea. Era așezat la biroul de opt sute de kilograme, construit din lemnul navei britanice HMS *Resolute*, pe care vânătorii de balene americani o descoperiseră în mijlocul gheților, abandonată de echipajul ei. Corabia fusese reparată de guvernul Statelor Unite și trimisă înapoi în Anglia, ca un gest de curtoazie. Regina Victoria răspunsese în aceeași manieră, oferind acest birou cadou președintelui Rutherford B. Hayes. Din acel moment, biroul Resolute, cum i-a rămas numele, fusese folosit de toți președinții americani, cu excepția unei scurte perioade când fusese la Institutul Smithsonian.

Gray își ridicase antenele din prima secundă în care intras în Aripa de Vest. Văzuse pe net reportajele în legătură c moartea lui Patrick Johnson. Apăruseră și mai multe în d cursul după-amiezii. Pe ultimul îl primise chiar în timpu drumului cu elicopterul. Mai primise și o informație de ultim oră din parte FBI-ului, prin care era anunțat că fuseseră de coperite droguri ascunse la reședința lui Johnson. Aflase și d implicarea agenților Ford și Simpson de la Serviciul Secret î această investigație. Când auzise numele lui Simpson, își pe misese un zâmbet, lucru extrem de rar. Ar fi putut fi asul lui di mânecă, dacă s-ar fi întâmplat să aibă nevoie de unul.

Cum se cădea oricărui as al spionajului, Gray avea ochi ș urechi în Casa Albă și fusese deja informat că Brennan er îngrijorat din cauza afacerii Johnson și a posibilelor efecte neg tive pe care povestea le-ar fi putut avea asupra campaniei sale d realegere. Așa că nu îi dădu ocazia șefului său să deschidă vorb despre acest subiect.

De îndată ce se așezară unul în fața celuilalt, Gray spuse:

– Domnule președinte, înainte de a începe ședința de astăzi, a vrea să discutăm despre nefericitul aspect al morții lui Patric Johnson, pe Roosevelt Island.

– Mă mir că nu m-ai sunat mai devreme în legătură cu ast Carter.

Se simțea o iritare în vocea președintelui pe care Gray o în țelegea, dar care nu-i și plăcea.

– Voiam să cunosc toate amănuntele cazului înainte de a aduce în discuție, domnule. Ultimul lucru pe care mi-l doresc a fi să vă fac să vă pierdeți timpul.

– Cu siguranță, n-ai fi primul care face asta pe ziua de azi pufni Brennan.

„El este președintele și eu sunt la discreția lui", își aminti în gând Gray.

Gray îi expuse pe scurt cazul președintelui, relatându-i informații pe care nu se îndoia că Brennan le știa deja. Când ajunse la partea cu descoperirea drogurilor, Brennan ridică mâna.

– Mai sunt și alții implicați? întrebă el tăios.

– O întrebare bună, domnule președinte, și o întrebare la care nu am primit încă un răspuns satisfăcător. Voi conduce personal o investigație internă asupra acestui aspect, ajutat, la cererea mea, de FBI.

Gray detesta ideea de a implica Biroul de Investigații, dar prefera ca amestecul să vină la sugestia lui decât a altora.

– Carter, dacă e să se amestece FBI-ul, trebuie să le dai băieților mână liberă. Nu ascunzi nimic sub covor.

– Nici nu aș concepe așa ceva. Totuși, în acest moment, cazul nu pare să meargă mai departe. Cu alte cuvinte, dacă Johnson facea trafic de droguri, făcea asta absolut separat de activitatea sa la NIC.

Președintele scutură din cap.

Nu putem face încă această presupunere. Cu ce anume se ocupa la voi?

Supraveghea fișierele computerizate care conțineau informații generale în legătură cu persoanele suspectate de terorism și cu persoane și organizații deja depistate sau eliminate. Johnson a fost chiar implicat în dezvoltarea sistemului.

Avea acces la ceva ce merita să fie vândut?

Mi-e greu să cred. Erau doar informații de bază. Multe dintre ele apar chiar și pe site-ul nostru public. Mai sunt și informații confidențiale cum ar fi amprente, date ADN și altele de genul ăsta. Totuși, fișierele de care se ocupa Johnson nu conțineau, de exemplu, nici un fel de informații specifice care ne-ar fi condus sau urmau să ne conducă la capturarea acestor ținte.

Președintele dădu din cap, se lăsă pe spate și-și masă gâtul. Era la birou de la ora șapte dimineața și deja îngrămădise cantitatea a paisprezece ore de muncă în opt. Și îl aștepta o după-amiază plină, care includea și un dineu oficial. Apoi, a doua zi pleca spre

vest, într-o campanie electorală care era ca și câștigată, do pentru că era prea paranoic ca să lase garda jos.

– Ca să ți-o spun direct, Carter, nu sunt deloc mulțum de povestea asta. Ultimul lucru care-mi lipsește acum ar un scandal.

– Voi face tot ce-mi stă în putere să mă asigur că nu va exis unul, domnule.

– Ar fi fost bine dacă-ți controlai ceva mai bine angajații, admonestă președintele.

– Sunt întru totul de acord. Gray făcu o pauză, apoi adăug Domnule, evident nu putem permite acestui eveniment să r afecteze activitatea noastră de bază.

Brennan păru surprins.

– Ce-ai spus?

– După cum bine știți, mass-media are un adevărat talei pentru a face din țânțar armăsar. E o mină de aur pentr vânzarea de ziare, dar nu neapărat o idee bună pentru sec ritatea națională.

Brennan ridică din umeri.

– Vorbim de Primul Amendament, Carter. Dreptul la libe exprimare e sfânt.

Gray se aplecă în față.

– Nu spun că n-ar fi. Dar *putem* face ceva în legătură cu scu gerile de informații, sau putem să controlăm conținutul i formațiilor pe care reporterii reușesc totuși să le afle. În clip asta, media știe cam tot atât cât știm și noi. Vor raporta totul NIC va da o declarație oficială în legătură cu această chestiune. Î momentul de față, nu are nici o importanță, dar cu siguranță n ar fi în interesul nostru ca misiunea NIC să fie abătută din drui pentru un fleac de genul ăsta.

Se opri din nou, apoi rosti în sfârșit discursul pe care exersase în elicopter, în drum spre Casa Albă.

– Nu există decât puține puncte în care sunteți vulnerab politic, domnule. Iar adversarii dumneavoastră sunt atât d

disperați în momentul de față, încât s-ar agăța de orice ca să vă lovească. În disperarea lor, ar putea vedea o ocazie în povestea asta. Dacă privim înapoi în istorie, vedem că astfel de strategii au un oarecare procent de succes. Ca să mă exprim *direct,* nu le putem permite adversarilor să se folosească de povestea asta ca să vă învingă în noiembrie. Oricare ar fi adevărul, nu este atât de important încât să vă împiedice să câștigați un al doilea mandat.

Brennan reflectă preț de câteva clipe asupra cuvintelor lui Gray. În cele din urmă, spuse:

– Bine. Împreună, o să ținem mass-media din scurt. La urma urmei, e vorba de securitatea națională. Și, dacă-ți dă de furcă Biroul sau vreo altă agenție, anunță-mă pe mine. Făcu o pauză, apoi continuă cu aplombul unui adevărat politician: Ai dreptate! Securitatea acestei națiuni nu va fi pusă în umbră de afacerile personale ale unui individ lipsit de importanță.

Gray zâmbi.

- Cu siguranță!

„Slavă Domnului că suntem în an electoral!"

Brennan se duse la birou și apăsă butonul interfonului.

Spune-i domnului Secretar Decker să intre.

Gray păru surprins:

Decker?

Brennan dădu din cap.

Trebuie să discutăm despre Irak.

Decker intră un minut mai târziu. Era puțin trecut de cincizeci de ani, avea păr grizonant, tuns scurt, trăsături frumoase și un corp suplu pe care și-l întreținea alergând opt kilometri pe zi, ori de câte ori se afla în lumea civilizată. Văduv, Decker era considerat unul dintre cei mai râvniți burlaci din oraș. Deși nu făcuse niciodată stagiul militar, își începuse cariera în industria de apărare, unde avansase cu repeziciune și câștigase o avere considerabilă, înainte de a face saltul în lumea publică. Și aici, aparent, îi fusese la fel de lină și inclusese poziții precum Secretar al Marinei și Secretar adjunct al Apărării. Era înzestrat

cu tot ce-i trebuia unui politician în D.C. – era deștept, bu vorbitor, nemilos, ambițios și respectat – iar Gray îl disprețu profund. Ca Secretar al Apărării, Decker conducea Pentagonu segmentul care folosea cea mai mare parte din bugetul aloc serviciilor secrete, un buzunar pe care, cel puțin teoretic, controla Gray. Așa că, deși de față cu alții Decker era cooperar și spunea tot ceea ce trebuia să spună, Gray știa prea bine că, culise, Decker complota să-i înfigă cuțitul în spate ori de câte o avea ocazia. Era și principalul rival al lui Gray în ceea ce priv trecerea la președinte.

Decker deschise conversația în obișnuitul său stil repezit:

– Guvernul irakian și-a exprimat clar dorința de a ne ved plecați cât mai curând. Totuși, există probleme uriașe în zon mai mari chiar decât problema kurzilor care doresc să aibă pr pria republică. Armata irakiană și forțele de securitate pur simplu nu sunt încă pregătite. Din anumite motive extrem sensibile, s-ar putea să nu fie niciodată pregătite. Dar prezen noastră a început să-i deranjeze. Iar acum irakienii și-au declar public poziția în favoarea exterminării Israelului, urmând sfat și exemplul noului lor aliat, Siria. Este o situație inacceptabil dar pe care ne-ar fi greu s-o respingem, având în vedere afirmațiile sunt făcute de un guvern ales în mod democratic.

– Știm toate astea, Joe, spuse nerăbdător Gray. Și baaștii n gociază cu guvernul revenirea la putere în schimbul încetă violențelor, adăugă el, uitându-se direct la președinte.

Brennan dădu din cap.

– Dar cum putem părăsi Irakul în felul ăsta? Ultimul lucru care ni-l dorim ar fi ca Siria să se alieze cu Irakul și să lase din n conducerea în mâinile apropiaților lui Hussein. Cum grupăr Sharia și Hezbollah au sediul în Siria, s-ar putea să ne trezim de curând că se extind în Irak și chiar mai departe, adău Brennan, referindu-se la cele două organizații teroriste antiisr liene. Iar Franța a sfâșiat coasta Siriei și a format Libanul, p 1920. Siria și-a dorit întotdeauna teritoriul înapoi și n-ar fi excl

să-şi unească forţele cu Irakul în acest demers. Apoi, cine ştie, poate revendică şi Înălţimile Golan, ceea ce ar declanşa în mod sigur un război cu Israelul. Aşa ceva ar putea destabiliza întreaga regiune chiar mai mult decât în momentul de faţă.

– Ce-i drept, spuse Gray, dacă ar veni şi aici o altă ţară care să ne ia New England şi, prin voinţă unilaterală, să o transforme într-un stat-naţiune independent, şi noi am fi supăraţi, nu credeţi, domnule preşedinte?

– În afară de baasişti, interveni Decker, există şi alte partide extremiste islamice în Irak care câştigă tot mai mult teren. Dacă ajung la conducere, vor fi cu mult mai periculoase pentru Statele Unite decât a fost vreodată Saddam Hussein. Dar e drept că le-am promis irakienilor că vom pleca atunci când vor avea forţe de securitate adecvate şi ne vor cere în mod oficial să ne retragem. Clipa aceasta aproape că a sosit.

– Spune odată ce ai de spus, îşi pierdu Gray răbdarea.

Decker se uită fix la Brennan.

– Nu am discutat încă toate detaliile acestui aspect cu preşedintele. Îşi drese vocea. Dacă eliminăm o parte din aceste partide extremiste, putem înclina balanţa puterii în favoarea guvernului irakian care convine cel mai mult Statelor Unite şi putem preîntâmpina revenirea baasiştilor la putere. Şi nu uitaţi, domnule, că trebuie să ne gândim la cantitatea de petrol în discuţie. Benzina se vinde acum la aproape trei dolari galonul. Avem nevoie de avantajul rezervelor irakiene.

Să-i eliminăm? Adică să-i asasinăm? spuse Brennan, încruntându-se. Nu mai facem aşa ceva. Este ilegal.

Este ilegal să asasinezi un şef de stat sau de guvern, domnule preşedinte, îl corectă Gray.

Exact, îl susţinu Decker. Oamenii despre care vorbim nu intră în această categorie. Din punctul meu de vedere, este aceeaşi situaţie ca atunci când am pus recompensă pe capul lui Bin Laden.

– Dar ţintele despre care vorbiţi sunt membrii desemnaţi a instituţiilor legislative irakiene, protestă Brennan.

– Insurgenţii îi ucid chiar în momentul ăsta pe parla mentarii *moderaţi,* fără nici o teamă de repercusiuni, îşi relu Decker argumentaţia. Nu facem decât să egalăm scorurile domnule. Dacă nu luăm măsuri, în cele din urmă nu vor ma exista moderaţi.

– Dar, Joe, spuse Gray, dacă facem asta, vom declanşa u război civil.

– Vom face în aşa fel încât să pară că a fost provocat d moderaţii irakieni, în semn de răzbunare, şi vina n-o să cad asupra noastră. M-au asigurat de întreaga lor cooperare.

– Dar un război civil... spuse Brennan.

– Ne va oferi un pretext perfect legitim pentru a ne păstr forţele militare pe teritoriul irakian, răspunse repede Decker evident mulţumit de sine. Pe de altă parte, dacă le permiten baasiştilor să revină, aceştia vor anihila întreaga opoziţiei ş Irakul se va întoarce la dictatura de pe vremea lui Hussein. N putem permite aşa ceva. Toţi banii cheltuiţi şi toate vieţil pierdute n-ar mai însemna nimic. Şi dacă se-ntâmplă asta în Irak n-avem nici un motiv să nu credem că şi regimul taliban ar pute să reapară în Afghanistan.

Brennan se uită la Gray.

– Tu ce crezi?

Adevărul era că Gray murea de ciudă că nu se gândise e primul la asta. În mod clar, era unu la zero pentru Decker. „Afu risitul naibii!"

– N-aţi fi primul preşedinte american care să autorizeze astfel de măsură, domnule, recunoscu el printre dinţi.

Brennan nu părea convins.

– Trebuie să mă gândesc.

– Absolut, domnule președinte, răspunse Decker. Dar țineți cont că timpul ne presează. Și, după cum bine știți, dacă Irakul și Afghanistanul ar cădea din nou sub controlul unor guverne ostile nouă, publicul american ar exploda pur și simplu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu e o moștenire pe care să v-o doriți sau pe care să o meritați, domnule.

Oricât l-ar fi urât, Gray era nevoit să recunoască, văzând expresia îngrijorată de pe chipul lui Brennan, că Decker făcea un joc perfect.

După ce Decker ieși din birou, Brennan se lăsă pe spătarul scaunului și-și luă ochelarii de citit.

– Înainte să începem discuția, aș vrea să-ți spun ceva, Carter. Mă duc la New York pe 11 septembrie, ca să țin un discurs comemorativ.

Gray știa unde voia să ajungă președintele, dar nu spuse nimic.

– Voiam să știu dacă ți-ar plăcea să vii cu mine. La urma urmei, tu te-ai zbătut mai mult decât oricine pentru ca acest gen de evenimente să nu se repete.

Nu se mai pomenise să refuze cineva invitația unui președinte al Statelor Unite de a-l însoți la un eveniment. Totuși, lui Gray nu i păsa de tradiție sau de protocol când venea vorba de acest subiect sensibil.

– Sunteți foarte amabil, domnule, dar voi participa la o slujbă privată, aici.

– Știu că e dureros pentru tine, Carter, dar m-am gândit totuși să te întreb. Ești sigur?

Foarte sigur, domnule președinte. Mulțumesc.

Bine atunci. Brennan făcu o pauză. Ai auzit că vor să dea numele meu orașului în care m-am născut? întrebă apoi.

Da, domnule. Felicitări.

Brennan zâmbi.

– E unul dintre acele lucruri care sunt măgulitoare și jenant în același timp. Nu sunt chiar atât de vanitos încât să nu-mi da seama că orașul speră să profite în urma acestei schimbări ma degrabă decât să aducă un omagiu unui băiat amărât din parte locului care a ajuns cineva. Mă duc până acolo să țin un discurs ș să strâng câteva mâini. Ce-ar fi să vii cu mine?

Dacă cea mai importantă regulă era să nu refuzi niciodat invitația președintelui, a doua regulă era să nu îl refuzi niciodat de două ori.

– Mulțumesc. Mi-ar face mare plăcere.

Președintele lovi dosarul din mână cu rama ochelarilor.

– Sunt șanse mari să mai rămân aici încă patru ani.

– Chiar foarte mari aș spune, domnule.

– Vreau să fii sincer, Carter. Va rămâne între noi doi.

Gray dădu din cap.

– În ciuda succeselor pe care le-ai avut protejând această țar crezi că lumea e mai sigură azi decât în ziua în care am păși Biroul Oval?

Gray cântări cu mare atenție întrebarea, încercând să găsesc răspunsul pe care și-l dorea șeful său. Totuși, Brennan rămâse impasibil, așa că Gray se hotărî să-i spună adevărul.

– Nu, nu este. De fapt, este cu mult mai instabilă.

– Omenii mei mi-au spus că, la rata de consum actuală, pl neta ar putea rămâne fără resurse de combustibil în doar cinciz de ani. N-o să mai călătorim cu avionul, o să mai fie doar câte mașini electrice și orașele o să intre în pene de curent din lipsă d energie. Felul în care comunicăm, muncim, călătorim, ne proc răm mâncarea... totul va suferi schimbări radicale. Iar țar noastră nu va mai avea posibilitatea de a-și menține arsenal nuclear și celelalte resurse militare.

– Este, cu siguranță, o posibilitate.

– Da, dar fără forță militară, cum ne putem menține siguranța, Carter?

Gray ezită câteva clipe, apoi spuse:

– Mă tem că nu am un răspuns pentru dumneavoastră, domnule.

Brennan continuă cu voce stinsă:

– Cred că diferența dintre un președinte mediocru și un președinte măreț este *oportunitatea.*

– Ați făcut treabă bună, domnule președinte. Ar trebui să fiți mândru.

De fapt, după părerea lui Gray, omul nu făcuse nimic special, dar, evident, nu avea cum să-i spună *asta.*

O oră mai târziu, când ieșea din Aripa de Vest, gândurile lui Gray nu se mai îndreptau ca de obicei spre forțele inamice ale Americii sau spre găsirea de modalități de a-și mulțumi șeful. În timp ce urca în elicopter, Gray se gândea la culoarea mov. Fusese culoarea preferată a fiicei lui până la vârsta de șase ani. După care o schimbase cu portocaliu. Când o întrebase ce anume provocase această schimbare, fetița îl informase, cu mâinile pe șoldurile ei micuțe și cu bărbia încăpățânată ridicată, că portocaliul era o culoare „mai de adult". Chiar și azi, amintirea asta îl făcea întotdeauna să zâmbească.

Warren Peters găsi în sfârșit barca în locul în care se ascunseseră membrii Camel Club. Îl chemă numaidecât pe Tyler Reinke, iar acesta veni repede lângă el.

– Ești sigur că asta e? întrebă Reinke uitându-se la barcă.

Peters dădu din cap.

– Am găsit o urmă de sânge. Înseamnă că am avut dreptate. Am nimerit pe unul.

– Dacă au luat barca și au adus-o mai târziu înapoi, e posibil să fi văzut cineva.

Peters dădu din cap, apoi privi peste apă.

– Dar s-ar putea să existe o cale mai ușoară să le luăm urma. Johnson avea permisul în buzunar.

– Așa, și?

– Și să presupunem că martorii noștri i-au aflat adresa și că sunt curioși...

– Ne-ar scuti de o grămadă de bătaie de cap, fu de acord Reinke. Mergem acolo diseară!

CAPITOLUL 23

Alegându-şi cuvintele cu grijă şi vorbind cât mai pe ocolite cu putinţă, ca să nu-şi enerveze superiorii, Alex îşi scrise raportul şi-l trimise prin e-mail lui Jerry Sykes. Termină şi o serie de alte rapoarte restante şi se hotărî se plece acasă, înainte ca să-l vadă cineva şi să-l fericească iar cu vreo misiune peste program. Alex nu avea nici un chef să-şi mai petreacă încă o seară urmărind cine ştie ce rege sau prim-ministru îndopându-se cu crab cu sos.

Trecu pe lângă un agent care-şi lăsa pistolul într-un dulap cu cheie de pe un perete înainte de a merge să interogheze un suspect.

– Hei, Alex! Ai mai săltat vreun hoţ de ATM-uri? întrebă agentul.

Povestea circulase prin birourile WFO cu viteza pe care numai bârfa de instituţie o poate asigura.

– Nu. N-am mai găsit pe nimeni atât de prost.

– Am auzit că tu şi Simpson faceţi o echipă frumoasă, comentă bărbatul, abia stăpânindu-şi un rânjet.

– Avem momentele noastre.

– Ai auzit de J-Lo?

– Cine n-a auzit? răspunse Alex.

– Ei bine, Simpson e J-*Glo*. Nu ştiai că eşti partener cu o celetă?

– J-Glo? Ce vrea să-nsemne asta?

– Haide, Alex! Are un *glob* de lumină protectoare în jurul ei. Lumină care se revarsă din înaltul cerului peste pistolul ăla al ei adus din sud. Umblă vorba că te orbește de la cel puțin o sută cincizeci de metri. Mă mir că încă mai poți să vezi.

Agentul se îndepărtă râzând.

La ieșirea din clădire, întâmplarea făcu să dea chiar peste partenera lui.

– Te duci acasă? o întrebă.

– Nu. Mă duc să văd dacă reușesc să-mi fac vreun prieten. Se pare că pe-aici nu găsesc nici unul.

Dădu să plece, dar Alex îi puse o mână pe umăr.

– Ascultă, ce ți-am spus mai devreme a fost cu intenția unei critici constructive, nimic mai mult. Eu aș fi dat bani buni pe sfaturi de genul ăsta la începutul carierei, când nu știam cu ce se mănâncă meseria asta.

Preț de câteva clipe, Simpson păru să fie pe punctul de a-i trage un pumn în față, dar, cu un uriaș efort, se stăpâni.

– Apreciez interesul acordat, dar lucrurile stau altfel pentru o femeie. Serviciul Secret rămâne încă o lume a bărbaților, în cea mai mare parte.

– Nu spun că nu-i așa, Jackie. Dar adevărul este că nu faci nici un bine carierei tale dacă îți lași superiorii să te trateze altfel decât pe ceilalți.

Simpson se înroși la față.

– N-am ce face dacă lumea se poartă cu mine cu mănuși.

Alex scutură din cap.

– Răspuns greșit. Ba *ai* ce-i face. Ba chiar ar trebui să faci tot ce poți ca asta să înceteze. Se opri, apoi întrebă: Chiar așa, cine e îngerul tău păzitor?

Simpson nu părea să aibă chef să răspundă.

– Haide, zi-mi și gata. Oricum, îți dai seama că pot să aflu.

– Bine! izbucni ea. Tatăl meu este senatorul Roger Simpson.

Alex dădu din cap, impresionat.

– Președintele Comisiei de Supraveghere a Serviciilor de Informații! Destul de mare înger, n-am ce zice.

Într-o clipită, Simpson era în fața lui Alex, aproape suindu-se pe pantofii lui mărimea 45 în avântul atacului.

– Tata nu și-ar folosi *niciodată* influența ca să mă ajute. Și, dacă vrei să știi, faptul că sunt singurul lui copil nu mi-a făcut câtuși de puțin viața ușoară. A trebuit să lupt pentru fiecare lucrușor pe care l-am obținut. Mărturie stau vânătăile și pielea îngroșată.

Alex se dădu un pas în spate și întinse o mână ca să o țină la distanță.

– Orașul ăsta nu se ghidează după fapte, ci după aparențe. Iar impresia generală este că reușești să te sustragi de la misiunile de luhat mai mult decât ar fi cazul. Și asta încă nu-i tot.

– Nu mai spune!

Alex arătă spre sacoul femeii.

– Porți de obicei o batistă roșu-aprins în buzunarul de la piept.

– Așa, și?

– Și, pentru un agent din Serviciul Secret, așa ceva e o mare porcărie. Nu numai că atragi atenția asupra ta într-o profesie care se mândrește că știe să se mențină în umbră și nu se remarcă *decât* prin calitatea serviciilor, dar te mai transformă și într-o țintă perfectă pentru cineva care ar avea chef să tragă în tine. Așa că nu numai că ți-ai pus o etichetă de agent secret, dar ți-ai mai și ales una de agent secret *prost*.

Fălcile lui Simpson se încleștară în timp ce privirea-i coborî spre însemnul roșu ca focul, care-i ardea pieptul precum o literă stacojie[1].

– Și arma ta, continuă Alex, e adaptată. Încă un semn că ești altfel – a se înțelege *mai bună* – decât restul. Chestia asta nu

[1] Litera stacojie A, însemnul rușinos al femeilor adulterine (n.tr.)

face o impresie pozitivă printre agenții de pe-aici, fie ei bărbați sau femei.

– Tăticu' mi-a dat arma asta în ziua în care am devenit ofițer de poliție.

Alex observă că accentul cântat, de Alabama, devenea tot mai pronunțat pe măsură ce Simpson se înfuria mai tare.

– Foarte bine, pune-l într-o vitrină pe perete și ia-ți echipamentul standard al Serviciului Secret.

– Și ce? Atunci o să dispară toate problemele?

Întrebarea-i țâșnise din gură cu atâta tupeu, că acum era rândul lui Alex să aibă chef să-i lipească vreo două.

– Nu, atunci o să ai aceleași probleme ca toată lumea. N-ai decât s-o iei ca pe o lecție cu titlul „Viața-i o jigodie"! „Și tu la fel!" adăugă în gând.

Se răsuci pe călcâie și-o luă din loc. Stătuse destul după boboacă pe ziua aceea. Barul LEAP îl chema tot mai puternic.

Când Alex intră în bar, Kate Adams tocmai își încheiase o zi grea de muncă la Departamentul de Justiție. Era încă destul de devreme, așa că localul era aproape gol. Alex se apropie hotărât de bar. Kate îl văzuse venind și, când fundul lui Alex se cocoță pe scaunul înalt, paharul de martini cu cele trei măsline rotofeie îl aștepta.

– Mi se pare mie sau ești puțin supărat? îl întrebă ea pe un ton jucăuș, care-i risipi pe dată încordarea.

Mirosurile amestecate de nucă de cocos și caprifoi pluteau pe deasupra barului de mahon, cuibărindu-i-se în nări. Se întrebă dacă se spălase pe cap înainte să vină la lucru sau dacă ăsta era parfumul ei. Sau poate amândouă. Orice ar fi fost, simțea că-l amețește.

– Supărări la muncă. O să treacă.

Sorbi din pahar, își azvârli în gură una dintre cele trei măsline căreia îi urmară repede un pumn de alune culese dintr-un bol de pe bar.

– Ție cum îți merge? A mai venit în vizită prietenul tău, Tommy Superspionul?

Kate ridică sprâncenele la acest comentariu.

– Hemingway? Nu l-aș numi chiar prieten.

Privirea pe care i-o aruncă Alex fu atât de sceptică, încât femeia lăsă din mână paharul pe care îl ștergea și se aplecă peste bar.

– Ai cumva o altă părere pe care dorești s-o exprimi, agent Ford?

Alex ridică din umeri.

– Nu-i treaba mea, sincer.

– O fată poate să flirteze, fără vreo intenție serioasă.

Alex luă încă o sorbitură de martini.

– E bine de știut.

– Trebuie să recunoști că e foarte drăguț, umblat prin lume, inteligent. Are toate calitățile, dacă stau să mă gândesc.

Alex se pregătea să-i întoarcă o replică usturătoare, dar își dădu seama că fata nu făcea decât să râdă de el, lucru care o amuza de altfel la culme.

Da, așa este. La naiba, până și eu mă gândeam să-l invit la o întâlnire.

Femeia se aplecă din nou peste bar și-l apucă atât de strâns de cravată, că Alex se simți smucit spre ea, vărsându-și o parte din băutură.

Ei bine, zise Kate, văd că tu nu ești în stare să te hotărăști, așa că o s-o fac eu. Vrei să ieșim undeva?

Alex rămase cu gura căscată, dar avu prezența de spirit s-o închidă în clipa următoare.

Îmi dai o întâlnire?

– Nu ţie, tipului din spatele tău. *Da*, îţi dau o întâlnire.

Alex nu rezistă impulsului de a privi în jur, temându-se să nu i se joace cumva vreo farsă în faţa unui public ascuns care de-abia aştepta să izbucnească în hohote de râs.

– Chiar vorbeşti serios?

Îl trase şi mai tare de cravată.

– Când flirtez, flirtez. Dar când întreb, e cu totul altă treabă.

– Da, vreau să ies cu tine.

– Vezi, n-a fost chiar atât de greu. Acum, dacă am reuşit în sfârşit să trecem de faza asta, ce-ar fi să stabilim o dată? Fiindcă abilităţile tale sociale par să fie cam ruginite, o să-ncep eu. Presupun că-ţi place şi să mănânci, nu doar să bei martini. Ce-ai zice să luăm cina împreună?

– Aici chiar că mă surprinzi! Eram sigur c-o să fii precaută şi-o să alegi prânzul.

– Sunt într-o dispoziţie mai aventuroasă zilele astea, spuse ea.

Apoi Kate îi dădu drumul încet, foarte încet, lăsându-şi mâna să alunece pe materialul de mătase până când cravata i se desprinse dintre degete şi căzu, eliberată.

Alex se lăsă încet înapoi pe scaun, deloc deranjat, pare-se, de faptul că jumătate din conţinutul paharului de martini era acum pe mâneca hainei.

– Cina mi se pare o idee foarte bună, reuşi să spună fără să mutileze prea rău cuvintele.

– Bine, atunci să fixăm o zi şi o oră. Mie-mi place să rezolv pe loc o problemă. Eşti liber mâine-seară?

Chiar dacă ar fi fost trimis în misiunea de a-l păzi pe preşedinte pe patul de moarte, Alex tot ar fi găsit o modalitate să se sustragă.

– Sună bine.

– Să zicem, pe la şase şi jumătate? Fac eu rezervarea la restaurant, dacă nu cumva vrei să alegi tu.

– Nu, e bine așa.

– Vrei să ne întâlnim la restaurant sau să vii să mă iei de acasă?

– De la tine ar fi mai bine.

– Ești foarte amabil, domnule Ford. Nu-ți pot spune ce plăcere îmi face, după ce am stat toată ziua printre avocați. Avocații nu pot să cadă niciodată de acord.

– Da, am auzit și eu asta.

– Ce-ar fi să vii pe la șase?

Îi scrise adresa și numărul ei de telefon și i-l întinse peste tejghea. Alex îi dădu o carte de vizită cu adresa de acasă și numărul de telefon personal scris cu creionul pe spate.

– Îți place în Manassas? îl întrebă ea, citind adresa.

– Portofelului meu îi place foarte tare.

Se uită la adresa ei și chipul i se schimonosi într-o expresie caraghioasă.

– R Street? Georgetown?

– Nu-ți face prea multe speranțe! Nu sunt moștenitoarea unei averi de milioane care se joacă de-a avocata și barmanița. Locuiesc într-o casă stil vagon în spatele conacului. Proprietara domeniului e o văduvă căreia îi place să aibă pe cineva prin preajmă. E chiar foarte drăguță. Și foarte energică.

– Nu-mi datorezi nici o explicație.

– Dar asta nu înseamnă că nu vrei una. Îi turnă o altă băutură. Din partea casei, fiindcă pe prima se pare c-ai vărsat-o.

Îi întinse un prosop.

Dacă tot ești atât de cooperantă, unde lucrează bărbatul perfect și în ce proiect sunteți voi doi implicați?

Kate își duse degetul la buze.

O chestiune confidențială, treabă de avocat, înțelegi. Dar, fără să-ți divulg vreun secret de stat, pot să-ți spun că lucrez cu agenția lui, la rugămintea lor, ca să repun în folosință o clădire

veche. Dar nu cred că vom ajunge la o înțelegere. Ei, acum tu! Ce te-a supărat așa de tare la muncă?

– Nu auzi și așa destule povești?

– De-acum suntem oficial împreună. Am intrat în horă, trebuie să joc.

Alex zâmbi.

– Bine atunci... Avem o începătoare la lucru pe care mi-au dat-o parteneră într-o investigație. Îl are pe tăticu' undeva foarte sus și tăticu' îi aranjează apele. Încerc să-i explic că nu în felul ăsta îți faci prieteni în Serviciu.

– Și nu înțelege ideea?

– Dacă n-o să înțeleagă curând, o să se izbească de un zid mai gros decât și-ar fi putut imagina.

– Și la ce caz zici că lucrați împreună?

– Acum e rândul meu să spun că-i ceva confidențial.

Dintr-odată, privirea lui Alex se opri pe televizorul cu plasmă montat pe peretele din spatele barului. Pe fundal, se vedea o imagine cu Roosevelt Island în vreme ce o prezentatoare de știri cu dinți mari îi dădea înainte cu o poveste misterioasă despre o sinucidere. Nu se menționa nimic despre implicarea Serviciului Secret, observă Alex. Pe de altă parte, heroina găsită în casa lui Patrick Johnson fusese pomenită în repetate rânduri.

– Ăsta e cazul tău? întrebă Kate.

Alex se uită din nou la ea.

– Cum?

– Speram să fie singurul motiv pentru care mă ignori cu desăvârșire.

– Hei, îmi pare rău, zise el mieros. Da, ăsta este. Dar nu-ți dau detalii.

Întoarseră amândoi din nou privirea spre televizor în clipa în care auziră o voce cunoscută.

Bărbatul prezenta răspunsul oficial al NIC cu privire la tragedie. Şi nu era Carter Gray, care probabil încercase să evite transformarea evenimentului într-o ştire naţională, în cazul în care i-ar fi fost asociată şi prezenţa lui de considerabil interes. Tom Hemingway, pe de altă parte, era sclipitor şi eficient – avea toate calităţile, cum se exprimase Kate mai devreme – şi prezenta ţării poziţia NIC.

Alex se uită la Kate care, pentru prima dată, părea să nu-şi găsească cuvintele. Zâmbi triumfător:

– Te-am prins!

CAPITOLUL 24

Caleb îl luă pe Oliver Stone de lângă Casa Albă în maşina lui veche, un Chevy Malibu de culoare gri-închis, cu o ţeavă de eşapament foarte nărăvaşă. Se îndreptară spre casa lui Milton Farb, aproape de graniţa dintre D.C. şi Maryland, unde trebuia să vină şi Reuben. Stone stătea în faţă, lângă şofer, ţinându-l în braţe pe Goff, câinele lui Caleb, o corcitură mică de proveniență necunoscută, care fusese botezat după primul şef al Departamentului de Cărţi Rare, Frederick Goff. De îndată ce parcară în faţa casei lui Milton, modestă, dar bine întreţinută, Reuben sări ca un titirez de pe treptele din faţă, veni lângă maşină şi se urcă în ea. Era îmbrăcat ca de obicei în blugi, mocasini şi cu o cămaşă roşie, în carouri, mototolită. O pereche de mănuşi de lucru îi ieşeau din buzunarul de la spate şi avea casca de protecţie în mână.

– Am lucrat câteva ore suplimentare la doc, explică el. N-am avut timp să trec pe acasă.

Privi mirat noua tunsoare a lui Stone şi barba proaspăt rasă.

– Nu-mi spune că te-ai hotărât să reintri în rândul lumii!

– Încerc doar să nu atrag atenţia şi să rămân în viaţă. Milton e gata?

– Prietenul nostru mai întârzie puţin, spuse Reuben, făcându-le cu ochiul.

– Ce face? zise Stone.

– Are musafiri, Oliver. Ai uitat? Noua lui prietenă?

– Ai cunoscut-o? întrebă intrigat Caleb. Poate că are o prietenă și pentru mine.

Deși burlac convins, Caleb era întotdeauna deschis spre noi perspective.

– Am văzut-o doar o clipă. Dacă vreți să știți, este mult mai tânără decât Milton și e foarte drăguță, răspunse Reuben. Sper că prostul n-o să se-apuce să-i promită ceva. Eu, unul, am făcut de trei ori drumul la altar, dar a patra oară nu mă mai prindeți decât, poate, mort de beat. Afurisite femeile astea! Nu poți trăi fără ele dar, în mod cert, ele nu pot să trăiască totuși cu mine.

– A treia ta soție era o femeie chiar foarte drăguță, remarcă Stone.

– Nu spun că doamnele nu-și au și ele rostul lor, Oliver. Sunt doar de părere că relațiile de lungă durată nu se obțin printr-un angajament legal. M-am distrat de mai multe ori în situații condamnate de acordul căsătoriei decât aș putea număra în câteva vieți.

– Și-atunci, care e teoria ta? Interziceți căsătoriile și rata divorțurilor va scădea considerabil?

– Și asta, zise Reuben tăios.

Ridicară cu toții privirile în clipa în care ușa casei lui Milton se deschise.

– Chiar că e drăguță! spuse Caleb, uitându-se pe după Stone.

Milton și femeia se sărutară ușor pe buze, apoi ea coborî treptele până la mașină, un Porsche galben, parcat în fața Malibu-ului lui Caleb.

Mă întreb dacă n-o deranjează comportamentul obsesiv-compulsiv al lui Milton, zise Caleb, îngândurat.

Petrecuseră cu toții sute de ore din viață așteptând să se termine ritualurile lui Milton. Cu toate astea, le acceptaseră ca pe un element al personalității prietenului lor. Aveau cu toții astfel de „elemente", iar Milton făcuse întotdeauna eforturi să țină situația sub control. După ani de medicație, terapie și spitalizări ocazionale, ducea o existență relativ normală, tulburările

obsesiv-compulsive manifestându-se doar pentru scurte perioade de timp, când închidea uşile, se aşeza, îşi spăla mâinile, sau în momente intense de stres.

– Nu cred c-o să fie o problemă pentru ea, zise Reuben, arătând cu degetul.

Priviră toţi trei cum femeia loveşte asfaltul cu tocurile, apoi ciocăneşte geamul maşinii cu unghia, numărând şi bolborosind încetişor înainte de a deschide portiera. Apoi trecu printr-un exerciţiu asemănător de verificare a scaunului, înainte de a urca în vehicul. Lăsă o cantitate considerabilă de cauciuc pe asfalt după ce atinse suta de kilometri în şase secunde, doar pentru a apăsa frâna la podea în prima intersecţie. Apoi demară din nou, iar huruitul asurzitor al motorului Porsche-ului îl făcu pe Caleb să tresară.

– Unde dracu' a cunoscut-o pe femeia asta? La NASCAR? întrebă acesta, privind cu ochii căscaţi de uimire fumul care încă se mai ridica din urmele de cauciuc de pe stradă.

– Nu, ne-a spus că a cunoscut-o la clinica unde-şi trata tulburările de anxietate, le aminti Reuben. Urmează şi ea un tratament tot pentru tulburări obsesiv-compulsive.

Milton închise uşa casei, trecu printr-un scurt ritual şi veni lângă ei cu rucsacul pe umeri. Urcă în spate, lângă Reuben.

– E frumuşică foc, zise Reuben. Cum o cheamă?

– Chastity, răspunse Milton.

– Chastity[1]? pufni Reuben. De dragul tău, sper să nu fie decât un nume.

Traficul era destul de aglomerat şi, până când ajunseră la casa lui Patrick Johnson, aproape că se lăsase noaptea. Lucru care îi convenea lui Stone. În întuneric se simţea cel mai bine.

Verifică numerele caselor în timp ce înaintau de-a lungul străzii.

---

[1] Castitate

– Așa, Caleb, trebuie să fie următoarea stradă, pe stânga. Parchează aici.

Caleb trase mașina pe dreapta și se uită la prietenul său.

– Și acum? întrebă el nervos.

– Așteptăm. Vreau să studiem puțin terenul, să vedem cine vine și cine pleacă.

Stone scoase binoclul și privi prin el în lungul străzii.

– Presupunând că Suburbanurile parcate în față sunt ale FBI-ului, înseamnă că a treia casă de pe stânga este cea a lui Johnson.

– Frumoasă deducție, comentă Reuben, privind în aceeași direcție ca și prietenul lui.

Între timp, Milton studiase ceva pe laptop.

S-a raportat că s-a găsit heroină în casa lui, zise el. Și Roosevelt Island e locul unde Johnson a avut prima întâlnire cu prietena lui. Se speculează că s-ar fi omorât acolo în mod simbolic. Data nunții se apropia, iar el era conștient că nu va mai putea continua să ducă o viață dublă.

Cum poți să fii conectat la internet din mașină? exclamă Caleb.

E totul wireless, răspunse Milton. N-am nevoie de cabluri pentru conexiune. Știi, Caleb, ar trebui să mă lași să te introduc în secolul douăzeci și unu.

Folosesc și eu computerul la lucru!

Doar pentru procesări word. Nu ai nici măcar un cont personal de e-mail, doar pe cel de la bibliotecă.

Prefer hârtia, stiloul și timbrul pentru corespondența mea, răspunse indignat Caleb.

Sigur nu vrei să spui pergamentul și penița, frate Caleb? întrebă și Reuben, rânjind.

Caleb se încinse:

Și, spre deosebire de neanderthalienii ăia de pe internet, eu folosesc propoziții complete și – slavă Domnului! – punctuație! E oare o crimă?

– Nu, Caleb, nu este, îl liniști Stone. Dar hai să încercăm să adoptăm o conversație relevantă pentru misiunea noastră din această seară.

– Ca să vezi! Ai fi crezut că un angajat la NIC este suficient de bine puricat cât să iasă imediat la iveală dacă are vreo legătură cu drogurile, spuse Reuben.

– Păi, poate că a fost curat când s-a înrolat și a intrat în joc abia după o vreme, răspunse Milton. Uitați-vă la Aldrich Ames. Avea o ditamai casa și conducea un Jaguar, dar CIA nu s-a gândit niciodată să-l întrebe cum de și le putea permite.

– Dar se pare că Johnson vindea droguri, spuse Caleb, nu secrete de stat. A încercat să-și tragă pe sfoară asociații și aceștia l-au omorât. Pare destul de clar.

– Ție ți s-a părut că domnii ăia doi arătau a traficanți? îl întrebă Stone.

– Având în vedere că nu *cunosc* nici un traficant, nu sunt în măsură să răspund la această întrebare, zise Caleb.

– Ei bine, cunosc *eu* vreo câțiva, zise Reuben, și, în ciuda părerii generale a bigoților, nu sunt cu toții tineri de culoare care fac parte din bande de cartier și-și îndeasă pistoale de nouă milimetri în pantalonii largi, Oliver!

– Nici nu vreau să spun asta. Totuși, să analizăm faptele. L-au adus în locul în care avusese prima întâlnire. Asta presupune muncă de documentare, dacă nu cumva avea obiceiul să-și povestească viața amoroasă partenerilor săi criminali. L-au adus într-o barcă cu motor atât de *silențioasă* că nici măcar nu i-am auzit decât după ce au ajuns pe insulă. Acum, asta ar putea fi o tehnologie pe care traficanții de droguri să o folosească, să zicem, în America de Sud, unde este considerabil mai multă apă. Dar în capitala țării?

– Cine dracu' mai știe ce jucării de înaltă tehnologie se mai folosesc în ziua de azi? zise Reuben.

Stone nu-l luă în seamă și continuă:

– Pe lângă asta, cei doi ucigaşi au făcut o recunoaştere a zonei în stil militar şi au folosit o tehnică de asasini profesionişti. Şi cunoşteau foarte bine procedurile de investigaţie legală, aşa că au luat măsuri în consecinţă. Au avut chiar inspiraţia de a aduce o punguţă de luat probe pentru a lăsa impresia că Johnson o folosise ca să nu-şi ude arma în timp ce înota până pe insulă.

– Aşa este, zise Caleb. Dar până şi traficanţii de droguri vor să evite o vacanţă la închisoare.

Stone ignoră şi acest comentariu.

– Şi când şi-au dat seama că au existat martori, nu au stat nici o clipă pe gânduri înainte de a hotărî să ne elimine. Oamenii ăştia sunt asasini profesionişti, dar am mari îndoieli că sunt traficanţi de droguri.

Ceilalţi trei căzură pe gânduri, analizând logica prietenului lor, în timp ce Stone ridică din nou binoclul la ochi.

Tăcerea fu întreruptă câteva clipe mai târziu de Caleb, care-l întrebă pe Milton:

– Cu ce se ocupă Chastity?

– E contabilă. A lucrat pentru o companie mare, dar au dat-o afară din cauza tulburărilor de comportament. Are propria firmă acum. Şi mă ajută şi pe mine, în afacerile mele. Eu nu mă pricep deloc la bani. Ea îmi ţine registrele şi se ocupă şi de marketing. E senzaţională!

Sunt convins că este, spuse Reuben. Tipele potolite şi retrase, de astea trebuie să te fereşti. Le crezi potolite şi ele *sar* pur şi simplu pe tine. Am ieşit odată cu o femeie, modestă, decentă, cu rochia mai jos de genunchi. Vă jur pe toţi sfinţii, ce putea să facă femeia aia cu gura...

Stone se grăbi să-l întrerupă:

Nu mi se pare în regulă că au concediat-o pe Chastity din cauza bolii, decât dacă o împiedica să-şi facă treaba.

Oh, ba şi-o făcea foarte bine! Au spus că făcea compania de râs în faţa clienţilor, ceea ce a fost o scorneală. Doi dintre

parteneri pur și simplu nu o plăceau, unul pentru că nu voia să se culce cu el. I-a dat în judecată și a câștigat o grămadă de bani.

– Asta-i țara pe care cu toții o știm și-o iubim, spuse Reuben. Statele Unite ale Avocaților. Dar nu lăsa o fată drăguță și bogată să-ți scape printre degete, Milton. Nu-ți spun s-o iei de nevastă, ferească sfântu'! Dar, dacă un bărbat poate să întrețină o femeie în momentele de restriște, de ce nu s-ar putea și invers?

– Îmi cumpără diverse lucruri, spuse încet Milton.

– Zău? făcu Reuben, cu brusc interes. Ce fel de lucruri?

– Software pentru computer, haine, vin. Se pricepe la vinuri.

– Ce fel de haine? insistă Reuben.

– Personale, spuse Milton, înroșindu-se la față.

Își coborî numaidecât privirea asupra laptopului și începu să lovească niște taste. Reuben se pregătea să spună ceva, dar expresia aspră a lui Stone îi tăie avântul.

În cele din urmă, Stone zise:

– Bun, iată ce vreau să faceți fiecare dintre voi.

După ce le prezentă planul, Stone își puse o căciulă veche pe care o scoase din rucsac, îi legă lesa lui Goff și coborî din mașină. Avea în buzunar telefonul de rezervă al lui Milton. Reuben și Caleb trebuiau să rămână de pază în mașină, în vreme ce Milton mergea pe celălalt trotuar, spre casa lui Johnson. Treaba lui era să observe dacă cineva îi acorda lui Stone prea multă atenție. Îl alesese pe Milton pentru rolul ăsta, fiindcă el stătuse întins pe fundul bărcii în timpul urmăririi, ceea ce însemna că era imposibil ca ucigașii să-l fi văzut. Dacă sesiza ceva suspect, Milton trebuia să sune pe mobilul din buzunarul lui Stone.

Stone înainta încet de-a lungul străzii, oprindu-se ca să strângă într-o pungă mizeria pe care Goff o lăsase lângă un copac.

– Bravo, Goff! spuse Stone, mângâindu-l. Ești foarte folositor, mă ajuți să-mi mențin acoperirea.

Când ajunse în fața reședinței lui Johnson, un bărbat îmbrăcat cu o geacă cu însemnele FBI-ului ieși din casă cu o cutie mare, sigilată cu bandă oficială.

– O mare tragedie, domnule ofițer! i se adresă Stone bărbatului, pe un ton întrebător.

Totuși, bărbatul nu-i răspunse, ci trecu în grabă pe lângă el și îi dădu cutia unei femei care aștepta într-unul dintre Suburbanuri. Stone îl lăsă pe Goff să amușineze un copac din fața casei lui Johnson. În acest timp, avea ocazia să înregistreze multe detalii ale casei și ale proprietăților adiacente. Continuându-și plimbarea pe stradă, trecu pe lângă un sedan parcat în curbă, cu motorul pornit. Reuși să se stăpânească și nici un mușchi nu i se clinti pe față în clipa în care văzu cine ocupa locul șoferului.

Privirea lui Tyler Reinke se opri pentru scurt timp asupra lui Stone, apoi se întoarse din nou spre casa lui Johnson, pe care o supraveghea. Evident, nu îl recunoscuse pe bărbatul pe care fusese la un pas să-l împuște cu o noapte în urmă. Stone se felicită pentru prezența de spirit de a-și fi schimbat radical înfățișarea. Acum, întrebarea care se punea era unde se afla al doilea bărbat?

Stone își continuă drumul, coti stânga la prima intersecție și-l sună numaidecât pe Caleb să-i povestească rapid ce văzuse. Îl sună apoi pe Milton care i se alătură un minut mai târziu.

– Ești sigur că el e? întrebă Milton.

– N-am nici cea mai mică îndoială. Acum vreau să știu unde este celălalt.

Mobilul sună. Vocea lui Caleb era încordată.

– Reuben tocmai l-a văzut pe celălalt bărbat.

Unde este?

Vorbește cu agenții FBI din fața casei lui Johnson.

Vino să ne iei, spuse Stone, explicându-i lui Caleb unde se aflau el și Milton. Nu veni pe strada pe care ești. Nu vreau să treci pe lângă casă sau pe lângă mașina în care e el. Fă stânga la prima intersecție, apoi dreapta. Ne întâlnim acolo.

În timp ce așteptau la locul stabilit, Stone îl urmări pe Milton rulând o pagină dintr-un ziar suflat de vânt. O împături frumos și o așeză într-un coș de gunoi din fața unei alei de acces spre un garaj.

– Milton, ai atins biletul din buzunarul lui Patrick Johnson aseară? întrebă Stone.

Milton nu răspunse imediat. Totuși, expresia lui rușinată era mai mult decât grăitoare pentru Stone.

– De unde-ai știut, Oliver?

– Oamenii ăia și-au dat seama după ceva că eram acolo. Nu cred că ne văzuseră. Cred că s-au întors la cadavru din alt motiv și au observat că cineva umblase cu biletul și-l așezase altfel.

– Eu... Eu...

– Ai vrut doar să verifici, știu.

Stone era extrem de îngrijorat dintr-un motiv foarte simplu. Hârtia umedă păstra foarte bine amprentele. Existau amprentele lui Milton prin vreo bază de date? Nu voia să-i pună chiar acum întrebarea asta, de teamă că prietenul lui, și așa supărat, ar fi putut face un atac de panică.

Când mașina lui Caleb opri lângă ei, Stone și Milton urcară numaidecât. Caleb conduse ceva mai departe, găsi un loc de parcare pe o stradă retrasă și se strecură acolo.

– Să riscăm să-i urmărim? întrebă Reuben.

– Din păcate, mașina lui Caleb iese prea mult în evidență, spuse Stone. Dacă-și dau seama că ne ținem după ei și verifică numărul de înmatriculare, o să ne aștepte direct acasă la Caleb când ne întoarcem.

– Dumnezeule mare! spuse Caleb, strângând volanul în mâini cu o expresie schimonosită de groază. Părea că mai are puțin și dă la boboci.

– Atunci, ce facem? întrebă Reuben.

– Ai spus că unul din ei vorbea cu FBI-ul, zise Stone. Dar FBI nu stă la discuții cu orice cetățean de pe stradă. Credeți-mă, am încercat. Lucrul ăsta ar putea să însemne că și ei sunt agenți federali.

– Și ar putea foarte bine să fie de la NIC, se amestecă și Milton. Acolo lucra Johnson.

– M-am gândit atunci la ceva, spuse Stone. Carter Gray! murmură el.

– Nu-i un om cu care să te pui ușor, comentă Reuben.

– La dracu'! șopti Caleb, privind în oglinda retrovizoare. Cred că le văd mașina în spatele nostru.

– Nu vă uitați în direcția aia! le ordonă tăios Stone. Caleb, trage aer în piept și calmează-te. Reuben, lasă-te puțin în jos ca să nu-și dea seama cât ești de înalt, în caz că se uită încoace.

În timp ce vorbea, Stone își scoase căciula și se lăsă să alunece în scaun până când dispăru din vedere.

– Caleb, pot să-ți vadă numărul de înmatriculare din stradă?

– Nu. Mașinile parcate în față și-n spate sunt prea aproape.

– Foarte bine. Imediat ce ne depășesc, vreau să aștepți zece secunde, apoi să ieși din parcare și s-o iei în direcția opusă. Milton, tu ești destul de bine ascuns acolo în spate. Vreau să te uiți cu foarte mare atenție și să-mi spui dacă se uită spre noi. Și vreau să-i privești cât poți mai bine.

Caleb trase aer în piept și-și ținu respirația în timp ce mașina trecea încet pe lângă ei.

Nu te uita la ea, Caleb! șopti din nou Stone, din ascunzătoarea lui.

Când mașina coti stânga la următoarea intersecție, Stone vorbi din nou:

Milton?

Nu s-au uitat după noi.

Bun. Caleb, dă-i drumul!

Caleb scoase încet mașina și făcu dreapta în intersecție, în timp ce Stone se ridica la loc în scaun.

Fiți cu toții cu ochii-n patru și aveți grijă să nu se întoarcă, spuse Stone. Apoi, se uită din nou la Milton. Ce ai văzut?

Milton le dădu descrierile detaliate ale celor doi bărbați, precum și numărul de înmatriculare de Virginia al mașinii lor.

Reuben se uită la Stone.

– Eu zic că trebuie să mergem la poliție. O să ne susținem unul pe altul. O să ne creadă.

– Nu! spuse tăios Stone. Trebuie să ajungem la ei înainte să ajungă *ei* la noi.

– Cum? întrebă Reuben. Mai ales când asasinii sunt *autoritățile*?

– Făcând ceea ce Camel Club făcea cândva atât de bine: căutând adevărul!

– Putem începe prin a le verifica numărul de înmatriculare, se amestecă Milton. Nu era număr guvernamental, așa că s-ar putea să avem noroc și să fie mașina personală a unuia din ei.

– Cunoști pe cineva la DMV care să poată face o verificare? întrebă Reuben.

Milton păru jignit.

– Dacă pot să intru în baza de date a Pentagonului, Reuben, DMV-ul n-ar trebui să fie o provocare prea mare!

CAPITOLUL 25

La sediul NIC exista, la unul dintre nivelurile subterane, o sală de sport dotată cu cele mai moderne şi performante aparate, pe care aproape că nu o folosea nimeni, din lipsă de timp. Cu toate astea, într-o cameră mică, în afara zonei principale, cineva se antrena.

Tom Hemingway purta doar o pereche de pantaloni scurţi, largi pe coapse, un tricou simplu, alb, şi era desculţ. Stătea pe duşumea, cu picioarele încrucişate şi cu ochii închişi. Câteva clipe mai târziu, se ridică şi luă o poziţie de arte marţiale. Cei mai mulţi dintre oamenii care l-ar fi văzut ar fi presupus că Hemingway se pregătea să înceapă un antrenament de kung fu sau de karate. Aceeaşi oameni ar fi fost probabil surprinşi să afle că „kung fu", în traducere ad litteram, înseamnă îndemânare şi înţelepciune obţinute prin muncă susţinută. Astfel că şi despre un jucător de baseball s-ar fi putut spune, de exemplu, că are un „kung fu" bun.

Existau patru sute de tipuri de discipline de arte marţiale care apăruseră în alte ţări decât în China, în vreme ce din acest teritoriu nu porniseră decât trei: Hsing-I Chuan, Pa-Kua Chang şi Tai Chi Chuan. Diferenţa esenţială dintre cele patru sute şi aceştia trei era *puterea* prin care întreg trupul era folosit ca mijloc de transmitere a energiei cinetice a atacatorului înspre ţintă. Era, în mare, deosebirea dintre impactul unei palme primite pe obraz

în comparație cu șocul de a fi izbit de o mașină. O lovitură aplicată de un practicant iscusit al oricăreia dintre aceste arte marțiale considerate „interne" avea puterea de a produce rupturi de organe sau chiar de a ucide.

În timpul anilor petrecuți în China, Hemingway se simțise atras de aceste arte marțiale interne, dacă nu din alt motiv, cel puțin pentru a-și crea o identitate care să se potrivească mai bine cu tot ceea ce-l înconjura decât părul lui blond și ochii albaștri. Deși practica și celelalte forme de arte marțiale interne, Hemingway devenise expert în Casa ShanXi, din Hsing-I.

Înainte de a începe antrenamentul propriu-zis, Hemingway stătuse nemișcat timp de aproape o oră, meditând. Acest exercițiu îi permitea celui care îl practica să îmbrățișeze intuitiv mediul din jur, simțind orice prezență cu mult înainte ca persoana să poată fi văzută. Acest talent îi fusese de multe ori de folos lui Hemingway pe teren. Pe vremea când activase ca agent CIA, viața îi fusese de mai multe ori salvată de această excepțională abilitate de a simți prezența inamicului într-o manieră care sfida cele cinci simțuri.

După ani lungi de exerciții, încheieturile, tendoanele, ligamentele și toate grupele de mușchi ale lui Hemingway deveniseră fenomenal de puternice. Zecile de ani de întinderi în executarea răsucirilor și contorsionări specifice disciplinei îi păstraseră fiecare vertebră în perfectă aliniere cu vecina sa. Simțul lui de echilibru aproape că sfida înțelegerea umană. Stătuse odată timp de șase ore pe muchia de trei centimetri a unui zgârie-nori, la o înălțime de douăzeci și unu de etaje, în mijlocul unei furtuni, în vreme ce un comando columbian îl căuta prin toată clădirea. Degetele îi erau atât de puternice, încât trebuia să-și amintească să se tempereze atunci când strângea mâna cuiva și chiar și așa oamenii se plângeau adesea că le zdrobea încheieturile.

Luă apoi poziția bambusului, manevra critică în Hsing-I. Tehnica bambusului era o tehnică de fizică pură și totodată centrul din care emana bine-cunoscuta putere Hsing-I. Hemingway

ucisese oameni foarte experimentați cu o singură lovitură în vector din poziția bambusului.

Ridică apoi două săbii în formă de semilună, tradiționalele arme *neijia* pentru stilul de arte marțiale Pa-Kua. Erau armele lui de luptă preferate. Zbură în jurul încăperii folosind mișcări bilaterale extrem de complicate ale celor două săbii curbate, combinate cu exerciții de picioare uluitor de precise și o fenomenală forță centrifugă, elemente caracteristice ale disciplinei Pa-Kua.

După ce termină antrenamentul, Hemingway făcu un duș și se schimbă în hainele de stradă. În timp ce se îmbrăca, își frecă fața să-și dea seama tatuajul de pe interiorul antebrațului drept. Era format din patru cuvinte în limba chineză. În traducere, însemnau: „Loialitate totală pentru servirea patriei". Exista o poveste în spatele acestui slogan, care îl intriga pe Hemingway.

Un celebru general din dinastia Song de Sud, pe nume Yueh Fei, servise sub comanda unui mareșal care trecuse în tabăra inamică. După trădarea mareșalului, Fei se întorsese acasă, dezgustat. Acolo, maică-sa îi explicase că prima datorie a unui soldat este față de țara lui. Îl trimisese înapoi în luptă cu cele patru cuvinte tatuate pe spate, ca să și le amintească veșnic. Hemingway auzise povestea în copilărie și nu o uitase niciodată. Își făcuse tatuajul în ziua când fusese trimis de CIA într-o misiune extrem de controversată care-l făcuse să se gândească la demisie. Însă în loc să renunțe la carieră, își gravase cuvintele pe piele și-și continuase treaba.

Hemingway se întoarse la apartamentul lui modest din Capitol Hill și se duse în bucătărie ca să-și pregătească un ceai negru *wulong*, preferatul lui. Încinse apa într-un ceainic și puse două cești pe o tavă pe care o duse în sufrageria micuță.

Turnă lichidul în cești, apoi strigă:

Wulong-ul rece nu e prea bun!

Se auzi mișcare în camera alăturată și un bărbat își făcu apariția în prag.

– Hai, spune, ce m-a dat de gol? Nu m-am dat cu parfum. Mi-am scos pantofii. Îmi țin respirația de treizeci de minute. Ce?

– Ai o aură puternică pe care nu poți s-o ascunzi, zise Hemingway, zâmbind.

– Uneori mă sperii, Tom, pe cuvântul meu!

Captain Jack își dădu capul pe spate și râse, apoi acceptă o ceașcă de ceai. Se așeză, sorbi o înghițitură și arătă cu capul spre un peisaj chinezesc, atârnat pe peretele din față.

– Drăguț.

– Am fost chiar în zona înfățișată în tablou. Tatăl meu a colecționat operele artistului și niște sculpturi din dinastia Shang.

– Fenomenal om, ambasadorul Hemingway! Eu nu l-am cunoscut niciodată, dar am auzit multe despre el.

– A fost un om de stat, spuse Hemingway sorbind din ceai. Din păcate, e o specie pe cale de dispariție în ziua de azi.

Captain Jack rămase tăcut preț de câteva momente, studiindu-l pe bărbatul din fața lui.

– Am încercat să citesc poeziile despre care mi-ai vorbit.

Hemingway îl privi pe deasupra cești de ceai.

– Colecția Red Pepper? Și ce părere ai?

– Că nu știu suficient de multă chineză.

Hemingway zâmbi.

– E un mod foarte frumos de comunicare, după ce te obișnuiești cu ea.

Captain Jack își așeză ceașca de ceai pe masă.

– Ei, spune! Ce e așa de important că trebuia să vii personal?

– Carter Gray se va duce la evenimentul din Brennan.

– La dracu'! Ai dreptate că treaba asta trebuia să mi-o spui între patru ochi. În cazul ăsta, cum vrei să procedăm?

– Strategia de ieșire a fost întotdeauna problematică. Din orice unghi am abordat-o, au existat întotdeauna prea multe incertitudini. Acum, cu participarea lui Gray, avem o siguranță.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

Hemingway îi explică planul și colegul lui păru vădit impresionat.

– Ei bine, cred că o să meargă. De fapt, cred că ești de-a dreptul genial. Genial și foarte curajos.

– Asta nu putem spune decât după ce operațiunea reușește, răspunse Hemingway.

– Nu fi modest, Tom! Hai să-i spunem pe nume! E un plan care va zgudui întreg mapamondul. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar nu-l subestima pe bătrân. Carter Gray a uitat mai multe decât vom ști noi vreodată despre spionaj.

Hemingway își deschise servieta. Înăuntru era un DVD. I-l aruncă interlocutorului său.

– Cred c-o să-ți fie de folos ce vei găsi aici.

Captain Jack își trecu degetul peste DVD și-l privi atent pe Hemingway.

– Am servit douăzeci de ani în Companie, destul de mulți sub comanda lui Gray. Tu de cât timp ești în Serviciu?

– Am făcut doisprezece ani de muncă de teren și am fost doi ani la NSA înainte de asta, răspunse Hemingway. La NIC am venit la un an după ce Gray a preluat funcția de Secretar.

Am auzit că te pregătesc pentru poziția de vârf. Te interesează?

Hemingway scutură din cap.

Nu văd să fie prea mare viitor acolo.

Te întorci la CIA, atunci?

E un acronim inutil[1].

Așa-i. Va exista întotdeauna un CIA, chiar și după WMD[2]-urile irakiene, care n-au existat niciodată.

Crezi asta? întrebă curios Hemingway.

---

[1] CIA, Central Intelligence Agency – Agenția Centrală de Informații
[2] WMD, Weapons of Mass Distruction – arme de distrugere în masă

– Oh, pe vremea când ajutam la susținerea unor indivizi considerați „alternative acceptabile" pentru comunism, în majoritate niște dictatori monstruoși, sau pe când alimentam cu droguri ghetourile de negri ca să ajut finanțarea ilegală a operațiunilor de peste ocean, sau când aruncam în aer democrațiile din alte țări pentru că nu voiau să susțină interesele de afaceri americane, mă gândeam întotdeauna: „Trebuie să existe o cale mai bună de a face asta!" Dar am renunțat la idee cu mult timp în urmă.

– Doar că de data asta, lupta nu mai poate fi câștigată cu soldați și spioni, spuse Hemingway. Nu-i așa de simplu.

– Atunci, nu poate fi câștigată, răspunse sec Captain Jack. Fiindcă e singura cale în care țările știu să-și soluționeze neînțelegerile.

– Dostoievski a scris că, deși nimic nu e mai ușor decât să denunți un răufăcător, nimic nu e mai greu decât să îl înțelegi.

– Tu și cu mine mergem de multă vreme pe cărarea asta, dar chiar crezi că vei reuși vreodată să înțelegi mentalitatea „răufăcătorilor" din Orientul Mijlociu?

– De unde știi că ei sunt „răufăcătorii" la care mă refer? În mod cert, nu se poate spune că avem mâinile curate când vine vorba despre evenimentele de peste ocean. Adevărul este că tocmai noi am *creat* multe dintre problemele cu care ne confruntăm astăzi.

– Tocmai de aceea nu mai există decât o singură motivație care să mai aibă vreo noimă în ziua de azi: banii! După cum ți-am mai spus, mie nu-mi pasă de nimic altceva. O să mă întorc pe mica și frumoasa mea insuliță și o să dispar pentru totdeauna. E ultima afacere pentru mine.

– Ești dezarmant de sincer, remarcă Hemingway.

– Ai prefera să-ți spun că sunt mânat de convingeri idealiste și că visez să fac o lume mai bună?

– Nu, rămâi la sinceritatea dezarmantă.

– Dar tu? Tu de ce o faci?

– Pentru ceva mai bun decât ce avem acum.

– Iar idealism? Ascultă la mine, Tom, o să ajungi să regreți ideile astea. Sau o să mori.

– Nu e idealism și nici măcar fatalism. E doar o idee pusă în practică.

Captain Jack scutură încet din cap.

– Am luptat, cred, pentru și împotriva tuturor cauzelor din lumea asta. Întotdeauna o să existe un război de un fel sau altul. La început, oamenii se băteau pentru sol fertil și apă bună. Apoi, pentru metale prețioase și pentru cea mai populară formă a neînțelegerilor umane: „Dumnezeul meu e mai bun decât Dumnezeul tău". Fie că te încrezi în Irimia și Isus, Allah și Mohamed sau în Brahma și Buddha, n-are nici o importanță. Cineva tot o să îți spună că greșești și o să se lupte cu tine pentru asta. Eu, personal, cred în extratereștri și ducă-se dracului toți zeii pământești. În gigantica schemă a unui trilion de planete ale universului, oricum nu contăm nici cât negru sub unghie. Iar rasa umană e putredă până la măduvă.

Buddha s-a ridicat deasupra materialului. Isus ne-a învățat să ne iubim dușmanii. Și Gandhi la fel.

Isus a fost trădat și a murit pe cruce, iar Gandhi a fost ucis de un hindus, enervat de faptul că îi tolera pe musulmani, îi atrase atenția Captain Jack.

Hemingway începu să se plimbe prin încăpere.

Îmi amintesc că tata mi-a povestit cum a retrasat Anglia granițele Indiei, după ce a devenit independentă. Au vrut să-i separe pe hinduși de musulmani, dar au folosit hărți învechite. Douăsprezece milioane de oameni au trebuit să-și mute casele din cauza uriașei greșeli a Angliei. Și cinci sute de mii au murit în haosul care s-a iscat. Și înainte de asta, Irakul era menținut prin forță unilaterală, cauzând multe dintre problemele pe care le vedem astăzi. Mai există încă zeci de astfel de exemple. Țările puternice le zdrobesc pe cele mai slabe, după care, mai târziu, refuză să-și asume răspunderea pentru problemele create.

– Nu faci decât să argumentezi teoria mea, Tom, că su putrezi până-n măduva oaselor.

– Ce vreau *eu* să spun, este că nu învățăm *niciodată*.

– Și ce? Crezi că ai *tu* o soluție mai bună?

Hemingway nu răspunse. Captain Jack se ridică, dar se în fața ușii.

– Nu cred că ne vom mai vedea vreodată, decât, poate, d faci drum până pe-o insuliță din sudul Pacificului. În cazul ești bine-venit. Cu condiția să nu fii urmărit. Atunci, prie ești pe cont propriu.

CAPITOLUL 26

După ce plecă din bar, Alex se duse să mănânce ceva pe fugă la un local din apropiere, strecurându-se între siluetele corpolente a doi polițiști așezați la tejghea. Schimbă câteva replici de curtoazie cu ceilalți oameni ai legii și se puseră reciproc la curent cu bârfele despre ultimele variante de apocalipsă. Preferata lui Alex era: „Orice ar fi, nu vă apropiați de metrou în noaptea de Halloween!" Ce și-ar fi dorit Alex de fapt să facă ar fi fost să sară pe tejghea și să strige-n gura mare că tocmai primise o invitație la cină din partea unei femei frumoase. Dar se mulțumi să își termine în tăcere cheesbugerul, cartofii prăjiți și felia de plăcintă cu afine, și să bea o cafea neagră. După care se duse înapoi la WFO ca să-și verifice e-mailurile.

Sykes nu-i răspunsese nici până acum, deși Alex primise confirmarea electronică și știa că superiorul lui deschisese raportul. Se plimbă pe holurile instituției, sperând oarecum să dea peste Sykes și să-l întrebe cum rămânea cu investigația lui. Alex scrisese mii de rapoarte de-a lungul anilor, însă acesta se dusese direct la sediu, lucru deloc obișnuit pentru un agent de teren ca el, pe care nimeni nu-l avea în vedere pentru avansarea într-o poziție în conducere. Când știai că ochii directorului aveau să treacă peste umila ta încercare de compoziție logică, simțeai cum firele de păr de la ceafă încep să ți se zburlească.

Trecu pe lângă panoul cu misiunile și observă că fotografia lui și a lui Simpson fuseseră mutate sub titlul „Misiune Specială". Se uită la fata cu pielea măslinie care-l privea din fotografie și se trezi rostind numele:

– J-Glo!

Poate c-ar fi fost mai bine să se întoarcă în Alabama. Tăticu' ar fi fost probabil încântat.

Își mai omorî ceva timp pe la birou, apoi hotărî că, dacă Sykes ținea musai să discute cu el, știa unde să-l găsească.

Odată ieșit pe trotuar, trase în piept o gură din aerul rece al nopții și zâmbi gândindu-se la Kate Adams. Apoi începu să coboare strada cu o ușurință în mișcări pe care n-o mai simțise de mult timp. Se gândi să se ducă acasă, dar ceea ce-și dorea de fapt era să stea de vorbă cu cineva. Totuși, toți prietenii lui erau agenți căsătoriți, ceea ce însemna că fie erau în misiune, fie petreceau în aceste momente niște clipe prețioase, și rare, cu familiile. Iar Alex avea prea puține în comun cu puștanii proaspăt veniți la WFO.

Gândul ăsta îl făcu să-și dea seama că, în următorii trei ani, îl așteptau niște decizii importante. O să se retragă pur și simplu? Sau o să plece la o altă agenție, o să trăiască din banii de pensie și-o să pună la ciorap noul salariu? Chestia asta purta numele de „brânză dublă". Era o treabă cât se poate de legală și mulți agenți o practicau ca să-și mai rotunjească veniturile din pensii. Era un fel de reglare a conturilor, după ani de muncă subevaluată în sectorul public.

O mare parte din viața de adult a lui Alex fusese învăluită în ceață. Învățase cum merg treburile în Serviciu, săltase băieți răi în cele opt birouri locale unde lucrase, după care fusese transferat la Pază și Protecție, unde-și petrecuse fiecare oră sărind dintr-un avion în altul, alergând din oraș în oraș și din țară în țară. Fusese atât de ocupat gândindu-se mereu la câte cineva, încât nu prea avusese timp să se gândească *la sine*. Și acum, că sosise timpul să se gândească la viitorul lui, Alex se trezea dintr-odată incapabil

să o facă. De unde să înceapă? Ce să facă? Simți un atac de panică apropiindu-se, și nu unul care să poată fi alungat cu un pahar de martini.

Stătea paralizat la un colț de stradă, încercând să-și hotărască restul vieții, când îi sună telefonul. Nu recunoscu din prima numele și numărul afișate pe ecranul celularului, apoi, dintr-odată, își aminti. Era Anne Jeffries, logodnica decedatului Patrick Johnson.

- Alo?

- Nu credeți că aș fi știut dacă bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc, cu care urma să-mi petrec tot restul *vieții* era traficant de droguri? strigă atât de tare femeia, încât Alex își îndepărtă telefonul de ureche.

- Domnișoară Jeffries...

- Vă dau în judecată! Dau în judecată FBI-ul și Serviciul Secret. Și pe *dumneata!* Și pe *nemernica* aia de parteneră a dumitale.

- Hei, ușurel, ușurel... Îmi dau seama că sunteți supărată...

- Supărată? „Supărată" nu descrie nici a mia parte din felul în care mă simt. Nu-i de-ajuns că Pat a trebuit să fie ucis, acum vreți să i distrugeți și reputația!

- Domnișoară Jeffries, nu încerc decât să-mi fac meseria...

- Păstrează-ți scuzele de doi lei pentru avocat, i-o trânti ea, apoi închise.

Alex băgă telefonul la loc și trase aer în piept. Se întrebă la ce ar mai fi putut suna femeia în continuare? La *Washington Post? 60 Minutes?* O să se-apuce să-i sune pe toți șefii pe care-i avusese vreodată bărbatul? Îl sună pe Jerry Sykes pe numărul lui privat. Îi răspunse căsuța poștală și Alex lăsă un mesaj detaliat despre scurta, dar exploziva conversație cu îndurerata logodnică. Gata, făcuse tot ce putea face. Oricum, probabil că povestea avea să fie curând uitată.

Cu siguranță, nu avea chef să se ducă acasă acum. Voia să se plimbe. Și să se gândească.

Drumul îl duse, cum se întâmpla adesea, la Casa Albă. Îi salută pe câțiva dintre ofițerii în uniformă pe care îi cunoștea și se opri să schimbe câteva cuvinte cu un agent care stătea într-un Suburban negru și bea niște cafea. Alex și bărbatul din mașină fuseseră colegi la biroul din Louisville, dar drumurile lor o luaseră apoi în direcții diferite.

POTUS organiza un dineu oficial în acea seară, îi spuse lui Alex prietenul său. Apoi, a doua zi, plecau în campanie în vest, urmată de o ceremonie comemorativă în New York pentru evenimentele din 11 septembrie.

– Îmi place să văd un președinte ocupat, răspunse Alex.

Unii șefi executivi munceau pe brânci, deseori chiar câte douăsprezece ore pe zi, după care se schimbau în smoching și participau la vreun eveniment monden pentru ca apoi să lucreze la telefon, din apartamentele private, până târziu în noapte. Altor președinți le plăcea să treacă prin programul zilei ca gâsca prin apă și să se retragă cât mai devreme. Alex nu fusese niciodată de părere că președinția unei țări era o treabă relaxantă.

Intră în Lafayette Park și fu surprins să vadă o lumină în cortul lui Stone. Poate că reușise în sfârșit să găsească o persoană cu care să poată sta într-adevăr de vorbă.

– Oliver? strigă el încet, așteptând în fața cortului luminat.

Tenda se dădu la o parte și Alex îl privi uimit pe bărbatul pe care nu îl recunoștea.

– Îmi pare rău, zise Alex, îl căutam pe...

– Agent Ford? spuse Stone, ieșind afară.

– Oliver? Tu ești?

Stone zâmbi și-și frecă fața proaspăt defrișată.

– Omenii mai au nevoie de-un nou început, din când în când, îi explică el.

– Te-am căutat aseară.

– Mi-a spus Adelphia. Mi-e dor de partidele noastre de șah.

– Mă tem că n-am fost un adversar vrednic de tine.

– Ai evoluat mult de-a lungul anilor, răspunse amabil Stone.

Pe când lucrase în Serviciul de Pază și Protecție a președintelui, Alex îl vizitase pe Stone ori de câte ori îi permisese programul încărcat. Mai întâi ca să afle despre potențiale probleme în jurul Casei Albe. Pe atunci, Alex considera că oricine se afla la mai puțin de un kilometru de clădire, fără a deține o insignă de la Serviciul Secret, era dușmanul lui. Stone nu făcuse nici el excepție.

Ce-l intrigase cu adevărat pe Alex în legătură cu Oliver Stone era faptul că omul ăsta părea să nu aibă trecut. Auzise zvonuri cum că Stone lucrase la un moment dat pentru guvern. Așa că Alex intrase în toate bazele de date disponibile încercând să găsească informații despre trecutul lui, însă acestea pur și simplu nu existau. Nu căutase după „Oliver Stone" – evident, un nume fals. Reușise în schimb să-i ia pe furiș amprentele și să le introducă în sistemul automat de identificare. Răspunsul fusese negativ. Le căutase apoi în baza de date militară, în computerul cu fișierele Serviciului Secret și în orice alt loc la care se putuse gândi. Nicăieri nu găsise nici o potrivire. Din punctul de vedere al guvernului Statelor Unite, Oliver Stone nu exista.

Îl urmărise odată pe Stone până la căsuța lui din cimitir. Se dusese apoi la biserica de care aparținea cimitirul, dar oamenii de acolo nu-i putuseră spune nimic despre el, iar Alex nu avea nici un temei legal ca să forțeze lucrurile. Îl urmărise de câteva ori lucrând în cimitir și, după ce plecase, se gândise chiar să intre și să cotrobăie prin casă. Dar era ceva la Stone, un imens sentiment de demnitate și de profundă sinceritate, care-l făcuse să respingă această idee.

– Ei, spune! Pentru ce ai venit să mă vezi?

Eram doar în trecere. Adelphia mi-a spus că ești la o întâlnire.

– Îi place să exagereze. M-am întâlnit cu niște prieteni la mall. Ne place să ne plimbăm pe acolo, seara. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și, cum mai stau trebuirile la WFO?

E plăcut să lucrez iar la cazuri.

– Am auzit că a fost ucis un angajat de-al vostru.

Alex dădu din cap.

– Patrick Johnson. Lucra la National Threat Assessment Center. De fapt, e sub tutela NIC acum, dar eu sunt implicat pentru că Johnson era încă un fel de agent comun.

– *Tu* ești implicat? zise Stone. Vrei să spui că tu lucrezi la caz?

Alex ezită. Nu părea să existe nici un motiv pentru care să nu-și recunoască implicarea. Nu era nimic confidențial.

– Am fost trimis să-mi bag nasul, deși problema pare să fi fost deja rezolvată.

– N-am auzit.

– Au găsit heroină acasă la Johnson. Se crede că a fost ucis de indivizii cu care lucra.

Nu spuse nimic despre telefonul primit de la Anne Jeffreis. Detaliul ăsta nu fusese făcut public.

– Dar *tu* ce crezi? zise Stone, privindu-l printre gene.

Alex ridică din umeri.

– Cine știe? Și, sincer, noi nu facem decât să relatăm ce aflăm de la FBI.

– Și totuși, a fost ucis un om.

Alex îi aruncă prietenului său o privire întrebătoare.

– Da, știu și eu asta.

– Te-am urmărit de-a lungul anilor, agent Ford. Ești un bun observator, ești muncitor și ai instincte bune. Cred că ar trebui să-ți folosești talentele astea în acest caz. Dacă ceea ce făcea el ar putea pune în pericol securitatea națională, atunci o pereche de ochi în plus nu au ce să strice.

– Am făcut cercetările de bază, Oliver. Dacă n-au fost droguri, atunci ce?

– Exact! Dacă nu droguri, atunci ce? Cred că cineva ar trebui să răspundă foarte detaliat la această întrebare. Poate că motivul se află la locul lui de muncă. Gândește-te, e ușor să acoperi ceva plantând droguri la individ acasă.

Alex păru că se îndoiește.

– E foarte puțin probabil. Și, sincer să-ți spun, NIC e o cutie cu mult prea multe probleme ca s-o deschidă cineva care vrea să se pensioneze peste trei ani.

– Trei ani nu înseamnă chiar așa de mult timp, agent Ford. Nici pe departe atât de mult cât anii pe care i-ai petrecut deja servindu-ți țara. Și, din nefericire, cinstit sau nu, *sfârșitul* carierei este de obicei cel pe care ni-l amintim la o persoană.

– Și, dacă fac vreun pas greșit în cazul ăsta, s-ar putea să nu mai am nici un fel de carieră.

– Dar celălalt lucru important de care trebuie să-ți dai seama este că sfârșitul carierei este cel pe care *tu* ți-l amintești cel mai bine. Și vei avea decenii în care poate ai să regreți. Și asta chiar că înseamnă mult timp.

Alex îl lăsă pe Stone și se întoarse agale la mașină. Cuvintele bărbatului aveau noimă. Erau, ce-i drept, aspecte despre moartea lui Patrick Johnson care-i rămăseseră neclare lui Alex. Descoperirea drogurilor apăruse, într-adevăr, ca o mană cerească. Și mai erau și alte detalii care nu păreau să se lege. Adevărul era că Alex nu investigase cazul cu prea mare tragere de inimă și se mulțumise mai degrabă să se țină în umbra FBI-ului și să accepte concluziile Biroului.

Iar Stone avusese dreptate și din alt punct de vedere. Alex își continuase activitatea în Serviciul Secret după accident fiindcă nu voise să iasă din schemă cu un certificat de handicap. Ei bine, nici cu o investigație în care să facă doar act de prezență nu voia să iasă. Era, la urma urmei, vorba de mândrie profesională. Și dacă președinții Statelor Unite nu aveau voie să-și îndeplinească de mântuială sarcinile ce le reveneau, nici agenții Serviciului Secret n-ar fi trebuit să o facă.

Oliver Stone îl urmări pe Alex dispărând în depărtare, apoi se întoarse repede la căsuța lui din cimitir. De acolo, folosi celularul pe care i-l dăduse Milton ca să-l sune pe Caleb și să-i comunice ultimele vești.

– A fost un noroc pe care n-am putut să-l trec cu vederea, îi explică Stone.

– Dar sper că nu i-ai spus că am fost martori la crimă, nu?

– Agentul Ford este polițist federal. Dacă i-aș fi spus asta, datoria lui ar fi fost clară. Ce sper eu acum e c-o să găsească la NIC ceva ce noi n-am fi avut posibilitatea să descoperim.

– Și asta n-o să-l pună în pericol? Vreau să zic, dacă NIC își elimină propriii angajați, nu cred c-ar avea vreo reținere să omoare și un agent al Serviciului Secret.

– Agentul Ford este un om capabil. Dar va trebui totuși să fim îngerii lui păzitori, nu crezi?

Stone închise, apoi, amintindu-și dintr-odată că nu mâncase nimic la cină, intră în bucătărie și-și făcu o supă, pe care o mâncă în fața unui foc mic. Cimitirele păreau să fie întotdeauna friguroase, indiferent de anotimp.

După aceea se așeză în vechiul său fotoliu, lângă foc, cu o carte pe care o citea, din colecția extrem de eclectică pe care Caleb îl ajutase să o strângă. Doar cu atât mai rămăsese: cu prietenii, cărțile, câteva teorii, câteva amintiri.

Privi din nou spre cutia cu albumul de fotografii și, deși își dădea de la bun început seama că nu făcea bine, lăsă cartea din mână și-și petrecu următoarea oră printre amintiri. Stone privi îndelung fotografiile pe care le avea cu fetița lui. Într-una, ținea în mână un buchet de margarete, florile ei preferate. Zâmbi, amintindu-și cum pronunța copila cuvântul „magalete". Mai avea o fotografie în care fata sufla în lumânările de pe un tort. Nu era ziua ei. Avusese niște copci la mână după ce căzuse peste niște cioburi, iar tortul era răsplata fiindcă fusese atât de curajoasă. Tăietura îi lăsase în palmă o cicatrice în formă de semilună. Stone i-o săruta ori de câte ori îi lua mâna într-a lui. Avea atât de puține amintiri, încât se agăța cu disperare de fiecare dintre ele.

În cele din urmă, gândurile i se întoarseră spre acea ultimă noapte. Casa lor era situată într-o zonă foarte izolată. *Angajatorul*

lui insistase asupra acestui lucru. Abia după atac înțelesese Stone motivul cererii.

Își aminti scârțâitul ușii deschizându-se. Fără să poată ajunge la copilul lor, el și soția lui abia reușiseră să se strecoare afară pe fereastră când începuseră împușcăturile înfundate. Stone își amintea cum văzuse amortizoarele montate la arme. Buf-buf-buf. Gloanțele îl mușcaseră ca niște țânțari ucigași. Apoi soția lui țipase scurt... și gata. Era moartă. Stone omorâse doi dintre bărbații trimiși să-l execute în acea noapte, folosind chiar propriile lor arme. Apoi reușise să ajungă într-un loc sigur.

Fusese ultima oară când își văzuse soția și fiica. A doua zi, era ca și cum nu existaseră niciodată. Casa fusese golită și toate semnele odiosului atac fuseseră șterse. Toate încercările de a-și găsi fiica de-a lungul anilor eșuaseră. *Beth.* Numele ei întreg era Elizabeth, dar îi spuseseră întotdeauna Beth. Fusese un copil frumos, mândria tatălui ei. Și o pierduse pentru totdeauna într-o noapte de coșmar, cu zeci de ani în urmă.

Când în cele din urmă aflase adevărul despre acea noapte, Stone fusese chinuit de ideea răzbunării. Apoi, se întâmplase ceva care-l făcuse să mai uite de aceste gânduri. Citise în ziare despre moartea violentă a unui bărbat, un bărbat important, într-o țară de peste ocean. Crima nu fusese niciodată elucidată. Bărbatul lăsase în urmă o soție și copii. Stone recunoscuse amprenta fostului său angajator în întreaga poveste. Era o scenă pe care o cunoștea mult prea bine.

Atunci își dăduse seama că nu merita alinarea răzbunării pentru faptul că-i omorâseră soția și-i luaseră copilul de lângă el. Și păcatele lui erau multe, îngrămădite sub mantia dubioasă a patriotismului. Din acea clipă, Stone încetase să mai caute dreptatea pentru ceea ce se întâmplase cu familia lui.

Dispăruse din peisaj și hoinărise prin lume sub mai multe nume false. Fusese destul de ușor; chiar propriul său guvern îl antrenase cât se poate de bine în această privință. După mulți ani de peregrinări, recursese la ultima opțiune care-i mai rămăsese.

Devenise Oliver Stone, un om al protestelor tăcute, care supraveghea cu mare atenție evenimente importante din America pe care alții nu păreau să le bage în seamă. Și totuși, nu fusese nici pe departe îndeajuns pentru a alina suferința pierderii celor două ființe atât de iubite. Era crucea pe care avea s-o poarte până la ultima suflare.

Când adormi în scaunul de lângă focul care se stingea încet, lacrimile de pe obraji încă i se mai scurgeau pe paginile lucioase ale albumului.

CAPITOLUL 27

Djamila se trezi la ora cinci dimineața, în micul ei apartament de la periferia orașului Brennan, Pennsylvania. De îndată ce se iveau zorii, trebuia să-și facă prima rugăciune a zilei. După ce se spălă, își scoase pantofii și-și acoperi capul, Djamila îndeplini ritualul care presupunea să stea în picioare, să se închine și să se prosterneze pe covorașul de rugăciune. Începu prin a recita *shahada*, profesiunea de credință musulmană: *La ilaha illa 'Llah*, adică „Nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu". După care recită sura de început, primul capitol al Coranului. Invocările erau îndeplinite în tăcere, doar buzele i se mișcau în timp ce forma cuvintele. După ce-și termină rugăciunea, își schimbă hainele și se pregăti de muncă, apoi se așeză la micul dejun.

În timp ce privea pereții micuței bucătării, Djamila reflecta asupra conversației pe care o avusese cu Lori Franklin cu o zi înainte. Djamila își mințise angajatoarea, iar americanca nu avea cum să afle acest lucru. Documentele oficiale arătau că Djamila era din Arabia Saudită. Acest lucru și faptul că era femeie o ajutaseră să pătrundă foarte ușor în America, chiar și după evenimentele de la 11 septembrie. În realitate, Djamila era de origine irakiană, sunnită, ca de altfel optzeci la sută dintre musulmani, deși în Irak sunniții erau în minoritate. În vremurile de început, sunniți se certaseră cu șiiții în principal pe tema

succesorului profetului Mohamed. Acum, diferențele erau cu mult mai numeroase și mai amare.

Șiiții credeau că cel de-al patrulea calif dreptcredincios, Ali ibn Abu Talib, ginerele și totodată vărul lui Mohamed, era adevăratul succesor pe linia de sânge a profetului islamic. Musulmanii șiiți făceau un pelerinaj la Mazar-i-Sharif, la moscheea albastră unde era îngropat Ali. Musulmanii sunniți credeau că Mahomed nu-și numise succesorul și astfel califii erau cei care duseseră mai departe misiunea profetului, după moartea lui. Sunniții și șiiții erau de acord asupra faptului că nici unul dintre califi nu se ridicase la înălțimea profetului. Totuși, faptul că trei dintre cei patru califi sfârșiseră în morți violente era o mărturie a înverșunării cu care populația musulmană își disputa acest aspect.

În timpul regimului secular al lui Saddam Hussein, Djamilei i se permisese să conducă o mașină, în timp ce în Arabia Saudită acest lucru nu ar fi fost posibil. Saudiții urmau o formă foarte strictă a shariei, legea islamică. Această strictețe le impunea femeilor să fie tot timpul complet acoperite și le interzicea dreptul la vot sau chiar dreptul de a ieși din casă fără permisiunea scrisă din partea soțului. Aceste reguli erau atent implementate de vigilenta și neînduplecata poliție religioasă.

Exista de asemenea și infama piață din centrul orașului Riyadh unde, în fiecare zi de vineri, cei care încălcaseră sharia erau pedepsiți în văzul tuturor. Djamila fusese acolo odată și privise îngrozită cum cinci oameni își pierduseră ambele mâini și alți doi capetele. O pedeapsă mult mai blândă era *fallaga*, bătaia de la fund până la tălpi într-un mod care nu lăsa urme, deși, de cele mai multe ori, victima nu mai era în stare să meargă, din cauza durerilor.

Restul lumii alesese, în cea mare parte, să pretindă că nu are cunoștință despre astfel de practici, mai ales după ce regele Ibn Saud, cuceritorul Arabiei și conducătorul care dăduse numele țării, angajase geologi care veniseră să caute apă și descoperiseră

în schimb petrol. Cu cel puțin un sfert din rezerva de aur negru a lumii îngropată sub nisipul țării, o resursă pe care lumea industrializată se grăbise să o valorifice, saudiții puteau de cele mai multe ori să facă orice voiau, fără teama de repercusiuni.

Totuși, Djamila nu o mințise în totalitate pe Franklin. Locuind în Bagdad și fiind sunnită, la fel ca Saddam Hussein, purtase, în general, hainele pe care și le alesese și primise într-adevăr o educație bună. Cu toate acestea, detestase viața sub regimul dictatorului irakian. Pierduse prieteni și rude care „dispăruseră" după ce vorbiseră deschis împotriva despoticului conducător. În timpul invaziei americanilor în Irak se rugase ca Hussein să fie dat jos de la putere și rugăciunile îi fuseseră ascultate. Ea și familia ei îi primiseră la început pe americani ca pe niște eroi care le redaseră libertatea. După aceea însă, lucrurile începuseră să se schimbe rapid.

Djamila se întorsese într-o zi de la piață și-și găsise casa în ruine, în urma unui atac aerian rătăcit. Întreaga ei familie, inclusiv cei doi frați mai mici, pieriseră. După această tragedie, Djamila se dusese să locuiască la niște rude din Mosul. Însă acestea căzuseră victime unui atentat cu bombă din timpul unei revolte împotriva prezenței americanilor în Irak.

Djamila mersese apoi în Tikrit, ca să stea cu o verișoară, dar războiul o obligase să fugă și de acolo. Din acea clipă fusese un om fără casă, îngroșând rândurile unui număr tot mai mare de oameni care ajunseseră, practic, nomazi, veșnic prinși în lupta dintre armatele de insurgenți, pe zi ce trecea mai mari, și America și aliații săi. Într-una dintre aceste grupări întâlnise un bărbat care vorbea deschis împotriva americanilor, spunând că nu sunt nimic mai mult decât niște imperialiști avizi după petrol. Susținea că toți musulmanii au datoria de a lupta împotriva acestui inamic al islamului.

Ca majoritatea musulmanilor, singurul jihad pe care-l purtase vreodată Djamila fusese „jihadul cel mare", lupta interioară pentru a deveni un bun musulman. Era clar însă că bărbatul

acesta vorbea despre un alt jihad, „jihadul cel mic", războiul sfânt, un concept care apăruse în islam prin secolul al șaptelea. La început Djamila nu-l luase în seamă pe bărbat și considerase prelegerile lui niște baliverne; totuși, pe măsură ce situația ei devenea tot mai sumbră, îl ascultase cu mai multă atenție și pe el, și pe alții asemenea lui. Lucrurile pe care le auzea se adăugau la grozăviile la care ea însăși fusese martoră și tânăra femeie care pierduse totul începu să întrezărească un sens în această doctrină. Și curând, disperarea și deznădejdea ei se transformară în cu totul altceva: în furie.

Nu cu mult după aceea, Djamila se trezise în Pakistan, apoi în Afghanistan, învățând să facă lucruri la care nici în vis nu s-ar fi gândit până atunci. Cât timp stătuse în Afghanistan, purtase *burka*, își ținuse gura și ascultase de bărbați. Se ducea la piață și curând hainele de pe ea se umflau din cauza lucrurilor pe care le cumpăra și le ascundea dedesubt. *Burka* avea o plasă în fața deschizăturii pentru ochi. Era gândită să reducă câmpul vizual periferic al unei femei. Dacă voia să se uite la ceva, trebuia să întoarcă tot capul. În felul ăsta, se spunea, bărbatul își putea da întotdeauna seama ce anume atrăgea interesul soției lui. Chiar și după plecarea talibanilor, multe *burka* mai erau încă folosite. Dar nici femeile care renunțaseră la *burka* nu erau cu adevărat libere, vedea Djamila, fiindcă soții și frații și, da, chiar și fiii lor încă le controlau fiecare aspect al vieții.

După luni de pregătire, plecase în Statele Unite, împreună cu mulți alții ca ea, toți cu documente false și mistuiți de dorința de a-și lua revanșa în fața inamicului care le distrusese viețile. Djamila fusese învățată că tot ce ținea de America era malefic. Că viața și valorile occidentale erau total opuse credinței musulmane și, într-adevăr, aveau ca principală țintă distrugerea definitivă a islamului. Cum să nu lupte împotriva unui astfel de monstru?

Primele ei săptămâni în America fuseseră împărțite între monotonie și experiențe uluitoare. O vreme nu avusese mare lucru de făcut, decât să ducă niște mesaje dintr-o parte în alta.

Cu toate astea vedea America, marele dușman, pentru prima dată. Intrase în câteva magazine împreună cu o prietenă afgană. Femeia fusese șocată să vadă fotografii cu oameni pe produsele din rafturi. Sub regimul taliban, acest gen de grafică fusese complet interzisă.

Americanii erau oameni mari, cu o poftă de mâncare colosală și cu niște mașini...! Djamila nu mai văzuse niciodată mașini atât de mari. Magazinele erau pline, oamenii purtau tot felul de haine. Bărbații și femeile se îmbrățișau în plină stradă, ba chiar se sărutau în fața unor străini, cum era ea. Și totul se mișca atât de repede, încât Djamila abia putea ține pasul. Se simțea de parcă ar fi aterizat undeva, departe în viitor. Era îngrozită, dar totodată și foarte intrigată.

Apoi fusese luată din grupul cu care venise în America și dusă într-un alt oraș, unde urmase alte antrenamente. Primise o nouă identitate și recomandări pentru un loc de muncă. Și primise mașina extrem de specială pe care o conducea acum. Fusese apoi trimisă în Brennan, ca să devină dădaca familiei Franklin. Îi plăcea munca și adora să aibă băieții în preajmă, dar, pe măsură ce timpul trecea, își dorea tot mai mult să se întoarcă acasă. America pur și simplu nu era pentru ea.

Djamila așteptase dintotdeauna cu nerăbdare ziua când va pleca în *hajj*, pelerinajul la cel mai sfânt loc al islamului, orașul Mecca din regiunea Hejaz, unde se născuse Mahomed. În copilărie, ascultase povestirile familiilor care trăiseră acest eveniment deosebit de important în viața unui musulman. Se imagina într-un cerc în jurul Marii Moschei, sau Al-Masjid *al-Haram*, din Mecca, făcându-și rugăciunile.

Pelerinajul continua în Muzdalifa, unde se ținea Rugăciunea de Noapte și de unde se adunau douăzeci și unu de pietre, simbol al izgonirii cu pietre a lui Satan din Mina. Se petreceau două sau trei zile în Mina, pentru diverse ceremonii, înainte ca pelerinul să se întoarcă la Mecca. Familiilor care făceau acest pelerinaj li se permitea să adauge termenul „hajj" la numele lor.

Pe când era mică, pe Djamila o fascinaseră poveștile despre sărbătoarea de patru zile care urma, *'id al-adha,* Sărbătoarea Sacrificiului, cunoscută și sub numele de Sărbătoarea cea Mare. Mai visase și cum o să-și picteze pe ușă mijlocul de transport folosit pentru a face călătoria, un vechi obicei egiptean pe care îl împrumutau uneori și ceilalți musulmani. Totuși, Djamila nu avusese șansa de a se duce la Mecca înainte ca în țara sa să izbucnească războiul. Acum se îndoia că va mai avea vreodată această ocazie. Ce-i drept, era aproape sigură că nu avea nici o șansă de a se mai întoarce în țara ei altfel decât într-un sicriu.

Își strânse lucrurile de care avea nevoie și coborî la mașină. Aruncă o privire spre portbagajul vehiculului. Ascunsă acolo, era o caracteristică unică pe care nici un producător nu s-ar fi gândit vreodată să o ofere printre dotări.

În centrul orașului Brennan, Captain Jack semnă achiziția noii sale proprietăți, un service auto. Îmbrăcat într-un costum foarte elegant, distinsul „antreprenor" luă cheile, mulțumindu-le vânzătorului și agentului în timp ce pleca în Audi-ul său decapotabil. Cei doi zâmbiseră, își număraseră banii și-i uraseră noroc. „Noroc și vouă! ar fi vrut să le spună. Și mult noroc orașului Brennan. Cu siguranță, va avea nevoie!"

Câteva minute mai târziu, Captain Jack își parcă mașina lângă bordură, își deschise iPAQ-ul, se conectă la internet, apoi intră în camera de *chat.* Filmul de azi era *Vrăjitorul din Oz.* Își amintea că îl văzuse în copilărie. Spre deosebire de majoritatea spectatorilor, probabil, el fusese întotdeauna de partea liotei de maimuțe zburătoare ținute în sclavie. Lăsă un mesaj prin care aranja o întâlnire în parc.

Unitatea de service auto avea să fie unul dintre cele mai importante elemente ale operațiunii și aici intervenea femeia. Dacă ea nu-și juca bine rolul, toate eforturile lui ar fi fost zadarnice. Erau unele lucruri pe care nu le puteai deduce dintr-un

e-mail impersonal, cum ar fi să apreciezi dacă cineva are sau nu tăria necesară de a duce o treabă până la capăt.

Uneori trebuia să te duci să te convingi singur.

Era o zi înnorată și cam răcoroasă, așa că parcul era aproape gol. Captain Jack se așeză pe o bancă, își citi ziarul și-și bău cafeaua. Stătuse jumătate de oră să supravegheze cu atenție parcul, înainte de a coborî din mașină. Șansele de a fi fost urmărit erau astronomic de mici. Și totuși, nu supraviețuiai atât de mult în meseria lui dacă nu țineai cont de detaliile mărunte, dar cruciale.

Primele pagini erau pline de știri foarte importante: piața de tranzacții, uimitor, crescuse în ziua precedentă, după ce cu o zi mai înainte căzuse. Peste tot articole despre fotbal american – război pe gazon, îi spuneau. Ei bine, cel puțin așa îl numeau niște oameni care nu văzuseră în viața lor ce înseamnă cu adevărat un război. Captain Jack mai află și că o vedetă de cinema își părăsea soția pentru o altă vedetă de cinema. Apoi citi că un cântăreț rock fusese prins făcând playback în timpul unui concert live. Și că trei persoane muriseră într-un atentat cu bombă din Israel, în lupta asta care părea să nu se mai termine. Represaliile nu vor întârzia să apară, declarau oficialii israelieni. Da, așa avea să fie, Captain Jack știa. Nu te puneai cu israelienii. Captain Jack era un om foarte curajos, călit în focul multor lupte. Dar până și el se ferea să se pună în mod direct rău cu israelienii.

Undeva, într-un articol minuscul de pe ultimele pagini, Captain Jack citi cum SIDA continua să ucidă milioane de oameni în Africa. Citi apoi un alt articol despre cum alte milioane muriseră pe același continent, victime ale unui război civil. Jumătate de lume trăia într-o sărăcie lucie, se spunea în altă parte. Mii de copii mureau zilnic pentru simplul motiv că nu aveau nimic în stomac.

Captain Jack lăsă ziarul deoparte. Nu era un moralist din fire; muriseră mulți oameni în viața lui. Dacă exista un rai și un iad, știa

prea bine unde avea să-şi petreacă eternitatea. „Dar, zău, un articol despre playback pe prima pagină?"

Auzi mai întâi copiii, dar nu întoarse capul. Ascultă apoi scârţâitul balansoarului şi al roţii care se învârtea părând că n-o să se mai oprească. Zâmbi la ţipetele încântate ale micuţilor.

În cele din urmă, zarva copiilor se mai potoli. Mai trecură câteva minute, apoi auzi portierele maşinii deschizându-se şi închizându-se. Ascultă apoi sunetul paşilor care se apropiau de el. Erau călcături măsurate, calme. Banca aşezată direct în spatele lui scârţâi uşor în clipa când persoana se aşeză. Îşi ridică repede ziarul.

– Cred că Steelers o să câştige cupa anul ăsta, ce zici? întrebă el.

– Nu, eu pun banii pe Patriots, răspunse cealaltă persoană.

– Eşti sigură?

– Sunt foarte sigură pe ceea ce spun. Dacă aş avea îndoieli, n-aş mai spune nimic.

După ce trecură de faza codului de identificare, Captain Jack trecu direct la subiect.

– Lucrurile merg bine la familia Franklin?

– Da, foarte bine, răspunse Djamila.

– Rutina obişnuită? N-a apărut nici un element nou?

– Viaţa lor e simplă. El munceşte tot timpul. Ea se joacă tot timpul.

Îl surprinse asprimea din spatele cuvintelor.

– Oh, aşa crezi?

– Nu cred, ştiu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Americanii mă dezgustă.

– Chiar aşa?

– Sunt nişte porci! Şi sunt răi, toţi până la ultimul!

Bărbatul rosti un cuvânt în arabă, care o făcu pe Djamila să îngheţe.

– Ascultă-mă! spuse ferm Captain Jack. Unii americani sunt răi şi unii musulmani sunt răi. Dar cei mai mulţi dintre ei vor să

trăiască în pace, într-o fericire relativă, să-şi facă o casă, să aibă o familie, să se roage la Dumnezeul lor şi să moară cu demnitate.

– Mi-au distrus ţara! Spun că Irakul e aliat cu al-Qaeda şi talibanii. E o nebunie. Hussein şi Ben Laden se urau de moarte, toată lumea ştie asta. Iar cincisprezece din cei nouăsprezece teroriştii implicaţi în atentatul de la 11 septembrie sunt saudiţi. Cu toate astea nu văd tancuri americane pe străzile din Riyadh, doar în Bagdad.

– Vor să dea jos un om pe care tot ei l-au adus la putere, ştiu. Dar irakienii nu deţin o bucată din America, aşa ca saudiţii. În plus, toate „marile" civilizaţii măcelăresc alte civilizaţii care le stau în cale. Poţi să vorbeşti cu indienii americani pe tema asta. Dar, dacă vrei să auzi despre cruzimea musulmanilor faţă de alţi musulmani, du-te să-i vezi pe kurzi.

– Îmi spui asta. Îmi spui asta acum! De ce? De ce?

Vocea lui Captain Jack era calmă, dar totuşi foarte fermă.

– Fiindcă furia pe care o crezi pasiune ar putea distruge toată munca noastră de până acum. Am nevoie să te concentrezi, nu să urăşti. Ura duce la reacţii iraţionale. Nu tolerez o gândire iraţională, mă înţelegi?

Urmă un moment de tăcere.

Înţelegi?

În sfârşit, Djamila vorbi:

Da.

Planul s-a schimbat. Este chiar ceva mai clar acum. Vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie. Şi o să exersezi noua rutină iar şi iar, până când o s-o poţi s-o faci şi-n somn.

După ce o informă cu privire la noile detalii, femeia spuse:

Cum ai spus şi tu, e mai uşor. Aşa o să mă duc la casa familiei Franklin.

Exact. Dar trebuie să luăm totul în consideraţie. În ziua aceea, dacă rutina soţilor Franklin se schimbă din orice motiv, şi este posibil, pentru că nu în fiecare zi soseşte preşedintele în

orașul tău, cineva o să fie în apropiere. Îți amintești ce trebuie să spui?

– Se apropie o furtună, răspunse Djamila. Dar nu cred că va fi necesar.

– Dar dacă *este* necesar, așa să faci!

Rostise cuvintele apăsat, în arabă.

Djamila ezită o clipă, apoi întrebă:

– Și dacă vine furtuna?

– Atunci vei face lucrul pentru care ai fost adusă aici. Dacă te prind însă – făcu o pauză – vei avea răsplata ta. Ca *fida'ya*.

Djamila zâmbi privind un petic de cer unde soarele încerca să se strecoare printre nori. Nimeni până atunci nu se referise la ea ca la *fida'ya*.

Încă se mai uita la peticul de cer când Captain Jack plecă.

Aflase suficient.

CAPITOLUL 28

– Credeam că s-a închis cazul, spuse Jackie Simpson în timp ce se îndepărta împreună cu Alex de sediul WFO, în mașina acestuia.

– N-am spus niciodată asta.

– FBI-ul a găsit drogurile, tu ți-ai scris raportul... Ai zis că te întorci la săltatul de falsificatori și statul de gardă. Îmi amintesc foarte clar, fiindcă tot atunci mi-ai dat și neprețuitele tale sfaturi pentru carieră.

– Am primit un telefon de la Anne Jeffries aseară. A spus că nu crede povestea cu drogurile. A amenințat că ne dă în judecată.

– Vorbește gura fără ea! Și nu poate să ne dea în judecată pentru că ne-am făcut datoria. La naiba, doar n-o să spună acum că noi am „plantat" heroina acasă la Johnson!

Alex îi aruncă o privire.

Dar dacă a făcut-o altcineva?

Simpson îl privi la rândul ei, sceptică.

Să-i „planteze" drogurile? De ce?

Asta trebuie să aflăm noi. Cazul ăsta n-a avut prea multă noimă de la bun început.

Ba are cât se poate de multă noimă dacă accepți ideea că Patrick Johnson făcea o căruță de bani din trafic de droguri. Urma să se căsătorească și n-a văzut altă soluție.

– Dacă nu vedea nici o altă soluție, de ce-a mai vrut să se însoare, de la bun început?

– Poate, în ciuda felului în care arată, Annie e o superfemeie la pat și n-a mai vrut să se joace fără un inel pe deget. Așa că tipul lansează întrebarea, după care începe să aibă îndoieli. Se simte prins în capcană și ajunge la concluzia că singura cale de ieșire e să înghită un glonț.

– Glumești, nu?

– Nu știi prea multe despre femei, nu-i așa?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că, după o vreme, începi să te saturi să fii doar obiectul plăcerii unui bărbat. Femeile vor relații permanente, din alea pecetluite cu un diamant. Bărbații vor cuceriri.

– Mulțumesc pentru stereotipizarea întregii rase umane. A fost o lecție foarte informativă.

– În cazul ăsta, uite încă o teorie: Johnson făcea afaceri cu droguri, dar, din cauza apropiatei căsătorii, voia să se retragă din afacere. Doar că ăsta nu-i chiar genul de afacere din care să te retragi când ai chef. Asociații i-au făcut cadou de nuntă un glonț, în loc de un prăjitor de pâine.

– Pe insula unde-au avut prima întâlnire? De unde puteau să știe?

– Poate de la Anne Jeffries, doamna care vociferează acum atât de tare că iubitul ei n-a fost niciodată implicat în trafic de droguri.

– Crezi că ne minte?

– Ori asta, ori este incredibil de proastă, altfel ar fi știut despre droguri.

– Atunci, dacă Jeffries știa și n-avea nici o problemă cu asta, de ce s-a mai omorât Johnson?

– Poate că el voia să se retragă, dar *ea* nu voia să-l lase.

Alex scutură din cap.

– Carevasăzică, noua ta teorie este că logodnica, mână-n mână cu traficanții, și-a ucis iubitul?

– E la fel de plauzibilă ca și teoria ta.

– Nu cred că Anne Jeffries ar putea face diferența dintre un kilogram de heroină și o cutie de zahăr, nici măcar dacă i le-am înșira pe gât.

– Cum spui tu.

Simpson își încrucișă brațele la piept.

– Și? Unde mergem acum?

– Ți-i amintești pe tipii pe care i-am cunoscut pe Roosevelt Island? Reinke și Peters? I-am sunat. Au terminat expertiza grafoscopică, așa că mi-am zis să mergem să aflăm rezultatele, să ne recuperăm biletul și să ne mai băgăm nițel nasul prin ce se poate.

– Să ne băgăm nasul? Știi că, atunci când președintele se duce la NIC, Serviciul Secret nici măcar nu are acces la anumite etaje din cauza nivelului extrem de ridicat de securitate?

– Da, știu. Încă mă scoate din sărite chestia asta! zise Alex.

– Și ce te aștepți să găsim acolo?

– Parte din investigația noastră este să aflăm ce anume făcea Johnson la NIC.

– Ce s-a întâmplat cu omul care se temea să n-o dea în bară în ultimii trei ani de carieră?

Alex opri mașina la semafor și întoarse capul spre ea.

Dacă mi-e frică să n-o dau în bară, mai bine-mi predau insigna chiar în clipa asta. Și, fiindcă nu vreau așa ceva...

Și, ia zi, patriotismul ăsta exaltat te-a lovit așa, dintr-odată?

Sincer să fiu, mi-a amintit de el un vechi prieten, într-o discuție pe care am avut-o aseară.

Semaforul se făcu verde și mașina porni din nou. Alex privi spre Simpson și abia atunci îl remarcă, fiindcă își descheiase jacheta.

Ala-i un SIG. 357!

Femeia nu se uită la el.

– Arma cealaltă era puțin cam grea.

Alex mai observă și că partenera lui nu mai purta controversata batistă roșie din buzunarul de la piept.

Treceau prin partea de vest a Fairfax County, pe Route 7, când Simpson reluă în sfârșit conversația.

– Am luat cina cu tata aseară.

– Și ce mai face bunul senator?

– Minunat! răspunse ea sec.

Alex avu destulă minte să-și țină gura.

Când opriră în fața intrării principale de la sediul NIC, Alex contemplă plin de uimire complexul strălucitor din fața lui.

– Cât dracu' e bugetul ăstora?

– Asta-i o informație secretă, ca și în cazul nostru, răspunse Simpson.

Le trebui aproape o oră ca să treacă prin toate punctele de siguranță și chiar și atunci, în ciuda protestelor, fură nevoiți să predea armele. Cei doi fură apoi escortați de doi gardieni înarmați și de un doberman foarte curios, care-i mirosea întruna pantalonii lui Alex.

– Să nu uităm că suntem în aceeași echipă, prietene, i se adresă Alex, glumeț, dulăului.

Gardienii nu schițară nici măcar un zâmbet.

Cei doi agenți de la Serviciul Secret fură lăsați într-o încăpere micuță, unde li se spuse să aștepte. Și așteptară. Și așteptară.

– Mi s-a părut mie sau tocmai am intrat într-o țară străină? mârâi Alex, mototolind o bucată de hârtie pe care o aruncă, fără să nimerească ținta, spre un coș de gunoi.

– *Tu* ai vrut să venim aici, pufni partenera lui. Eu, una, am o grămadă de treabă la WFO și în clipa asta aș fi putut să lucrez la cariera *mea!*

Înainte ca Alex să apuce să răspundă, ușa se deschise și în încăpere pătrunse Tyler Reinke, urmat îndeaproape de Warren Peters.

– A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, spuse Alex, uitându-se ostentativ la ceasul de la mână. Mă bucur că aţi reuşit în sfârşit să ajungeţi.

– Scuze pentru întârziere, spuse Reinke, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Scoase o coală de hârtie şi se aşezară cu toţii la masa micuţă din mijlocul încăperii.

– Scrisul de pe bilet se potriveşte cu al lui Patrick Johnson, spuse Reinke. Nu încape nici o îndoială.

Le întinse raportul de expertiză, ca să-l poată analiza şi cei doi agenţi de la Serviciul Secret.

– Nu mă surprinde, zise Alex. Unde-i biletul?

– În laborator.

– Bine.

Alex aşteptă, dar nici unul din cei doi bărbaţi nu spuse nimic.

– Trebuie să-l iau înapoi.

– Da, sigur, zise Peters.

– S-ar putea să dureze ceva timp, adăugă Reinke.

– Speram să spuneţi asta, fiindcă oricum voiam să aruncăm o privire prin biroul lui Johnson şi să discutăm cu câţiva dintre colegii lui. Să vedem cam ce cred ei despre povestea asta.

Cei doi bărbaţi îl priviră fără să clipească.

Mă tem că aşa ceva nu e posibil, zise Peters.

Băieţi, vorbim despre o anchetă de omucidere. Am nevoie de puţină cooperare.

În ceea ce priveşte cooperarea, am făcut analiza grafoscopică în locul vostru. Pe lângă asta, pare cât se poate de clar că omul s-a sinucis. Asta a fost şi concluzia FBI-ului.

Aparenţele pot fi înşelătoare, i-o întoarse Alex. Iar investigarea locului de muncă al victimei este o procedură standard.

Biroul lui Patrick Johnson este într-o zonă restricţionată, de cel mai înalt nivel de securitate, spuse ferm Reinke. Nu se fac excepţii. Nu aveţi acces acolo, am verificat.

Alex se aplecă în faţă şi-l privi pe Reinke direct în ochi.

– L-am păzit pe președintele Statelor Unite timp de cinci ani. Am activat în brigăzi antitero pe vremea când tu încă te mai ocupai de majoretele din liceu. Am asistat la întruniri între șefi de state unde s-au discutat aspecte ale implicării acestei țări care v-ar face pe amândoi să vă udați pantalonii șmecheri de la Brooks Brothers.

– Nu îndepliniți standardele de securitate necesare, spuse din nou Reinke.

– În cazul ăsta, avem o mare problemă, zise Alex. Fiindcă am fost desemnat să investighez acest caz. Acum, putem face asta în mod simplu sau complicat.

– Cum adică? întrebă Peters.

– Adică pot să obțin un mandat ca să cercetez biroul lui Johnson și să discut cu colegii lui, sau mă puteți duce chiar acum acolo, fără să mai ținem cont de standardele de securitate.

Reinke zâmbi și scutură din cap.

– Nu există nici un tribunal din țară care să-ți dea mandat pentru zona asta.

– Ce? Îmi bagi acum faza cu securitatea națională? pufni disprețuitor Alex.

– Serviciul Secret o folosește tot timpul, i-o întoarse Peters.

– Nu pentru ceva de genul ăsta. Și vreau să-ți amintesc că acum ținem de Departamentul de Securitate Internă, nu de Trezorerie.

– Așa-i. Iar directorul de la Securitate Internă îi raportează lui Carter Gray.

– Pe dracu'! Amândoi sunt secretari în cabinet.

Simpson se amestecă în discuție:

– Hai, n-are rost să vă certați acum care din voi are scula mai mare! Începeți să deveniți ridicoli!

Ușa se deschise și atât Reinke, cât și Peters săriră în picioare ca acționați de-un arc.

Carter Gray apăru în prag. Alex privi mut de uimire cum Gray se duce lângă Simpson, o îmbrățișează și-o sărută pe obraz.

– Arăți minunat, ca întotdeauna, Jackie. Cum îți mai merge?

– Am avut și zile mai bune, răspunse fata, apoi îi aruncă o privire încruntată lui Alex și adăugă: Acesta este partenerul meu, Alex Ford.

Gray dădu din cap.

– Îmi pare bine să te cunosc, Alex.

– Mulțumesc, domnule.

– Am luat cina cu tata aseară, spuse Simpson.

– Eu și senatorul trebuie să mai mergem la o vânătoare de cerbi împreună. Ultima oară, am prins unul de șase ani. De atunci, n-am mai avut pic de noroc.

– O să-i spun.

– Cu ce te pot ajuta?

Simpson îi spuse că voiau să arunce o privire în biroul lui Patrick Johnson.

– Le-am spus că poziția lor nu se ridică la standardele de securitate necesare, domnule, se amestecă Reinke.

Sunt sigur că le-ai spus, zise Gray, uitându-se la Simpson. Hai, Jackie, te conduc personal până acolo. Aruncă o privire către Reinke și Peters. Asta e tot, rosti el tăios.

Cei doi bărbați se făcură pe dată nevăzuți.

În timp ce Gray îi conducea de-a lungul coridorului, Alex șopti în urechea lui Simpson:

Dumnezeule mare, nu mi-ai spus că-l cunoști pe Carter Gray!

Nu m-ai întrebat.

Ei? Și de unde-l știi?

E nașul meu.

CAPITOLUL 29

În vreme ce Alex și Simpson încercau să descopere ceva la NIC, Oliver Stone juca șah într-un parc de lângă Casa Albă. Adversarul său, Thomas Jefferson Wyatt, cunoscut de toată lumea drept T.J., era un vechi prieten care lucra ca bucătar la Casa Albă timp de aproape patruzeci de ani.

T.J. era membru al congregației Metodiștilor Uniți, care deținea cimitirul Mt. Zion. El fusese cel care-l ajutase pe Stone să obțină slujba de îngrijitor.

Atunci când vremea le permitea, Stone și Wyatt jucau adesea șah în ziua liberă a lui Wyatt. De fapt, datorită șahului ajunseseră cei doi să se împrietenească.

Stone făcu o mișcare fără să stea, ca de obicei, prea mult pe gânduri, iar rezultatul se văzu numaidecât, când Wyatt îi captură regina.

– Te simți bine, Oliver? întrebă Wyatt. Nu-ți stă în fire să faci o greșeală de genul ăsta.

– Mă preocupă niște lucruri, T.J.

Se lăsă pe spătarul băncii din parc și-l privi lung pe prietenul său.

– Se pare că șeful tău actual o să mai stea la Casa Albă încă patru ani.

Wyatt ridică din umeri.

– De la bucătărie, toți președinții arată la fel, fie ei republicani sau democrați. Toți mănâncă. Dar nu mă înțelege greșit. Face o treabă acceptabilă. Se poartă bine cu noi, ne respectă. Îi respectă și pe băieții de la Serviciul Secret. Să știi că nu toți o fac. Te-ai gândi că trebuie să te porți frumos cu oamenii gata să încaseze un glonț pentru tine, zise Wyatt, clătinând din cap. Dar am văzut unele chestii de ți se face rău!

– Apropo de Serviciul Secret, m-am întâlnit cu agentul Ford aseară.

Wyatt se însenină la față.

– Ei, ăsta da un om cumsecade! Ți-am spus că, după ce a murit Kitty și am avut pneumonie, a trecut pe la mine să vadă cum mă simt aproape în fiecare zi când a fost în oraș.

– Îmi amintesc. Stone împinse un nebun în față și spuse: L-am văzut pe Carter Gray aterizând la Casa Albă ieri.

– Băieților de la Serviciul Secret nu le place deloc treaba asta. Singurul elicopter care ar trebui să aterizeze aici e Marine One, cu președintele la bord!

– Statutul lui Carter Gray îi permite să-și stabilească propriile reguli.

Wyatt rânji, se aplecă în față și coborî vocea:

– Am aflat niște chestii tari despre el, care-o să te dea pe spate.

Stone se aplecă și el. Partidele lor de șah includeau, uneori, și o mică bârfă de interior. Angajații auxiliari de la Casa Albă aveau de multe ori acces la informații confidențiale, dar erau renumiți, pe lângă meticuloasa atenție acordată sarcinilor lor și mai ales familiei prezidențiale, în special pentru discreția de care știau să dea dovadă. Lui Stone îi trebuiseră ani de zile până să-l facă pe Wyatt să se simtă suficient de confortabil în prezența lui, încât să discute aspecte petrecute la Casa Albă, oricât ar fi fost ele de neînsemnate.

Președintele l-a rugat pe Gray să vină cu el la New York pe 11 septembrie, știi tu, pentru discursul comemorativ.

Wyatt se opri și măsură din priviri un trecător.

– Şi? întrebă Stone.

– Şi Gray l-a refuzat fără comentarii!

– Păi, ştii doar ce s-a întâmplat cu soţia şi cu fiica lui, nu?

– Da, ştiu.

Stone o cunoscuse pe Barbara Gray cu zeci de ani în urmă. Era o femeie încântătoare încă de pe atunci, cu o compasiune de care soţul ei nu dăduse niciodată dovadă. Stone o respectase din prima clipă, negăsindu-i ulterior nici un alt cusur decât proasta inspiraţie de care dăduse dovadă când îşi alesese soţul.

– Apoi preşedintele i-a cerut lui Gray să-l însoţească în oraşul ăla din Pennsylvania, care şi-a schimbat numele în Brennan.

– Şi a acceptat?

– Doar nu era să-l refuze de două ori, nu?

– Nu, ai dreptate, îl aprobă Stone.

Amândoi tăcură în timp ce Wyatt studia tabla de joc. Apoi mută, apropiindu-şi tura de calul lui Stone.

În vreme ce-şi cântărea opţiunile, Stone spuse:

– Înţeleg că Gray are destul de multe pe cap în clipa de faţă. Individul ăsta, Patrick Johnson, care-a fost găsit pe Roosevelt Island, lucra pentru NIC.

– Oh, da! Povestea asta a făcut mare vâlvă la Casa Albă.

– Preşedintele e îngrijorat?

– El şi Gray sunt foarte apropiaţi. Orice bulgăre de noroi care îl loveşte pe Gray, o să-l împroaşte şi pe preşedinte. Şi băiatu' nu-i prost. Preşedintele nostru este loial, dar nu prost. T.J. privi în jur. Nu-ţi spun nimic confidenţial. Toată lumea ştie asta.

– Sunt sigur că NIC şi Casa Albă au făcut mari presiuni asupra mass-mediei, fiindcă n-am auzit nimic la ştirile de dimineaţă.

– Ştiu că preşedintele a comandat multe sandviciuri şi cafele azi-noapte. A intrat pe ultima sută de metri în campania electorală şi nu vrea să-i strice nimeni ploile. Iar un cadavru apărut din senin ar putea strica multe.

După ce-şi terminară partida de şah şi Wyatt plecă, Stone rămase o vreme pe gânduri. Carevasăzică, Gray se ducea în Brennan, Pennsylvania? Interesant... Stone fusese de părere că oraşul exagerase cu toată povestea asta, dar se pare că strategia lor dăduse roade în cele din urmă.

Se pregătea să plece, când o văzu pe Adelphia apropiindu-se de el, cu două pahare de cafea. Se aşeză şi-i întinse unul.

– Acum bem cafeaua şi *stăm de vorbă*, spuse ea hotărâtă. Dacă nu cumva ai *întâlnire* de mers, adăugă ea nostimă.

– Nu, nu am nici o întâlnire, Adelphia. Şi-ţi mulţumesc pentru cafea. Făcu o pauză, apoi adăugă: De unde ai ştiut că sunt aici?

– De parcă mare secret asta! Unde mergi când ai jocul de şah? Aici vii, mereu aici. Cu omul ăla negru care lucrează la Casa Albă.

– Nu ştiam că sunt chiar atât de previzibil! spuse el, oarecum îngrijorat.

– Bărbaţii... Bărbaţii mereu previzibili sunt. Îţi place cafeaua?

– E foarte bună. Făcu o pauză, după care comentă: Ştii? Cafeaua asta nu-i ieftină, Adelphia.

– Doar nu beau cafea de o sută de ori într-o zi!

– Ai bani!

Adelphia se uită la hainele lui noi.

– Şi? Şi tu, ai şi tu bani.

– Eu am o slujbă. Şi mă mai ajută şi prietenii mei.

– Pe mine *nimeni* nu ajută. Eu muncesc pentru bani. Pentru toţi.

Stone se miră că n-o întrebase niciodată, aşa că o făcu acum:

– Cu ce te ocupi?

– Sunt *aburitoare* la spălătorie. Muncesc când vreau. Mă plătesc bine. Şi-mi dau afacere bună la cameră, zise ea. Şi pot cumpăra cafea când vreau.

– Cred că o astfel de slujbă îţi aduce multe satisfacţii, spuse Stone, absent.

Discuția încetă și privirile amândurora se îndreptară către ceilalți oameni din parculeț.

În cele din urmă, Adelphia rupse tăcerea:

– Și, jocul de șah? Tu victorios?

– Nu. Am fost învins atât din cauza lipsei de concentrare, cât și din cauza talentului considerabil al adversarului meu.

– Tatăl meu, el era *foarte* excelent la șah. Era, cum spuneți voi... Ezită, căutând în mod evident cuvintele în engleză: Tata era, cum spuneți voi, *wielki mistrz!*

– Mare campion? Nu, vrei să spui *maestru.* Foarte impresionant!

Adelphia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Vorbești poloneza?

– Puțin.

– Ai fost în Polonia?

– Acum foarte mult timp, spuse el, sorbind din cafea și privind cum vântul mișca ușor frunzele copacilor de deasupra. Să înțeleg că de acolo ești? o întrebă el curios; Adelphia nu vorbise niciodată până atunci despre originile ei.

– A fost în Cracovia unde m-am născut, dar apoi familia mea mutat în Bialystok. Eram doar copil, așa că mers și eu.

Stone fusese în ambele orașe, dar nu avea nici cea mai mică intenție de a-i împărtăși acest amănunt.

– Eu nu am fost decât în Varșovia și, după cum ți-am spus, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Probabil că înainte să te naști tu.

– Ha! Frumos lucru la tine spus asta. Chiar dacă minciună! Își așează cafeaua pe bancă și-l privi lung. Mult mai tânăr arăți tu acum, Oliver.

– Mulțumită ție și minunilor pe care le-ai făcut cu o foarfecă și o lamă de ras.

– Și prietenii tăi? Ei nu cred la fel?

– Prietenii mei? o întrebă, privind-o mirat.

– I-am văzut.

O privi din nou.

– Ce-i drept, au venit toți să mă viziteze în Lafayette Park.

– Nu, vrut să spun la *întâlnire* voastră, eu văzut.

Stone încercă să-și ascundă uluirea.

– M-ai urmărit la întâlnirile mele? Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

„Ce a văzut? Ce-a auzit?"

Femeia păru să se rușineze și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, spuse:

– Poate auzit câte ceva, sau poate nu.

– Când a fost asta? întrebă Stone.

– Ei, în sfârșit eu avut atenție de la tine! Se apropie de el și chiar îl mângâie pe mână. Nu te teme, Oliver, eu nu spion. Văd lucruri, dar nu aud. Iar lucrurile pe care le văd, ei bine, rămân cu mine totdeauna. Pentru totdeauna.

– Nu că ar fi fost ceva care să merite văzut sau auzit.

– Adevăr cauți tu, Oliver? zise ea, zâmbind. Cum spune pancarta ta, adevărul vrei tu. Eu dat seama. Ești așa om care caută asta.

– Mă tem că, pe măsură ce trec anii, șansele mele de a-l afla sunt tot mai mici.

Adelphia privi dintr-odată spre o persoană care se împleticea pe aleile parcului. Oricine se aflase pe străzile Washingtonului în ultimii zece ani văzuse probabil această lamentabilă scenă. Omul avea cioturi scurte de os și piele în locul în care ar fi trebuit să fie brațele. Picioarele îi erau sucite într-un mod atât de hidos, încât era o adevărată minune că se putea ține pe ele. Era de obicei pe jumătate dezbrăcat, chiar și iarna. Nu purta pantofi. Tălpile îi erau pline de cicatrice și bătături, cu degetele îndoite într-un mod ciudat. Privirea îi plutea în gol și saliva i se scurgea de pe bărbie, pe piept. Nimeni nu știa să fie în stare să vorbească. Un săculeț îi atârna de o sfoară din jurul gâtului. Pe trupul zdrențuit era mâzgălit cu litere ca de copil un singur cuvânt: „Ajutor".

Stone îi dăduse de multe ori bani amărâtului și știa că trăia deasupra unui canal de termoficare de lângă Trezorerie. Încercase să-l ajute, de-a lungul anilor, dar mintea lui era pur și simplu mult prea departe. Dacă exista vreo agenție guvernamentală care să fi făcut ceva pentru el, Stone nu aflase.

– Dumnezeule, omul ăla! Bietul om! Inima mea plesnește la suferința lui, spuse Adelphia.

Alergă până la el, scoase niște bani din buzunar și-i puse în săculețul de la gât. Nenorocitul bolborosi ceva, apoi se apropie împleticindu-se de alți oameni din parc, care-și deschiseră și ei numaidecât buzunarele și portofelele.

În timp ce Adelphia se întorcea la locul ei de lângă Stone, un bărbat masiv îi apăru în față, blocându-i drumul.

– Nu arăt așa de rău ca ăla, zise el aspru, dar mi-e foame și trebuie neapărat să beau ceva.

Avea părul slinos, căzut pe față, dar nu era sărăcăcios îmbrăcat. Totuși, trupul lui masiv emana o duhoare insuportabilă.

– Nu mai mult am, răspunse Adelphia, speriată.

– Minți! O înșfăcă de braț și o trase înspre el. Dă-mi dracului niște bani!

Înainte ca Adelphia să apuce măcar să strige, Stone era lângă ea.

– Dă-i drumul *acum!* spuse pe un ton ferm.

Bărbatul era cu cel puțin douăzeci și cinci de ani mai tânăr decât Stone și mult mai masiv.

– Dispari de-aici, tataie! Nu-i treaba ta!

– Femeia asta e prietena mea.

– Ți-am zis să dispari!

Își însoți cuvintele de o rotire a pumnului, care ateriză direct în bărbia lui Stone. Acesta căzu la pământ, strângându-și bărbia cu mâinile.

– Oliver! strigă Adelphia.

Și alți oameni din parc începuseră acum să strige la bărbat, iar un altul plecase în fugă după un polițist.

În vreme ce Stone făcea eforturi să se ridice, matahala scoase un cuțit din buzunar și-l îndreptă spre Adelphia.

– Dă-mi bani sau te tai, târfă-mpuțită!

Stone făcu brusc un salt înainte. Bărbatul îi dădu drumul Adelphiei și se dădu înapoi împleticindu-se, scăpând cuțitul din mână. Căzu în genunchi, cu toți mușchii corpului tremurându-i, apoi se prăbuși pe spate, în iarbă, zvârcolindu-se.

Stone ridică de jos cuțitul și-l apucă în palmă, într-un mod foarte neobișnuit. Se duse lângă bărbat și sfâșie gulerul atacatorului, expunându-i gâtul gros și venele umflate, care-i pulsau. Preț de o clipă, păru că Stone o să-i taie gâtul de la o ureche la alta, atunci când cuțitul se apropie de una din venele care pulsau. În ochii lui Stone apăru o privire pe care nimeni dintre cei care-l cunoscuseră în ultimii treizeci de ani nu i-o văzuse vreodată. Totuși, Stone se opri și ridică ochii spre Adelphia, care stătea lângă el și-l privea împietrită, cu pieptul săltându-i sub bătăile inimii. În acea clipă, nu s-ar fi putut spune de care dintre cei doi bărbați se temea mai mult.

– Oliver? spuse ea încet. Oliver?

Stone aruncă briceagul la pământ, se ridică și-și scutură pantalonii.

– Dumnezeule, sângerezi! strigă Adelphia. Sângerezi!

N-am nimic, spuse el cu voce slabă, ștergându-și gura însângerată cu mâneca hainei.

Era o minciună. Lovitura îl duruse foarte tare. Capul îi vâjâia și simțea un val de greață din stomac. Băgă mâna în gură și scoase un dinte pe care pumnul bărbatului i-l smulsese din rădăcină.

Tu nu bine! insistă Adelphia, privindu-l.

O femeie se apropie în fugă de ei.

Vine poliția. Sunteți bine?

Stone se întoarse și văzu un echipaj de patrulare, cu sirena pornită, oprindu-se lângă parc. Se întoarse repede spre Adelphia.

Sunt sigur că poți să explici totul poliției.

Rosti cam greu cuvintele, fiindcă buza începuse să i se umfle.

Se îndepărtă, împleticindu-se. Adelphia îl strigă, dar nu se întoarse.

Când poliția se apropie și începu să-i pună întrebări, Adelphia nu se putea gândi decât la ceea ce văzuse. Oliver Stone își înfipsese degetul arătător sub cutia toracică a bărbatului, într-o parte. Această simplă mișcare doborâse la pământ un bărbat masiv și foarte furios.

Iar felul în care Stone apucase cuțitul avusese asupra ei un impact puternic, dintr-un motiv foarte personal. Adelphia mai văzuse un singur om ținând cuțitul în felul ăsta, cu mulți ani în urmă, în Polonia. Bărbatul acela era agent KGB și venise să-l ridice cu forța pe unchiul ei care manifestase împotriva Uniunii Sovietice. Nu-și mai văzuse unchiul în viață din acea clipă. Trupul sfârtecat îi fusese găsit într-o fântână părăsită dintr-un sat, la treizeci și ceva de kilometri distanță.

Adelphia privi în jur și scoase un strigăt scurt, de uimire.

Oliver Stone dispăruse.

CAPITOLUL 30

– Aici lucra Patrick Johnson, spuse Carter Gray, cuprinzând încăperea cu un gest larg.

Alex privi încet în jur, înregistrând fiecare detaliu. Era un spațiu cam de mărimea unei jumătăți de teren de fotbal, cu o zonă deschisă în centru, înconjurată de spații de birou modulare. Pe fiecare birou se vedeau computere cu monitoare cu ecran lat, iar serverele bâzâiau în fundal. Bărbați și femei îmbrăcați în costume de afaceri fie stăteau la birouri, absorbiți de munca lor, fie mergeau pe coridoare, vorbind în căști de telefon și folosind termeni de jargon pe care nici măcar Alex, cu toți anii în care ocupase diverse funcții federale, nu-i înțelegea. Totul părea să fie urgent și de maximă importanță.

În timp ce Gray îi conducea spre un grup de birouri modulare dintr-un colț al încăperii, Alex surprindea imagini cu chipurile de pe monitoare, majoritatea părând a fi originari din Orientul Mijlociu, cu date, probabil pentru fiecare persoană, înșirându-se într-o parte a ecranului. Cu toate astea, nu zări nicăieri nici măcar o bucățică de hârtie.

Nu folosim hârtie, spuse Gray.

Alex tresări, uimit de acest comentariu. „De când și-a trecut și munca gândurilor în CV-ul personal?"

Cel puțin, nu în departamentul ăsta. Mie, unul, încă îmi place să simt hârtia în mână.

Se opri în fața unui spațiu modular mai mare decât celelalte, ai cărui pereți, în loc să fie până la nivelul taliei, ca restul, se ridicau până la doi metri înălțime.

– Ăsta este biroul lui Johnson.

– Înțeleg că era un fel de supervizor, comentă Simpson.

– Da. Mai precis, sarcina lui era să supravegheze schimbările de date din toate dosarele noastre despre teroriști. Când am preluat N-TAC, am combinat dosarele lor cu informațiile deținute de noi. S-au completat de minune! Totuși, se înțelege, nu voiam să eliminăm cu desăvârșire implicarea Serviciului Secret. Tocmai de aceea Johnson era un angajat comun, cum sunt și alții de aici.

Gray rostise aceste cuvinte pe un ton mărinimos. Cu toate astea, în timp ce privea în jur, Alex își spunea în sinea lui: „Frumos osul ăsta pe care ni l-a aruncat, dar inutil, fiindcă oricum Serviciul Secret nu are nici un pic de control asupra angajaților «comuni»". Privirea i se opri asupra singurului obiect personal din birou. Era o fotografie micuță a lui Anne Jeffreis, așezată pe biroul lui Johnson. Alex observă că, aranjată, femeia era chiar foarte drăguță. Se întrebă dacă Anne Jeffreis se întâlnea în acel moment cu un avocat. O clipă mai târziu, li se alătură un alt bărbat.

Tom Hemingway zâmbi, punându-și mâna pe umărul lui Alex:

– Ei, se pare că mi s-a dus acoperirea, domnule agent Ford.

– Așa s-ar părea, spuse Alex, strâmbându-se sub strânsoarea bărbatului.

Gray ridică o sprânceană.

– Vă cunoașteți?

– Prin Kate Adams, avocata de la DOJ cu care am lucrat, domnule.

Simpson făcu un pas în față.

– Eu sunt Jackie Simpson, de la Serviciul Secret.

– Tom Hemingway.

– Îmi pare bine, Tom.

Îl măsură apreciativ pe frumosul Hemingway, până când surprinse privirea dojenitoare a lui Alex.

– Tocmai le arătam biroul lui Patrick Johnson şi le explicam cu ce se ocupa la noi, spuse Gray. Investighează moartea lui din partea Serviciului Secret.

– Dacă doriţi, domnule, pot să-i conduc eu de aici. Ştiu că aveţi o şedinţă.

– Tom se pricepe la computere mult mai bine decât mine, spuse Gray.

Nu era adevărat, dar Gray nu fusese niciodată omul care să se laude cu atuurile lui, fiindcă acest simplu fapt le transforma de cele mai multe ori în slăbiciuni.

– Nu uita să-i transmiţi tatălui tău ce ţi-am spus, Jackie.

Apoi Gray părăsi încăperea.

– Ei, ce anume căutaţi? îi întrebă Hemingway.

– În principal, încercăm să înţelegem ce anume făcea Johnson aici, răspunse Alex. Domnul Secretar Gray a spus că se ocupa de dosarele cu informaţii despre suspecţii terorişti.

– Asta şi încă multe, multe altele. Cred că cea mai potrivită formă de descriere ar fi să îi compar, pe Johnson şi pe ceilalţi supervizori de date, cu controlorii de trafic aerian care au grijă ca toate piesele puzzle-ului să se îmbine cât mai frumos cu putinţă. Bazele de date sunt completate în permanenţă cu informaţii noi. Şi le adunăm pe toate, din toate părţile. FBI-ul, DEA, Securitatea Internă, ATF, CIA, DIA şi alte agenţii... toate aveau propriile baze de date. Existau multe informaţii suprapuse şi date greşite şi nu exista nici o modalitate prin care o agenţie să poată accesa dosarele celorlalte agenţii. Asta a fost una dintre problemele care au condus la evenimentele din 11 septembrie. Acum *totul* se

păstrează aici, dar celelalte agenții au acces douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Nu e cam riscant, spuse Alex, să țineți totul într-un singur loc?

– Avem un centru de *backup*, desigur, zise Hemingway.

– Unde este? întrebă Alex.

– Mă tem că informația asta e secretă.

„Mda, trebuia să-mi închipui!"

– Și nu uitați că sistemul nostru nu a înlocuit AFIS-ul Biroului, spuse Hemingway, referindu-se la sistemul de identificare după amprente al FBI-ului. Noi vânăm teroriști, nu pedofili sau jefuitori de bănci. Am adus și câteva companii particulare specializate în depistarea de informații și în alte domenii de expertiză tehnologică.

– NIC a cumpărat companii particulare? întrebă Alex.

Hemingway scutură din cap.

– Nu mai e nevoie ca guvernul să reinventeze roata, dacă aceasta există deja în sectorul privat. Sofware-ul prelucrează trilioane de biți de informație din numeroase baze de date și creează șabloane, caracteristici și comportamente specifice suspecților, precum și modele de activități ce pot fi folosite în investigații. Agenții noștri sunt dotați cu dispozitive, cum ar fi PalmPilots, care le permit accesul direct la aceste baze de date. Cu o singură căutare, pot accesa toate informațiile relevante despre un suspect. E de-a dreptul incredibil.

– Cum reușești să supraveghezi o operațiune atât de amplă, în care se adaugă în permanență câte ceva? întrebă Alex.

– Când am primit dosarele tuturor celorlalte agenții, trebuie să recunosc că am avut ceva de muncă. Și, dar asta rămâne între noi, au existat câteva hibe și sistemul a cedat de vreo două ori. Dar totul merge bine acum. Johnson și alții ca el aveau sarcina de

a se ocupa de asta și totodată de a se asigura de veridicitatea datelor nou-introduse. Nu e deloc o muncă ușoară.

– Și nici foarte rapidă, comentă Alex.

– Viteza nu folosește la nimic dacă informația este greșită, i-o întoarse Hemingway. Deși încercăm să menținem totul cât mai la zi și cât mai corect cu putință, perfecțiunea rămâne, desigur, intangibilă.

– Ne-ai putea arăta niște exemple? întrebă Simpson.

– Sigur.

Hemingway se așeză la biroul lui Johnson și-și introduse mâna într-un cititor biometric. Apăsă apoi niște taste și pe ecran apărură un chip, un set de amprente și alte date de identificare.

Alex se trezi privindu-se pe sine și citind un raport detaliat despre tot ceea ce făcuse, pare-se, încă din ziua în care ieșise din pântecul mamei.

– Sancțiune pentru consum de alcool înainte de vârsta legală, zise Simpson.

– Mi s-a spus că mi-au șters asta din dosar, pufni Alex.

– Și sunt convins că au șters-o, din dosarul oficial, zise Hemingway. Apropo, ce-ți mai face gâtul? Se pare că ai suferit o rană destul de urâtă.

Aveți și fișa mea medicală? Ce dracu' s-a ales de confidențialitate?

Cred că nu ai citit nota finală din Patriot Act[1]. Hemingway mai apăsă niște taste și pe ecran apăru un nou câmp de căutare. Te duci des la Barul LEAP, spuse el, arătând o listă de achitări cu cartea de credit făcute în contul localului. Sunt convins că și prezența încântătoarei Kate Adams este un motiv.

---

[1] Patriot Act – document emis la 5.10.2001 în urma atentatelor de la 11 septembrie, care permite îngrădirea temporară a drepturilor cetățenilor (n.tr.)

– Carevasăzică, de câte ori îmi folosesc cartea de credit, voi vă dați seama ce fac?

– De-aia plătesc eu întotdeauna cu bani gheață, spuse rânjind Hemingway.

Tastă o serie nouă de comenzi și pe ecran apărură chipul lui Jackie Simpson, amprentele și informațiile generale despre viața femeii. Simpson arătă spre monitor:

– Asta-i greșit. M-am născut în Birmingham, nu în Atlanta.

Hemingway zâmbi.

– Vedeți? Nici măcar NIC nu e infailibil. Voi avea grijă să se corecteze.

– Aveți și ceva băieți răi pe-acolo sau îi spionați doar pe polițiști? întrebă Alex.

Hemingway lovi din nou niște taste și un nou chip apăru pe ecran.

– Numele lui este, era, Adnan al-Rimi. A fost ucis de un alt terorist în Virginia. După cum vedeți, decesul lui al-Rimi este *confirmat*. Asta reprezintă simbolul cu craniul și oasele încrucișate din colțul din dreapta sus. Nițel cam răsuflat și nu știu a cui a fost ideea, dar reflectă destul de clar statutul curent al persoanei.

Hemingway deschise o fereastră.

– Aici puteți vedea imaginea amprentei. L-am putut identifica pe al-Rimi după amprentele digitale pe care le aveam la dosar.

– Johnson deținea informații care să fi fost valoroase pentru cineva?

– În termeni largi, cred că orice persoană care lucrează la NIC poate deține informații potențial valoroase pentru un inamic al țării, agent Ford. Tocmai de aceea verificăm în amănunt trecutul angajaților și luăm totul la bani mărunți.

– Mai mult de atât nu se poate, spuse Jackie Simpson.

– Dar brusca *îmbogățire* a lui Patrick Johnson nu a trezit nimănui semne de întrebare? zise Alex.

Hemingway se întunecă la față.

– Ba ar fi trebuit să trezească. O să cadă capete pentru asta.

– Dar nu al tău, remarcă Alex.

– Nu, nu cădea în sarcinile mele, îi răspunse Hemingway.

– Norocul tău. Așadar, dacă nu drogurile erau sursa de venit a lui Johnson, spui că e puțin probabili să fi vândut secrete de aici?

– Puțin probabil, dar nu imposibil. Dar s-au găsit totuși droguri la el acasă.

– Am putea discuta cu câțiva dintre colegii lui Johnson?

– Se poate aranja, dar mă tem că discuțiile vor trebui monitorizate.

– Măi să fie! Ca la închisoare, doar că noi suntem băieții buni, zise Alex.

– Și noi suntem băieți buni, i-o întoarse Hemingway.

O oră mai târziu, după ce vorbiseră cu trei dintre colegii lui Johnson, Alex și Simpson aflară că nici unul dintre ei nu cunoștea detalii despre viața personală a fostului agent.

După ce-și luară înapoi armele, Hemingway îi conduse până la ieșire.

Mult noroc! le ură, înainte ca ușile automate să se închidă în spatele lor.

Da, sigur, mulțumim pentru ajutor! mârâi Alex.

Se întoarseră la mașina lor, urmați de două matahale înarmate cu mitraliere M-16.

Vrea vreunul din voi să mă țină de mână în caz că o iau dintr-odată razna? întrebă Alex, înainte de a le întoarce spatele și a-și continua drumul, dezgustat.

Ei bine, a fost o totală pierdere de timp, spuse Simpson.

Așa e nouăzeci la sută din munca de investigație. *Tu* ar trebui să știi asta, zise țâfnos Alex.

– De ce ești așa de nervos?

– Vrei să-mi spui că toată chestia aia nu ți-a dat fiori? La dracu', mai că mă așteptam să apară și o fotografie din noaptea în care mi-am pierdut virginitatea.

– Eu n-am nimic de ascuns. Și de ce ai fost așa de mitocan cu Tom?

– Am fost mitocan cu *Tom* fiindcă se-ntâmplă să nu-l înghit pe nenorocitul ăsta.

– Ei, asta explică atunci relația ta cu mine.

Alex nu se obosi să-i răspundă. Lăsă însă urme de cauciuc pe asfaltul curat ca lacrima din curtea NIC în clipa în care părăsi orașul lui Big Brother.

CAPITOLUL 31

Câteva minute după plecarea lui Alex și Simpson, Hemingway trecu pe lângă Reinke și Peters pe coridorul NIC și le făcu un semn scurt din cap. Cincisprezece minute mai târziu, mașina lui Hemingway părăsea sediul NIC. Peste încă zece minute, Reinke și Peters făceau același lucru.

Se întâlniră la Tyson's II Galleria, unul dintre cele mai mari malluri, își cumpărară cafele și începură se plimbe prin mulțime. Folosiseră deja un dispozitiv antisupraveghere ca să se asigure că nici unuia dintre ei nu i se montaseră microfoane și fiecare depusese mari eforturi ca să se asigure că nu era urmărit. Una dintre principalele reguli ale spionajului era să te asiguri că nu *ești* spionat de propria agenție.

- Am încercat să-i oprim și să nu-i lăsăm să ajungă în biroul lui Johnson, spuse Peters, dar a intervenit Gray.

- Știu, răspunse Hemingway. Tocmai de-aia m-am dus eu acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este atenția lui Carter Gray asupra cazului ăstuia.

Ce facem cu Ford și Simpson?

Dacă se-apropie prea mult, există metode prin care ne putem ocupa de ei, zise Hemingway. Am găsit o amprentă pe buletul lui Johnson și am verificat-o.

Și ai găsit ceva? întrebă Reinke.

Da.

– Cine este? întrebă Peters.

– E la tine în buzunar.

Hemingway își termină cafeaua și aruncă paharul de plastic. Peters scoase bucata de hârtie pe care Hemingway o strecurase la un moment dat în buzunarul lui. Citi numele: „Milton Farb".

– A lucrat la NIH, cu ani în urmă, explică Hemingway, ca expert în sisteme de calculatoare, dar suferea de niște tulburări mintale și a ajuns prin centrele de psihiatrie. Era în cartea de telefon, așa că n-a fost greu să-i aflu adresa. V-am trimis și vouă o descriere codată a dosarului. Supravegheați-l și probabil că o să vă conducă la ceilalți. Dar să nu faceți nimic fără să vorbiți mai întâi cu mine. Dacă este posibil, vom încerca să nu-i omorâm.

Se depărtă într-o direcție în vreme ce Reinke și Peters o porniră în partea opusă, cu reînnoită energie.

Carter Gray se întoarse în biroul lui, dădu câteva telefoane, inclusiv unul la Casa Albă, după care ținu o serie de ședințe scurte. Apoi, Gray se pregăti de o altă sarcină, care avea să-i ia câteva ore. Ori de câte ori președintele călătorea și Gray nu putea să-l însoțească sau să-l întâlnească pe drum, ținea o videoconferință pentru a discuta problemele zilei. Gray petrecea o bună parte a fiecărei zile pregătindu-se pentru această discuție, deși știa că aspectele esențiale puteau fi, la urma urmei, rezumate în doar câteva cuvinte: „Domnule președinte, lumea, așa cum o știm, se duce dracului, în parte din cauza propriilor noastre acțiuni, și nu prea avem ce face în această privință. Totuși, atâta timp cât cheltuim sute de miliarde de dolari pe securitatea internă, vă pot garanta, în limite rezonabile, că majoritatea americanilor vor fi în siguranță. Cu toate astea, eforturile noastre costisitoare pot fi spulberate de un grup mic de oameni cu suficient tupeu, noroc chior și plutoniu. Atunci totul se va duce de râpă și e foarte posibil să murim cu toții. Aveți vreo întrebare, domnule?"

În loc să se pregătească pentru discuția cu Brennan, Gray ar fi preferat să meargă la o plimbare cu mașina. Din nefericire, nu îi era permis. Ca și în cazul președintelui, Secretarul serviciilor de informații nu avea voie să conducă personal un vehicul. Era considerat prea important pentru securitatea națiunii pentru a urca la volanul unei mașini. Și totuși, ce și-ar fi dorit Gray cel mai mult era să meargă la pescuit. Fiindcă în momentul de față nu putea face asta cu o undiță și momeală, se hotărî să încerce o altă versiune de pescuit, una la care se pricepea foarte bine.

Introduse în laptop o cerere de căutare pentru un nume. În numai cinci minute, obținu informația solicitată. Nimeni nu putea spune că personalul NIC nu era eficient.

Fusese una dintre cele mai bune mișcări ale lui, se gândi Gray, să centralizeze toate bazele de date referitoare la teroriști sub controlul NIC. Făcea ca sistemul să fie mult mai eficient și îl ținea la curent cu privire la operațiunile celorlalte agenții. Dacă CIA, de exemplu, avea nevoie de o informație, trebuia să acceseze una dintre datele de baze de la NIC și Gray ar fi știut pe dată ce anume îi interesează. Sistemul funcționase de minune, permițându-i să-și spioneze colegii sub pretextul eficienței birocratice.

Afișă imaginile și informațiile pe ecrane separate, ca să le poată vizualiza simultan. Apărură mai multe chipuri de bărbați, aproape toți din Orientul Mijlociu. Toți fuseseră înregistrați în baza de date NIC, cu tot cu amprentele digitale, dacă acestea existaseră. Și toți erau morți, mulți dintre ei uciși chiar de alți teroriști. Simbolul cu craniul și oasele încrucișate din colțul dreapta-sus le confirma soarta. Printre aceștia se numărau un inginer și un chimist, experți, printre altele, în fabricarea bombelor. Altul, Adnan al-Rimi, era un luptător curajos, ai cărui nervi nu cedaseră niciodată în focul bătăliei. Alți șase își pierduseră viețile în clipa în care o bombă explodase în vehiculul în care se aflau. Nu se putuse stabili niciodată dacă fusese o întâmplare, sau bomba fusese pusă acolo intenționat. Scena crimei

fusese îngrozitoare, în loc de cadavre adunaseră *părți* din trupurile lor.

În afară de Muhammad al-Zawahiri, numele nici unuia dintre acești bărbați nu se afla pe „lista A" a suspecților teroriști, dar America tot se putea considera norocoasă să-i știe morți.

Gray nu avea de unde să știe că fotografiile lui al-Rimi și ale altor câtorva suferiseră modificări subtile. Și nici nu erau fotografiile persoanelor care muriseră cu adevărat. Erau o combinație digitală între adevăratul al-Rimi, de exemplu, și mortul identificat drept al-Rimi. Făcuseră acest lucru pentru ca orice eventuală fotografie „anterioară" care ar fi apărut de cine știe unde să nu pară atât de diferită încât să dea naștere la bănuieli. Fusese nevoie de timp și de foarte multă iscusință. Totuși, rezultatul era pe măsura eforturilor. În momentul de față, oricare dintre acești arabi era imposibil de identificat prin baza de date NIC.

Cealaltă idee genială fusese să nu lase în urmă nici o „față" pentru identificarea morților. Singurele înlocuite în întregime fuseseră, desigur, amprentele, *semnătura* prin care fiecare om fusese identificat. Desigur, în era digitală, nimic nu mai rămăsese de neatins.

Cu toate astea însă, instinctul lui Carter Gray îi spunea că ceva nu era în ordine.

Gray închise dosarul și hotărî să facă o plimbare pe terenurile NIC. Atâta lucru măcar probabil că-i era permis să facă.

Când ieși din clădire, privirea i se ridică spre cer și urmări un zbor Lufthansa 747 înaintând spre aeroportul Dulles. Gândurile îi alunecară spre trecut.

La începuturile carierei sale în CIA, Gray fusese trimis la unitatea de antrenament ultrasecretă, acum abandonată, de lângă Washington, în Virginia, la câteva ore vest de D.C. Clădirea, foarte bine ascunsă în pădurea care o înconjura, era cunoscută în terminologia CIA-ului drept Area 51 A, demonstrând că agenții

avea, într-adevăr, simțul umorului. În mod neoficial însă, era de obicei numită Muntele Morții.

Închisă de mulți ani, NIC făcuse de curând demersuri pentru redeschiderea unității și transformarea ei în centru de interogare a suspecților teroriști. Totuși, Departamentul de Justiție le intuise planurile și procesul fusese considerabil încetinit. Apoi, după descoperirea infamei „Gitmo" Bay din Cuba, a cumplitei închisori Abu Ghraib din Irak și a inumanei închisori din Mina de Sare din Afghanistan, planurile de redeschidere a unității erau pe punctul de a fi complet respinse.

Totuși, Gray nu-și făcea griji. Existau multe alte locuri *în afara* țării care puteau sluji aceluiași scop. Torturarea prizonierilor era ilegală potrivit legilor americane și internaționale. Gray depusese mărturie în fața multor comisii, jurând că agențiile sale de informații respectau cu strictețe aceste legi și mințind Congresul, practic, cu fiecare cuvânt rostit. Și totuși, chiar credeau toți acei pioși legislatori care nu știau o boabă de arabă și nu puteau numi capitalele Omanului și Turkmenistanului fără ajutor din partea anturajului, că așa era mersul lumii?

Serviciile de informații erau o afacere murdară, în care oamenii mințeau și mureau tot timpul. Faptul că însuși președintele Statelor Unite lua în aceste momente în calcul asasinarea unor oficiali aleși ai unei alte țări stătea mărturie pentru cât de complicată era, de fapt, politica mondială.

Gray se întoarse în biroul lui. Voia să se mai uite o dată la toți acei „morți" despre care avea sentimentul că aveau să joace un rol proeminent în viitor. Și, dacă se întâmpla asta, Dumnezeu să aibă milă de America!

CAPITOLUL 32

Alex îi trimise lui Jerry Sykes un e-mail cu ultimele evenimente de îndată ce se întoarse la WFO. Spre deosebire de seara precedentă, de această dată primi răspunsul numaidecât. La telefon nu i se ordonase doar să se ducă în biroul lui Jerry Sykes sau chiar la SAIC. I se ceruse să se prezinte numaidecât la sediul Serviciului Secret unde îl aștepta nimeni altul decât directorul instituției.

Asta, își zise Alex, probabil că nu era un semn bun. Clădirea era suficient de aproape de WFO ca Alex să o ia pe jos, ceea ce și făcu. Aerul curat îl ajuta să se gândească la viitorul lui după plecarea din Serviciu, plecare ce ar fi putut veni mai repede decât o anticipase el; cam cu vreo trei ani mai repede.

Se întâlnise față în față cu actualul director în doar două ocazii. Amândouă fuseseră în cadrul unor evenimente sociale și cele câteva minute de discuții lejere fuseseră destul de plăcute. Totuși, instinctul îi spunea lui Alex că, de data asta, întâlnirea lor n-avea să mai fie la fel de agreabilă.

Câteva minute mai târziu, intra în biroul spațios al directorului. Jerry Sykes era și el acolo, încercând parcă să dispară în canapeaua în care se afundase, și, spre surprinderea lui Alex, Jackie Simpson stătea lângă Sykes.

– Vrei să închizi ușa, Ford? spuse Wayne Martin, directorul Serviciului Secret.

Îi spunea să-nchidă ușa. Ăsta chiar că nu era semn bun. Alex făcu ce i se ceruse, apoi se așeză, așteptând ca Martin să înceapă să vorbească. Directorul era un bărbat voluminos, căruia îi plăceau cămășile în dungi, cu butoni mari. O pornise de jos, trecând prin toate funcțiile, și era unul dintre agenții care-l urmăriseră pe John Hinckley după încercarea de asasinat asupra lui Reagan. Studia un dosar din fața lui. Alex aruncă o scurtă privire hârtiilor și avu senzația că erau o prezentare a activității lui în cadrul Serviciului. Hm, treaba asta chiar că nu arăta *deloc* bine.

Martin închise dosarul, se așeză pe marginea biroului și spuse:

– Agent Ford, o să trec direct la subiect fiindcă, oricât de greu ți-ar veni să crezi, am o mulțime de lucruri de făcut astăzi.

– Da, domnule, răspunse automat Alex.

– Am primit un telefon de la președinte, cu puțin timp în urmă. Era în Air Force One. Era în avionul lui, îndreptându-se spre o serie de evenimente de campanie și și-a făcut timp să mă sune și să-mi vorbească despre *dumneata.*

Alex simți că i se scurge tot sângele din corp.

– Președintele v-a vorbit despre *mine,* domnule?

– Crezi că poți să ghicești în ce problemă?

Alex îi aruncă o privire lui Sykes, care-și pironise ochii în podea.

Simpson se uita la el, dar nu părea să aibă chef să-i sară-n ajutor.

În legătură cu cazul Patrick Johnson?

Alex abia dacă-și auzise propria voce.

– Bingo! exclamă Martin, izbind biroul cu pumnul și făcându-i pe toți cei prezenți să tresară. Dacă tot vrei să ridici miza, Ford, vrei să mai faci o încercare și să ghicești ce anume *ai făcut* la fel determinat pe președintele Statelor Unite să ne sune?

Alex nu mai avea pic de salivă în gură, dar era clar că omul voia un răspuns.

Am investigat moartea lui Patrick Johnson. Asta mi s-a dat ordin să fac.

Nu apucă să-şi termine cuvintele, că Martin începu să scuture din cap.

– FBI-ul este agenţia care conduce investigaţia în acest caz. Din câte am înţeles eu, sarcina dumitale fusese să supraveghezi pur şi simplu această investigaţie pentru a putea apăra interesele agenţiei noastre. Şi singura noastră legătură cu decedatul este că a fost, teoretic, un angajat comun al acestei agenţii şi al celor de la NIC. În realitate însă, se afla întru totul sub controlul şi jurisdicţia NIC. Negi cumva această afirmaţie?

Alex nici nu se obosi să se mai uite la Sykes.

– Nu, domnule.

– Bun. Mă bucur că am lămurit acest aspect. Acum, FBI-ul a găsit droguri acasă la domnul Johnson şi continuă ancheta în această direcţie, care pare să conducă la concluzia că individul vindea aceste droguri, care îi aduceau un venit considerabil. Prin urmare, nu există nici un motiv pentru a stabili o legătură între moartea lui Johnson şi faptul că era angajat la NIC. Îţi dai seama de acest lucru?

– Da, domnule.

– Din nou, foarte bine.

Martin se ridică şi Alex îşi făcu curaj pentru ceea ce avea să urmeze. Nu fu dezamăgit.

Martin explodă:

– Acum, că ne-am lămurit, vrei să-mi spui şi mie ce mama dracului a fost în capul tău când te-ai dus la NIC şi te-ai apucat să-l interoghezi pe nimeni altul decât pe Carter Gray în legătură cu treaba asta?

Rostise întreaga frază într-un zbieret lung, de sergent de batalion.

După ce îşi recăpătă în sfârşit vocea, Alex spuse:

– M-am gândit că, pentru a acoperi toate aspectele, era de cuviinţă să mă duc şi la NIC. Analizaseră un bilet pentru noi şi...

– L-ai luat sau nu la întrebări pe Carter Gray?

– Nu am făcut *asta*, domnule. El singur a venit și s-a oferit să ne conducă în biroul lui Johnson. Până atunci, nu discutasem decât cu doi subordonați de nivel inferior care nu se dovediseră extrem de cooperanți.

– Ai amenințat că o să vii cu mandat ca să poți efectua o cercetare la NIC?

Inima lui Alex păru să se oprească o clipă.

– Nu făceam decât o treabă de rutină la...

Martin izbi din nou biroul.

– I-ai amenințat?

Broboane de sudoare apărură acum pe fața lui Alex.

– Da, domnule.

– Ai aflat ceva util cât ai fost acolo? Ai găsit o armă fumegând? Ai găsit dovezi care să-l implice pe domnul Secretar Gray în cine știe ce complot abject?

Deși știa prea bine că erau doar niște întrebări retorice, Alex simți nevoia să-i răspundă superiorului său:

– Nu am aflat nimic care să ne fie de prea mult ajutor în investigație. Dar repet, domnule, a fost inițiativa domului Secretar Gray să ne conducă în sediu. Și nu am stat împreună decât vreo câteva minute.

– Dă-mi voie să te lămuresc cu privire la politica afacerii noastre, Ford. Domnul Secretar Gray nu a dat întâmplător peste voi la NIC. A fost alertat cu privire la prezența voastră și în legătură cu scopul vizitei voastre și a coborât la voi. I-a spus președintelui că a simțit nevoia să facă asta fiindcă, dacă ar fi aflat presa că NIC nu cooperează într-o investigație, atât el, cât și agenția lui ar fi fost puși într-o lumină proastă. După cum știi, domnul Secretar Gray și președintele sunt extrem de apropiați. Așa că lucrurile care-l pun într-o lumină proastă pe Gray nu-i fac oricui de puțin plăcere președintelui. Mă urmărești?

Da, domnule.

– Mai știi și că, la inițiativa Secretarului Gray, la NIC se desfășoară în acest moment o anchetă internă cu privire la cazul Johnson și că FBI-ul va ajuta în această investigație?

– Nu, domnule, nu știam asta.

Martin nu părea să-l mai asculte. Ridică o coală de hârtie de pe birou.

– În primul dumitale raport, ajunseseși la concluzia că domnul Johnson era, probabil, traficant de droguri și intenționai să lași FBI-ul să urmeze această pistă. Asta era tot. Ai trimis raportul seara trecută. Azi de dimineață însă, ai dat buzna la NIC cu o grămadă de întrebări care contraziceau concluziile dumitale inițiale. Întrebarea pe care ți-o pun eu acum este ce s-a întâmplat de aseară, când ai scris raportul, până azi-dimineață, de te-a făcut să te răzgândești?

Din felul în care îl privea Martin, Alex își dădu brusc seama că omul știa deja răspunsul. Îi aruncă o privire lui Simpson care se uita acum la tălpile groase ale pantofilor din picioare. De-asta era și ea aici. „La dracu'!"

Se uită din nou la director.

– Aștept un răspuns, zise Martin.

Alex își drese vocea, încercând să mai câștige timp.

– Domnule, analizaseră scrisul din bilet și am vrut să iau rezultatele.

Martin îl străpunse pe Alex cu o privire atât de tăioasă, încât agentul simți transpirația gâdilându-l la subraț.

– Nu încerca să-mi vinzi mie gogoși, băiete! spuse Martin cu o voce joasă și foarte calmă, ce reușea să fie mult mai amenințătoare decât urletele isterice de mai devreme. Directorul se uită la Simpson. Agent Simpson ne-a informat că i-ai spus că *un vechi prieten* te-a convins să-ți asculți instinctul în cazul ăsta și să te implici. Făcu o pauză, apoi spuse: Cine e acest prieten?

Și uite cum o vorbă scăpată din neatenție poate să-ți distrugă întreaga viață! Alex se gândea în același timp cum o să reușească să-și plătească ipoteca după ce era dat afară din Serviciu

și cum să-i facă felul lui Jackie Simpson fără să primească pedeapsa cu moartea.

– Nu-mi amintesc această conversație cu agent Simpson, domnule.

– S-a întâmplat chiar în dimineața asta. Nu cred că Serviciul are nevoie de agenți cu o memorie atât de proastă, așa că n-ai vrea să te mai gândești? Ține cont că sunt *două* cariere pe muchie de cuțit aici, dintre care una abia la început.

Din nou, îi aruncă o privire lui Simpson.

– Identitatea persoanei nu are importanță, domnule. Luasem deja hotărârea de a continua investigația, fiindcă erau mai multe aspecte care nu se legau, atâta tot. Este exclusiv răspunderea mea. Agent Simpson nu a avut nimic de a face cu decizia mea de a merge la NIC. A făcut doar ce i-am spus eu, ba chiar și-a exprimat dezacordul. Sunt pregătit să accept consecințele acțiunilor mele.

– Carevasăzică, nu vrei să-mi răspunzi la întrebare?

– Cu tot respectul, domnule, dacă aș considera că are chiar și cea mai mică legătură cu acest caz, v-aș răspunde.

– Și nu vrei să mă lași pe mine să hotărăsc acest lucru?

Din multe motive, Alex nu-i putea mărturisi directorului Serviciului Secret că un bărbat care-și spunea Oliver Stone, care ocupa uneori un cort în fața Casei Albe și care era cunoscut de multă vreme drept un adept al teoriilor conspirației era „vechiul prieten" care-l convinsese să-și continue investigația. Pur și simplu nu părea o idee bună în momentul de față.

Alex își umezi buzele, nervos.

Din nou, cu tot respectul, a fost o discuție confidențială și, spre deosebire de alții, mie nu-mi place să înșel încrederea oamenilor. Nu se uită la Simpson când spuse aceste cuvinte, dar știa că nu era nevoie. Așa că puteți pune totul asupra mea, domnule.

Directorul se așeză pe scaun și se lăsă pe spătar.

Ai avut o carieră frumoasă până acum, Ford.

– Îmi place să cred asta.

Alex simți pulsul accelerându-i-se ca la apropierea securii.

– Dar oamenii își amintesc *sfârșitul* unei cariere.

Alex aproape că izbucni în râs, fiindcă acestea fuseseră exact cuvintele pe care i le spusese Stone, dintr-un cu totul alt motiv, desigur.

– Așa am auzit și eu, domnule. Făcu o pauză, apoi spuse: Înțeleg că sunt transferat la un alt birou teritorial.

Când Serviciul voia să se debaraseze de un agent, îl trimitea de obicei la câte unul dintre birourile cele mai puțin plăcute ale agenției. Deși, în cazul lui, Alex s-ar fi considerat norocos să fie așa. Faptul că refuzase să răspundă la ordinul directorului avea să se concretizeze, probabil, cu demiterea lui imediată din cadrul Serviciului.

– Ia-ți restul zilei liber. Apoi, începând de mâine, ești transferat oficial de la WFO și te întorci la protecția prezidențială. Poate nu-ți strică să mai stai de pază pe la vreo câteva uși. Sincer să fiu, nu știu ce-o să fac în privința dumitale. O parte din mine vrea să te zboare chiar în clipa asta din agenție. Dar ai servit ani buni la noi. Ar fi păcat să nu se aleagă nimic de atâta muncă. Ridică un deget. Dar să fim cât se poate de bine înțeleși: ți se interzice să te mai apropii în vreun fel de cazul Patrick Johnson, indiferent ce-o să-ți mai spună „vechiul tău prieten". Ai priceput?

– Absolut, domnule.

– Acum, dispari de-aici!

CAPITOLUL 33

Djamila îi făcu baia bebelușului în timp ce Lori Franklin se juca veselă cu ceilalți doi băieți în spațiul frumos amenajat în curtea din spate. Mai târziu, în timp ce-l îmbrăca pe micuț, Djamila îi privi pe cei trei prin fereastra camerei copiilor. Lori Franklin nu petrecea suficient de mult timp cu copiii ei, cel puțin după părerea Djamilei. Totuși, până și irakiana era nevoită să admită că timpul pe care mama îl petrecea cu băieții ei era foarte plăcut. Le citea, desenau împreună, jucau tot felul de jocuri, petrecea răbdătoare ore în șir cu cei trei băieți care creșteau și se transformau cu fiecare zi. Era evident că Lori Franklin își adora copiii. Acum îl dădea în leagăn pe fiul mijlociu în timp ce-l căra în spate pe cel mare. Începură apoi să se alerge prin curte, prăbușindu-se în cele din urmă unul peste altul. Râsetele lor vesele ajungeau până la Djamila și, după câteva clipe de împotrivire adarnică, Djamila se trezi râzând și ea, prinsă în acest spectacol care i încălzea inima. Fii! Își dorea mulți fii care să crească înalți și puternici și să aibă grijă de mama lor la bătrânețe.

Djamila se opri brusc din râs și plecă de la fereastră. Nimănui nu ar trebui să i se permită să nu aprecieze ceea ce are. În special americanii, care aveau totul.

Mai târziu, în timp ce Djamila și Franklin pregăteau prânzul, americanca închise ușa frigiderului cu o expresie nedumerită.

Djamila, e mâncare *cușer* aici.

Djamila își șterse mâinile pe un prosop.

– Da, domnișoară. Am cumpărat de la magazin. Am folosit banii mei. Pentru mesele mele aici.

– Djamila, nu asta e problema. O să-ți plătim mâncarea. Dar, credeam că știi, mâncarea cușer e evreiască.

– Da, domnișoară, știu asta.

Expresia lui Franklin era și mai nedumerită.

– Îmi scapă mie ceva? O musulmană mănâncă mâncare evreiască?

– Evreii sunt oameni ai Cărții. Vreau să spun că sunt menționați în Coran. La fel și creștinii, domnișoară. Iar pe Isus islamul îl recunoaște ca pe un profet foarte important, doar că nu ca pe un Dumnezeu. Nu există decât un singur Dumnezeu. Și doar Mohamed a transmis oamenilor adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu. Dar David și Ibrahim, căruia voi îi spuneți Abraham, sunt profeți importanți și pentru islam. Îi respectăm pentru ceea ce au făcut. Ibrahim și fiul lui, Ishmael, au construit Kaaba și au inițiat *hajj*-ul, pelerinajul la Mecca.

Franklin păru că-și pierde răbdarea.

– Mulțumesc pentru lecția de teologie, dar ce legătură au toate astea cu mâncarea?

– Musulmanii trebuie să mănânce mâncare considerată permisă, *halal,* și să evite să consume mâncare nepermisă, *haram.* Regulile astea vin din Coran și *fatwa* și din alte legi islamice. Nu avem voie să bem alcool sau să mâncăm carne de porc, de câine sau de maimuță, sau de la orice animal care n-a murit de mâna omului. Nu putem să mâncăm decât carne de la animalele care au copită despicată și care rumegă, și doar pești care au aripioare și solzi, la fel ca evreii. Evreii își pregătesc hrana într-un mod pe care musulmanii îl acceptă. De exemplu, scurg tot sângele din carne. Noi, musulmanii, nu putem să bem sânge sau să avem sânge în mâncare. Iar evreii nu omoară animalul prin fierbere sau prin electrocutare, deși nu spun de trei ori *Allahu akbar,* adică „Mare e Dumnezeu", atunci când sacrifică animalul. Dar noi,

musulmanii, îl recunoaștem pe Dumnezeu rostindu-i numele înainte de a mânca. Și Dumnezeu n-o să-i lase pe oamenii lui să moară de foame, dacă nu găsesc mâncare *halal.* Spui numele lui Dumnezeu peste mâncare și e *halal.* Nu toți musulmanii acceptă să mănânce de la evrei, dar, dacă nu găsim *halal,* mâncăm și cușer.

Lori Franklin se încrunta la dădaca ei.

– Ei, mă tem că nu înțeleg asta. Orice ziar aș deschide, tot găsesc cel puțin un articol despre evrei și musulmani care s-au măcelărit pe undeva. Știu că nu-i așa de simplu, dar te gândești că, dacă mâncați aceiași mâncare și sunt și ei pomeniți în Biblia *noastră,* ar trebui să găsiți o cale să vă înțelegeți.

Djamila împietri.

– Nu la *mâncare* suntem noi diferiți. Aș putea spune multe...

– Da, bine... sincer, n-am chef să intru-n asta. Mă întâlnesc cu George după masă. Și-a uitat biletele pentru zborul de diseară. Vai, tare uituc mai e George al meu! Ai crede că o persoană care lucrează la o bancă de investiții are o memorie mai bună.

După ce mâncară de prânz și Lori Franklin plecă, Djamila sui copiii în mașină și merseră în parc. Pe drum, gândurile i se îndreptară spre evenimentele din trecutul ei recent.

Cunoscuse tineri care se pregătiseră cu ea în Pakistan și care numeau niște „jurnale de sacrificiu", sacrificiul *lor!* Vesticii, știa, le numeau jurnale de sinucigaș. Citise în ziare despre astfel de jurnale care fuseseră găsite după ce tinerii muriseră pentru islam. Djamila se gândise cum va arăta ultima zi din viața ei. În mintea ei, își imaginase la ce-o să se gândească atunci când va sosi clipa, la cum o să reacționeze. Avea multe întrebări și unele îndoieli care o nelinișteau. Va fi curajoasă? Se imaginase nobilă și stoică, dar oare așa avea să fie? Va ajunge pe loc în paradis? O va plânge cineva? Dar aceste gânduri o făceau să se simtă vinovată, pentru că dragostea ei pentru Dumnezeu ar fi trebuit să-i fie îndeajuns; așa era pentru toți musulmanii.

În circumstanțe normale, ar fi fost de neconceput ca o femeie să fie adusă într-o celulă teroristă, alături de bărbați, fiindcă

existau reguli stricte şi obiceiuri tribale care le interziceau bărbaţilor şi femeilor care nu erau rude să se afle în acelaşi loc. Cu toate astea, devenise curând un lucru evident că bărbaţii musulmani erau repede luaţi în vizor în America, în timp ce femeile musulmane erau tratate cu ceva mai multă lejeritate. Aşa că musulmanii începuseră să recruteze un număr din ce în ce mai mare de femei.

Djamila se apropiase de unul dintre bărbaţii cu care se antrenase. Ahmed era iranian, lucru care îi trezise pe loc suspiciuni, fiindcă nu existase niciodată armonie între Iran şi ţara ei. Cu toate astea, Ahemd îi descria o lume în Teheran complet diferită de ceea ce i se spusese în Irak.

– Oamenii vor să fie fericiţi, îi spunea el. Dar nu pot fi fericiţi dacă nu sunt liberi. Poţi să-l iubeşti şi să-l preamăreşti pe Dumnezeu fără ca alţii să-ţi dicteze cum să-ţi trăieşti fiecare secundă a vieţii.

Îi povestise apoi că femeile din Iran aveau voie să conducă, să voteze şi chiar ocupau locuri în parlament. Nu erau obligate să-şi acopere chipul în întregime, doar părul şi trupul, şi uneori chiar se fardau. Îi spusese şi că antenele satelit începuseră să fie aduse ilegal în ţară într-un număr tot mai mare şi că, lucru şi mai uimitor, bărbaţii şi femeile stăteau în maşini şi ascultau muzică la radio. Dacă ştiai unde să te duci şi ce să spui, puteai să ocoleşti regulile şi pe molahi. Puteai avea şansa de a-ţi trăi viaţa, chiar dacă pentru scurt timp, îi mărturisise el. Djamila îl asculta cu mare atenţie, ori de câte ori vorbea.

Îi mai spusese Djamilei şi că numele ei, care însemna „frumoasă" în arabă, i se potrivea foarte bine. Foarte bine, repetase, cu respect şi admiraţie, ferindu-şi privirea de a ei. Acest comentariu o făcuse foarte fericită. Îi deschidea calea pentru un viitor pe care nu şi l-ar fi imaginat posibil. Totuşi, bărbatul vorbea adesea şi despre moartea lui care se apropia, ba chiar îşi nota în jurnal ziua şi ora la care plănuise să moară pentru Dumnezeu. Dar nu i arătase niciodată data pe care o alesese.

Djamila nu știa dacă-și împlinise sau nu această dorință. Nu știa, fiindcă fusese trimis de acolo. Citea adesea ziarele, căutându-i numele sau fotografia care să-i confirme moartea, dar nu le văzuse niciodată. Djamila se întrebă dacă el citea vreodată ziarele, uitându-se după fotografia *ei* sau încercând să afle de moartea *ei*.

Fusese un poet al cărui vis modest era să-și vadă versurile tipărite, ca să le poată citi și alți arabi. Poeziile lui descriau tragedii despre care Djamila știa că se petrecuseră în anii de violență și suferință trăiți în Iran. Unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese fusese:

– Când cineva a pierdut totul în afară de viața lui, nu înseamnă că acea viață este mai valoroasă, înseamnă că *sacrificiul* acelei vieți devine mai puternic. Să mori pentru Dumnezeu! Nu există alt scop mai măreț în viață.

Nu uitase niciodată aceste cuvinte. Îi dădeau putere și dădeau un sens vieții ei.

Coranul spunea că orice bărbat sau femeie care a dus o viață virtuoasă, cu credință în Dumnezeu, ajunge în paradis. Dar Djamila aflase că singurul mod în care unui musulman i se *garanta* intrarea directă în paradis era să moară ca martir într-un război sfânt islamic. Dacă așa era, și Djamila se ruga în fiecare zi să fie adevărat, atunci era dispusă să facă acest sacrificiu. Viața de după trebuia să fie mai bună. Dumnezeu nu putea permite altfel; de asta era sigură.

Uneori, Djamila și-l imagina pe poetul ei alăturându-i-se în paradis, unde puteau trăi împreună în pace eternă. Gândul acesta era unul dintre puținele care-i mai puteau încă aduce un zâmbet pe buze. Da, Djamilei i-ar fi plăcut să-l revadă, chiar foarte mult. În viață sau după moarte, nu avea importanță pentru ea. Nici cea mai mică importanță.

CAPITOLUL 34

Stone se întoarse la căsuța lui și se curăță, își puse niște gheață pe față și se odihni, așteptând ca umflătura să i se retragă. După care folosi celularul împrumutat și-i contactă pe Reuben și Caleb. Stabiliră o întâlnire pentru acea seară. Nu reuși însă să dea de Milton.

După aceea își făcu de lucru prin cimitir și ajută doi vizitatori să găsească drumul până la mormântul pe care îl căutau. Cu mulți ani în urmă, biserica ținuse registre cu oamenii care ajungeau aici, dar acestea se pierduseră. Pe parcursul ultimilor doi ani, Stone luase la rând fiecare piatră de mormânt și document oficial, pentru o recrea o listă corectă. Studiase și istoria cimitirului Mt. Zion și își asumase rolul de ghid intern, relatând povestea grupurilor de oameni în trecere pe acolo.

După ce termină cu vizitatorii și se întoarse la treabă, își simți fața arzându-i. Nu din cauza contuziilor recente, ci mai degrabă de rușine. Fusese o prostie din partea lui să facă asta, mai ales de față cu Adelphia. Încă mai simțea greutatea cuțitului în mâna lui. „Ce prostie!"

Mai târziu, se hotărî să ia metroul până acasă la Milton. Stone voia să afle dacă prietenul lui reușise să ia urma numărului de înmatriculare. În plus, voia să se asigure că Milton era bine. Și oamenii cu care aveau de a face puteau să ia urma unei amprente la fel de repede ca Milton.

Mergea pe stradă, îndreptându-se spre stația de metrou Foggy Bottom, când auzi un claxon în spate. Se întoarse. Era agentul Ford. Conducea un Crown Vic. Trase pe dreapta și coborî fereastra.

– Vrei să te duc undeva cu mașina?

Alex observă numaidecât rănile prietenului său.

– Ce naiba ți s-a întâmplat?

– Am căzut.

– Ești bine?

– Mândria mi-e rănită mai mult decât fața.

Stone urcă în mașină și Alex o luă din loc.

După ce așteptă o perioadă de timp pe care o consideră acceptabilă, Stone spuse în cele din urmă:

– Mă gândeam la conversația noastră de aseară. Cum merge ancheta?

– Merge atât de bine, că am fost trimis înapoi la pază și protecție.

– Agent Ford...

– Știi, Oliver, după atâția ani, cred că poți să-mi spui Alex.

– Sper că n-ai avut probleme pentru că mi-ai ascultat sfatul, Alex.

– Sunt băiat mare. Și, întâmplător, ai avut dreptate. Doar că n-am avut toate informațiile și acum plătesc prețul.

– Ce informații?

– Mă tem că nu pot să-ți spun. Încotro te duci, apropo?

Stone îi spuse.

Vizitez niște prieteni, adăugă el.

Sper că sunt niște prieteni sus-puși. Dintr-ăștia nu ai niciodată îndeajuns.

Mă tem că nu am *nici unul* dintr-ăștia.

Nici eu nu am. Dar, la dracu', se pare că boboaca mea de parteneră – și folosesc termenul de „parteneră" cu foarte mari rezerve – se pare că are mai mulți prieteni de genul ăsta. Ba chiar astăzi mi-a spus că nașul ei este nimeni altul decât Carter Gray.

Stone se uită la el.

– Cine e partenera ta?

– Jackie Simpson.

Stone înțepeni.

– Fiica lui Roger Simpson?

– De unde-ai știut?

– Ai spus că are prieteni în poziții înalte și cine poate fi mai sus decât Roger Simpson? A lucrat la CIA, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

– Nu știam asta, dar presupun că așa se explică interesul lui pentru serviciile de informații.

Stone se uita pe fereastră.

– Câți ani are femeia?

– Cine, Jackie? Vreo treizeci și cinci.

– Și e la început de carieră în Serviciul Secret?

– A fost polițistă în Alabama înainte să se transfere la noi.

– Cum e?

– Păi, în clipa de față, e în topul listei mele de oameni de rahat. Pur și simplu m-a dat în gât azi-dimineață.

– Voiam să te întreb cum *arată?*

– De ce vrei să știi?

– Din curiozitate, spuse Stone.

– E micuță, cu părul negru, ochi albaștri și cu un accent foarte tărăgănat atunci când e nervoasă. Nu cedează niciodată și-ți spune totul verde-n față. Nu poți s-o ții în frâu.

– Înțeleg. E frumoasă?

– De ce? Te gândești să-i dai o întâlnire? zise Alex, rânjind.

– Bătrânii sunt întotdeauna curioși când vine vorba de femei tinere, răspunse Stone zâmbind.

Ford ridică din umeri.

– E drăguță, dacă reușești să treci peste atitudine.

„Treizeci și cinci de ani, își spuse Stone. Păr negru, ochi albaștri și mult tupeu."

– L-ai întâlnit vreodată pe Carter Gray? întrebă Stone.

– L-am cunoscut azi, spuse Alex.

– Şi ce zici?

– E un bărbat de-a dreptul impresionant.

– Şi de-aia ai avut probleme? Fiindcă ai dat peste Gray?

– Să spunem doar c-am fost foarte deştept şi i-am lăsat pe cei doi agenţi de la NIC să facă expertiza grafologică a biletului de adio pe care l-am găsit asupra victimei. Credeam că o să-mi ofere un pretext ca să mă duc şi să-mi bag nasul pe-acolo. În loc de asta, mi-am luat-o fix în freză. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Stone nu mai auzise ultima parte. Se gândea doar că Alex spusese că le dăduse celor de la NIC biletul de adio. „Erau oare amprentele lui Milton pe el?"

– Şi te-au ajutat cu ceva agenţii de la NIC?

– Nu în mod deosebit. Ştii ceva? Nu sufăr spionii! Pe cuvântul meu! Puţin îmi pasă dacă sunt de la Centrul Naţional de Informaţii, de la CIA sau de la DIA. Nu ţi-ar spune adevărul nici dacă viaţa mamelor lor ar depinde de asta.

– Nu, nu ţi-ar spune, şopti aproape neauzit Stone.

Cam la jumătatea distanţei până la destinaţia lui, Stone îl rugă pe Alex să-l lase să coboare.

– Pot să te duc până unde trebuie să ajungi, Oliver, spuse Alex. Directorul mi-a dat restul zilei liber, ca să meditez asupra păcatelor mele.

– Simt nevoia să merg pe jos.

– Să ştii că ar trebui să te duci la doctor, cu vânătaia aia.

– O să mă duc.

În clipa în care maşina lui Alex se îndepărtă, Stone scoase mobilul şi îl sună pe Milton. Pe deoparte, îl neliniştea să afle că agentului de la Serviciul Secret i se luase cazul, dar cel puţin ştia că nu va mai fi în pericol. Stone nu putea spune însă acelaşi lucru despre el şi prietenii lui.

Vocea lui Milton îi întrerupse gândurile.

Alo?

Milton, unde eşti?

– Acasă la Chastity.

– De cât timp ești acolo?

– De azi-dimineață. De ce?

– Când ai plecat de acasă, ai observat pe cineva?

– Nu.

– Nu te întoarce acasă. Vreau să ne întâlnim în altă parte. Stone se gândi repede. La Union Station. Poți să ajungi acolo cam într-o jumătate de oră?

– Cred că da.

– O să te-aștept lângă librărie. Ai reușit să afli ceva despre numărul de înmatriculare?

– N-a fost nici o problemă. Am numele și adresa. Este...

– Spune-mi când ne vedem. Și, Milton, vreau să mă asculți cu foarte mare atenție. Trebuie să te asiguri că nu te urmărește nimeni.

– Ce ai aflat? întrebă Milton nervos.

– O să-ți spun când ne vedem. Oh, și încă ceva. Vezi, te rog, ce poți să afli despre Jackie Simpson, fiica senatorului Simpson. Este agent al Serviciului Secret.

Stone închise, apoi îi sună pe Reuben și pe Caleb. După care se îndreptă spre cea mai apropiată stație de metrou și, câteva minute mai târziu, stătea la intrarea librăriei B. Dalton, care ocupa o mare parte din masiva piață Union Station. În timp ce răsfoia câteva cărți, Stone arunca întruna priviri către ieșirea metroului, de unde presupunea că trebuia să apară Milton.

Când acesta apăru dintr-o altă direcție, Stone îl privi întrebător.

– M-a adus Chastity cu mașina, explică Milton. Ce-ai pățit la față?

– N-are importanță. Chastity e aici?

– Nu, i-am spus să se întoarcă acasă.

– Milton, ești absolut sigur că nu ai fost urmărit?

– Imposibil, la modul cum conduce Chastity!

Stone îl conduse la o patiserie, vizavi de librărie. Cumpărară cafele și se așezară la o masă retrasă, dintr-un colț.

Milton își scoase mobilul și apăsă un buton.

– Pe cine suni? întrebă Stone.

– Pe nimeni. Telefonul meu are funcție de înregistrare. Tocmai mi-am amintit că trebuie să o sun pe Chastity mai târziu, în legătură cu ceva, și îmi înregistrez un memento. Și telefonul pe care ți l-am dat poate să facă asta. Și are și cameră foto.

Milton înregistră mesajul, apoi lăsă telefonul deoparte.

– Cum îl cheamă? întrebă Stone.

– Tyler Reinke. Locuiește lângă Purcellville. Am și adresa.

– Cunosc zona. Ai aflat unde lucrează?

– Am căutat în toate bazele de date pe care pot să le accesez și, crede-mă, pot să accesez destul de multe. Dar nu am găsit nimic despre el.

– Asta ar putea însemna că într-adevăr lucrează la NIC. Cred că acolo nici măcar *tu* nu poți să intri.

– Se poate.

– Ai găsit ceva despre Jackie Simpson?

– Destul de multe. Ți-am printat totul.

Îi întinse lui Stone un dosar.

Oliver îl deschise și privi fotografia scoasă la imprimantă a femeii. Alex avusese dreptate, își zise Stone. Atitudinea înțepată i se putea ghici din trăsături. Era notată și adresa. Jackie Simpson locuia aproape de WFO. Stone se întrebă dacă mergea pe jos la birou. Închise dosarul, îl bagă în rucsac și-i spuse lui Milton că el avea biletul lui Johnson pe care era posibil să fi existat amprentele lui.

Milton oftă lung.

Știam eu că n-ar fi trebuit să ating hârtia aia!

Crezi că mai ești în baza de date a NIH?

Probabil că da. Și m-a luat în vizor și Serviciul Secret când i-am trimis scrisoarea aia imbecilă lui Ronald Reagan. Eram atât

de supărat din cauza reducerilor lui de buget la sectorul de sănătate mintală...

Stone se aplecă în față.

– Voiam să ne întâlnim diseară, la apartamentul lui Caleb, ca să discutăm situația, dar acum nu știu dacă mai e indicat.

– Atunci, unde să ne întâlnim?

Chiar atunci, telefonul lui Stone sună. Era Reuben și era foarte agitat.

– M-am întâlnit cu un vechi prieten la o bere, zise el. Am luptat împreună în Vietnam și am intrat în același timp la DIA. Am auzit că tocmai s-a pensionat și mi-am zis să ies la un pahar cu el, să văd dacă i s-a mai descleștat gura. Ei bine, mi-a spus că NIC a călcat pe bătături toate agențiile cerându-le să-i predea dosarele despre teroriști. Au luat chiar și dosarele de la CIA. Gray și-a dat seama că, dacă poate controla fluxul de informații, poate controla totul.

– Carevasăzică, acum toate agențiile trebuie să apeleze la NIC pentru acest gen de informații?

– Da. Și în felul ăsta NIC știe exact la ce anume lucrează fiecare.

– Dar, oricum, NIC are drept de supraveghere prin lege, Reuben.

– La dracu'! Cui îi pasă ce zice legea? Chiar crezi că CIA o să spună vreodată tot adevărul despre ceea ce face, Oliver?

– Nu, recunoscu Stone. Să spună adevărul ar însemna de multe ori să-și bată singuri cuie-n talpă. Nu s-a întâmplat niciodată. Spionii mint întotdeauna.

– Întâlnirea de diseară rămâne la Caleb? întrebă Reuben.

– Nu sunt sigur că este...

Vocea lui Stone se pierdu.

– Caleb? zise el încet.

– Oliver? spuse Reuben. Mai ești acolo?

– Oliver? Ești bine? întrebă Milton îngrijorat.

Stone vorbi repede.

- Reuben, unde eşti?

- În cocioaba dezgustătoare pe care o numesc „palatul" meu. De ce?

- Poţi să mă iei de la Union Station şi să mă duci la depozitul meu?

- Sigur, dar nu mi-ai răspuns. Ne mai vedem la Caleb?

- Nu, cred că mai bine... Stone privi în jur. Ne vedem aici, la Union Station.

- Union Station, repetă Reuben. Nu-i un loc tocmai retras, Oliver.

- N-am spus că ţinem şi întrunirea aici.

- Nu prea pricep ce vrei să spui, mârâi Reuben.

- Îţi explic mai târziu. Tu vino aici cât poţi de repede. Te aştept în faţă.

Stone închise mobilul şi se uită la Milton.

- De ce te duci la depozit? întrebă acesta.

- Îmi trebuie ceva de acolo. Ceva ce ar putea să facă în sfârşit puţină lumină în toată povestea asta.

CAPITOLUL 35

– Nu pare să fie nimeni acasă, spuse Tyler Reinke, privind din mașină intrarea casei lui Milton.

Se uită la un dosar despre Milton Farb pe care-l adusese cu el.

– Ce-i drept, îți compromiți cariera când amenințăsă-i otrăvești jeleurile președintelui Reagan, adăugă Reinke amuzat. Poate că de-asta nu s-a dus la poliție. Știa că are dosar.

– Ce vreau eu să știu, zise Peters, este ce făcea pe Roosevelt Island în toiul nopții.

– Propun să mai așteptăm nițel, apoi să mergem în cercetare. Dacă se ascunde, poate găsim ceva prin casă care să ne dea un indiciu unde se află.

– Între timp, cred c-ar mai trebui să facem o excursie în Georgetown. Poate că cineva a văzut totuși ceva în noaptea aia, spuse Peters.

– Și n-ar strica să ne mai uităm o dată și la barcă, dacă tot suntem acolo, adăugă Reinke.

Captain Jack își potrivi pălăria și mângâie cu un deget trandafirul galben de la rever în timp ce inspecta interiorul noii sale achiziții. Era un garaj mare, cu trei zone de lucru spațioase. Totuși, locul era acum gol, cu excepția unui singur vehicul care se bucura de întreaga atenție a „mecanicilor" lui. Ahmed,

iranianul, își șterse fruntea ieșind din trapa săpată în dușumeaua atelierului.

– Cum merge? întrebă Captain Jack.

– Ne încadrăm în timp. Ai vorbit cu femeia?

– Piesa e la locul ei și așteaptă, spuse Captain Jack. Și să nu mă mai întrebi încă o dată, Ahmed, adăugă el, aruncându-i bărbatului o privire piezișă.

Iranianul dădu scurt din cap și coborî la loc. Curând, huruitul motorului umplu hala și Captain Jack păși afară, în lumina soarelui.

Ahmed mai așteptă câteva clipe, apoi ieși din trapă, se duse la masa de lucru și scoase un cuțit cu lamă lungă de sub o cârpă uleioasă pe care îl ascunsese printre niște unelte. Așeză cuțitul sub un covoraș din spatele vehiculului, apoi puse covorașul la loc.

Afară, Captain Jack se urcă în Audi-ul lui și se duse la apartamentul din fața spitalului Mercy. Îi deschise unul dintre afgani.

– Armele sunt aici? întrebă Captain Jack.

– Le-am adus una câte una în pungi de supermarket, așa cum ne-ai spus.

– Arată-mi!

Bărbatul îl conduse lângă un televizor cu ecran mare, dintr-un colț al încăperii. Împreună, dădură televizorul la o parte și afganul folosi apoi o șurubelniță ca să desprindă mocheta, scoțând la iveală o ascunzătoare în podea. Cimentul fusese tăiat și înlocuit cu o placă de furnir. Sub placa de furnir, Captain Jack văzu că niște bucăți scurte de frânghie fuseseră prinse de îmbinările podelei, la intervale de zece centimetri. Deasupra funiilor, sprijinite pe ele, erau două puști cu lunetă gata asamblate, cu capacitate de lovire a țintei la mare distanță.

Am auzit de M-50-uri, dar n-am folosit niciodată o astfel de armă, spuse Captain Jack.

– Au dispozitiv de ochire digital, aşa că nu au reflexie vizibilă. Folosesc cartuşe de douăzeci şi unu de milimetri cu senzori de mediu încorporaţi şi detectori multitermici.

Afganul îngenunche şi arătă spre o parte a puştii.

– Are încorporat şi un sistem de neutralizare a recului, care anulează convulsia muşchilor.

– N-am avut niciodată nevoie de aşa ceva ca să fac o treabă, spuse nonşalant Captain Jack.

– În plus, beneficiază de tehnologie *camoflex,* ceea ce înseamnă că îşi schimbă culoarea ca să se confunde cu mediul înconjurător la simpla atingere a acestui buton. Magazia este o capodoperă nanotehnologică şi poate face o reîncărcare în mai puţin de 0,00001 minute. Cam mult pentru treaba asta, dar şi ce dacă? Mai avem şi două MP-5-uri cu o cadenţă de aproximativ două mii de focuri pe minut.

La începutul carierei, Captain Jack făcuse impardonabila greşeală de a introduce în calcul presiunea barometrică – numărul dat de obicei la prognoza meteo – *înainte* de a face ajustarea pentru altitudine. Totuşi, trăgătorii au nevoie de presiunea barometrică exactă, corespunzătoare altitudinii. Fusese o greşeală uriaşă, fiindcă aerul rece este mai dens decât cel cald şi viteza sunetului este şi ea mai mică în aer rece, un element critic atunci când ai de a face cu muniţie supersonică. Din cauza acestei greşeli, glonţul rănise doar, în loc să ucidă, un rezultat inacceptabil atunci când încerci să asasinezi un şef de stat.

– Unde aţi ascuns muniţia? întrebă Captain Jack.

Afganul se duse în spatele televizorul cu ecran lat şi-i deşurubă panoul din spate. Frumos aranjate înăuntru, erau zeci de cutii cu muniţie pentru MP-5 şi M-50.

– După cum vezi, nu prea ne uităm la televizor, spuse afganul, deşi comentariul era de prisos.

– Dar *celelalte* două puști pe care o să le folosiți și muniția lor? Astea sunt cele mai importante.

– Se află sub celelalte scânduri din dușumea. Sunt gata pregătite. Ne-am antrenat mai bine de cincizeci de ore cu ele. Nu te teme, n-o să ratăm.

– Vremea se anunță frumoasă pentru ziua jocului, dar e destul de instabilă prin părțile astea.

Afganul ridică din umeri.

– Nu e chiar așa de greu să tragi de la distanța asta. Am atins cu ușurință ținte la o distanță de trei ori mai mare, pe timp de ploaie și în vreme ce adversarii trăgeau la rândul lor.

Captain Jack știa că nu era o simplă bravadă din partea barbatului; îndemânarea lui de trăgător era motivul pentru care se afla acolo.

– Dar n-ai mai lucrat niciodată *chiar* în felul ăsta, zise el. Raza și traiectoria sunt puțin diferite.

– Crede-mă, știu asta foarte bine.

Captain Jack intră în baie și-și privi chipul deghizat în oglindă. Își scoase pălăria și-și examină părul des, grizonant și mustața și barba scurtă de aceeași culoare. Își scoase ochelarii fumurii și din oglindă îl priviră o pereche de ochi albaștri. O cicatrice mică îi apăruse într-o parte a nasului, care era acum lung și gros. În realitate, barba și părul erau false. Captain Jack era de fapt chel și complet bărbierit, cu ochi căprui și fără nici o cicatrice, iar nasul, deși lung, era subțire.

Își puse la loc pălăria și ochelarii. Dispăruse de multe ori în viața lui, uneori chiar în timp ce se afla în serviciul altora, inclusiv al guvernului Statelor Unite. Altădată fusese pe cont propriu, vânzându-și talentul de trăgător și nervii de oțel celui care oferea mai mult. Dar, după cum îi spusese și lui Hemingway, de data asta avea să dispară pentru totdeauna.

Ieşi din oraş, ducându-se la locul unde avea să aibă loc ceremonia, la doar zece minute distanţă de centru. Şi totuşi, multe se puteau întâmpla în zece minute.

Captain Jack nu se opri la locul amenajat, ci trecu încet pe lângă el, cercetând cu privirea diverse repere pe care demult şi le întipărise în memorie. Locul destinat ceremoniei era înconjurat de un grilaj alb, cu o deschidere doar cât să permită accesul unei maşini şi cu numeroase puncte de acces pentru pietoni. Două coloane de cărămidă înalte de câte doi metri încadrau intrarea pentru maşină, iar coloana oficială avea să fie nevoită să treacă printre ele la intrare şi la ieşire. Spaţiul era însă cam îngust pentru Fiară.

Captain Jack cercetă din priviri linia de copaci care împrejmuia perimetrul, încercând să intuiască locurile unde aveau să stea ascunşi agenţii de pază americani. Câţi aveau să fie oare? Zece? Douăzeci? Era greu de spus în ultima vreme, chiar şi când aveai cel mai bun acces la informaţii. Americanii aveau să poarte costume de camuflaj, contopindu-se atât de bine cu peisajul înconjurător încât ai fi putut călca pe ei, înainte să-ţi dai seama că sunt acolo. Da, oamenii lui aveau să moară cu siguranţă în această misiune sfântă. Cel puţin o să fie o moarte rapidă şi nedureroasă. Astfel de gloanţe trase de la distanţă mare, mai ales în cap, te omoară mai repede decât poate creierul să reacţioneze. Moartea fedainului însă nu avea să fie nici pe departe atât de blândă.

Captain Jack îşi imagină coloana oficială intrând în perimetru şi pe preşedinte ieşind din Fiară. Va face cu mâna, va strânge mâinile alegătorilor, îi va bate pe alţii pe umăr, se va îmbrăţişa cu nişte persoane oficiale apoi va fi escortat către tribuna apărată de geamuri antiglonţ şi antibombă în acordurile marşului *Hail to the Chief* interpretat de fanfară.

Motivul interpretării acestui cântec ori de câte ori un președinte al Americii sosea într-o adunare se datora soției președintelui James Polk, care era furioasă că soțul ei, foarte mic de statură și lipsit de prestanță, era adesea cu desăvârșire ignorat în clipa în care își făcea intrarea. Așa că Sarah Polk ordonase ca marșul să fie cântat ori de câte ori soțul ei intra într-o încăpere. De atunci, toți președinții urmaseră exemplul impetuoasei femei.

Cu toate astea, originea cântecului era chiar și mai amuzantă, cel puțin după părerea lui Captain Jack. Construit în jurul poemului epic al lui Walter Scott, *Domnița Lacului*[1], descria sfârșitul unei căpetenii scoțiene, trădate și apoi ucise de dușmanul său de moarte, regele Iacob al V-lea. În mod ironic, cântecul care vestea sosirea președintelui Statelor Unite relata, de fapt, asasinarea unui șef de stat. În ultima parte a Cântului Cinci, poemul ridica o întrebare asupra căreia, după părerea lui Captain Jack, toți politicienii ar fi trebuit să reflecteze profund: „Oh, cine și-ar dori să fie-al vostru rege?"

– Eu nu, murmură el pentru sine. Eu nu.

Fostul membru al Gărzii Naționale se așeză pe scaun și-și privi mâna cea nouă, în vreme ce cei doi bărbați îl supravegheau cu atenție.

– Acum că am adăugat compartimentul, să începem să exersăm mișcările.

Americanul își mișcă mâna și încheietura așa cum i se arătase, dar nu se întâmplă nimic.

– Trebuie să exersezi. Curând, o să fii expert.

Două ore mai târziu, făcuseră progrese considerabile. Cei trei bărbați luară o pauză, se așezară și începură să vorbească.

Și zici că ești șofer de camion? întrebă chimistul.

---

[1] *The Lady of the Lake*

Fostul soldat dădu din cap, ridicându-și cârligul și mâna falsă.

– Nu-i o meserie pe care s-o pot face cu protezele astea, fiindcă trebuie să ajut și la descărcarea mărfii.

– Cât timp ai stat în Irak înainte de accident?

– Optsprezece luni. Mai aveam doar patru luni de serviciu, cel puțin așa credeam. Apoi am primit ordin că misiunea ni se mai prelungește cu încă douăzeci și două de luni. Patru ani! Înainte să se-ntâmple toate astea, eram căsătorit, aveam o soție și copii, și o viață bună în Detroit. Apoi, dintr-odată, m-am trezit că strâng bani să-mi cumpăr vestă antiglonț și GPS, fiindcă Unchiul Sam nu mai avea caşcaval. După care o mină lângă Mosul mi-a sfârtecat ambele mâini și o bucată din piept. Patru luni am zăcut în spitalul Walter Reed. Când m-am întors acasă, am aflat că nevastă-mea îmi intentase divorț. Slujba nu mai era demult... și m-am trezit practic în stradă. Făcu o pauză și clătină din cap: Mi-am făcut porția în Golful Persic și am încasat toate surprizele pe care ni le trimitea Saddam. După ce am fost lăsat la vatră, m-am înscris în Garda Națională ca să am un ban acolo până-mi găseam ceva mai ca lumea de lucru. Am stat o vreme la Gardă, până mi-am luat permisul și am început să conduc camioane. Apoi, după o grămadă de ani, armata mi-a bătut la ușă și mi-a spus că demisia mea din Garda Națională n-a fost niciodată înregistrată „oficial". Le-am spus, nu foarte politicos, să se ducă dracului. Dar, ce să vă spun, m-au luat practic cu forța, în timp ce țipam și mă zbăteam. Apoi, un an și jumătate mai târziu, bum! Adio mâini, adio viață. Propria țară mi-a făcut asta.

– Acum e rândul tău să le-o plătești, spuse inginerul.

– Da, așa este, spuse încântat fostul membru al Gărzii Naționale, îndoindu-și mâna.

*

Adnan al-Rimi se plimba pe coridoarele spitalului Mercy, înregistrând metodic, cu privirea-i neobosită, toate detaliile din jur. Un minut mai târziu, se întoarse la intrarea principală a spitalului, chiar în clipa în care o pacientă în vârstă era adusă pe o targă, cu o perfuzie înfiptă în braţ.

Adnan păşi afară şi trase în piept aerul cald. În partea stângă a scărilor de la intrarea spitalului era o rampă pentru tărgi şi pentru cărucioarele cu rotile. Al-Rimi coborî treptele până pe trotuarul din faţa spitalului. Erau paisprezece trepte. Se întoarse şi le urcă la loc, numărând în gând secundele. Şapte secunde la pas normal, poate jumătate de timp dacă cineva le-ar fi urcat în fugă.

Intră din nou în spital, atingându-şi cu braţul arma pe care o purta într-o parte. Era un revolver .38, o porcărie americană, din punctul lui de vedere. Fusese singura armă pe care i-o putuse oferi compania de pază. Nu avea nici o importanţă, ştia prea bine, cu toate că armele erau o parte esenţială din viaţa lui Adnan. Avusese nevoie de ele de când ţinea minte, doar pentru a putea supravieţui.

Se duse până la oficiul asistentelor şi se opri pe exact a patra dală, numărând chiar din mijlocul încăperii. Apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse la intrarea principală. Oricine l-ar fi privit ar fi presupus, în mod firesc, că-şi făcea pur şi simplu rondul. Îşi număra paşii în gând, salutând în acelaşi timp din cap două asistente care trecură pe lângă el. Lângă intrarea principală făcu dreapta, îşi număra paşii şi pe acest coridor, se întoarse, deschise uşa care dădea spre scara de ieşire, coborî două etaje continuând să numere, apoi se trezi în coridorul de la subsol, în aripa de vest a spitalului. Acest coridor se unea cu un altul care ducea spre nord, apoi se deschidea într-o curte din spatele clădirii. O alee de beton ducea până în şoseaua principală din spatele spitalului. Din cauza proastei canalizări, zona era deseori inundată, chiar şi după

o ploaie moderată, un motiv în plus pentru care toată lumea prefera să intre prin față.

În timp ce stătea acolo, Adnan își repetă de mai multe ori în minte o anume manevră. După ce termină, se duse la o ușă dublă, o descuie, pătrunse înăuntru și o închise la loc în urma lui. Se afla acum în camera unde se afla centrala electrică a spitalului, dar și generatorul de rezervă. Firma de pază și protecție îi dăduse informațiile de bază despre această încăpere, în caz că ar fi apărut vreo urgență. Își suplimentase puținele informații citind manuale întregi despre fiecare piesă de echipament din încăpere. Dar numai una îl interesa cu adevărat. Era lângă un perete, vizavi de generator. Deschise cutia cu o altă cheie și studie atent comenzile dinăuntru. Nu era o treabă prea grea, concluzionă el.

Încuie încăperea și se întoarse în spital ca să-și continue rondul. Trebuia să facă asta în fiecare zi, până avea să sosească ziua *aceea*.

Puțin mai târziu, tura lui Adnan se sfârși. Bărbatul își schimbă uniforma în vestiarul spitalului și plecă pe bicicletă până la apartamentul lui, aflat la aproximativ trei kilometri distanță. Își pregăti o masă alcătuită din lipie, curmale, ful[1], măsline și o bucată de cărne *halal* pe care o găti pe aragazul din micuța lui bucătărie.

Familia lui Adnan crescuse animale și cultivase curmale în Arabia Saudită, ceea ce nu era puțin lucru pentru o țară cu doar unu la sută teren agricol, dar întâmpinaseră mari greutăți. După moartea tatălui său, familia al-Rimi se refugiase în Irak, unde cultivase grâu și crescuse capre. Adnan, fiul cel mai mare, devenise patriarhul familiei. Se făcuse măcelar, tăind carnea în conformitate cu regulile islamice, ca să fie *halal*, iar banii pe care îi câștigase din această activitate fuseseră extrem de bine-veniți.

---

[1] O varietate de fasole, originară din Orient (n.tr.)

Adnan stătea în apartamentul lui, privind pe fereastră cu o cană de ceai în mână, gândindu-se la vremurile de demult. Capre, oi, găini și vite... atâtea animale care-și pierduseră viața sub lama ascuțită a cuțitului său. Trebuia să le reteze gâturile în timp ce rostea numele lui Dumnezeu. Adnan nu atingea niciodată coloana vertebrală când sacrifica animalul, din două motive: era mai puțin dureros pentru animal și nu oprea mișcările convulsive care ajutau la scurgerea sângelui din carne, așa cum cerea legea islamică. Aceeași lege spunea că nici un animal nu putea fi martor la moartea altuia și animalele trebuiau să fie bine hrănite și odihnite. Era ceva cu totul și cu totul diferit de metodele crude și barbare folosite în măcelăriile americane. Da, americanii se pricepeau de minune să ucidă cât mai mult și cât mai repede, își spuse Adnan.

În timp ce-și sorbea ceaiul, Adnan se lăsă din nou în voia amintirilor. Luptase în războiul de zece ani dintre Iran și Irak, în care musulmanii se omorâseră între ei cu miile, într-unele dintre cele mai cumplite lupte corp la corp pe care le văzuse vreodată istoria. După ce acest conflict se sfârșise, viața lui Adnan revenise la normal. Se căsătorise, își întemeiase o familie și făcuse tot ce-i stătuse în putință să nu-i dea megalomanului Saddam Hussein și oamenilor lui nici un motiv să-i facă vreun rău, lui sau familiei sale.

Apoi avusese loc atentatul de la 11 septembrie, Afghanistanul fusese implicat și guvernul taliban căzuse la scurt timp după aceea. Pe Adnan nu-l interesa personal nimic din toate acestea. America fusese atacată și ripostase. Ca majoritatea irakienilor, Adnan nu simpatiza regimul taliban. Viața continua în Irak. Și, chiar și după instaurarea embargoului internațional asupra țării lui, Adnan tot era în stare să-și asigure un trai modest. Apoi, Statele Unite declaraseră război Irakului. Ca toți conaționalii lui, Adnan așteptase cu groază să înceapă să cadă

bombele și rachetele. Își trimisese familia departe, într-un loc sigur, dar el rămăsese să lupte, fiindcă era țara lui adoptivă și urma să fie atacată de o altă națiune.

Când sosiseră avioanele americane, Adnan privise uluit de groază cum Bagdadul se transformase într-o uriașă minge de foc. Americanii le numiseră victime colaterale, dar, pentru Adnan, erau bărbați, femei și copii spulberați de bombe în propriile case. Sosiseră apoi tancurile și trupele americane. Iar finalul fusese evident pentru Adnan, încă din prima clipă. Americanii erau mult prea puternici. Cu armele lor îi puteau ucide de la mii de kilometri distanță. Tot ce-și dorise vreodată Adnan fusese să lupte cu arma lui, cu pistolul și cu mâinile goale. Și auzise că americanii aveau arme care puteau să plece din Statele Unite și să șteargă Orientul Mijlociu de pe fața pământului câteva clipe mai târziu. Lucrul ăsta îl înspăimânta. Cum să poți învinge un asemenea demon?

Totuși, după ce Hussein fusese dat jos de la putere, Adnan sperase. Dar speranța i se transformase curând în disperare, după ce se instauraseră violența și moartea, iar societatea civilă practic dispăruse. Iar când prezența americanilor se transformase de fapt în ocupație, Adnan simți că datoria lui devenise extrem de clară. Luptase împotriva lor, omorând în luptă și mulți dintre ai lui, lucru care îl dezgusta, dar pentru care reușea să găsească justificări. Ucisese iranieni în timpul războiului dintre cele două țări. Ucisese arabi și americani în Irak. Măcelărise animale folosindu-și cuțitul. Adnan avea impresia că în întreaga viață nu făcuse altceva decât să ia viețile altora.

Iar acum, propria viață era singura care mai rămăsese. Soția și copiii lui erau morți. Părinții, frații și surorile se stinseseră și ei. Adnan era singurul care mai rămăsese aici, pe pământ, în vreme ce familia lui era acum în paradis.

Şi iată-l în Statele Unite, în patria duşmanului. Avea să fie ultima lui faptă de glorie, episodul final dintr-o viaţă petrecută atacând şi ferindu-se de atacuri. Adnan era obosit: trăise optzeci de ani în doar jumătate de timp. Trupul şi mintea lui nu mai puteau îndura.

Îşi termină ceaiul, dar continuă să privească pe fereastră la un grup de copii care alergau pe terenul de joacă al unui complex de apartamente. Copii albi, şi negri, şi cafenii jucându-se împreună. La vârsta lor, diferenţele de culoare şi cultură nu aveau nici o importanţă. Din păcate, Adnan ştia că asta avea să se schimbe odată ce deveneau adulţi. Întotdeauna se schimba.

CAPITOLUL 36

– Aţi vrut să mă vedeţi, domnule? întrebă Tom Hemingway intrând în biroul lui Carter Gray.

Se zvonea că acesta era singurul loc din NIC care nu se afla sub permanentă supraveghere electronică.

Gray era aşezat la biroul lui. Îi făcu semn lui Hemingway să intre.

– Închide uşa, Tom.

Timp de jumătate de oră, cei doi discutară despre diverse evenimente geopolitice care se apropiau, despre situaţia câtorva crize mondiale şi despre părerea lui Hemingway în legătură cu o serie de operaţiuni strict secrete în desfăşurare în acel moment în Orientul Mijlociu şi Îndepărtat. Apoi, conversaţia se îndreptă spre alte aspecte.

– Agenţii de la Serviciul Secret care au fost azi aici? întrebă Gray.

– Am cooperat cu ei în totalitate, cel puţin în termenii acceptaţi de NIC pentru „cooperare totală". Sper că am făcut bine că v-am scos din povestea aia.

– Da, ai făcut bine. Agenţii cu care s-au întâlnit iniţial şi cu care am discutat?

– Warren Peters şi Tyler Reinke. Amândoi sunt băieţi buni. Au fost desemnaţi să reprezinte interesele NIC în timpul

investigației. Cred că au analizat niște dovezi găsite la locul faptei ca să-i ajute pe agenții de la Serviciul Secret.

– Am discutat cu președintele despre Ford și Simpson. Nu cred c-o să se întoarcă.

– Am înțeles că Simpson este fina dumneavoastră?

– Da. Jackie este singurul copil al lui Roger Simpson. Am fost onorat când m-a rugat să fiu nașul ei, deși nu sunt sigur că m-am achitat de sarcina asta așa cum ar fi trebuit.

– Se pare că s-a descurcat bine.

– O iubesc ca pe o fiică. Gray păru puțin jenat de aceste cuvinte și se grăbi să-și dreagă vocea și să schimbe subiectul: Am solicitat un audit intern în legătură cu moartea lui Patrick Johnson. Va fi implicat și FBI-ul.

Hemingway dădu din cap.

– Cred că e o mișcare bună. Nu cred că va conduce la nici un rezultat, dar trebuie să luăm măsurile care se cuvin.

Gray îl privi printre pleoape.

– Și de ce crezi că nu va conduce la nici un rezultat, Tom?

– O casă și mașini pe care nu și le permitea? Droguri găsite la el în mansardă? Pare destul de evident. Și n-ar fi prima dată când se întâmplă.

– Este prima dată când s-ar întâmpla *aici*, spuse Gray. L-ai cunoscut bine pe Johnson?

– Pe cât de bine îi cunosc pe oricare dintre supervizorii de date. Tot ce pot spune cu siguranță este că făcea o treabă excelentă.

– Cum ți s-a părut?

Hemingway se gândi înainte să răspundă.

– Din contactul limitat pe care l-am avut cu el, mi-a lăsat impresia unui om care-și dorea mai mult decât putea obține.

– Profundă observație despre un om pe care susții că nu-l cunoșteai prea bine.

– Afirmația asta este valabilă pentru cel puțin jumătate dintre oamenii de aici. Ca să v-o spun pe șleau, toți își doresc să ajungă

în poziția dumneavoastră. Dar nu vor reuși niciodată și lucrul ăsta îi enervează.

Gray se lăsă pe spătarul scaunului.

– Am analizat bine dosarul lui Johnson. Nu există nimic acolo care să indice că ar fi trecut de partea cealaltă. Ești de acord?

Hemingway dădu din cap.

– Pe de altă parte, același lucru poate fi spus despre aproape toți oamenii care s-au întors împotriva acestei țări. Este o chestiune mai degrabă psihologică și mai puțin legată de conturile bancare.

– Mai sunt și alte persoane aici, care l-au cunoscut pe Johnson mai bine decât mine.

– Am discutat cu ele, spuse Gray. Am vorbit și cu logodnica lui. Susține că nu există pic de adevăr în povestea cu drogurile.

– Nu e de mirare că-i ia apărarea.

– Tom, din câte-mi amintesc, centralizarea bazelor de date ale serviciilor de informații a fost finalizată acum patru luni. Așa este?

– Da, cu mențiunea că abia recent am terminat integrarea dosarelor de la Administrația Securității Transporturilor, TSA, din birourile lor de cercetare, coordonare și operare. Întârzierea a fost cauzată, printre altele, de o serie de obstacole legislative la Securitatea Internă.

– Mai există hibe semnificative în sistem?

– Nu. Și, după cum sunt sigur că vă amintiți, baza de date a celor de la TSA a fost destul de consistentă. Conținea, printre altele, programele pentru siguranța zborurilor, înregistrarea călătorilor și US VISIT[1]. Mai ales programul US VISIT ne-a dat multe bătăi de cap, deoarece conținea informații detaliate despre viața

[1] Programul biometric de identificare la intrarea și ieșirea din SUA (n.tr.)

persoanelor, amprente digitale și fotografii ale călătorilor străini. Băieții de la ACLU au avut cu ce să se distreze. Au susținut în gura mare violarea intimității în fața oricărui tribunal dispus să-i asculte. Dar locul programului este aici, și l-am obținut, în cele din urmă. Înainte, datele erau împrăștiate în mai bine de zece departamente, fără a exista posibilitatea de integrare. Nu v-ar veni să credeți de câte ori am găsit aceeași informație repetată în diverse locuri. Ca urmare, cea mai mare parte nu putea fi utilizată.

– Ce-i drept, astfel de situații au fost printre principalele cauze ale tragediei de la 11 septembrie, spuse Gray.

– Că veni vorba, înțeleg că președintele v-a rugat să-l însoțiți mâine la evenimentul comemorativ din New York.

– Bârfa de birou... e mai bună decât orice mecanism de spionaj inventat vreodată! Da, m-a rugat, și da, l-am refuzat. Ca întotdeauna, prefer să țin o ceremonie extrem de privată în memoria celor care și-au pierdut viața în acea zi.

– Am mai auzit și că vă duceți la Brennan, în Pennsylvania.

Gray dădu din cap, deschise sertarul biroului și scoase o carte.

– Cât de bine cunoști Biblia, Tom?

Hemingway era obișnuit cu bruștele schimbări de subiect în conversațiile cu Gray.

– Am citit versiunea King James. Cum am citit și Coranul, Talmudul și Cartea Mormonilor.

– Foarte bine. Care este singurul element comun care se regăsește în toate?

– Violența! răspunse Hemingway, fără să stea pe gânduri. Oamenii spun despre Coran că incită la violență. Nu spun nimic despre creștini. Dacă-mi amintesc eu bine, Deuteronomul îndeosebi e plin de foc și pucioasă. *Veți face cutare și cutare...*

– Cel puțin e perseverent. Și totuși, Coranul le dictează adepților săi să nu-și ia singuri viețile, principiu care nu se împacă prea bine cu ideea de atentate sinucigașe. Adevărul este că nu

promite câtuşi de puţin paradisul, ba chiar ameninţă cu iadul pe cel care-şi curmă singur viaţa.

– Coranul spune asta doar atunci când moartea este *în afara* cauzei lui Allah. Nu se aplică şi celor care mor *pentru* cauză. Şi există suficiente referiri la uciderea necredincioşilor în Coran, ca de altfel şi în scrierile şi tradiţiile locale, care să poată, la o adică, justifica ideea că a ucide un necredincios şi a-ţi lua propria viaţă sunt două chestiuni cât se poate de permise. Cât despre cei care mor pentru cauză, se crede că nu mor cu adevărat şi se spune că cei dragi nu trebuie să-i plângă. Asta este diferenţa dintre islamism şi creştinism.

– Corect. Dar există şi o mare asemănare între aceste două religii.

– Care anume, domnule?

Gray lăsă Biblia la o parte.

– În ambele, morţii *învie!*

CAPITOLUL 37

Casa spațioasă pe care Captain Jack o închiriase în suburbia orașului Brennan era situată departe de șoseaua principală, fără nici o altă clădire în imediata apropiere. Era dotată și cu un amplu sistem *home theater*, o dotare de care Captain Jack profita chiar în acel moment.

Captain Jack introduse în aparat DVD-ul pe care i-l dăduse Hemingway, dar nu-l porni încă, așteptând ca invitații care sosiseră acolo în acea zi să-și ocupe locurile. Nici unul nu mânca floricele de porumb; nu le fuseseră servite nici un fel de gustări. Nu era un moment de relaxare la cinema.

Captain Jack așteptă câteva minute, studiindu-și echipa. Erau oameni buni, capabili. Fuseseră călițI de o viață în care nu avuseseră parte de prea multe momente de fericire sau de lucruri pe care alții le luau ca pe un firesc al sorții, cum ar fi mâncarea sau apa curată, un pat și o viață liberă de persecuții continue și de constanta amenințare a unei morți violente. Adunați aici erau inginerii și fabricanții lui de bombe, trăgătorii lui, lunetiștii, bodyguarzii, mecanicii, oamenii lui din interior și cei care supravegheau totul din umbră. Djamila însă nu era acolo. Misiunea ei era complet separată. Și, la drept vorbind, Captain Jack nu știa cum ar fi reacționat bărbații dacă ar fi știut că o femeie juca un rol crucial în operațiunea lor. Doar câțiva dintre oamenii lui știau

de implicarea ei și americanul considera că cel mai bine era ca lucrurile să rămână așa.

Înfățișarea bărbaților se schimbase. Se tunseseră sau își lăsaseră părul lung. Se bărbieriseră. Slăbiseră sau se îngrășaseră. Toți purtau haine occidentale. Unii își puseseră ochelari, alții își vopsiseră părul. Deși nici una dintre imaginile lor „reale" nu mai rămăsese în baza de date NIC, operațiunea era mult prea importantă pentru a o periclita cu detalii mărunte, dar posibil cruciale. Chiar dacă fotografiile de la NIC fuseseră modificate, tot ar fi putut fi recunoscuți de agenții de la serviciile americane care îi văzuseră, cu ani în urmă, în carne și oase.

Pași în fața adunării și li se adresă tuturor pe nume, în semn de respect și camaraderie. Ceru rapoartele la zi și fiecare bărbat răspunse succint și cât se poate de clar.

Captain Jack, Tom Hemingway și o a treia persoană îi aleseseră pe cei de față dintr-o mare de oameni pusă la dispoziție de acest al treilea personaj, un bărbat în care amândoi aveau încredere. Nu-i aleseseră pe cei mai violenți și pătimași musulmani din grup. În mod ironic, stăpânirea de sine era calitatea de care aveau nevoie mai mult decât de orice altceva pentru reușita planului lor.

Teroriștii implicați în evenimentele de la 11 septembrie proveniseră din medii diferite. Paisprezece dintre cei cincisprezece bărbați care-i însoțiseră pe cei patru „piloți" de avioane fuseseră din Arabia Saudită. Proveneau din familii de clasă mijlocie care nu se remarcaseră prin vreo activitate politică sau de propagandă religioasă deosebită. Și totuși, acei tineri își părăsiseră casele și familiile, se antrenaseră alături de al-Qaeda, deveniseră islamiști radicali și susținători ai jihadului și-și îndepliniseră ordinele cu o precizie militară, fără îndoială cu speranța că se îmbarcau astfel într-o călătorie sigură spre paradis. Bărbații care deturnaseră avioanele de la 11 septembrie nu trebuiseră să ia singuri nici o decizie; totul fusese planificat de către altcineva. Dar ceea ce aveau

să se întâmple în Brennan era cu totul diferit. Fiecare om trebuia să se implice enorm în ceea ce urma să se întâmple.

Așa că Hemingway și Captain Jack căutaseră bărbați mai în vârstă, cât de cât educați, care avuseseră cândva o viață normală. Oamenii aceștia nu se antrenaseră în taberele al-Qaeda. Nu-și sacrificau viețile din motive asociate de obicei acestei grupări. Și, deși unii dintre ei mai avuseseră întâlniri cu agențiile de securitate americane sau europene și lăsaseră în urmă fotografii și amprente, motiv pentru care fusese nevoie să li se șteargă urmele la NIC, nici unul nu ajunsese până acolo cât să i se publice fotografia în ziarele de pe întreg mapamondul. Cei mai tineri dintre ei aveau treizeci de ani, cei mai în vârstă cincizeci și doi, iar media de vârstă era de patruzeci și unu de ani. Bărbații de acolo, deși erau obișnuiți să ucidă, nu ardeau de nerăbdare să ia viața unui om. Fiecare dintre ei pierduse cel puțin trei membri de familie apropiați în războaie sau în alte conflicte de-a lungul anilor. Ba chiar șase dintre ei își pierduseră în întregime familia în diverse acte de violență. Se oferiseră să participe la această misiune din alte rațiuni decât cele considerate tipice teroriștilor din Orientul Mijlociu. Într-adevăr, toți acești bărbați se considerau soldați, nu teroriști. Și acest lucru se potrivea mai bine ideii de „război sfânt" asupra căreia insistase Hemingway.

– Țineți minte, le spuse Captain Jack oamenilor lui. În timp ce noi stăm aici și ne organizăm, undeva, într-o altă încăpere, sunt mult mai mulți oameni care pun la cale strategii care să ne zădărnicească eforturile. Sunt foarte buni în meseria lor, așa că noi va trebui să fim mult mai buni decât ei. Va trebui să fim perfecți. Făcu o pauză, privindu-i pe rând pe fiecare în ochi. O singură greșeală în lanțul evenimentelor și totul se va prăbuși. Ați înțeles?

Toți bărbații dădură din cap, într-un acord mut.

Captain Jack trecu încă o dată în revistă detaliile ceremoniei. Armata compusă din membri ai Serviciului Secret și ai poliției locale avea, probabil, registre voluminoase cu detalii despre

pregătirea vizitei președintelui. Captain Jack și echipa lui nu-și permiteau acest lux. O singură pagină pierdută ar fi putut avea rezultate catastrofale. Așa că toate amănuntele trebuiau memorate. Ca să fie cât se poate de clar, Captain Jack vorbea când în arabă, când în engleză, apoi iar în arabă, în funcție de subtilitatea informațiilor pe care voia să le comunice.

– Înainte ca președintele să pună piciorul în oraș, o echipă a Serviciului Secret o să sosească în Brennan ca să pregătească evenimentul și să organizeze cea mai elaborată și securizată coloană oficială din lume. În mod obișnuit, coloana oficială se compune din douăzeci și șapte de vehicule printre care se numără escorte de la poliția locală, o dubiță de telecomunicații, un vehicul de presă, o dubiță pentru VIP-uri, o ambulanță, o mașină de intervenție în caz de urgență în care se află un echipaj SWAT și două „Fiare". Într-una va fi președintele, iar în cealaltă, agenți de la Serviciul Secret. Toate drumurile de la aeroport la locul ceremoniei din Brennan vor fi minuțios verificate și, în ziua vizitei, închise. Președintele va intra din dreapta scenei și tot pe acolo va ieși. Când va vorbi, se va afla în spatele unui ecran din sticlă antiglonț și antibombă cunoscut sub numele de Blue Goose. Mai mulți lunetiști de contraatac vor fi poziționați în copacii din jurul perimetrului. Ori de câte ori o să se miște, președintele va fi în permanență flancat de un zid de agenți. Locul unde se află președintele e cunoscut sub numele de „zona de ucidere", iar Serviciul Secret ia conceptul extrem de în serios. Va fi foarte multă lume și vor fi instalate detectoare la fiecare punct de intrare pietonală. Avem și noi exact aceeași aparatură pe care o va folosi Serviciul Secret și am făcut teste la cel mai înalt nivel de detectare. Făcu o pauză, apoi adăugă: Trăgătorii pot să treacă prin aceste puncte fără teamă. Țineți minte că agenții Serviciului Secret vor fi foarte atenți la ținută și comportament – mai exact, îi vor lua în vizor pe cei care nu se integrează în peisaj, care nu participă la ceremonie și care fac notă discordantă cu mulțimea. Fiindcă sunteți în majoritate arabi, o să vă studieze cu și mai

multă atenție. Au o întreagă bază de date cu asasini, cu profiluri elaborate până la cele mai nesemnificative detalii. După cum știți, fotografiile voastre nu se mai află în dosarele americanilor și înfățișarea voastră a fost fundamental schimbată, așa că riscul de identificare este extrem de scăzut. Dar ăsta nu este un motiv ca să fiți neglijenți. Așa că vi se va spune cum să vă îmbrăcați și cum să vă purtați la ceremonie și va trebui să respectați totul întocmai, până la cel mai mic detaliu, fără excepție. Când o să intrați în perimetru, o să arătați a doctori, avocați, profesori, comercianți, mici întreprinzători, cetățeni respectabili în țara care v-a adoptat.

Captain Jack făcu o pauză, ca să-i fixeze cu privirea pe fiecare în parte.

– Imaginile pe care vi le voi arăta vă vor demonstra cu câtă seriozitate tratează Serviciul Secret misiunea.

Apăsă un buton de pe telecomanda din mână și ecranul prinse viață. Tom Hemingway îi dăduse colegului său o înregistrare video disponibilă publicului larg despre Serviciul Secret și tehnicile lor de protecție generale, apoi niște imagini rare ale unor tentative de asasinat, și, lucru și mai rar, o înregistrare a unui antrenament al agenților Serviciului Secret în unitatea Beltsville, din Maryland. Beltsville era locul unde agenții învățau să facă întoarceri spectaculoase cu mașinile, să nimerească țintele cele mai dificile și unde exersau tehnicile de protecție iarăși și iarăși, până când gândirea era complet eliminată din procedeu și înlocuită cu reflexe musculare brute.

Bărbații priviră uluiți imaginile care prezentau atentatele la viețile lui Gerald Ford și Ronald Reagan. Asasinarea lui John Kennedy nu fusese inclusă pe DVD. Președinții nu mai circulau acum în mașini decapotabile. Și toate greșelile făcute în acea zi în Dallas de către agenții Serviciului Secret și de către politicienii mult prea zeloși fuseseră de mult corectate.

Remarcați, comentă Captain Jack, că acțiunile agentului sunt aceleași în fiecare situație. Președintele este înconjurat din

toate părțile și cărat de la locul faptei aproape pe brațe, cu cea mai mare viteză. În cazul lui Reagan, a fost urcat în limuzina prezidențială și a dispărut în doar câteva secunde. Pe 11 septembrie, când s-a crezut că un avion se îndrepta spre Casa Albă, Serviciul Secret l-a evacuat pe vicepreședinte din biroul lui; se spune că nici n-a mai atins pământul cu picioarele până când n-a fost la loc sigur. *Viteza!* Țineți minte asta. Sunt antrenați să se miște repede. Agenții acționează conform unor rutine standard, fără să mai piardă vremea să gândească. Nimic nu poate fi mai rapid decât impulsul. Iar impulsul lor cel mai important este să salveze viața președintelui. Sunt dispuși să sacrifice orice pentru asta, inclusiv propria viață. Putem conta pe această certitudine. Nu-i putem depăși numeric, nici din punct de vedere al armelor sau al tehnologiei. Dar *putem* să înțelegem psihologia care îi definește și să o folosim în avantajul nostru. Adevărul este că, în afară de elementul-surpriză, acesta este *singurul* avantaj pe care îl avem. Și va fi suficient dacă, în acea zi, vom fi *perfecți.*

Rulă încă o dată această parte a înregistrării, oprind-o, cadru după cadru, pentru ca oamenii lui să țină minte toate detaliile. Urmară multe întrebări, lucru pe care americanii îl considerau întotdeauna de bun augur.

Apoi, pe ecran apăru o imagine cu locul de desfășurare a ceremoniei. Captain Jack, folosind un indicator cu laser, analiză fiecare detaliu în parte, scoțând în evidență elementele strategice generale, punctele de intrare și ieșire și pozițiile Fiarei și ale celorlalte vehicule din coloana oficială.

– Observați că limuzina prezidențială este întotdeauna parcată într-un loc cu punct de ieșire neobstrucționat. Este un element critic în planurile noastre.

Repartiză apoi fiecăruia dintre oamenii lui care aveau să fie prezenți la ceremonie în acea zi câte un număr și le arătă respectivele numere pe ecran, indicând astfel poziția fiecăruia.

Indică apoi ambulanța.

– Este de maximă importanță ca acest vehicul să fie eliminat. Voi, cei responsabili de această sarcină, trebuie să faceți tot posibilul pentru asta.

Următorul cadru înfățișa un bărbat zvelt, cu părul alb și cu ochelari. Captain Jack explică:

– Președintele călătorește însoțit de medicul său personal, bărbatul pe care îl vedeți aici, dr. Edward Bellamy. Va fi pe podium, alături de președinte. El trebuie eliminat primul. Este obligatoriu, nu putem admite eșecul.

Următorul cadru prezenta o simulare a cordonului roșu care trebuia să delimiteze culoarul oficial. Captain Jack își puse degetul pe ecran și-l plimbă de-a lungul cordonului, încet și cu mare atenție, de parcă ar fi fost un chirurg care executa o incizie de mare precizie.

– Acesta este coșmarul Serviciului Secret. Dacă ar depinde de ei, n-ar permite în veci așa ceva. Dar seva vieții în politică este să strângi mâini și să pupi bebeluși, rosti Captain Jack. Aici, lângă linia marcată de cordon, e punctul lui cel mai vulnerabil. Dar este și o sabie cu două tăișuri, pentru că tot aici sunt și gărzile de corp în alertă maximă.

În următoarea imagine apăru fostul membru al Gărzii Naționale căruia oamenii lui Captain Jack îi dăduseră o mână nouă. Era îmbrăcat în uniformă din cap până-n picioare. Era o fotografie ceva mai veche în care apărea cu două cârlige în locul ambelor mâini.

Captain Jack continuă:

Nu putem utiliza nici un mijloc de comunicare electronică în perimetrul de desfășurare a ceremoniei, fiindcă Serviciul Secret va împânzi zona cu aparate de bruiaj și dispozitive de interceptare. Prin urmare, veți comunica așa cum se făcea pe vremuri, prin intermediul ochilor și urechilor. Arătă spre bărbatul de pe ecran. Acesta este personajul-cheie. Va purta uniforma pe care o vedeți. Dar vor fi și alți bărbați în uniformă acolo, așa că trebuie să fiți siguri că nu faceți o greșeală. Fiecare dintre voi va primi o

copie după acest DVD şi un DVD-player portabil. Studiaţi-l timp de patru ore în fiecare zi ca să puteţi reţine toate trăsăturile bărbatului şi toate celelalte elemente pe care vi le prezint în această seară. Aveţi însă grijă: pe bărbatul acesta trebuie să-l depistaţi din vreme şi nici o clipă nu trebuie să-i pierdeţi din ochi poziţia. Organizatorii evenimentului au aranjat ca toţi soldaţii americani mutilaţi în luptă să se afle în primul rând de după cordonul roşu, în semn de cinste. Un gest foarte frumos din partea edililor oraşului. Şi care, cu siguranţă, ne va fi nouă de un real ajutor.

Se uită la chimistul şi inginerul din grup care-i montaseră fostului membru al Gărzii mâna cea nouă.

– Ni s-a confirmat că efectul dorit va dura mai puţin de două minute.

Cei doi dădură din cap şi Captain Jack continuă:

– După ce se-ntâmplă asta, punem numaidecât în aplicare următorul plan!

Pocni din degete în timp ce vorbea.

– Secvenţa de tragere 1. Apoi fedainii A şi B. Apoi secvenţa de tragere 2, urmată de fedainii C şi D. Apoi secvenţa de tragere 3. Şi ultimul fedain. Şi secvenţa de tragere 4. După cum ştiţi, fiecare trăgător are ţinte precise. Dacă vreuna dintre ţinte rămâne neatinsă în timpul secvenţei de care aparţine, următoarea secvenţă trebuie să o adauge la responsabilităţile ei. Toate ţintele trebuie doborâte, fără excepţii. Toţi agenţii vor purta veste antiglonţ de ultimă generaţie, la fel ca majoritatea poliţiştilor, aşa că aveţi grijă unde ţintiţi. Ne-am înţeles?

Se opri şi-şi privi oamenii încă o dată, pe rând, lucru pe care îşi propusese să-l facă în mod constant în acea seară. Bărbaţii îi răspunseră unul câte unul, dând din cap. Repetă secvenţa de atac iar şi iar, apoi fiecare dintre bărbaţi i-o reproduse întocmai, confirmând de asemenea secvenţa din care făceau parte.

– Din cauza razei limitate de acţiune a armelor noastre, veţi vedea pe grila de poziţii că toţi trăgătorii sunt aşezaţi la mai

puțin de trei rânduri distanță de culoarul oficial, de cele mai multe ori chiar în rândul al doilea. Veți sosi la eveniment la orele stabilite, suficient de devreme cât să vă puteți ocupa locurile în pozițiile desemnate.

Captain Jack se opri și-și privi oamenii timp de un minut întreg. Ceea ce urma să spună era, din multe puncte de vedere, esența subiectului.

– Fiecare dintre voi trebuie să-și dea seama că, de îndată ce veți deschide focul, veți fi, aproape sigur, uciși de lunetiști. Mulțimea din jur vă va oferi o oarecare protecție, dar sunt mici șanse ca acest lucru să fie suficient. Din informațiile primite știm că lunetiștii vor folosi puști Remington de serie 700, cu muniție de .308. Trăgătorii americani cu care vă veți confrunta pot să nimerească centrul unui cerc de zece centimetri de la o distanță de o mie de metri.

În sală se auzi un murmur de apreciere la adresa iscusinței adversarilor. Interesantă reacție, își zise Captain Jack, având în vedere ce le spunea. Nu-i putea lăsa să aleagă între viață și moarte când avea să sosească momentul. Captain Jack voia ca oamenii lui să acționeze și-atât, la fel ca agenții pregătiți de Serviciul Secret. Și fiecare om în parte trebuia să înțeleagă că pierderea propriei vieți era prețul pe care îl plătea pentru a participa la această zi istorică pentru islam.

– După cum știți, glonțul care vă va lovi vă va duce direct în paradis. Va fi o răsplată pe deplin meritată.

Rosti aceste cuvinte în arabă.

Captain Jack se uită acum la fiecare dintre fedaini în parte. Le dăduse acest nume ca pe un titlu de onoare. Termenul în arabă era *fida'i* și însemna la origine „aventurier". Acum ajunsese să desemneze luptătorii arabi de gherilă, cunoscuți sub numele de „oameni de sacrificiu". Era foarte probabil că toți oamenii lui Captain Jack aflați în perimetrul de desfășurare a ceremoniei aveau să moară, așa că toți ar fi meritat, poate, acel titlu. Cu toate acestea, o parte din oamenii lui Captain Jack aveau să moară *cu*

siguranță. Așa că nici unul dintre colegii lor nu protestase atunci când Captain Jack îi numise fedaini în timp ce el prezenta detaliile misiunii.

După prezentare, Captain Jack îi conduse la subsol, într-o încăpere ce fusese izolată fonic de către fostul proprietar, care o folosise pe post de studio de înregistrări. Era încă un motiv pentru care Captain Jack închiriase casa, deși armele pe care aveau să le folosească nu erau chiar atât de zgomotoase. Improvizaseră aici un poligon de tragere. Fiecare bărbat își primi armele și muniția. Timp de două ore, exersară pe ținte în vreme ce Captain Jack le distrăgea atenția în momente neașteptate cu elemente sonore și video, fiindcă știa că, odată ce începeau împușcăturile, totul în jur avea să se transforme în haos.

Deși Adnan al-Rimi nu avea să fie la locul ceremoniei, participase la această întâlnire fiindcă era genul de om care insista să cunoască fiecare aspect al unei misiuni. Luptase alături de Captain Jack în Orientul Mijlociu, iar americanul avea încredere în Adnan, în măsura în care un om ca el putea avea încredere în cineva.

Adnan stătea în spatele iranianului pe nume Ahmed, care locuia în apartament cu cei doi afgani, vizavi de spitalul Mercy. Se ocupa de vehiculul din garaj. Nici Ahmed nu avea să fie la locul ceremoniei, dar, la fel ca și Adnan, insistase să participe la întrunirea din acea seară. Ahmed tot mormăia ceva pentru sine. Ceva din ceea ce spuse îi atrase atenția lui Adnan, dar irakianul nu păru surprins. I se adresă în arabă:

– Limba mea este persana, răspunse Ahmed. Dacă vrei să vorbești cu mine, vorbește în persană, Adnan.

Adnan nu-i răspunse. Nu-i plăcea că tânărul îi ordona să-i vorbească în limba *lui*. Iranienii, concluzionase cu mult timp în urmă Adnan, erau o specie cu totul și cu totul diferită de musulmani. Se îndepărtă de bărbatul mai tânăr. Totuși, privirea continuă să i se întoarcă spre el și, cu urechea ciulită, încerca să prindă cuvintele furioase ale iranianului.

La jumătate de oră după ce-i plecară și ultimii oameni, Captain Jack luă mașina și se duse în Pittsburgh. Bărbatul cu care se întâlnea îl aștepta în holul celui mai scump hotel din oraș. Distinsul domn părea puțin cam obosit din cauza zborului lung și a decalajului de fus orar. Urcară cu liftul până la un apartament cu vedere asupra întregului oraș.

Deși vorbea fluent engleza, bărbatul deschise conversația în limba lui maternă, coreeana. Captain Jack îi răspunse în aceeași limbă.

În timp ce stătea la discuții cu colegul său nord-coreean, Captain Jack se gândea la cuvintele unui om pentru care avea o mare admirație: „Cunoaște-ți dușmanul și cunoaște-te pe tine însuți; astfel, într-o sută de bătălii nu vei fi în pericol". Generalul chinez Sun Tzu scrisese aceste cuvinte într-o carte intitulată *Arta războiului*. Deși vechi de secole, sfatul rostea un adevăr valabil până-n ziua de azi.

CAPITOLUL 38

Stone și Milton trebuiră să se uite de două ori la motocicleta care parca în fața lor, în piața Union Station. Reuben își ridică pe frunte ochelarii de protecție și-și frecă ochii injectați.

– Reuben, ce s-a întâmplat cu mașina ta? întrebă Stone, uluit.

– Am găsit minunăția asta într-un cimitir de fier vechi, dacă vă vine să credeți! Mi-a trebuit un an s-o pun la punct.

– Ce este? întrebă Stone.

– Este o motocicletă Indian Chief 1928, cu ataș, răspunse numaidecât Milton.

– De unde-ai știut? zise Reuben, privindu-l uimit.

– Am citit un articol despre modelul ăsta acum șase ani și jumătate, în *Antique Motocycle Magazine*, în timp ce așteptam să intru la dentist. Trebuia să-mi fac o coroană provizorie.

– O coroană provizorie? întrebă Reuben.

– Da, presupune izolarea cu o foiță de cauciuc și frezarea smaltului de pe dinte, lăsând un suport de dentină cu un diametru de aproximativ doi milimetri, fără a expune însă nervul. Coroana permanentă este făcută apoi din porțelan. E chiar foarte frumoasă. Vedeți?

Deschise gura și le arătă.

– Îți mulțumim pentru lecția de stomatologie, *dr.* Farb, spuse Reuben, pierzându-și răbdarea.

– Oh, știi bine că nu sunt doctor, Reuben! răspunse Milton, nereușind să înțeleagă sarcasmul prietenului său.

Reuben scoase un oftat lung, apoi își trecu mândru privirea peste motocicleta cu ataș, roșie în dungi.

– Are motor cu o capacitate cilindrică de o mie de centimetri cubi. I-am reparat transmisia și magnetoul. Atașul nu e autentic; e o copie din fibră de sticlă, dar nu ruginește și e mult mai ușor. Am cumpărat majoritatea pieselor de pe eBay și un prieten de-al meu a avut niște bucăți de piele în plus, pe care le-am folosit ca să restaurez scaunul din ataș. Și e ataș de stânga, chestie pe care n-o s-o vedeți prea des. În starea în care e acum, s-ar vinde pe mai bine de douăzeci de mii de dolari și eu n-am băgat în ea nici a zecea parte. Nu că aș avea de gând să o vând, să nu mă-nțelegeți greșit, dar nu se știe niciodată.

Îi întinse lui Stone o cască neagră, cu ochelarii de protecție atașați.

– Și eu unde trebuie să mă așez? întrebă Stone.

– În ataș, desigur! La ce dracu' îți închipui că folosește? Crezi că-i ghiveci pentru flori?

Stone își puse casca și-și potrivi ochelarii, apoi deschise ușița, intră în ataș și se așeză. Era un spațiu foarte îngust pentru un bărbat de înălțimea lui.

– Gata, să mergem! zise Reuben.

– Stai puțin! exclamă Stone. Ar trebui să știu ceva despre motociclete?

– Da. Dacă roata atașului se desprinde de pe sol, poți să-ncepi să-ți spui rugăciunea.

Reuben apăsă pedala și porni motorul. Îl ambală de vreo două ori, îi făcu cu mâna lui Milton, apoi demarară în trombă din Union Station.

Reuben intră cu motocicleta pe Constitution Avenue. Treceau pe lângă Memorialul Veteranilor din Vietnam, unde fostul

soldat Reuben execută un salut respectuos în fața zidului, înconjurară apoi Lincoln Memorial și trecură peste Memorial Bridge, ajungând în Virginia. De acolo, o luară spre sud pe George Washington Parkway, pe care localnicii îl numeau pe scurt GW Parkway. În timp ce mergeau, atrăgeau privirile curioase ale oamenilor din vehiculele pe care le depășeau.

Stone observă că, într-un anumit unghi, își putea întinde picioarele aproape complet. Se lăsă pe spate și privi râul Potomac ce se întindea la stânga lor, pe care o barcă cu motor tocmai depășise două ambarcațiuni cu vele prinse într-o întrecere. Soarele era cald, briza plăcută și răcoroasă și, pentru câteva momente, Stone renunță să se mai gândească la puzderia de pericole care-i pândeau pe cei patru membri ai Camel Club.

Reuben arătă spre un indicator și strigă, ca să acopere uruitul motorului:

– Ții minte că, timp de ani de zile, pe indicatorul ăsta a scris „Lady Bird Johnson *Memorial* Park"?

– Da. Până când i-a informat cineva că doamna nu murise încă, strigă Stone la rândul lui. Așa că au găsit un alt LBJ, care *să fie* mort.

– Ce-mi place eficiența guvernului nostru! strigă Reuben. Nu le-au trebuit decât vreo zece ani ca să îndrepte lucrurile. Bine că nu plătesc taxe, altminteri chestia asta m-ar călca pe nervi.

Priviră amândoi un avion cu reacție decolând de pe Aeroportul Național Reagan și îndreptându-se spre nord. Făcu apoi o întoarcere largă și ajunse în cele din urmă cu fața spre sud, aceeași direcție în care mergeau și ei. Câteva minute mai târziu, pătrundeau în Old Town Alexandria, unul dintre locurile istorice cele mai pitorești din țară. Adăpostea nu doar una, ci două case din copilărie ale generalului Robert E. Lee, precum și o biserică protestantă ale cărei bănci fuseseră onorate de însuși respectabilul posterior al lui George Washington. Era un oraș bogat, cu case

vechi, dar frumos restaurate, cu străzi pavate cu piatră cubică, cu magazine minunate și restaurante de lux, plin de viață și cu o faleză îmbietoare de-a lungul râului. Tot aici se găsea sediul tribunalului specializat în falimente.

Când trecură pe lângă această clădire, Reuben spuse:

– Afurisit loc! De două ori am avut treabă aici.

– Caleb cunoaște niște oameni care te-ar putea ajuta în privința banilor. Și sunt sigur că și Chastity ți-ar putea oferi niște sfaturi utile.

– Sunt sigur că drăguța de Chastity mi-ar putea oferi multe, dar cred că Milton s-ar supăra rău de tot pe mine, strigă Reuben, făcându-i șmecherește cu ochiul. Și n-am nici o problemă cu banii pe care îi *am*, Oliver. Singura mea problemă e cum să fac rost de mai mulți.

Făcu stânga și intrară pe o străduță lăturalnică ce cobora spre râu, intersectându-se în cele din urmă cu Union Street. Reuben găsi un loc de parcare și Stone ieși din ataș, cu ceva greutate.

– Ce dracu' ai pățit la față? întrebă Reuben, care, evident, abia acum îi observase vânătăile.

– Am căzut.

– Unde?

– În parc. Am jucat șah cu T.J., după care am băut o cafea cu Adelphia. M-am împiedicat de o rădăcină de copac la plecare.

Reuben își prinse prietenul de umăr.

– Adelphia? Oliver, femeia aia e dusă cu pluta. Ai noroc că nu ți-a turnat otravă în cafea. Ascultă la mine, într-o noapte o să te urmărească până acasă și-o să-ți taie gâtul. Făcu o pauză, apoi adăugă, coborând vocea: Sau și mai rău, o să-ncerce să te seducă.

Reuben se cutremură doar imaginându-și-o pe Adelphia în postura de seducătoare.

Trecură pe lângă Union Street Pub, apoi traversară și se îndreptară spre un magazin din colțul străzii. Deasupra ușii scria: „Libri Quattuor Sententiarum".

– De unde dracu' a mai părut și asta? întrebă Reuben, arătând spre pancartă. Știu că n-am mai trecut pe aici de ceva vreme, dar locul ăsta nu se numea *Librăria lui Doug*?

– Nu era un nume care să atragă genul de clienți pe care și-l doreau, așa că l-au schimbat.

– *Li-bri Quat-tuor Senten-tiarum?* Ce să zic, sună mult mai bine! Ce înseamnă?

– E în latină. Înseamnă *Patru cărți de propoziții.* A fost un manuscris din secolul al doisprezecelea care i-a aparținut lui Peter Lombard și pe care Sfântul Toma d'Aquino l-a cuprins apoi în 1526 în colecția de prelegeri despre *Epistolele* Sfântului Pavel. Unii învățați sunt de părere că lucrarea lui d'Aquino este cea mai rară carte din lume. Și mai există o lucrare, chiar și mai veche, care ar putea fi legată de asta și care ar fi, în cazul ăsta, și mai specială. Prin urmare, este un nume foarte potrivit pentru o librărie de cărți rare.

– Sunt impresionat, Oliver. Nici măcar nu știam că știi latină.

– Nici nu știu. Caleb mi-a povestit. De fapt, a lui a fost și ideea de a schimba numele librăriei. După cum știi, i-am făcut cunoștință cu proprietarul. M-am gândit că poate iese ceva din asta, având în vedere experiența lui Caleb în domeniul cărților rare. La început, le-a dat doar câteva sfaturi, însă acum se pare că-l interesează să cumpere afacerea.

Intrară în magazin însoțiți de clinchetul unui clopoțel prins de arcada ușii solide, din lemn de stejar. Înăuntru, pereții erau netencuiți, lăsând să se vadă cărămida și piatra veche, iar deasupra se puteau admira grinzile mâncate de cari. Picturi în ulei, de calitate, împodobeau din loc în loc pereții, în vreme ce etajerele cu ornamente bogate și dulapurile masive gemeau sub greutatea

volumelor vechi, toate atent etichetate și adăpostite în dosul unor uși de sticlă.

Într-o cameră separată, o tânără drăguță stătea în spatele unui bar mic și pregătea cafele pentru niște clienți însetați. Un anunț de pe perete îi ruga pe clienți să nu intre cu băuturile în sala cu cărți rare.

Un bărbat micuț, cu început de chelie, îmbrăcat într-un blazer albastru, pantaloni largi și un pulover alb, pe gât, ieși de după tejghea cu brațele întinse și un zâmbet larg întipărit pe chipul bronzat.

– Bine ați venit! Bine ați venit la *Libri Quattuor Sententiarum*, le strigă el, rostind complicatele cuvinte fără să se poticnească deloc.

Apoi îl văzu pe Reuben, se opri și se uită la Stone.

– Oliver?

Stone îi întinse mâna.

– Bună, Douglas! Ți-l amintești pe Reuben Rhodes?

– Douglas? mârâi Reuben mai mult pentru sine. Ce s-a întâmplat cu *Doug*?

Douglas îl îmbrățișă cu căldură pe Stone și-i strânse mâna lui Reuben.

– Oliver arăți, ei bine, arăți foarte schimbat. Bine, dar schimbat. Îmi place noul tău stil. Îmi place chiar foarte mult. *Muy chic. Bellissimo!*

– Mulțumesc. Caleb mi-a spus că afacerea merge bine.

Douglas îl apucă pe Stone de cot și îl conduse într-un colț mai retras al încăperii.

– Caleb e un giuvaier, o comoară, o minune!

– Și eu care credeam că e cam prostovan, pufni Reuben, ușor disprețuitor.

Douglas continuă, entuziasmat:

– Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, Oliver, pentru că mi-ai făcut cunoștință cu Caleb. Afacerea e înfloritoare. Înfloritoare! Am început prin a vinde reviste porno din portbagajul mașinii și acum, uită-te la mine! Am un apartament în Old Town, un iaht cu vele, de zece metri, o casă de vacanță în Dewey Beach și un plan de vânzări de patru sute de mii.

– Toate prin puterea cuvântului scris, zise Stone. Remarcabil!

– Da chestii porno mai vinzi? se interesă Reuben.

– Hm, Douglas, aș vrea să mă uit la lucrurile *mele*, în spațiul pe care mi l-a amenajat Caleb, spuse Stone în șoaptă.

Douglas păli la față și înghiți în sec.

– Oh, desigur, desigur. Poți să te duci. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie numai să-mi spui. Am un cappuccino și niște biscuiți nemaipomeniți astăzi. Din partea casei, ca întotdeauna.

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Douglas îl îmbrățișă încă o dată pe Stone, apoi se grăbi să întâmpine o femeie care intrase în librărie îmbrăcată într-o haină de blană lungă până-n pământ, în ciuda vremii deloc răcoroase.

Reuben privi cărțile din jur.

– Cei mai mulți dintre scriitorii ăștia au murit probabil fără nici o lețcaie și ăsta-și cumpără apartamente și iahturi și face patru sute de mii de dolari de pe urma muncii lor.

Stone nu-i răspunse. Deschise o ușă micuță aflată într-o parte a magazinului și-și conduse prietenul pe un șir de trepte înguste care coborau la subsol. Trecu printr-un coridor scurt și intră pe o ușă de lemn pe care scria: „Accesul permis doar personalului autorizat". Închise ușa în urma lor și făcu stânga pe un alt coridor. Apoi Stone scoase din buzunar o cheie veche cu care deschise o ușă cu arcadă din capătul holului, prin care pătrunseră într-o cameră mică, îmbrăcată în lambriuri foarte vechi, de lemn. Aprinse lumina și se apropie de un șemineu masiv, montat într-un perete. Sub privirile lui Reuben, Stone

îngenunche și bagă mâna în partea de sus a șemineului, de unde scoase o bucățică de metal de care era prins un inel mic, de sârmă. Se auzi un clichet clar și un panou se deschise în peretele de lângă șemineu.

– Tare-mi mai plac ușile astea secrete! spuse Reuben deschizând panoul proaspăt expus.

În spatele acestuia era o încăpere lungă de vreo trei metri și lată cam de doi, destul de înaltă ca Reuben să poată sta drept, fără să se aplece de spate. Stone scoase o lanternă mică din buzunar și păși înăuntru. Cei trei pereți rămași erau acoperiți de etajere. Pe fiecare dintre aceste etajere erau registre și agende frumos aranjate, câteva cutii de metal încuiate și mai multe cutii de carton sigilate cu bandă adezivă.

În timp ce Stone căuta prin registre și agende, Reuben întrebă dintr-odată:

– De ce nu ții toate astea la tine acasă?

– Locul ăsta are sistem de alarmă în vreme ce casa mea nu e păzită decât de fantomele morților.

– Dar cum poți fi sigur că *Douglas* nu vine să-și bage nasul pe-aici când nu ești prin zonă?

Stone continua să examineze jurnalele în timp ce vorbea.

– I-am spus că am montat capcane și că nimeni în afară de mine nu știe cum să intre aici fără să declanșeze bombele; ceea ce, desigur, l-ar trimite pe dată în lumea celor drepți.

– Și te-a crezut?

– Nu are nici o importanță. Douglas e un laș, așa că n-o să afle niciodată adevărul. În plus, i-am spus lui Caleb să-i strecoare câteva aluzii cum că aș fi, de fapt, un maniac cu tendințe criminale, care a fost eliberat din greșeală dintr-un spital de boli nervoase. Cred că de-aia mă îmbrățișează de fiecare dată când mă vede. Ori vrea să se pună bine cu mine, ori mă verifică, să vadă dacă nu am vreo armă. Ah, am găsit!

Stone scoase un jurnal legat în piele și îl deschise. Era plin de articole de ziar, tăiate și lipite cu atenție în registru. Citi pe rând paginile, în vreme ce Reuben aștepta nerăbdător. În cele din urmă, Stone închise jurnalul și scoase încă două catastife de pe raft. În spatele acestora, se afla o servietă de piele, cu o diagonală de aproximativ patruzeci și cinci de centimetri. Stone o băgă în rucsac, împreună cu jurnalul.

La ieșire, Reuben se duse și luă trei biscuiți de la tânăra drăguță, îmbrăcată în negru.

– Eu sunt Reuben, zise el, îndreptându-și țanțoș spatele și trăgându-și burta.

– Bravo ție! i-o reteză scurt fata, grăbindu-se să plece.

– Cred că i-am căzut cu tronc drăguței de la bar, zise Reuben mândru ca un cocoș, când se întoarseră la motocicletă.

– Da, îmi imaginez c-a fugit așa de repede ca să le povestească prietenelor despre tine, i-o întoarse Stone.

CAPITOLUL 39

Alex Ford avu nevoie de aproape o oră ca să aleagă cu ce să se îmbrace la întâlnirea din acea seară cu Kate Adams. Șaizeci de minute jenante, umilitoare pentru orgoliul lui, în care-și dădu seama cât timp trecuse de când fusese ultima oară la o întâlnire. În cele din urmă opță pentru un blazer albastru, o cămașă cu guler alb, niște pantaloni kaki și o pereche de pantofi sport. Se pieptănă, își rase pentru a doua oară în acea zi barba care începuse deja să-i crească, se îmbrăcă, mestecă vreo două bomboane mentolate și-și spuse că trebuia să se mulțumească totuși cu matahala cam trecută care-l privea din oglindă.

Traficul din D.C. ajunsese în acea fază critică când nu mai exista oră sau direcție în care să poți conduce fără să dai peste vreun ambuteiaj și Alex se temea ca nu cumva să întârzie. Totuși, avu noroc cu un accident de pe Interstate 66, care lăsase drumul liber în față. Ieși pe Key Bridge, traversă râul Potomac, făcu dreapta pe M Street și se trezi curând pe 31st Street din elegantul Georgetown. Locul primise numele unui rege britanic și anumite elemente din zonă păstrau acea demnitate aristocrată pe care unii o catalogheză drept snobism. Totuși, în principala zonă comercială care se întindea din M Street până în Wisconsin Avenue, atmosfera era modernă și plină de viață. O mulțime de puști sumar îmbrăcați împânzeau străzile înguste vorbind la mobile și examinându-se reciproc din priviri. Cu toate astea, în partea de

nord a Georgetownului, spre care se îndrepta Alex, locuiau familii celebre, extrem de bogate, iar aici nu puteai zări nici măcar un singur tatuaj sau piercing.

Pe măsură ce lăsa în urmă conac după conac, Alex începu să devină din ce în ce mai emoționat. Păzise, de-a lungul anilor, oameni dintre cei mai puternici, dar Serviciul se mândrea că este o agenție de elită, deși formată din oameni obișnuiți, fără prea mari pretenții. Alex îmbrățișa din toată inima această mentalitate și ar fi preferat oricând o masă la tejgheaua barului de la colțul străzii decât un hotel cu multe stele din Paris. Ei, asta era acum, își spuse, nu avea cum să mai dea înapoi.

Drumul se termina în R Street, lângă masiva vilă Dumbarton Oaks. Alex făcu stânga și merse pe stradă până când găsi casa pe care o căuta.

„Mda, se pare că n-a glumit când mi-a descris-o", își zise Alex privind clădirea uriașă de cărămidă, acoperită cu plăci de ardezie. Intră pe aleea circulară, coborî din mașină și privi în jur. Era un spațiu aranjat în conformitate cu tipicul zonei, cu toate tufișurile tăiate la aceeași înălțime și în aceeași formă, acoperite cu flori de vară târzii care se prezentau în toată splendoarea lor simetrică și viu colorată. Mușchiul creștea din abundență în jurul dalelor de piatră care conduceau spre poarta arcuită de lemn prin care se intra în curtea din spate. În cazul unor astfel de domenii, probabil că li se spunea „terenurile din spate", își zise Alex.

Se uită la ceas și descoperi că ajunsese cu vreo zece minute mai devreme. Poate că partenera lui nici nu era încă gata. Se pregăteau să se mai plimbe prin cartier, ca să-și omoare timpul, când auzi o voce veselă strigându-l.

– Iu-hu! Tu ești băiatul de la Serviciul Secret?

Se răsuci și văzu o femeie micuță și aplecată de spate, cu un coș de flori atârnat de braț. Se uita fix la el. Purta o pălărie de soare cu boruri largi, de sub care ieșeau niște bucle de păr albe ca florile de bumbac. Purta pantaloni bej, de pânză, și o cămașă de blugi cu mânecă lungă, lăsată pe dinafară. O pereche de

ochelari mari de soare îi acoperea aproape întreaga față. După cum arăta, Alex fu de părere că trebuia să aibă în jur de optzeci și cinci de ani.

– Doamnă?

– Ce-i drept, ești și înalt, și drăguț! Ești înarmat? N-ar strica, având în vedere că ieși cu Kate.

Alex privi în jur, întrebându-se în prima clipă dacă nu cumva Kate îi juca o farsă și o angajase pe bătrânica asta ca să-i facă numărul. Nu văzu pe nimeni, așa că se întoarse din nou spre femeie.

– Eu sunt Alex Ford.

– Din *familia* Ford?

– Îmi pare rău, mă tem că nu mă așteaptă nici o moștenire impresionantă.

Femeia își scoase mănușa, o îndesă în buzunarul de la pantaloni și-i întinse mâna. Alex i-o strânse, dar bătrâna nu-i dădu drumul la sfârșit. Îl trase înspre casă.

– Kate nu e gata încă. Haide, intră să bei ceva și să stăm de vorbă, Alex.

Alex se lăsă condus de femeie fiindcă, sincer vorbind, nu știa ce altceva ar fi putut face. Bătrânica emana un miros puternic de mirodenii și unul chiar și mai puternic de fixativ.

Când ajunseră în dreptul casei și intrară înăuntru, îi dădu în sfârșit drumul la mână și spuse:

– Unde-mi sunt manierele? Eu sunt Lucille Whiteny-Houseman.

– Din *familia* Whitney-Houseman? zise la rândul lui Alex, tanjind.

Femeia își scoase ochelarii și-i răspunse cu un zâmbet cochet.

– Tatăl meu, Ira Whitney, nu a inventat industria de marketing, a făcut doar o avere de pe urma ei. Dragul meu soț, Bernie, odihnească-se în pace – adăugă uitându-se la tavan și făcându-și cruce – provenea dintr-o familie care și-a făcut averea din comercializarea nu tocmai legală de băuturi alcoolice. Iar Bernie a fost

procuror înainte să ajungă judecător federal. Ce pot să-ți spun e că întrunirile de familie erau deosebit de interesante.

Îl conduse într-o sufragerie foarte spațioasă și-l pofti să ia loc pe o canapea mare, așezată lângă un perete. Își aranjă florile într-o vază de cristal și se întoarse spre el.

– Acum, că tot vorbeam de băuturi, spune-mi care-i otrava ta?

Se duse și deschise un cabinet micuț, înăuntrul căruia era un bar complet.

– Păi, doamnă... vă folosiți amândouă numele?

– Spune-mi Lucky. Toată lumea îmi spune așa fiindcă am avut noroc toată viața.

– Vreau un pahar de apă minerală, Lucky.

Femeia se-ntoarse spre el, încruntată.

– Știu să prepar multe cocktailuri, tinere, dar „apă minerală" nu se numără printre ele, îi spuse ea pe un ton dojenitor.

– Păi, în cazul ăsta, rom și Cola.

– O să-ți prepar un Jack cu Cola, drăguțule, cu mai mult Jack.

Îi aduse băutura și se așeză lângă el, la rândul ei cu un pahar în mână. Îl ridică.

– Un Gibson. M-am îndrăgostit de băutura asta după ce l-am văzut pe Cary Grant comandând una în tren, în *La nord, prin nord-vest*. Noroc!

Ciocniră și Alex sorbi din pahar. Tuși. Parcă femeia uitase cu desăvârșire să mai adauge și cola în whisky. Privi în jur, cercetând încăperea. Era mare cât aproape toată locuința lui și era foarte frumos mobilată.

– O cunoști de mult timp pe Kate? întrebă el.

– De vreo șapte ani, deși nu locuiește cu mine decât de trei. E minunată. Isteață foc, frumoasă, pătimașă, dar sunt sigură că știi deja toate astea. În plus, face cele mai bune *mameloane cu unt* pe care le-am gustat vreodată.

Alex aproape că se înecă cu băutura.

– Poftim?

– Nu te agita, drăguțule, e o băutură specială. Baileys și whisky scoțian. La urma urmei, doar e barmaniță, nu?

– Oh, așa e.

– Ei, ia spune, ești unul dintre agenții ăia care-l păzesc pe președinte?

– Sincer, începând de mâine, da, asta sunt, zise Alex.

– I-am cunoscut pe toți președinții începând cu Harry Truman, spuse femeia cu importanță. Am votat cu republicanii timp de treizeci de ani, apoi douăzeci de ani cu democrații. Dar acum sunt prea bătrână ca să mai fac diferența, așa că am trecut la independenți. Dar l-am adorat pe Ronnie Reagan. Ce băiat fermecător! Am dansat cu el la unul dintre balurile lui. Dar, dintre toți președinții pe care i-am cunoscut, recunosc că cel mai mult mi-a plăcut Jimmy Carter. Era un bărbat bun, cu bun-simț. Un adevărat gentleman, chiar dacă visa poate la prea multe. Și asta nu poți s-o spui despre toți, nu-i așa?

– Nu, presupun că așa este. Să înțeleg, așadar, că îl cunoști pe președintele Brennan?

– Ne-am cunoscut, dar sunt sigură că nu m-ar mai recunoaște. De mult nu mai am nici o influență în sfera politică. Deși am avut și eu momentele mele, în tinerețe. Georgetown era locul ideal pentru asta. Kate Graham, Evangeline Bruce, Pamela Harrington, Lorraine Cooper, le-am cunoscut pe toate. Ce dineuri am mai dat! Am făcut politică stând la cafele și la câte o țigară, deși doamnele erau cel mai adesea separate de bărbați. Dar nu întotdeauna. Își coborî vocea și îl privi ridicându-și sprâncenele extrem de subțiri și parcă desenate. Și de ce partide de amor aveam parte, Dumnezeule mare! Dar nu orgii sau alte porcării de genul ăsta, drăguțule! La urma urmei, vorbim despre persoane din guvern, oameni aflați în funcții publice... E greu să te trezești la prima oră a dimineții și să muncești până în noapte după ce ți-ai irosit somnul pe o orgie. Chestiile astea te seacă de energie, ascultă la mine.

Alex își dădu dintr-odată seama că gura i se deschisese tot mai mult pe măsură ce o asculta. O închise repede.

– Hm, și Kate locuiește în casa din spate?

– Eu mi-am dorit întotdeauna să se mute aici – la urma urmei, am opt dormitoare – dar nu vrea. Îi place să aibă spațiul ei, așa ca toate femeile. Și poate să vină și să plece când vrea. Îl bătu pe picior: Carevasăzică, e prima ta întâlnire cu ea. Drăguț! Unde mergeți?

– Nu sunt sigur. Kate a ales localul.

Femeia îi prinse din nou mâna și îl privi fix în ochi.

– Bine, drăguță, văd că trebuie să-ți dau niște sfaturi. Până și unei femei moderne îi place ca bărbatul să mai preia controlul din când în când. Așa că data viitoare, alege *tu* localul. Fii foarte hotărât în privința asta. Femeile nu suportă bărbații fără inițiativă.

– Bine, dar cum pot să știu când o să vrea să preiau eu controlul și *altădată?*

– Oh, n-o să știi! O s-o dai în bară, așa cum fac toți bărbații.

Alex își drese vocea.

– Și, merge des la întâlniri?

– Aha, vrei să mă tragi de limbă despre Kate, nu-i așa, drăguțule? Ei bine, Kate nu apare cu cineva mai des de o dată la câteva luni. N-a rămas cu nimeni până acum, dar nu te lăsa descurajat de asta. Vine de obicei cu câte vreun avocat plin de ifose sau cu cine știe ce mahăr de prin guvern. Tu însă ești primul bărbat *cu pistol* pe care l-a adus aici, îi spuse ea, pe un ton de încurajare. Sper că ai pistolul la tine, nu? îl întrebă ea cu ochii sclipindu-i.

– Ar trebui să-l am?

– Drăguță, toate femeile civilizate își scot chiloții în fața bărbaților periculoși. Nu ne putem abține.

Alex rânji, își descheie haina și-i arătă pistolul.

Femeia își împreună mâinile, entuziasmată.

– Doamne, ce palpitant!

– Hei, Lucky, pleacă de lângă bărbatul meu!

Se întoarseră amândoi şi o văzură pe Kate Adams zâmbindu-le din pragul uşii. Purta o fustă neagră, plisată, care se termina la jumătatea coapsei, o bluză albă, deschisă la gât, şi sandale. Alex îşi dădu seama că nu-i văzuse niciodată picioarele. La bar, purta întotdeauna pantaloni. Kate se apropie, o îmbrăţişă pe Lucky şi-o sărută pe obraz.

– L-am întreţinut pe admiratorul tău cât timp te-ai făcut tu frumoasă, draga mea, zise Lucky. Nu că ţi-ar trebui cine ştie ce efort pentru asta. Oh, nu e drept, Kate. Nici cei mai buni chirurgi plasticieni din lume nu mi-ar putea da obrajii tăi!

– Mincinoaso! Bărbaţii au fost întotdeauna nebuni după Lucky Whitney. Şi încă mai sunt.

Lucky îi zâmbi lui Alex şi spuse pe un ton foarte sfios:

– Ei bine, trebuie să recunosc, dragă Kate, că tânărul aici de faţă mi-a arătat într-adevăr *dotările* lui. Pun pariu că tu n-ai avut încă plăcerea asta.

Kate păru surprinsă.

– *Dotările* lui? Nu, nu le-am văzut încă.

Cu o expresie de-a dreptul îngrozită, Alex sări atât de repede în picioare, că vărsă jumătate din băutură pe canapea.

– *Arma* din dotare! I-am arătat revolverul meu!

– Aşa este, aşa i-a spus. *Revolverul* lui, spuse Lucky, zâmbind mucherește. Ei, şi unde mergeţi să luaţi cina?

– La Nathan's, răspunse Kate.

Lucky ridică din sprâncene.

– La Nathan's? Îi făcu un semn lui Alex cu degetul mare în sus. Acolo îi duce pe cei cu potenţial!

CAPITOLUL 40

– Reuben! strigă Stone din ataș. Mai avem încă timp. Ne putem opri la cimitirul Arlington?

Reuben privi în direcția locului unde erau înmormântați militarii cei mai onorați ai națiunii și aprobă, dând din cap.

Câteva minute mai târziu, pătrunseră prin intrarea pentru vizitatori și trecură pe lângă secțiunea dedicată femeilor care-și pierduseră viața în serviciul militar. Se opriră câteva clipe lângă mormintele familiei Kennedy, principalul punct de atracție al cimitirului Arlington, urmat îndeaproape de Mormântul Soldatului Necunoscut în dreptul căruia avea loc schimbul de gardă.

Merseră mai departe până când Reuben se opri și privi întinderea de iarbă de lângă Arlington House. Fusese cândva casa lui Robert E. Lee, dar fusese confiscată de guvernul federal după ce Lee alesese să conducă armata Confederaților împotriva Uniunii.

– Nu aici m-ai găsit, drogat de nu mai știam de mine?

Stone privi înspre locul pe care i-l arăta Reuben.

– Asta a fost demult, Reuben. Ai reușit să depășești situația de atunci. Ți-ai învins demonii.

– Nu aș fi reușit fără tine, Oliver.

Făcu o pauză și privi în jur, la plăcile albe de mormânt.

– Eram atât de furios! Îmi pierdusem jumătate dintre băieții din compania din Vietnam din cauza Agentului Orange[1], iar armata nici măcar nu voia să-și recunoască fapta. Apoi, același lucru s-a întâmplat cu sindromul Golfului Persic. Voiam doar să vin aici și să urlu, până când obligam pe cineva să mă asculte.

– Probabil că a fost mai bine că ți-ai pierdut cunoștința. Secretarul Apărării a fost aici în ziua aia. Ar fi putut ieși urât.

Reuben îi aruncă o privire curioasă prietenului său.

– Știi ce? Nu te-am întrebat niciodată ce căutai în cimitir în ziua aia.

– Ce caută toată lumea. Venisem să aduc un omagiu cuiva.

Stone se opri în dreptul unei parcele și numără în gând șirurile de pietre albe, până când ajunse la una, aproape de mijloc. Stătea în picioare, cu brațele la piept, în timp ce soarele apunea roșu la orizont. Reuben se uită la ceas, dar se jenă să-și întrerupă prietenul.

Momentul de reculegere al lui Stone fu în cele din urmă întrerupt de un grup de bărbați care trecură pe lângă ei. Îi urmări îndreptându-se spre aripa nouă a cimitirului Arlington, care nu era încă terminată. Era locul dedicat victimelor din atentatele de la 11 septembrie. Tot aici fusese ridicat și un monument în memoria celor care-și pierduseră viața la Pentagon și fusese amenajată o mică rotondă comemorativă.

Stone înlemni când văzu cine se afla în mijlocul zidului de agenți înarmați până-n dinți. Reuben privi și el înspre aceștia.

– Carter Gray! murmură Reuben.

– A venit să-și viziteze soția, presupun, spuse încet Stone. Înainte să năvălească mulțimea de mâine.

Carter Gray se opri la mormântul soției sale, Barbara, îngenunche și așeză un buchet mic de flori pe pământul bătătorit.

---

[1] Substanță chimică pulverizată de armata americană în timpul războiului din Vietnam (n.tr.)

De fapt, comemorarea soției lui ar fi trebuit să fie ziua următoare, dar cimitirul avea să fie plin atunci, cum anticipase și Stone, și Gray nu dorea câtuși de puțin să-și împartă durerea cu o mulțime de străini.

Se ridică și privi către locul în care se odihnea trupul soției sale, în timp ce oamenii care-l însoțeau se retraseră, respectuoși, la o oarecare distanță.

Barbara Gray se retrăsese din armată cu gradul de general de brigadă, după o strălucită carieră în care stabilise multe premiere militare pentru femei. Barbara Gray fusese de asemenea unul dintre cei mai vehemenți purtători de cuvânt ai organizației WASP[1], susținând, printre altele, dreptul acestora de a fi înmormântate la Arlington cu onoruri militare *complete*, lucru la care nu avuseseră acces până atunci pentru că, după terminarea războiului, marea majoritate fuseseră lăsate la vatră. În iunie 2002, o nouă reglementare permitea unui număr de grupări militare feminine, printre care și WASP, să fie cel puțin înmormântate cu onoruri limitate, dar nu complete. Din nefericire, Barbara Gray nu apucase să trăiască această clipă.

În dimineața zilei de 11 septembrie 2001, Barbara Gray, la acea vreme consultant civil, avea întâlnire la Pentagon cu doi reprezentanți ai armatei pentru discutarea unui proiect, când avionul de la American Airlines izbise clădirea, ștergând de pe fața pământului camera în care se găsea femeia. Ca pentru a spori grozăvia acestei tragedii, fiica lui Gray, Maggie, consilier juridic în probleme guvernamentale, sosise la Pentagon pentru a se întâlni cu mama ei. Trupul fusese practic incinerat în explozia inițială.

În timp ce stătea la mormântul soției lui, imaginea acelei dimineți îi sfâșia sufletul lui Gray asemenea unui pumnal ascuțit.

---

[1] Women's Airforce Service Pilots – Femeile pilot din aviația militară, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

Urmară apoi valurile de învinovățiri, fiindcă și el ar fi trebuit să se afle în aceeași clădire. Gray trebuia să-și întâlnească soția și fiica la Pentagon, de unde să plece împreună într-o vacanță de familie îndelung plănuită. Rămăsese blocat în trafic și întârziase aproximativ douăzeci de minute. Ajunsese în cele din urmă la Pentagon, dar familia lui nu mai era.

Când reuși în sfârșit să-și desprindă privirea de pe placa comemorativă, Gray se uită în jur și-i zări pe cei doi bărbați care-l fixau din depărtare. Nu-l recunoștea pe cel mai înalt dintre ei, însă celălalt avea ceva familiar. Îi văzu apoi întorcându-se și luând-o din loc. Gray mai rămase lângă mormântul soției lui încă câteva minute, apoi, cedând în fața curiozității, se duse în locul în care îi zărise pe cei doi bărbați. Își dădu seama că-i era cunoscut și acest segment al cimitirului. Începu să examineze pietrele de mormânt, mișcându-și repede privirea de-a lungul șirurilor, până când se opri deasupra uneia.

În clipa următoare, agenții de pază alergau agitați în urma lui Gray care o rupsese la fugă pe alee. Când fu aproape de ieșire, se opri și se aplecă, trăgând cu putere aer în piept în timp ce agenții de pază îl încercuiau, întrebându-l dacă se simțea bine. Nu le răspunse. Nici măcar nu-i auzi.

Numele de pe piatra de mormânt care-l făcuse să o rupă la fugă îi răsuna în minte. Nu exista nici un cadavru în sicriul îngropat acolo, Gray știa foarte bine acest lucru. Totul fusese o prefăcătorie, o încercare de a-și acoperi urmele. Și totuși, numele de pe piatră nu era fals. Era numele unui bărbat despre care se credea că murise apărându-și țara.

John Carr, spuse Gray.

Era un nume pe care nu-l mai pronunțase de zeci de ani.

John Carr. Cel mai desăvârșit asasin pe care-l văzuse vreodată Hunter Gray.

*

Nu era încă foarte mare aglomerație la Nathan's și Alex Ford și Kate Adams stăteau la o masă dintr-un colț, aproape de bar. Își comandaseră ceva de băut.

– Lucky e fenomenală, spuse Alex. Cum ai ajuns s-o cunoști?

– Înainte să ajung la Departamentul de Justiție, am făcut practică la o firmă privată. M-am ocupat de succesiune, după moartea soțului ei. Ne-am împrietenit și, în cele din urmă, m-a rugat să vin să locuiesc la ea. Am refuzat-o la început, dar tot insista și nici Făt-Frumos nu părea să se grăbească să apară. Îi plătesc chirie pentru casa din spate, adăugă ea repede. Lucky e o persoană foarte interesantă. A fost peste tot, cunoaște pe toată lumea. Dar este și foarte singură. Bătrânețea nu e ușor de acceptat pentru o femeie ca ea. E plină de viață și ar vrea să facă în continuare ce a făcut toată viața. Dar realitatea este că nu mai poate.

– Din câte-am văzut eu, nu se poate spune că nu încearcă, zise Alex. Ei, și ia zi! De ce-ai trecut în tabăra guvernului?

– Nu-i o poveste prea originală. N-am reușit să fac cine știe ce avere din plata cu ora. Și nu poți schimba lumea când te ocupi de moșteniri și divorțuri.

– Așadar, te-ai dus la DOJ ca să schimbi lumea?

– Sincer, sunt implicată într-o chestie destul de nouă. După Gitmo Bay și abuzurile descoperite la Abu Ghraib, Salt Pit și în alte locuri, Departamentul de Justiție a înființat o nouă secțiune care să supravegheze respectarea drepturilor civile ale prizonierilor cu o implicare politică deosebită, precum și a combatanților străini. Tot noi trebuie să investigăm și orice eventuale abuzuri comise împotriva acestor categorii de persoane.

– Ei bine, după câte-am citit eu în presă, aveți de lucru, nu glumă!

– Guvernul Statelor Unite are, în general, un cod excelent de practici când vine vorba de tratamentul aplicat prizonierilor de război și persoanelor înregistrate drept combatanți străini, dar cu cât războiul contra terorismului durează mai mult, cu atât

băieții noștri sunt mai tentați să se coboare la nivelul părții adverse. La urma urmei, sunt doar oameni și s-ar putea să ajungă să considere că persoana din fața lor nu merită să aibă nici un fel de drepturi.

– Dar asta nu e o scuză ca să încalce legea.

– Nu, nu este. Și aici intervin eu și alții ca mine. Am fost în diverse zone de război de șase ori în ultimii doi ani. Din nefericire, situația nu se îmbunătățește.

– S-ar părea că Gray a început serios să contraatace.

Kate se lăsă pe spate și sorbi din paharul de vin roșu pe care și-l comandase.

– Nu prea știu ce să spun în legătură cu asta. Îmi pare rău pentru el, la nivel personal, pentru pierderea suferită la 11 septembrie. Cred că este singurul motiv pentru care s-a întors în sectorul guvernamental. Dar nu sunt convinsă că a fost un lucru bun.

– Ce vrei să spui? întrebă Alex.

– Știu că a obținut rezultate extraordinare. Dar mă întreb dacă nu cumva aplică metode extraordinare pentru a le obține. De exemplu, am avut probleme serioase cu traducerile.

– Am auzit că este un fel de fotbal politic.

– Nici nu e de mirare, la modul în care decurg lucrurile. Teroriștii suspectați sunt transferați din Statele Unite în alte țări sau viceversa, fără respectarea vreunei proceduri legale și fără acordul Crucii Roșii Internaționale. Când transferăm prizonieri în alte țări, cerem mai întâi asigurări verbale din partea respectivei țări că cei transferați nu vor fi torturați. Problema este că nu avem nici o modalitate de a verifica dacă, într-adevăr, așa se întâmplă. Mai mult chiar, pare cât se poate de clar că tortura *se aplică* adesea prizonierilor. Și, ca să le pună capac la toate, pentru că astfel de practici sunt ilegale în Statele Unite, se presupune că FBI și CIA sunt activ implicate în mutarea prizonierilor în alte țări, unde tortura poate fi folosită ca mijloc de obținere a unor informații utile. Uneori, chiar conving țările implicate să fabrice

dovezi și acuzații împotriva suspecților, pentru ca aceștia să poată fi închiși, interogați și torturați. O astfel de practică ar contraveni tuturor principiilor americane.

– Ei bine, după câte-am văzut cu ochii mei, cred că băieții de la NIC ar fi în stare de orice.

– Să înțeleg că ancheta ta cu privire la moartea agentului ăluia nu merge prea bine?

Alex ezită, apoi hotărî că poate era mai bine să-i spună totul. Îi povesti despre „discuția" neplăcută pe care o avusese cu directorul Serviciului Secret și-i spuse că fusese trimis înapoi la protecție și pază.

– Îmi pare rău, Alex.

Întinse brațul și-i atinse mâna.

– Hei, mi-am făcut-o singur. Gray joacă în liga mare și nu-i prea comod nici când te toarnă partenerul. Se pare c-am fost retrogradat.

Sorbi din cocktailul pe care-l avea în față.

– Martiniurile tale sunt mult mai bune, zise el zâmbind.

Kate își lovi paharul de al lui.

– Știam eu că-mi place de tine.

Expresia lui deveni dintr-odată gravă.

– Ar fi trebuit să rămân la planul inițial. Mai aveam trei ani până să se împlinească norma de douăzeci, trebuia s-o iau ușor și să nu fac valuri.

– Nu-mi pari genul de persoană care s-o „ia ușor", îi răspunse Kate.

Alex ridică din umeri.

– Știi ce? Hai să nu mai discutăm despre serviciu. Spune-mi ceva despre tine. Pentru asta sunt primele întâlniri.

Kate se lăsă pe spate și ridică o bucată de pâine din fața ei.

– Ei bine, sunt singură la părinți. Ai mei locuiesc în Colorado. Ei spun că ne tragem din familia Adams din Massachusetts, dar nu știu dacă să cred povestea asta. Visul meu a fost să devin gimnastă de talie mondială. Și am muncit foarte serios pentru

asta. Apoi, am crescut cincisprezece centimetri într-un singur an și s-a ales praful de visul acesta. După ce-am terminat liceul, am hotărât că voiam să fiu crupieră în Vegas. Nu mă-ntreba de ce, așa a fost. M-am înscris la un curs, l-am promovat cu brio și mi-am luat zborul spre Orașul Păcatelor. Dar n-a durat prea mult. Aveam o problemă cu jucătorii beți care-și închipuiau că pot să mă ciupească de fund ori de câte ori aveau chef. După ce câțiva dintre ei și-au pierdut dinții, cazinoul mi-a sugerat că ar fi mai bine să mă întorc în Est. Când m-am înscris la colegiu, mi-am luat o slujbă la bar ca să pot plăti taxele, apoi am continuat să lucrez și cât timp am studiat Dreptul. Cel puțin, în meseria asta ai o bucată solidă de lemn între tine și bețivii de pe cealaltă parte. Și, după cum ți-ai dat seama mai demult, cânt și la pian. Am câștigat bani dând lecții de pian, bani cu care mi-am putut plăti școala. Acum nu mai am nevoie de slujba de la bar, dar, sinceră să fiu, îmi place. E un mod de relaxare pentru mine. În plus, cunoști tot felul de persoane interesante la LEAP.

– Gimnastă, crupieră, barmaniță, pianistă, apărătoare a dreptății și adevărului. Sunt de-a dreptul impresionat!

– Uneori, am senzația că mai degrabă e un semn de disfuncționalitate decât ceva de admirat. Ei, dar povestea ta care e?

– Nu-i deloc ceva senzațional. Am crescut în Ohio. Sunt cel mai mic dintre patru copii și singurul băiat. Tata era dealer de piese auto în timpul zilei, iar noaptea se transforma într-un al doilea Johnny Cash.

– Serios?

– Ei, cel puțin asta și-ar fi dorit. Cred că avea cea mai mare colecție Johnny Cash din Nashville. Se îmbrăca întotdeauna în negru, cânta senzațional la chitară acustică și destul de bine și din voce. Am învățat să cânt la chitară ca să pot să-l acompaniez. Am fost și într-un turneu împreună și cred că ne-am numărat printre cei mai buni din Ohio Valley. Nu eram chiar grozavi, dar nici rău nu sunam. A fost o distracție pe cinste. Apoi a ajuns să plătească prețul celor patru pachete de țigări fumate pe zi. A murit

în șase luni de la depistarea cancerului la plămâni. Mama locuiește într-o instituție de bătrâni din Florida. Surorile mele sunt împrăștiate prin toată țara.

– Și ce anume te-a determinat să joci rolul de scut uman?

Alex sorbi din nou din pahar și expresia îi deveni sumbră.

– Am văzut filmul făcut de Zapruder, despre asasinarea lui Kennedy, când aveam doisprezece ani. Îmi amintesc că mi-am spus că așa ceva nu trebuia să se repete vreodată. N-o să uit niciodată imaginea agentului Clint Hill când a sărit pe limuzină și-a împins-o pe doamna Kennedy înapoi în scaun. Mulți oameni au crezut la acea vreme că prima doamnă se numărase printre cei care puseseră la cale asasinarea președintelui, sau cel puțin au condamnat-o fiindcă li s-a părut că încerca să se ferească de sângele care curgea, chiar dacă era al soțului ei. Ce încerca de fapt să facă era să recupereze bucata pe care glonțul o zburase din capul soțului ei. Își termină băutura, apoi continuă: L-am cunoscut pe Clint Hill la o ceremonie a Serviciului Secret. Era deja bătrân. Toată lumea voia să-i strângă mâna. I-am spus cât de onorat mă simțeam că aveam șansa să-l cunosc. Fusese singurul care reacționase în mijlocul evenimentelor. O ajutase pe doamna Kennedy, își pusese propriul corp între ea și trăgător. I-am spus că, dacă avea să sosească vreodată acea clipă, speram să mă pot descurca la fel de bine ca el. Și știi ce mi-a răspuns?

Ridică privirea și o surprinse pe Kate uitându-se fix la el. Părea să-și țină respirația.

– Ce ți-a spus? insistă ea.

– Mi-a spus: „Băiete, nu vrei să fii ca mine. Pentru că sub paza mea a murit președintele". Urmă o tăcere lungă pe care Alex o întrerupse în cele din urmă: Nu-mi vine să cred că discutăm despre niște chestiuni atât de deprimante. Nu sunt așa, de felul meu.

– La ce zi ai avut, mă mir că nu ai anulat întâlnirea.

– Kate, gândul că o să mă văd cu tine în seara asta a fost *singurul* care m-a ajutat să trec peste ziua de azi.

Alex păru ușor surprins de francheţea cu care rostise aceste cuvinte şi lăsă repede privirea în jos, studiindu-şi paharul aproape gol.

Kate se întinse şi-i atinse mâna.

– O să te fac să te simţi şi mai ruşinat, zise ea, şi-o să-ţi spun că e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva.

Conversaţia continuă cu subiecte mai puţin serioase şi timpul trecu.

În clipa în care se pregăteau de plecare, Alex îşi înăbuşi o înjurătură. Pe uşa restaurantului tocmai intrau domnul şi doamna senator Roger Simpson însoţiţi de fiica lor, Jackie.

Alex încercă să treacă neobservat, însă Jackie îl zărise.

– Bună, Alex! zise ea.

– Agent Simpson, răspunse el sec.

– Aceştia sunt părinţii mei.

Rober Simpson şi soţia lui păreau să fie gemeni: erau amândoi înalţi şi cu părul foarte blond. Făceau o notă extrem de discordantă cu fiica lor micuţă şi oacheşă.

– Domnule senator, doamnă Simpson, spuse Alex, cu o înclinare a capului.

Roger Simpson îi aruncă o privire atât de ameninţătoare, încât Alex fu convins că Jackie le relatase întreaga poveste, propria versiune.

– Dumneaei este Kate Adamns.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, spuse Kate.

– Ei bine, ai grijă de tine, agent Simpson. Mă îndoiesc că ne vom mai întâlni.

Ieşi din magazin cu Kate după el.

De îndată ce se văzură afară, Alex explodă:

– Îţi vine să crezi? Dintre toate restaurantele din nenorocitul ăsta de oraş...

Îşi înghiţi cuvintele văzând-o pe Jackie Simpson ieşind din local.

Alex, putem discuta o clipă?

Îi aruncă o privire lui Kate.

– Între patru ochi.

– Sunt cât se poate de sigur că nu avem ce să ne spunem, se răţoi Alex.

– Nu durează decât o clipă. Te rog!

Alex îi aruncă o privire lui Kate, care ridică din umeri şi se dădu doi paşi mai încolo, admirând hainele din vitrina unui magazin.

Simpson se apropie.

– Ascultă, ştiu că eşti foarte supărat pe mine. Şi crezi că te-am dat în gât.

– Ei, până aici intuiţia nu te înşală.

– Dar nu a fost aşa. De îndată ce a plecat de lângă noi, Carter Gray l-a sunat probabil pe tata. Înainte chiar să-l sune pe preşedinte. Apoi tata m-a sunat pe mine şi m-a făcut cu ou şi cu oţet. Mi-a spus că nu pot permite unui agent cu prea multă iniţiativă să-mi distrugă cariera înainte să înceapă măcar.

– Şi cum a aflat directorul de „vechiul meu prieten"?

Simpson părea terminată.

– Ştiu, asta a fost o prostie. Tata are un stil care te copleşeşte. M-a făcut să-i spun. Oftă, apoi continuă: Tata e unul dintre cei mai capabili oameni pe care ai să-i cunoşti vreodată. Şi mama a fost Miss Alabama, chestie care te face o sfântă în locurile alea. Îţi dai seama că nu le-a convenit când am hotărât să mă fac detectiv. Ar fi vrut să intru în afaceri sau în politică. Am pus piciorul în prag şi le-am spus că vreau să fiu poliţistă. Dar şi atunci au insistat întruna să ţintesc şi mai sus. Doar ca să scap de gura lor, m-am înrolat în Serviciul Secret. Tata a tras nişte sfori ca să fiu repartizată la WFO. Visează să ajung prima femeie director al Serviciului Secret. Tot ce mi-am dorit eu vreodată a fost să fiu un poliţist bun. Dar pentru ei, n-a fost suficient.

– Şi o să faci toată viaţa ce vor părinţii tăi?

– Nu-i atât de uşor. Tata e un om obişnuit să fie ascultat. Făcu o pauză şi se uită la el. Dar asta este problema *mea*. Voiam doar

să-ți spun că-mi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Și sper să am odată șansa să mă revanșez față de tine.

Se răsuci pe călcâie și intră înapoi în restaurant înainte ca Alex să apuce să-i răspundă.

Când Kate se întoarse, îi povesti conversația avută. După ce termină, Alex adăugă:

– Tocmai când crezi că ți-ai dat seama de caracterul cuiva și că ai toate motivele s-o urăști din toată inima, îți face o surpriză de genul ăsta ca să complice lucrurile. Privi de cealaltă parte a străzii și chipul i se lumină. Te rog, spune-mi că vrei să mergem să luăm o înghețată!

Kate privi la rândul ei înspre magazinul de vizavi.

– Bine, dar te avertizez că mănânc cel puțin două cupe și nu împart porția.

– O fată pe gustul meu!

CAPITOLUL 41

La Union Stadion, Stone și Reuben îi găsiră pe Caleb și pe Milton în librăria B. Dalton. Caleb era aplecat asupra unei capodopere de Dickens în vreme ce Milton era complet absorbit de raionul de reviste despre calculatoare.

Stone și Reuben își luară prietenii și toți patru se suiră în metrou, de unde coborâră la Smithsonian Station. Urcară apoi cu scara rulantă până la Mall.

– Țineți ochii și urechile deschise, îi atenționă Stone.

Începură să se plimbe printre obiectivele importante în jurul cărora se înghesuiau turiști înarmați cu aparate de fotografiat și camere de filmat. Cei patru prieteni ajunseră în cele din urmă la FDR[1] Park, unde se afla FDR Memorial, o achiziție relativ recentă a parcului. FDR Park acoperea o suprafață mare de teren și era compus din mai multe grupuri statuare reprezentând simboluri semnificative din perioada administrației lui Franklin D. Roosevelt, singurul președinte american care deținuse patru mandate. Stone își conduse tovarășii într-o zonă mai retrasă, izolată de marea de turiști printr-o lucrare în bronz ce înfățișa oameni stând la coadă pentru a primi mâncare de la o cantină socială.

---

[1] FDR – Franklin D. Roosevelt

După ce privi cu atenție în jur preț de câteva clipe, Stone clătină din cap, nemulțumit, și își conduse cei trei prieteni înapoi la metrou. Coborâră de această dată la stația Foggy Bottom. Ieșiră la suprafață și o luară la picior. La intersecția dintre 27th Street și Q Street, NW, Stone se opri. În fața lor se vedea intrarea în cimitirul Mt. Zion, unde lucra Stone.

– Oh, nu, Oliver! se plânse Reuben. Doar nu mergem iar în cimitir!

– Morții nu trag cu urechea, răspunse scurt Stone, deschizând porțile.

Îi conduse în căsuța lui și cei trei intrară, privindu-l întrebător.

– Am făcut niște cercetări pe care le consider foarte importante pentru investigația noastră cu privire la moartea lui Patrick Johnson. Prin urmare, am convocat această întrunire a grupului Camel Club. Propun să discutăm tema execuțiilor între teroriști, din ce în ce mai multe în ultima vreme.

– Sunt de acord, spuse automat Caleb, deși le aruncă celorlalți o privire curioasă.

– Toți cei pentru răspundeți cu „da".

Moțiunea fu aprobată și Stone deschise jurnalul gros pe care îl adusese din subsolul librăriei de cărți rare.

– Pe parcursul ultimelor optsprezece luni, au existat numeroase situații în care se presupune că teroriștii s-au omorât între ei. Acest fapt mi s-a părut extrem de interesant și am început să păstrez toate articolele pe care le-am putut găsi pe această temă. În ultimul incident de acest fel a fost implicat un bărbat pe nume Adnan al-Rimi.

Am citit și eu articolul, spuse Milton. Dar de ce zici că *se presupune*?

În toate aceste cazuri, fața mortului a fost distrusă, complet sau parțial, fie prin împușcare, fie în urma unor explozii. Oamenii au fost identificați prin amprente, ADN și alte elemente disponibile.

– Dar asta e procedura normală, Oliver! spuse Reuben. Când lucram la DIA, și noi făceam asta, deși pe atunci nu existau încă testele de ADN.

– Și știm de la Reuben că NIC controlează acum toate informațiile legate de teroriști, adăugă Stone. Vorbim tocmai despre acele baze de date la supravegherea cărora lucra Patrick Johnson și care au fost folosite pentru identificarea teroriștilor găsiți morți. Făcu o pauză. Ei, și dacă domnul Johnson mai „lucra" și în alt fel la baza asta de date?

După o tăcere lungă, Milton fu primul care vorbi:

– Vrei să sugerezi că *manipula* în vreun fel informațiile?

– Să mă exprim mai clar, răspunse Stone. Dacă înlocuia în bazele de date de la NIC amprentele teroriștilor despre care autoritățile credeau apoi că au fost uciși cu amprentele bărbaților găsiți morți?

Caleb păru oripilat.

– Vrei să sugerezi că cineva ca, de exemplu, Adnan al-Rimi este de fapt în viață, dar, din punctul de vedere al agențiilor de informații americane...

–... este *mort*, îi termină Stone propoziția. Trecutul i-a fost șters cu buretele. Poate să meargă oriunde și să facă orice.

– Ca o armă sterilizată, se amestecă Reuben.

– Întocmai.

– Dar stai puțin, Oliver, zise Reuben. Există o grămadă de măsuri de siguranță! Din câte-mi amintesc eu, la DIA nu puteai face nici o modificare în vreun dosar fără să urmezi în prealabil o serie foarte precisă de pași.

Stone se uită la Caleb.

– Au o procedură asemănătoare și la Departamentul de Cărți Rare din Biblioteca Congresului. Din motive evidente, persoana care cumpără cărțile nu le poate introduce în baza de date și viceversa. Tocmai acest sistem m-a făcut să mă gândesc la posibilitatea asta. Dar dacă i-ai avea la mână pe amândoi oamenii? Și pe cel care adună informațiile și pe cel desemnat să introducă

datele în sistem? Şi dacă unul din ei ar ocupa o poziţie înaltă? Poate chiar *foarte* înaltă?

Reuben pricepu în sfârşit.

– Vrei să sugerezi că însuşi Carter Gray e implicat în povestea asta? Haide, orice ai spune tu despre Gray, nu cred că ai motive temeinice să-i pui la îndoială loialitatea faţă de această ţară.

– Nu spun că e un răspuns uşor, Reuben, zise Stone. Dar, dacă nu Gray, atunci ar putea fi o altă persoană cu funcţie importantă.

– Ei, asta mai degrabă, fu de acord Reuben.

Veni apoi rândul lui Milton să vorbească:

– Dacă lucrurile stau aşa cum spuneţi, de ce a fost omorât Johnson?

Îi răspunse Stone:

– Dacă cei doi bărbaţi pe care i-am văzut omorându-l pe Patrick Johnson sunt de la NIC, atunci mie mi se pare – având în vedere stilul de viaţă extravagant pe care îl ducea cu salariul mediocru de la guvern – că avem două posibilităţi. Unu, cei care-l angajaseră ca să modifice dosarele s-au temut că averea lui de curând dobândită ar putea conduce spre o investigaţie, aşa că l-au omorât şi i-au „plantat" drogurile. Sau doi, poate că Johnson a devenit prea lacom, le-a cerut mai mulţi bani şi a primit în schimb un glonţ.

– Şi acum noi ce facem? întrebă Milton.

– Încercăm să rămânem în viaţă, asta-i prioritatea mea, răspunse Reuben. Fiindcă, dacă Oliver are dreptate, puteţi fi siguri că băieţii ăştia o să trimită o mulţime de oameni puternici care să se asigure că nu mai putem vorbi niciodată.

– Iar identitatea şi casa lui Milton au fost fără îndoială compromise, spuse Stone. Cât despre oamenii de pe urmele noastre, sugerez să întoarcem jocul împotriva lor.

– Cum? întrebă Caleb.

Stone îşi închise agenda.

– Avem adresa lui Tyler Reinke. Propun să începem de acolo.

– Vrei să intrăm chiar în bătaia puștii lui? exclamă Reuben.

– Nu. Dar nu există nici un motiv să nu-l aducem în bătaia puștii *noastre*.

Cu înghețata în mână, Alex și Kate se plimbau de-a lungul râului, aproape de locul unde George Mason își condusese barca, cu sute de ani în urmă. Kate îi arătă trei stânci care abia dacă se vedeau în mijlocul apei, la nord de Kay Bridge și chiar în fața Universității Georgetown.

– E Insula celor Trei Surori, spuse ea. Legenda spune că trei măicuțe s-au înecat acolo după ce li s-a răsturnat barca. Apoi stâncile au ieșit la suprafață ca să amintească de moartea lor și să-i avertizeze pe ceilalți.

– Ce-i drept, curentul râului Potomac este înșelător de calm, adăugă Alex. Nu c-ar mai fi cineva care să vrea să înoate în el în ziua de azi. Canalizarea se înfundă la aproape fiecare ploaie mai mare.

– Când au construit Interstate 66, planul era să adauge o ramificație care să includă și un pod peste râu. Trebuia să i se spună Podul celor Trei Surori, dar au avut loc atât de multe accidente ciudate în timpul lucrărilor, încât au renunțat, în cele din urmă. Unii spun că au fost fantomele măicuțelor.

– Crezi în chestii de-astea? întrebă Alex.

– S-au întâmplat și lucruri mai stranii. Uită-te numai la adepții teoriilor conspirațiilor din orașul ăsta. Cei mai mulți sunt probabil nebuni, dar s-a dovedit că unii dintre ei au mai avut și dreptate.

– Cunosc un tip de genul acesta. Îl cheamă Oliver Stone. Este absolut genial, deși nițel cam ciudat.

– Oliver Stone? Glumești?

– Nu-i numele lui adevărat, desigur. Cred că e un fel de glumă pe seama celor care cred că-i lipsește o doagă. Unul dintre lucrurile cele mai interesante în legătură cu el este că nu are trecut,

cel puțin eu n-am reușit să găsesc nimic. Alex zâmbi. Poate că s-a ascuns de lege toți anii ăștia.

– Pare un bărbat pe gustul lui Lucky.

– Deci e adevărat că încă-și mai scoate chiloții în fața bărbaților periculoși?

– Poftim? întrebă Kate, surprinsă.

– Nu contează.

Alex luă o linguriță de înghețată și privi spre Roosevelt Island. Kate îi urmări privirea.

În cele din urmă, femeia spuse:

– Vrei să vorbești despre asta? Barmanii sunt bun ascultători.

Alex îi făcu semn să vină lângă el pe o bancă de pe malul râului.

– Bine, începu el, uite ce nu-mi dă pace. Tipul înoată până pe insulă, apoi se împușcă. Ți se pare plauzibil?

– Păi, *era* insula pe care fusese la prima întâlnire cu logodnica lui.

– Așa e, dar de ce să fi *înotat* până acolo? De ce n-a mers cu mașina sau pe jos? Există un pod care pleacă chiar din parcarea insulei. Mai e și o pasarelă pentru biciclete. Sari grilajul, ajungi pe insulă, te-mbeți și-ți zbori creierii fără să mai faci efortul de a traversa Potomacul. I-au găsit mașina la o distanță măricică în susul râului, ceea ce-nseamnă că a avut mult de înotat, în hainele de stradă, cu pantofii în picioare și cu pistolul băgat într-o pungă pentru dovezi. Și nu vorbim despre vreun Mark Spitz sau Michael Phelps.

– Dar i-au găsit amprentele pe armă, zise Kate.

– Ce-i drept, nu e chiar așa de ușor să forțezi mâinile cuiva în jurul unei arme și să-l faci să apese trăgaciul. Și nu-i nici o idee prea bună. Ultimul lucru pe care ți-l dorești e să pui o armă în mâna unui om pe care vrei să-l omori. Dar dacă-l îmbeți mai întâi?

Alex arătă apoi spre propriile picioare.

– Și nu mi-a plăcut nici cum arătau pantofii lui.

– De ce?

– Aveau pământ pe tălpi, cum era firesc pentru cineva care se presupune că a mers prin tufișuri, dar pe dalele din jurul lui nu se vedea nici un pic de pământ. Ai zice că o parte din lutul ăla roșiatic ar fi trebuit să rămână pe piatra din jur. Și avea hainele prea curate. Dacă ar fi traversat insula, ar fi trebuit să aibă frunze și crenguțe prinse în haine. Nu s-a găsit nimic de genul ăsta. Iar, dacă acceptăm teoria că a ajuns pe insulă înot, ar fi trebuit să treacă prin rugii de mure ca să ajungă la poteca principală.

– Ce spui tu e cât se poate de logic, fu de acord Kate.

– Și biletul pe care i l-au găsit în buzunar? Abia dacă era puțin umed și cerneala nu se scursese.

– Probabil că l-a adus în aceeași pungă de plastic ca și arma.

– Atunci, de ce nu l-a lăsat în pungă? De ce să-l fi scos și să-l fi pus într-un buzunar ud fleașcă, unde cerneala s-ar fi putut scurge, riscând să nu se mai înțeleagă nimic din ce scrisese? Și, deși Johnson era ud când a fost găsit, dacă ar fi înotat într-adevăr atâta drum, trebuia să fie mult mai ud și mai murdar decât era când l-au găsit. Apele râului Potomac nu sunt deloc curate aici.

– Dar *era* ud.

– Da, dar dacă tu ai vrea să lași impresia că cineva a venit înot până într-un loc, ce ai face?

Kate se gândi câteva clipe.

– L-aș scufunda în apă.

– Exact, l-ai scufunda în apă! Apoi, mai e și chestiunea motivului. Nici una dintre persoanele cu care am stat de vorbă nu și-ar fi imaginat că Johnson făcea trafic de droguri. La naiba, logodnica lui e așa de furioasă că a amenințat că mă dă în judecată doar pentru că am sugerat lucrul ăsta.

– Cum am spus întotdeauna, Serviciul Secret nu ratează nici un detaliu.

– Să fim serioși, nu suntem cu nimic mai buni decât FBI-ul la treaba asta. Ar fi trebuit să-și dea și ei seama. Cred că se fac

presiuni serioase de sus pentru ca povestea asta să treacă cât mai neobservată.

– Dacă cineva l-a adus pe insulă și n-a vrut să folosească mașina, de teamă să nu fie văzut, ce ar fi putut face?

În timp ce vorbeau, văzură o șalupă de poliție trecând încet prin fața lor.

Alex și Kate se uitară unul la celălalt și exclamară amândoi deodată:

– O barcă!

– Nu e ceva foarte ușor de ascuns, spuse încet Alex.

Kate privi în lungul falezei.

– Mă bag, dacă te bagi și tu.

Își aruncară paharele de înghețată și coborâră spre apă.

Căutară preț de o oră întreagă, dar în cele din urmă o găsiră, după ce Kate zări vârful prorei ieșind din șanțul de canalizare.

– Ai ochi buni! o complimentă Alex.

Kate își dădu jos sandalele, iar Alex își scoase pantofii și șosetele. Își suflecă pantalonii și coborâră amândoi spre canal, sub privirile curioase ale unor trecători. Alex examină cu mare atenție barca. Era o barcă veche, de lemn, cu vâsle. La un moment dat se opri și se apropie foarte mult, uitându-se fix la ceva.

– Asta pare să fie o gaură de glonț.

– Iar ăla ar putea fi sânge, zise Kate, arătând spre o pată mică și neagră, lângă copastie.

– Ceea ce nu are prea mult sens, decât dacă l-au omorât pe Johnson în barcă și abia apoi l-au dus pe insulă. A fost ceață deasă în noaptea aia, așa că ar fi putut s-o facă fără să-i vadă nimeni.

– Așadar, care-i concluzia ta? întrebă Kate.

Alex se ridică și căzu pe gânduri.

– Aș vrea să aflu dacă sângele se potrivește cu al lui Patrick Johnson sau este al altcuiva. Dar, dacă află directorul că iar îmi bag nasul în cazul ăsta, mă expediază direct la cine știe ce bază

nou-înființată din Siberia. Asta în cazul în care nu mă omoară cu mâinile lui.

– Pot să încerc eu, se oferi Kate.

– Nu. Nu vreau să te implici în povestea asta. Unele dintre gândurile care-mi trec prin cap în clipa asta sunt de-a dreptul înfricoșătoare. Deocamdată, va trebui să las lucrurile așa cum sunt.

CAPITOLUL 42

Captain Jack se uită la biletul pe care tocmai îl primise. Mesajul era codat, dar învățase cifrul pe dinafară, așa că-l descifră repede. Nu erau vești bune:

> Gray a cerut să mă vadă azi. A accesat niște dosare, dar nu pot spune care anume, fiindcă și-a acoperit urmele. Mi-a vorbit în față despre *învierea morților*. Am descoperit că a spus același lucru și altora care ocupă poziții importante aici. E clar că „pescuiește" și încearcă să vadă cine mușcă momeala. De aceea îți trimit mesajul ăsta prin curier. Mergi mai departe cu planurile. Eu voi avea grijă ca totul să meargă bine în partea asta. Comunicăm de acum înainte prin Charlie One.

Problema comunicării în ziua de azi era că devenise imposibil să păstrezi secretul discuțiilor cu cineva dacă foloseai tehnologia modernă. Peste tot erau sateliți de spionaj și toate faxurile, computerele, telefoanele mobile sau fixe și e-mailurile puteau fi monitorizate. Nu era de mirare că teroriștii reveniseră la mesajele scrise de mână, transmise prin curier. În mod ironic, tehnologia modernă de supraveghere îi întorcea pe toți la epoca de piatră. Charlie One era simplu de folosit: mesaje codate pe hârtie, trimise printr-un mesager de încredere. După ce textul era citit, hârtia trebuia distrusă.

Echipa de înaintare a Serviciului Secret trebuia să ajungă cât de curând în Brennan. La scurt timp după aceea, președintele avea să aterizeze în Pittsburgh cu Air Force One și de acolo, cea mai păzită coloană oficială din lume avea să se îndrepte spre Brennan. În oraș îi aștepta o armată pe care mulți ar fi numit-o de cea mai proastă calitate, compusă din aproximativ patruzeci de bărbați și femei. Și totuși, Captain Jack avea să se numere printre ei. Luă o brichetă și arse hârtia până când se făcu scrum.

După ce-și spuse ultima rugăciune a zilei, Djamila se așeză în fața oglinzii din baie și-și studie trăsăturile. Era ziua ei; împlinea douăzeci și patru de ani. I se părea însă că arată mai în vârstă. Ultimii ani de viață nu fuseseră deloc blânzi cu ea. Nu avusese niciodată suficientă mâncare sau destulă apă curată, mult prea multe nopți dormise fără un acoperiș deasupra capului. Iar gloanțele și bombele care zboară necontenit în jurul tău te îmbătrânesc mai repede decât orice altceva. Cel puțin acum avea destulă mâncare. America *era* tărâmul abundenței, după cum i se spusese adesea. Americanii aveau atât de multe, credea Djamila, și nu era drept. Se spunea că și aici erau oameni fără casă și copii flămânzi, dar Djamila nu credea asta. Nu putea fi posibil. Era doar propagandă americană, ca să stârnească mila oamenilor. Djamila înjură în arabă la acest gând. Milă *pentru ei?*

Avea douăzeci și patru de ani, era singură și la jumătate de glob distanță de lumea căreia îi aparținea. Întreaga ei familie murise. Fusese ucisă. Simți un nod în gât care creștea tot mai mare. O clipă mai târziu, o înecă plânsul. Udă repede un prosop și și-l puse pe față, lăsând materialul rece să-i usuce lacrimile.

După ce-și reveni, își luă geanta și cheile de la mașină și închise ușa apartamentului ei, având grijă să se asigure că încuiase bine.

I se spusese că un om al lui Captain Jack avea să-i supravegheze în permanență mașina, oriunde ar fi fost parcată.

Nu puteau risca să fie furată. Nu mai aveau timp să facă rost de alta la fel.

Captain Jack era un om ciudat, își zise Djamila. Nu întâlnise prea des un american care să vorbească fluent araba. Părea să cunoască obiceiurile și istoria lumii islamice mai bine chiar decât unii dintre musulmani. Djamila fusese instruită să se supună oricărui ordin primit din partea lui. La început nu i se păruse corect să accepte ordine de la un american. Totuși, după ce-l întâlnise personal, observase la acest bărbat o aură de autoritate pe care nu o putea nega.

Plimbarea de seară cu mașina prin cartier devenise un adevărat ritual pentru Djamila. Pe de o parte, era un mod de a se destinde după o zi lungă în care avusese grijă de trei copii plini de energie, pe de altă parte memora diversele drumuri și scurtături necesare pentru a-și îndeplini misiunea. Conduse până în centrul orașului și trecu pe lângă spitalul Mercy. Adnan al-Rimi nu era de gardă, dar Djamila oricum nu l-ar fi recunoscut dacă îl vedea. La fel cum nu avea nici un motiv să întoarcă privirea la dreapta, înspre apartamentul unde, în acel moment, două puști cu lunetă M-50, camuflate, erau ațintite spre spital, ca parte a exercițiului de pregătire.

Drumul o duse înspre service-ul auto. Din obișnuință, trecu pe lângă niște uși care coborau la demisol, cu ferestrele acoperite cu vopsea neagră. Drumul din Ziua Z avea să o ducă prin partea sudică a centrului orașului, apoi trebuia să o ia spre vest, pe drumul principal de ieșire din Brennan. În treizeci de minute, rolul ei avea să se termine. Se rugă la Allah să o călăuzească în acele clipe cu înțelepciunea și curajul Lui.

Își continuă drumul și curând trecu pe lângă locul unde avea să se desfășoare ceremonia. Tot ce știa era că președintele acestei țări urma să vorbească aici, în fața unei mulțimi foarte mari. În afară de asta, perimetrul de teren înverzit nu însemna nimic pentru ea.

În plimbările ei cotidiene de seară, Djamila trecuse de multe ori pe lângă casa angajatorilor ei, George și Lori Franklin. Era o casă drăguță, dacă-ți plăcea stilul arhitectural tradițional din America. Dar cel mai mult și mai mult, Djamilei îi plăcea grădina din spatele casei. Era acoperită de iarbă verde pe care să alergi și de copaci în care se putea cățăra sau ascunde atunci când se juca fără griji cu băieții. Crescută într-o zonă secetoasă, aproape de deșert, Djamila trebuia să admită că America era o țară foarte frumoasă. Cel puțin pe din afară.

Drumul înapoi spre casă o duse din nou pe strada pe care locuiau soții Franklin. Când mașina ajunse în fața casei acestora, Djamila ridică instinctiv privirea spre ferestrele celor două camere de la etaj, unde știa că dormeau băieții. Își dăduse seama că se atașa din ce în ce mai mult de ei. Erau copii minunați care, fără îndoială, aveau să crească învățând să urască islamul, să urască întreaga ei lume. Dacă ar fi fost ai ei cu adevărat, i-ar fi învățat adevărul. Le-ar fi arătat lumina credinței ei. Și poate că și-ar fi dat seama că diferențele dintre ei păleau în fața asemănărilor. Djamila opri mașina la acest gând. Ani la rând i se spusese că nu putea exista pace și înțelegere între America și islam. Și da, trebuia să fie adevărat. „Îmi distrug țara", își aminti Djamila. Sunt o națiune violentă cu o armată de neînvins. Au luat tot ceea ce au vrut, fie că a fost vorba de petrol sau de vieți omenești. Și totuși, când privea cartierul liniștit din jurul ei, îi era greu să-și imagineze că așa stăteau într-adevăr lucrurile. Foarte greu.

Alex examină interiorul casei în care locuia Kate Adams și-i plăcu foarte mult ce vedea. Nu era exagerat de multă ordine și câteva lucruri erau aruncate la întâmplare pe ici, pe colo. Alex nu era o persoană obsedată de ordine și curățenie și se îndoia că ar fi putut sta prea mult lângă cineva de genul ăsta. Și pretutindeni vedea o mulțime de cărți. Și asta era bine. Deși nu se omorâse cu cititul în școală, Alex recuperase din plin timpul pierdut după ce se angajase în Serviciul Secret. Zborurile lungi îi dăduseră

suficient timp să se piardă printre rânduri și pagini. Iar Kate nu părea să fie o cititoare elitistă, dintre acelea cu nasul pe sus. Deși pe rafturi se aflau și destul de multe opere clasice, Alex observă și o cantitate apreciabilă de literatură comercială.

Mesele și pereții erau decorați cu fotografii de familie și Alex privi fără grabă cum se schimbase Kate Adams dintr-o fetiță grăsuță și timidă într-o femeie minunată, încrezătoare în propriile forțe.

Într-un colț al încăperii care ocupa cea mai mare parte a parterului era un pian mic, negru.

Când coborî din dormitorul de la etaj, Kate se schimbase în blugi și pulover și era în picioarele goale.

– Scuză-mă, spuse ea, simt că explodez după ce stau o zi întreagă în fustă și pantofi.

– Nu te lăsa păcălită de costumele de mii de dolari și de permanenta mea ferchezuială, glumi Alex. Și eu prefer tot blugii și tricourile.

Kate râse.

– O bere?

– Merge întotdeauna după o înghețată cu cafea și mentă.

Kate scoase două Corona din frigider, tăie o lămâie verde și se așezară amândoi pe canapeaua din spatele camerei.

Femeia își strânse picioarele sub ea.

– Și? Care-i următoarea mișcare?

Alex ridică din umeri.

– Nu sunt sigur. În mod oficial, am fost trimis la paza și protecția Casei Albe și ar trebui să fiu recunoscător că nu m-au dat afară. Nu că aș fi făcut ceva greșit în investigație. Dar am stat în biroul directorului și i-am refuzat ordinul direct de a-i divulga numele unei persoane. Încă nu-mi vine să cred că am făcut asta.

– Așadar, acest vechi prieten era Oliver Stone?

Alex îi aruncă lui Kate o privire.

– Cum dracu' ți-ai dat seama?

– Nu ești singura persoană din încăpere cu calități de detectiv.

– S-ar părea că nu.

Luă o gură de bere și se rezemă cu spatele pe canapea.

– Cum spuneam, cred că în clipa asta mâinile mele sunt legate. Cum le-aș putea spune că am găsit barca fără să mă dau de gol că făceam exact ceea ce directorul agenției mi-a interzis să mai fac? Dacă află, s-a zis cu mine. Nu-mi pot asuma riscul ăsta.

– Îți înțeleg dilema.

Kate își puse sticla de bere pe măsuța din fața canapelei, atingându-i umărul în timp ce făcea asta. Simpla atingere îl făcu pe Alex să se simtă ca străbătut de un șoc electric.

Kate se așeză la pian și începu să cânte o piesă pe care Alex o recunoscu a fi *Rapsodie pe o temă de Paganini.* Era evident că femeia era o pianistă foarte talentată. După vreo câteva minute, se așeză lângă ea și începu să interpreteze la rândul lui o melodie.

– Asta-i de la Ray Charles! spuse ea. Parcă ziceai că te pricepi la chitară.

– Tata-mi spunea mereu că, dacă începi cu pianul, poți să cânți după aia la orice instrument.

– Nu a jucat Clint Eastwood rolul unui agent al Serviciului Secret care cânta la pian în filmul *În bătaia puștii?*

– Mda, cu Rene Russo lângă el.

– Îmi pare rău, nu sunt Rene Russo.

– Nici eu nu-s Clint Eastwood. Și țin să-ți spun că Rene Russo nu face doi bani pe lângă tine.

– Mincinosule!

– Și eu nu sunt genul de bărbat care-și scoate hainele la prima întâlnire, cum face Clint Eastwood, adăugă el rânjind. Îmi pare rău.

Kate strâmbă din nas.

– Păcat.

– Dar regula asta nu se aplică în mod obligatoriu și la a doua întâlnire.

– Oh, ești atât de sigur că va exista o a doua întâlnire?

– Haide, sunt irezistibil! Sunt bărbatul fatal, dacă e s-o crezi pe Lucky.

Își trecu degetele peste taste, până când le atinse pe ale ei.

Sărutul care urmă făcu șocul electric pe care-l simțise mai devreme să pară o biată scânteie.

Kate îl mai sărută o dată, apoi se ridică în picioare.

– Știu că n-o să ți se pară drept, dar cred că regula ta cu privire la prima întâlnire e una bună. N-o spusese cu prea multă convingere, însă adăugă, întorcând capul: Nu dai totul din prima seară, fiindcă s-ar putea ca tipul să nu se mai întoarcă seara următoarea.

Alex îi puse mâna pe umăr.

– O să mă-ntorc în orice seară vrei, Kate.

– Atunci, poate mâine-seară? Dacă pot aștepta până atunci, adăugă ea.

Alex porni motorul mașinii și demară în trombă, simțind că-i cresc aripi. Ieși de pe stradă, se întoarse pe 31 și-și începu lunga și șerpuitoarea coborâre către centrul Georgetownului. Prima strângere de inimă o avu când apăsă frânele și nu primi nici un răspuns. Al doilea semn al iminentului dezastru fu când le apăsă din nou și simți pedala afundându-se în podea. Și prindea tot mai multă viteză pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă. Peste toate astea, erau mașini parcate de ambele părți ale străzii și drumul se sucea și răsucea asemenea unui șarpe.

Trase puternic de volan, încercând să mai reducă viteza, dar fără prea mare succes. Apoi văzu farurile unei alte mașini, dăsțiind întunericul din sens opus.

- La dracu'!

Trase cu putere volanul spre dreapta și Cherokee-ul se strecură printre două mașini parcate, către un copac solid care făcu ceea ce nu reușiseră să facă frânele. În urma impactului, airbagul se deschise, năucindu-l pe moment. Alex îl dădu la o parte, își desfăcu centura de siguranță și se chinui să iasă din mașină. Simți

gustul sângelui pe buze. Faţa îi ardea, probabil din cauza gazului fierbinte din airbag.

Rămase aşezat pe marginea drumului, încercând să-şi recapete suflul şi să-şi înăbuşe totodată valul de greaţă care-i adusese până în gât gustul de îngheţată şi de bere.

În clipa următoare, cineva îngenunchea lângă el. Alex se pregătea să-i spună că era teafăr, când, dintr-odată, încremeni. Obiectul rece şi sclipitor îi apăsă gâtul. Instinctiv, ridică braţul şi izbi cu putere piciorul bărbatului, îndoindu-i genunchii.

Omul scoase un răcnet de durere, dar, în clipa în care încercă să se ridice, Alex simţi o lovitură năprasnică în moalele capului. Auzi apoi sunetul unor paşi îndepărtându-se în fugă şi scârţâitul roţilor unei maşini. Câteva momente mai târziu pricepu motivul retragerii atât de grăbite, în clipa în care întrezări farurile unei alte maşini şi nişte siluete care-l înconjurară.

– Eşti bine? îl întrebau iarăşi şi iarăşi.

Alex mai simţea încă atingerea rece a ţevii pistolului înfiptă în gât. Apoi, îl străfulgeră un gând: „Frânele!"

Alex îi împinse pe oameni la o parte şi, ignorând durerea de cap, înşfăcă o lanternă din maşină şi lumină porţiunea de sub volan. Totul mustea de lichid de frână. Cineva îi „aranjase" maşina. Dar singurul loc unde ar fi putut face asta era acasă la Kate. „Kate!"

Băgă mâna-n buzunar, căutându-şi telefonul. Nu era acolo. Deschise disperat portiera Cherokee-ului. Mobilul lui era pe podeaua maşinii, rupt în două în urma impactului. Scoase un urlet de furie. Oamenii care îi săriseră în ajutor începuseră să bată în retragere, cu o expresie de teamă în faţa unui comportament atât de bizar.

Apoi, un bărbat îi zări pistolul în clipa în care i se desfăcu haina.

– E înarmat!

La aceste cuvinte, toţi cei din jur se risipiră asemenea unui stol de porumbei speriaţi.

Alex începu să alerge după ei.

– Am nevoie de un telefon! Un telefon! strigă el, dar nu-l mai auzea nimeni.

Alex se întoarse și o luă la fugă pe 31st Street. Sângele de la rana din cap i se scurgea pe cămașă și-și simțea brațele și picioarele parcă nelegate de trup, dar continua să alerge repede, tot mai repede, simțind că o să-i explodeze plămânii. Intră pe R Street și făcu stânga. Începu să alerge chiar și mai repede, cu o energie de care nu s-ar fi crezut în stare. În clipa în care zări casa, își scoase revolverul.

Încetini și intră în grădină, aplecându-se ca să nu fie văzut. La ferestrele casei principale nu era nici o lumină. Înaintă fără zgomot până la poarta care dădea spre grădina unde se afla cea de a doua casă. Era încuiată, așa că sări gardul. În clipa în care picioarele îi atinseră pământul pe cealaltă parte, Alex se lăsă pe vine, ca să cerceteze zona și să-și tragă răsuflarea. Capul îi zvâcnea și urechile îi țiuiau atât de tare, că nu-și dădea seama dacă mai putea auzi. Înaintă aplecat, pe după tufișuri, apropiindu-se de casă. O lumină era aprinsă la etaj. Trase de câteva ori aer în piept, forțându-se să rămână calm în timp ce strângea SIG-ul în mână.

Înaintă centimetru cu centimetru, cercetând cu privirea împrejurimile, din spatele tufișurilor. „Dacă e cineva acolo și..." Apoi, o lumină se aprinse la parterul casei. Alex privi silueta lui Kate apărând la o fereastră. Își strânsese părul într-o coadă la spate. Era tot în picioarele goale, dar acum nu mai avea pe ea decât un tricou lung. Alex se apropie și mai mult, mutându-și privirea către șirul de chiparoși care înconjurau partea din spate a curții. Dacă ar fi vrut să țintească pe cineva cu o pușcă cu lunetă, el acolo s-ar fi ascuns.

Trase încă o dată aer în piept ca să se calmeze și începu exercițiul pe care-l învățase la antrenamente. Asta însemna să acopere cu privirea un perimetru bine determinat, de-o parte și de cealaltă a porții, perimetru care să o aibă în centru pe Kate. Se zvonea că, în clipa în care agenții de la Serviciul Secret intrau în

această stare, erau atât de concentrați, încât puteau să numere bătăile de aripi ale unui colibri. Era o prostie, desigur, dar în clipa aceea în mintea lui Alex nu mai exista nimic altceva decât dorința de a o proteja pe Kate. Nu-și mai dorea decât să vadă arma înainte să apuce să tragă. Parcă toți anii de până atunci nu fuseseră decât un antrenament pentru momentul acesta. „Te rog, Doamne, sper să fi fost îndeajuns!"

Și atunci o văzu: de cealaltă parte a grădinii, pe dreapta, în spatele unei tufe imense de rododendron, sclipirea aproape invizibilă a lunetei unei puști. Nu ezită. Își ridică pistolul și trase. Era o țintă dificilă pentru o armă de mână, dar lui Alex nu-i păsa dacă-l dobora sau nu pe trăgător. Tot ce voia era să-l alunge de acolo.

Ținti direct în spatele lunetei. De îndată ce trase, țeava puștii apăru în întregime, smucită în sus și descărcându-se. O fracțiune de secundă mai târziu, Alex trimise încă șase gloanțe în aceeași direcție. Apoi, o auzi pe Kate țipând. Pușca dispăru și auzi niște pași rupând-o la fugă. „La dracu', am ratat!" Dar cel puțin își atinsese scopul. Totuși, nenorocitul apucase să tragă.

Alergă într-un suflet până lângă casă. Sparse ușa și o auzi pe Kate țipând din nou. Se opri în clipa în care-l văzu. Alergă lângă ea, o prinse de talie și o trânti la pământ, acoperind-o cu propriul trup.

– Stai jos, e un asasin afară, îi spuse la ureche.

Se târî pe burtă și stinse lumina, cufundând întreaga casă în întuneric. Apoi se târî din nou până lângă ea.

– Ești bine? o întrebă înnebunit. N-ai fost rănită?

– Nu, îi răspunse tot în șoaptă femeia. Apoi, îi atinse fața. Dumnezeule mare! Sângerezi?

– N-am fost împușcat. Cineva a folosit capul meu pe post de nicovală.

– Cine a fost?

– Nu știu.

Aşteptă să i se regleze respiraţia, se sprijini cu spatele de sobă şi privi spre uşă, cu mâinile încleştate în jurul pistolului. Kate se târî până lângă un dulap, de unde scoase o rolă de prosoape de hârtie.

– Kate! spuse impacientat Alex. Stai dracului jos! Individul ăla ar putea fi încă aici.

– Sângerezi, spuse ea pe un ton hotărât.

Se ridică din nou şi umezi câteva şervete. Îi curăţă faţa şi-i examină umflătura din cap.

– Nu-mi vine să cred că nu te-a lăsat lat.

– Frica e cel mai bun antidot pentru leşin.

– Nici măcar nu ţi-am auzit maşina.

– Cineva mi-a „aranjat" Cherokee-ul. Mi-au tăiat frânele. M-am simţit ca într-un montagnes russes pe 31st Street.

– Şi-atunci, cum te-ai întors aici?

– Am alergat.

Kate părea uluită.

– Ai alergat? Atâta drum?

– M-am gândit că aici era singurul loc unde ar fi putut să-mi umble la maşină. Eu... trebuia să mă întorc aici. Trebuia să mă asigur că eşti bine.

Spusese totul dintr-o singură suflare, copleşit de emoţie.

Kate încetă să-i mai cureţe sângele de pe faţă şi gura începu să i tremure. Îl luă în braţe, îngropându-şi faţa în gâtul lui. Alex o cuprinse de după talie.

O primă întâlnire cu adevărat de pomină!

CAPITOLUL 43

Cei patru membri ai Camel Club se întoarseră pe jos la Foggy Bottom de unde luară metroul până la Union Station. Luară apoi cina în autoservirea de la subsol și puseră la punct ultimele detalii. După aceea, se duseră în parcarea gării ca să-și ia vehiculele lăsate acolo. Stone alese să meargă în ataș cu Reuben. Se întoarse spre Caleb și Milton, care se urcau în mașină.

– Așadar, voi doi puteți merge la apartamentul tău, Caleb. Cred că veți fi în siguranță acolo. Dar, vă rog, fiți foarte atenți!

– Stai puțin! sări numaidecât Caleb. Dar tu și Reuben unde vă duceți?

Stone ezită.

– O să-l rog pe Reuben să mă lase la mine acasă.

Caleb își privi atent prietenul.

– Minți! Vă duceți în Purceville, acolo unde locuiește agentul ăla...

– Tyler Reinke! completă Milton, fixându-l, la rândul lui, cu privirea pe Stone.

– Acolo vă duceți, continuă Caleb. Și nu vreți să venim și noi pentru că vă e frică să nu vă încurcăm.

– Gândește-te, Caleb, că tu și Milton nu aveți nici un pic de experiență în chestiuni de genul ăsta. În timp ce eu și Reuben...

– Nu mă interesează! pufni Caleb. Venim și noi.

– Mă tem că nu pot permite, răspunse tăios Stone. Dacă ne descoperă, o să pună mâna pe toți patru, nu doar pe doi.

– Nu ne poți *permite?* făcu Caleb indignat. Suntem bărbați în toată firea, Oliver. Și membri cu drepturi depline ai Camel Club. Și, dacă nu ne lași de bunăvoie să venim, o să mă țin după voi și-o să claxonez tot drumul. Și, crede-mă, când claxonează mașina asta zici că trage cineva cu tunul.

– Iar eu i-am localizat deja casa pe computer, prin programul MapQuest, zise Milton. Este foarte greu de găsit fără indicații exacte. Indicații pe care se întâmplă să le am chiar acum la mine-n buzunar.

Stone se uită la Caleb, la Milton și în cele din urmă la Reuben, care ridică din umeri.

– Toți pentru unul și unul pentru toți, zise acesta.

Stone acceptă în cele din urmă și dădu din cap, deși nu părea deloc încântat de idee.

– În cazul ăsta, n-ar fi mai bine să mergem toți cu mașina mea? întrebă Caleb.

– Nu, răspunse Stone uitându-se la motocicletă. Sincer să fiu, a început să-mi placă drăcovenia asta și am presimțirea c-o să ne fie de folos astă-seară.

Se îndreptară spre vest, ieșiră pe Route 7 în Virginia, o luară apoi înspre nord-vest, trecură pe lângă sediul NIC și traversară în viteză orășelul Leesburg. Un semn dintr-o intersecție indica direcția și distanța la care se afla centrul de informații. Stone fusese întotdeauna uimit de faptul că existau *indicatoare* către NSA, CIA și către alte astfel de locuri deosebit de sensibile. Probabil însă că și acestea aveau vizitatorii lor. Totuși, acest lucru contrasta destul de frapant cu ideea de agenție „secretă".

Locuința lui Reinke era foarte rustică. Merseră pe drumuri înguste și întortocheate timp de jumătate de oră după ce ieșiră de pe Route 7, până când Milton reperă în sfârșit indicatorul pe care îl căutau. Îi făcu semn lui Caleb să tragă pe dreapta. Reuben opri

în spatele lor, apoi el și Stone se dădură jos de pe motocicletă și urcară lângă ceilalți doi în mașină.

– Casa lui e la circa 300 metri distanță, pe drumul ăsta, spuse Milton. Am căutat și alte adrese în zonă. N-am mai găsit nici una. A lui e singura.

– La dracu'! zise Reuben, privind nemulțumit în jur. E foarte izolată.

– Se știe doar că asasinilor le place să trăiască retrași, comentă Stone.

– Deci, care-i planul? întrebă Caleb.

– Tu și Milton o să rămâneți în mașină...

– Oliver! sări numaidecât Caleb.

– Ascultă-mă până la capăt, Caleb. Tu și Milton o să rămâneți în mașină, dar mai întâi o să mergem cu toții până acolo, să vedem dacă-i cineva acasă. În caz că da, plecăm. Dacă nu, tu și Milton vă întoarceți aici și stați de pază. Ăsta e singurul drum de acces, nu-i așa, Milton?

– Da.

– Comunicăm prin telefon. Dacă vedeți pe cineva, trebuie să ne sunați imediat ca să luăm măsurile necesare.

– Ce vreți să faceți? întrebă Caleb. Să intrați în casa omului?

– Știi ceva, Oliver? Aproape sigur are sistem de alarmă, își dădu Reuben cu părerea.

– M-ar mira să nu aibă.

– Păi și-atunci, cum intrăm? întrebă Reuben.

– Lasă asta în grija mea.

Casa era, într-adevăr, cufundată în întuneric și cel mai probabil goală, pentru că nu se vedea nici o mașină și locuința nu avea garaj. În vreme ce Milton și Caleb stăteau de pază ascunși undeva lângă intrarea pe drumul de acces, Reuben și Stone își parcară motocicleta după un pâlc de copaci din spatele casei, de unde se apropiară pe jos.

Era o casă din lemn cu două niveluri, cu tencuială veche, căzută pe alocuri. Stone îl conduse pe Reuben în spatele clădirii,

Ușa de aici era solidă, dar lângă ea era o fereastră. Stone privi pe geam și-i făcu semn lui Reuben să se uite și el.

O lumină verzuie se răspândea dintr-un obiect ce părea să fie nou, montat pe peretele din fața ușii.

– Mda, are sistem de securitate, nimic de zis! mormăi Reuben. Și acum ce facem?

Stone nu-i răspunse. Miji ochii și cercetă cu atenție ecranul.

– Trebuie să presupunem că are senzori de mișcare. Chestia asta complică lucrurile.

Dintr-odată, ceva zbură spre ei dinăuntrul casei, însoțit de două străfulgerări de smarald. Lovi fereastra și rămase parcă lipit de sticlă. Cei doi bărbați făcură un salt înapoi. Reuben era deja pe picior de fugă, când Stone îi strigă:

– Nu-i nimic, Reuben! zise Oliver. Domnul Reinke are o pisică.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Reuben se întoarse împleticindu-se lângă fereastră și privi prin aceasta. Dinăuntru, îl privea la rândul ei o pisicuță neagră, cu pieptul alb și niște ochi mențși, verzi și strălucitori. Camera pe care o vedeau era bucătăria. Se pare că pisica sărise de pe un bufet în clipa în care le remarcase prezența.

– Afurisită mâță! bodogăni Reuben. Pun pariu că-i femelă, adaugă el rânjind.

– De ce spui asta?

– Fiindcă muierile au încercat întotdeauna să-mi provoace ataccuri de inimă, de-asta!

– Ba, dacă vrei să știi, prezența acestui animal simplifică extrem de mult lucrurile, zise Stone.

– Cum dracu' ai ajuns la concluzia asta?

– Sistemele de supraveghere cu senzori de mișcare nu fac casă prea bună cu pisicile.

Reuben pocni din degete.

Trebuie să existe culoare în care mișcarea nu este înregistrată.

– Exact.

Stone scoase ceva din buzunar. Era caseta de piele neagră pe care o luase din camera lui secretă. Deschise fermoarul. Înăuntru era o trusă de spărgător de cea mai mare finețe.

Reuben privi preț de câteva clipe sculele dinăuntru, apoi se uită la prietenul lui și spuse:

– Nu vreau să știu.

Peste numai zece secunde, fereastra de la bucătărie era deschisă.

– De unde ți-ai dat seama că fereastra nu e conectată la sistemul de securitate?

– Să ai și ferestre monitorizate și senzori de mișcare e cam prea mult, răspunse Stone. Iar o casă veche așa cum e asta are ziduri de mortar, prin care este foarte greu să treci fire. Mă îndoiesc că domnul Reinke ar fi considerat că merită investiția. Și m-am uitat după elemente de siguranță *wireless* înainte să forțez fereastra.

– Bine, zise Reuben. Acu' chiar vreau să știu. De unde dracu' te pricepi tu la sisteme de securitate *wireless* pentru ferestre?

Stone îl privi cu o expresie nevinovată.

– Bibliotecile sunt deschise publicului larg, Reuben.

Intrară în casă pe fereastră și pisica îi întâmpină numai decât, frecându-li-se de picioare și așteptând răbdătoare să fie mângâiată.

– Ascultă, înainte de a intra în vreo încăpere, trebuie să găsim senzorul de mișcare, spuse Stone. După care o să trimit pisica înainte și noi ne luăm după ea. Fii pregătit să te târăști pe burtă.

– Grozav! Parcă m-aș fi întors în Vietnam! mârâi Reuben, cu o strâmbătură.

Cu jumătate de oră înainte ca Stone și Reuben să pătrundă în casa lui Tyler Reinke, intrarea din spatele locuinței lui Milton era la rândul ei forțată și Warren Peters și Tyler Reinke pătrundeau înăuntru și închideau ușa în urma lor. Nu fusese treabă ușoară. Milton avea câte șase încuietori la fiecare ușă și toate ferestrele

erau bătute în cuie, un aspect pe care departamentul de pompieri l-ar fi dezaprobat cu siguranță. Verificaseră întreaga casă pe dinafară, căutând dovezi ale vreunui eventual sistem de securitate, dar nu găsiseră nimic.

Reinke șchiopăta; încă îl mai durea locul în care Alex Ford îl lovise în genunchi. Și Warren Peters avea o gaură de glonț în mâneca hainei, acolo unde împușcăturile agentului de la Serviciul Secret aproape că-și găsiseră ținta. Dăduseră peste cei doi când se întorseseră în Georgetown ca să se mai uite o dată la barcă, dar constataseră că Ford și Adams le-o luaseră înainte.

Erau extrem de furioși că nu reușiseră să-i elimine pe cei doi, iar Milton Farb avea mare noroc că nu se afla acasă în acel moment.

Cei doi bărbați își scoaseră lanternele și începură să cerceteze casa. Locuința lui Farb nu era foarte mare, dar era plină de cărți și de echipamente extrem de scumpe pentru afacerea lui de web design. Tot înăuntru, pe Reinke și Peters îi aștepta singurul lucru pe care nu îl luaseră în calcul: un sistem de supraveghere în infraroșu, *wireless*, care îi monitoriza de deasupra. Câte o cameră de luat vederi montată în fiecare încăpere, le înregistra acum fiecare mișcare și declanșase cu siguranță o alarmă silențioasă la firma de pază la care Milton se abonase din cauza jafurilor ce avuseseră loc în ultima vreme în cartier. Sistemul acoperea întreaga casă și, în caz de întrerupere a curentului electric, putea funcționa pe baterie. Milton renunțase să mai folosească o alarmă sonoră fiindcă, în cartierul lui, poliția nu se grăbea deloc să vină și hoții, alertați de zgomot, dispăreau până la sosirea oamenilor legii.

Pe măsură ce percheziționau casa, cei doi erau din ce în ce mai uimiți de ceea ce găseau.

– Tipul ăsta e țicnit rău de tot! zise Peters în vreme ce examinau bucătăria.

Toate borcanele și cutiile din cămară erau atent etichetate și aranjate într-o ordine nefiresc de exactă. Ustensilele erau atârnate

pe o poliță, aranjate de la cel mai mic la cel mai mare. Oalele și tigăile erau organizate în același fel pe un raft mare de deasupra aragazului. Până și mănușile pentru cuptor erau aliniate cu precizie, la fel ca și farfuriile din bufet. Locul era un monument de ordine și curățenie.

Când cei doi agenți urcară la etaj și-și băgară nasul în dormitorul lui Milton, se confruntară cu aceeași situație.

Reinke ieși din baia principală clătinând din cap.

– N-o să-ți vină să crezi! Cretinul ăsta a rupt în bucăți hârtia igienică și a umplut un coș de răchită de lângă toaletă, pe care sunt notate instrucțiunile de folosire. Spune-mi și mie, ce poți să faci cu hârtia igienică altceva decât să tragi apa după ce-o folosești?

Peters îi răspunse din dressingul din dormitor:

– Zău? Mai bine fă-te-ncoa' și spune-mi pe cine-ai mai văzut să-și atârne șosetele pe umeraș?

Câteva clipe mai târziu, se uitau amândoi la șosetele și lenjeria împăturită în trei și la cămășile atârnate pe umerașe de lemn într-o ordine precisă. Cămășile erau închise la toți nasturii, inclusiv la cei de la manșete. Și erau aranjate în funcție de anotimp. Era doar o presupunere făcută pe baza faptului că Milton atârnase în dreptul fiecărui set fotografii care înfățișau iarna, vara, primăvara și toamna.

Negăsind nimic folositor în dormitor, cei doi agenți de la NIC se duseră în cea de a doua cameră de la etaj, care fusese transformată în birou. Atenția le fu numaidecât atrasă de masa de lucru a lui Milton, pe care fiecare obiect fusese aranjat într-un unghi perfect drept față de cel de alături.

Apoi, în sfârșit, în această casă a ordinii perfecte, găsiră ceva de care să se poată folosi. O cutie pe care scria „Chitanțe", pe un raft din spatele biroului lui Milton. Chitanțele, își dădură repede seama, erau aranjate în teancuri în funcție de dată și de produse. Din cutie, Reinke scoase o chitanță de card de credit pe care era trecut un nume.

– Chastity Hayes, citi Reinke. Pe pariu că-i iubita lui?

– Dacă un tip ca ăsta poate avea o iubită!

Gândindu-se probabil amândoi la același lucru, luminară cu lanternele pereții biroului lui Milton. Fotografiile pe care le văzură erau aranjate într-o configurație extrem de elaborată, pe care Peters o recunoscu primul.

– E o spirală dublă! Spirala ADN-ului. Individul ăsta începe să-mi dea fiori.

Lumina lanternei lui Reinke trecu peste o fotografie, apoi reveni repede la aceasta.

– „Cu drag, Chastity", citi el în partea de jos.

Era o fotografie care o înfățișa pe Chastity într-un costum de baie sumar, suflând un sărut către fotograf, probabil Milton.

– Asta-i gagică-sa? făcu Reinke uluit, zărind o fotografie a lui Milton lângă cea cu Chastity în bikini. Cum dracu' găsește un matărău ca ăsta așa o puicuță?

– Instinct protector, răspunse numaidecât Peters. Unor femei le place la nebunie să se joace de-a mămicile.

Peters scoase un dispozitiv electronic ce părea să fie o versiune mai mare a unui BlackBerry și introduse numele lui Chastity Hayes. Câteva clipe mai târziu, apăruseră trei posibilități. După ce limită căutarea la zona Washington D.C., Peters rămase cu o singură Chastity Hayes, contabilă și proprietară a unei case în Chevy Chase, Maryland. Pe lângă aceste informații, Peters avea în fața lui și întreaga istorie cu privire la educația, situația medicală, locurile de muncă și situația financiară a femeii. În vreme ce Peters citea repede informațiile care invadau ecranul, Reinke arătă cu degetul un rând de pe ecran.

– A stat o vreme într-un spital de psihiatrie. Pun pariu că suferă de tulburări obsesiv-compulsive, la fel ca Farb.

– Cel puțin știm unde stă. Și dacă Farb nu este aici...

Peters aruncă o privire fotografiei încântătoarei Chastity.

– Avem toate șansele să-l găsim la ea! concluzionă el. Fiindcă eu acolo mi-aș petrece nopțile, în locul lui.

Zgomotul ce se auzi în spatele casei îi făcu pe amândoi să înghețe. Se auzeau pași. Auziră apoi un geamăt și sunetul unei izbituri.

Își scoaseră armele și se îndreptară în direcția din care veniseră zgomotele.

Când ajunseră în bucătărie, găsiră un bărbat întins pe podea, lipsit de cunoștință. Când îi văzură uniforma, amândoi rămaseră cu gura căscată.

– Agent de pază, zise Reinke în cele din urmă. Probabil că am declanșat vreo alarmă.

– Bine, dar cine dracu' l-a pălit în freză?

Priviră în jur, neliniștiți.

– Hai să plecăm de-aici! șopti Reinke.

Se strecurară pe ușa din spate și curând erau în mașina lor, la o stradă distanță.

– Mergem în seara asta la fată? întrebă Peters.

– Nu mergeți nicăieri! răsună o voce care-i făcu pe amândoi să sară ca arși.

Se întoarseră și-l văzură pe Tom Hemingway ridicându-se de pe bancheta din spate. Nu părea prea mulțumit.

– Ați avut o noapte extrem de neproductivă, începu el, pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

– Ne-ai urmărit până aici? întrebă Peters cu o voce firavă, ușor tremurată.

– După ce mi-ați raportat ultimul vostru eșec, ce vă așteptați să fac?

– Carevasăzică, tu l-ai aranjat pe polițist. E mort? întrebă Reinke.

Hemingway nu-i răspunse.

– Dați-mi voie să vă amintesc amândurora cât de serioasă este treaba pe care încercăm să o ducem la îndeplinire. Am în nord o armată care muncește pe brânci, făcând mult mai multe decât vi s-a cerut vreodată vouă să faceți. Și, spre deosebire de ei, voi doi

mai primiți și o grămadă de bani pentru asta. Iar ei nu au făcut nici cea mai mică greșeală.

Îi privi atât de intens, încât amândoi bărbații uitară să mai respire.

– Poate că ce s-a întâmplat în seara asta a fost doar ghinion. Dar, de acum înainte, ghinionul n-o să mai fie o scuză.

– Ce vrei să facem acum? întrebă nervos Reinke.

– Mergeți acasă și odihniți-vă. Veți avea nevoie. Întinse mâna. Dați-mi chitanța cu numele femeii.

– De unde-ai... ? începu Reinke.

Hemingway îi aruncă însă o privire încărcată de atâta dispreț că Reinke închise gura și-i dădu hârtia. Peste numai câteva clipe, Hemingway dispăruse.

Cei doi bărbați se lăsară pe spătarul scaunelor și oftară din rărunchi.

– Tipul ăsta mă umple de fiori, zise Peters.

Reinke dădu din cap.

– Era o legendă la CIA. Până și băieții de la Narcotice din Columbia se temeau de el ca de dracu'. Nimeni nu-l vedea vreodată când intra sau când ieșea. Făcu o pauză, apoi continuă: L-am urmărit în timpul unor exerciții în sala de la NIC. Parcă ar fi sculptat din granit și e rapid ca o pisică. Și a distrus doi saci de câte o sută douăzeci de kile cu mâinile goale. Nici măcar nu-l mai lasă să-și folosească picioarele la antrenamentele de sală, pentru că a distrus echipamente dintr-o singură lovitură.

– Și acum ce facem? întrebă Peters.

– Ai auzit ce-a spus. Mergem să ne odihnim. După trei rateuri în seara asta, n-avem nevoie de al patrulea. Poți să vii să dormi la mine.

CAPITOLUL 44

După ceea ce văzuse în cimitirul Arlington, Gray se dusese direct la sediul CIA din Langley. Înăuntrul acestei clădiri, exista o încăpere în care nu aveau voie să intre decât actualii și foștii directori ai CIA. Fiecare director putea accesa documente și alte materiale care țineau de misiunile din timpul perioadei în care activase în cadrul Agenției. Aceste documente erau păstrate în încăperi subterane, pline cu seifuri mari, de depozitare. Din cauza secretelor păstrate aici, erau cele mai bine păzite încăperi de la Langley.

Gray își ridică palma în dreptul unui cititor biometric din fața ușii pe care era trecut numele lui. Ușa se dădu la o parte și Gray intră. Își scoase cheile. Știa exact ce cutie căuta: numărul 10.

O descuie și scoase materialele dinăuntru. Se așeză și le întinse pe o masă aflată acolo.

Dosarul pe care îl cerceta era marcat în mod oficial „J.C.". Aceste două inițiale ar fi putut însemna multe lucruri, inclusiv Jesus Christ. Totuși, nu se refereau la Fiul lui Dumnezeu, ci erau doar inițialele unui bărbat absolut remarcabil pe nume John Carr.

În vreme ce citea despre traiectoria carierei lui Carr la CIA, Gray nu se putea abține să nu clatine din cap, absolut uluit de ceea ce reușise să facă acel om. Și supraviețuise! Deși unii ar fi putut susține că lumea devenise între timp un loc mai periculos,

nu era totuşi cu mult mai periculoasă decât pe vremea când John Carr activase în Agenţie.

Când Gray ajunse la ultimele pagini ce descriau cariera lui John Carr la Langley, povestea se sfârşea, cum trebuia să se sfârşească, cu înmormântarea de la cimitirul Arlington, cu onoruri militare complete, deşi John Carr nu mai lucrase, practic, pentru armată de ani de zile şi nu murise îmbrăcat în uniformă. După care întreg trecutul îi fusese cu desăvârşire şters din toate bazele de date din Statele Unite. Gray se ocupase personal de asta, primind ordinele direct de la persoana cu cea mai înaltă poziţie în CIA.

Şi, deşi John Carr nu era îngropat în mormântul din Arlington, ar fi trebuit totuşi să fie mort. Lovitura iniţială îi ucisese numai soţia. Dar mai existase încă un atac, despre care se credea că fusese dus la îndeplinire cu succes, deşi nu fusese găsit nici un cadavru. Toată lumea presupusese că fusese mâncat de peştii şi rechinii oceanului. Poate că Gray se grăbea să tragă concluzii. Bărbatul pe care îl văzuse era slab şi părea destul de fragil. Ar fi putut fi oare puternicul John Carr? Ce-i drept, vremea îşi lasă urma asupra tuturor, dar totuşi, cu un bărbat de genul lui Carr, Gray s-ar fi aşteptat ca timpul să aibă foarte mult de furcă. Şi totuşi, omul acela stătea chiar în faţa mormântului pe care era trecut numele fostului agent. Şi asta n-ar fi însemnat oare nimic mai mult decât că John Carr reuşise şi de această dată să dispară, abilitate care îl transformase într-o adevărată legendă în CIA?

Gray îşi simţi pulsul accelerându-se când se gândi cât de aproape fusese, poate, de un om pe care propria ţară îl trădase. Şi nu orice om, ci un om care, la vremea lui, fusese maşina de ucis a guvernului Statelor Unite. Până în clipa în care se considerase că devenise prea periculos, cum se întâmpla adesea în cazul oamenilor ca el.

Carter Gray puse cutia la loc şi părăsi camera vechilor secrete simţind în piept nodul unei ciudate emoţii. Carter Gray se temea

de un om mort care, în mod inexplicabil, s-ar fi putut afla încă printre cei vii.

Mai târziu, acasă la el, Gray aprinse lumânările din dormitor și se uită îndelung la fotografiile de pe șemineu. Peste câteva minute avea să fie miezul nopții și avea să mai fie o dată 11 septembrie. Se așeză pe un scaun de lângă pat și-și deschise Biblia. Carter Gray fusese botezat catolic, își primise cuminte prima împărtășanie la vârsta de șapte ani și confirmarea la treisprezece și fusese chiar și băiat de altar. Totuși, după ce ajunsese la vârsta maturității, nu mai călcase niciodată într-o biserică decât pentru a îndeplini cine știe ce obligație politică. În meseria lui, religia nu păruse niciodată ceva prea important. Soția lui însă fusese o femeie deosebit de religioasă, iar fiica lor, Maggie, crescuse în credința catolică.

Acum, după ce le pierduse pe amândouă, Gray începuse să citească Biblia. Nu pentru mântuirea sufletului, ci ca o modalitate de a continua o tradiție în familia lui, deși, trebuia s-o recunoască, găsise și o oarecare alinare în cuvintele cărții sfinte.

În acea seară citi cu voce tare niște pasaje din Corinteni și un altul din Levitic, apoi se aventură la Psalmi. Când termină, trecuse cu mult de miezul nopții și Gray îngenunche în fața fotografiilor și-și spuse rugăciunile, deși păreau mai degrabă niște conversații cu familia lui de pe lumea cealaltă. Aproape întotdeauna ceda și izbucnea în plâns în timpul acestui ritual. Simțea că merită alinarea lacrimilor care erau, într-o oarecare măsură, tămăduitoare. Și totuși, când se așeză din nou pe scaun, cu Biblia în brațe, gândurile lui Gray se întoarseră din nou la mormântul care adăpostea un sicriu gol. „Este John Carr mort sau viu?"

Tom Hemingway se întoarse în apartamentul lui, cu chitanța pe care era trecut numele lui Chastity Hayes pusă bine în buzunar. Își făcu obișnuitul ceai pe care îl bău desculț, lângă fereastra care se deschidea către Capitoliu. Se întâmplaseră multe

în ultimele douăzeci şi patru de ore; şi nimic bun, din punctul lui de vedere.

Perechea formidabilă alcătuită din Reinke şi Peters ratase două ţinte în acea seară, iar acum Alex Ford şi Kate Adams aveau să se ducă fără îndoială direct la agenţiile de care aparţineau ca să ceară o investigaţie detaliată. Pe lângă asta, Carter Gray începuse să vorbească despre învierea morţilor. În mintea lui Hemingway, asta nu putea fi decât o aluzie clară la toţi acei terorişti despre care se presupunea că fuseseră ucişi de colegii lor. Acesta fusese motivul mesajului urgent pe care i-l trimisese lui Captain Jack.

Plecă de la fereastră şi se uită la un portret de pe perete. Semăna foarte bine cu tatăl lui, onorabilul Franklin T. Hemingway, ambasador în câteva dintre cele mai dificile teritorii din lumea diplomaţiei. Dar ultimul loc se dovedise prea violent chiar şi pentru el. Un glonţ în China pusese capăt carierei unui bărbat care-şi dedicase viaţa păstrării şi restaurării păcii acolo unde nimeni nu mai credea că acest lucru era posibil.

Fiul nu urmase cariera părintelui său în primul rând pentru că Tom Hemingway nu considera că posedă calităţile şi trăsăturile de caracter necesare pentru a putea fi un bun diplomat. Şi, pe vremea aceea, era un tânăr furios. Iar furia, deşi se diminuase odată cu trecerea timpului, nu dispăruse niciodată cu desăvârşire. Şi de ce să fi dispărut? La înmormântare, multe voci distinse de pe întreg mapamondul afirmaseră că lumea pierdea, odată cu Franklin Hemingway, un mare om al păcii. Hemingway încă mai simţea pierderea mentorului său, la fel de puternic în această clipă pe cât o simţise atunci când glonţul asasinului curmase viaţa tatălui său. În cazul lui, timpul nu reuşise să vindece această rană. Nu făcuse decât să sporească agonia pe care o simţise din clipa în care aflase că acea nobilă şi curajoasă inimă încetase să mai bată.

CAPITOLUL 45

Casa lui Tyler Reinke era foarte sumar mobilată. Reuben și Stone se târâră pe burtă până în fiecare cameră, sperând să găsească orice lucru, cât de neînsemnat, care le-ar fi putut folosi la ceva. De fiecare dată însă fură dezamăgiți. Trecură pe lângă ușa din față, unde era montat un alt panou de alarmă și urcară pe brânci scările, ținându-se după pisica grasă.

În clipa în care intrară în dormitor, ceva îi atrase atenția lui Reuben.

– Domnul Reinke al nostru e pilot de elicopter.

Ridică singura fotografie de pe noptieră. Îl înfățișa pe Reinke așezat la comenzile unui elicopter negru, sclipitor.

– Vezi vreo emblemă? întrebă Stone în timp ce cerceta restul încăperii.

– Nu.

Reuben puse fotografia la loc, după ce folosi un colț al cearșafului ca să șteargă amprentele.

Stone cotrobăise prin debara, de unde ieșea acum cu o cutie mică în mână.

– Socoteli financiare, răspunse el privirii întrebătoare a lui Reuben.

Scoase un vraf de hârtii și începu să le ia la mână, examinând atent fiecare foaie în parte.

– Ceva interesant?

Stone ridică o pagină.

– S-ar părea că acest cont este înregistrat pe un nume fals, deși adresa corespunde casei în care ne aflăm acum. Din păcate, mă tem că nu mă pricep prea bine la chestiuni financiare.

– Dă-mi să mă uit și eu!

Reuben stătu ceva vreme să citească declarațiile și niște bilete scrise de mână, prinse și ele în pachet.

– S-ar părea că Reinke, dacă asta este declarația lui de cont, a achiziționat recent o creanță cu o opțiune extrem de lungă.

– Opțiune lungă la o creanță? Ce-nsemnă asta?

– Creanță înseamnă că a împrumutat bani ca să-și cumpere poziția și că are opțiunea de a vinde poziția la un anumit nivel. Din notițele astea reiese că, în esență, a pariat tot ce are că S&P se vor duce la fund. Ca și cum ai vinde jos și ai cumpăra înapoi sus. Nu este ceea ce-ți dorești de obicei, dar, în acest caz particular, poți scoate sume uriașe de bani făcând chestia asta. Iar suma în discuție este cu mult mai mare decât ar putea cineva dintr-un salariu la stat.

– Nu știam că te pricepi așa de bine la finanțe.

– Hei, îmi place să mai risc, din când în când. Și nu intenționez să muncesc în blestematul ăla de doc pân-oi crăpa, de asta poți fi sigur.

– Dar de unde să știe că se vor duce la fund? Una e să ai informații din interior într-un anume caz, dar întreaga piață?

Stone se gândi câteva clipe.

– Pe de altă parte, piețele financiare se prăbușesc aproape întotdeauna în cazul unor catastrofe neprevăzute.

– Cum adică? De genul unui cutremur? întrebă Reuben.

– Dar și în cazul catastrofelor produse de oameni. Îmi amintesc că pe 11 septembrie au fost nevoiți să închidă bursa de capital ca să calmeze lumea. Dacă era lăsată să se miște în voie, piața s-ar fi prăbușit. Chiar și așa, tot a căzut când s-a redeschis, după 11 septembrie. Oameni fără scrupule care ar fi știut ce urmează să se întâmple ar fi putut face o avere.

– Şi crezi că Reinke ştie că se apropie o catastrofă? zise nervos Reuben.

– Sau ajută la crearea uneia, răspunse Stone.

De îndată ce, din ascunzătoarea lor, Milton văzu maşina apropiindu-se, îşi înşfăcă telefonul şi-l sună pe Reuben. Cel puţin încercă să-l sune, fiindcă nu se auzi nici un sunet în receptor. Se uită la mobilul pe care-l ţinea în mână şi simţi un gol în stomac.

Caleb îl privea alarmat, în timp ce farurile erau din ce în ce mai aproape.

– Sună-i!

– Semnalul nu e destul de puternic.

– Cum?

– Nu am semnal suficient de puternic aici. Probabil că e o zonă proastă. Nu se face legătura.

Caleb arătă spre maşina care se apropia.

– Sunt toate şansele ca în maşina aia să fie un criminal!

– Caleb, nu pot face nimic.

– Afurisite fie toate porcăriile astea tehnologice! zise Caleb furios. Nu merg niciodată exact atunci când ai mai multă nevoie de ele.

Maşina părăsi drumul principal şi se îndreptă spre casa lui Reinke.

– Este maşina lui Tyler Reinke. O recunosc! zise Caleb.

– Ştiu, am recunoscut-o şi eu, adăugă Milton, începând să intre în panică. Ce facem acum?

Caleb porni maşina.

– În nici un caz n-am de gând să-i las să-i ucidă pe Oliver şi pe Reuben în timp ce noi stăm ca momâile, cu *tehnologia* asta inutilă! Ţine-te bine!

Milton strânse din dinţi în timp ce Caleb apăsa la maximum acceleraţia. Malibu-ul ţâşni în faţă.

Ieşiră scrâşnind din roţi pe drumul principal, unde Caleb trase cu putere de volan şi-o apucă în viteză spre casa lui Reinke.

În timp ce Malibu-ul înainta în forță, Caleb apăsă claxonul. Nu glumise când i-l descrisese lui Stone. Era foarte tare, ca un țipăt de femeie isterică și un fluier de locomotivă în același timp.

Reinke privi peste umăr către Malibu-ul care trecu glonț pe lângă el, claxonând întruna.

Se uită la Peters și mormăi:

– Liceenii ăștia teribiliști! Fac pe grozavii. Se-ntâmplă mereu pe-aici.

Înăuntrul casei lui Reinke, atât Stone cât și Reuben dădură fuga la fereastra dormitorului în clipa în care auziră claxonul. Numaidecât, zăriră farurile intrând pe alee.

– La dracu', e Reinke! zise Reuben.

– Și prietenul lui, adăugă Stone, privindu-i pe cei doi bărbați coborând din mașină.

Se uită apoi după Malibu-ul care dispărea în depărtare.

– Le-am spus să ne *sune,* nu s-o ia la goană ca fugăriți de-un cârd de iele, zise Stone iritat.

Coborâră în fugă la parter unde, în ultima clipă, Stone își aminti și-l prinse pe Reuben de cămașă cu doar o fracțiune de secundă înainte să calce în semicercul de infraroșu al senzorului de mișcare montat pe ușa din față. În timp ce se târau pe burtă, auziră cheia în ușă. Intrară în bucătărie în clipa în care ușa se deschidea și alarma începea să piuie. Auziră apoi pe cineva apăsând un cod de taste și piuitul încetă.

– Acu-i momentul, spuse Stone în șoaptă. A dezactivat alarma, deci putem deschide ușa din spate.

Reuben deschise ușa încercând să facă cât mai puțin zgomot cu putință, chiar în timp ce auzeau niște pași venind. Ieșiră valvârtej din casă, închizând ușa în urma lor, și se duseră repede să se ascundă după colțul clădirii.

Și dădură fix peste Warren Peters care aducea un tomberon în spatele casei.

– Ce dracu'... ?

Fu tot ce apucă să spună Peters, înainte ca pumnul masiv al lui Reuben să-l arunce pe agentul NIC vreo câțiva pași în spate. Stone și Reuben o luară la fugă spre motocicletă. Își ocupaseră locurile și Reuben pornise deja motorul când Reinke, auzind hărmălaia, ieși precipitat din casă.

Îi zări pe Stone și pe Reuben și o luă la fugă înspre ei, cu mâna deja pe arma de sub haină. Nu avea nici un obstacol în calea țintei. Nu luase însă în considerație un Malibu ruginit care mai mult sărea decât mergea pe patru roți, condus de un bizar specialist în cărți rare, însoțit de un geniu suferind de ODC care număra înnebunit pe scaunul de lângă șofer.

Peters reușise între timp să se ridice în picioare. Totuși, Caleb, cu mintea și trupul parcă posedate de spiritul unui mânz nărăvaș, băgă mașina în marșarier, apăsă accelerația la podea și dădu în viteză cu spatele, împroșcând cu roțile pietrișul de pe alee de parcă ar fi tras cu o mitralieră automată.

Peters țipă văzând mașina venind în forță spre el. Apucă să tragă un foc și sări într-o parte. Tocmai se pregătea să mai tragă o dată, când văzu motocicleta zburând pe lângă el. În timp ce Reuben conducea, Stone stătea aplecat afară din ataș, învârtind în mână casca pe care o ținea de cureaua de prindere. Îl lovi pe Peters într-o laterală a capului și agentul se prăbuși la pământ.

Mai trecură încă zece minute până când Peters și Reinke începură să miște. Când în sfârșit își recăpătară cunoștința, cei patru membri ai Camel Club erau deja departe.

CAPITOLUL 46

Răspunsul autorităţilor faţă de ceea ce li se întâmplase lui Alex Ford şi Kate Adams nu fu chiar unul încurajator. În urma cercetărilor, poliţia ajunse la concluzia că frânele se stricaseră de la sine. Nu era ceva neobişnuit la un vehicul aşa de vechi, comentaseră agenţii. Şi nu se găsise nici o dovadă că ar fi existat vreun trăgător acasă la Kate Adams, în afara mărturiei depuse de Alex în legătură cu ce văzuse şi auzise. Două gloanţe trase cu arma lui fuseseră găsite înfipte în gardul din spatele casei. În afară de asta, nimic.

Dimineaţa următoare, Alex stătea în biroul lui Jerry Sykes şi asculta versiunea oficială despre evenimentele serii precedente.

Sykes se plimba de colo-colo prin birou. Se opri şi se uită la Ford.

– Oamenii care au încercat să te ajute după *accident* au declarat că aveai un comportament destul de bizar şi că în cele din urmă ai rupt-o la fugă. Alex, tu nu făceai tâmpenii dintr-astea! Se-ntâmplă ceva în viaţa ta? Vrei să vorbim despre asta?

– Nu se întâmplă absolut nimic în afară de faptul că cineva mă vrea mort, zise sec Alex.

Sykes se aşeză obosit pe scaun şi luă o cană de cafea de pe birou.

– De ce dracu' ar vrea cineva să te omoare?

– Individul ăla mi-a lipit pistolul de cap, Jerry! Nu am avut timp să-l întreb din ce motiv.

– Şi nimeni în afară de tine nu l-a văzut pe tipul ăsta. Aşa că te întreb din nou, ce s-a întâmplat de ieri până azi ca să vrea cineva să te omoare?

Alex ezită. Ar fi vrut să-i spună lui Sykes că descoperise barca, dar se temu că, dacă recunoştea că a încălcat încă un ordin al directorului, ar fi însemnat să-şi pună cruce carierei.

– Am lucrat ani frumoşi în Serviciul Secret, spuse el. De ce dracu' aş începe să inventez bazaconii dintr-astea?

– Uite c-ai pus punctul pe i. Ai avut o carieră frumoasă până acum. Directorul ţi-a dat o şansă ieri. Ar fi putut să te dea afară pe loc. Eu probabil că aşa aş fi făcut în locul lui. Nu-ţi bate joc de şansa asta, Alex. Alta n-ai să mai primeşti.

– Bine, dar poţi măcar să trimiţi pe cineva să ţină sub observaţie casa lui Kate Adams? Ce-am văzut azi-noapte n-a fost în imaginaţia mea.

Sykes se lăsă pe spătarul scaunului.

– O să sun la secţia de poliţie şi-o să le transmit să-i roage pe băieţii de la patrulă să treacă din când în când pe acolo. Dar asta e tot. Şi consider-o o favoare personală. Sykes se uită la ceas. Am o întâlnire şi cred că tu trebuie să te duci să stai de pază pe undeva.

– Mda, la Casa Albă, zise Alex, fără entuziasm.

– *În faţa* Casei Albe, mai exact. Va trebui să munceşti ca să ajungi iar înăuntru.

Cei patru membri ai Camel Club ţinură o scurtă întrunire în apartamentul lui Caleb la prima oră a dimineţii. Prima chestiune pe ordinea de zi fu să-l felicite pe onorabilul bibliotecar, un şofer impetuos, pentru curajul de care dăduse dovadă. Trebuiră totuşi să aştepte ceva timp fiindcă eroul zilei era încă în baie, unde vomita întruna din clipa în care îşi dăduse seama cât de aproape fusese de moarte.

Când Caleb ieşi în sfârşit din toaletă, Stone spuse:

– Aș vrea să declar în mod oficial că domnul Caleb Shaw a câștigat profunda recunoștință a tuturor membrilor Camel Club pentru extraordinara sa dovadă de curaj și ingeniozitate.

Caleb, cam palid, dar zâmbitor, le strânse pe rând mâinile.

– N-aș putea spune ce m-a apucat. Am știut doar că trebuie să fac ceva. N-am mai fost așa de speriat de când am avut onoarea de a ține în mână lucrarea lui Tocqueville, *De la Democratie en Amerique*, cu coperta originală.

Reuben se prefăcu emoționat.

– Ai ținut în mână un Tocqueville?! Mă înfior numai când mă gândesc!

– Totuși, trebuie să presupunem că Reinke și partenerul său ne-au luat la ochi de-acum, îi avertiză Stone.

– Nu sunt așa de sigur. Am scos plăcuțele de înmatriculare cât timp am stat de pază pe drum, spuse Caleb sub privirile surprinse ale celorlalți. Când am văzut că Milton i-a găsit atât de repede după numărul de la mașină, muream de frică la gândul să nu pățesc și eu la fel, le explică el.

În clipa aceea, telefonul lui Milton sună.

– Da? spuse el. Ascultă câteva clipe, apoi închise și se uită la ceilalți. Cineva a intrat la mine în casă și l-a trântit la pământ pe agentul de pază care venise în urma declanșării alarmei silențioase.

– Au luat ceva? întrebă Stone.

– Nu s-ar părea. Totuși, am camere de supraveghere camuflate în neoane prin toată casa. Compania de securitate nu știe de ele.

– Ar fi foarte interesant să vedem cine a fost, observă Stone.

– Trebuie să mă duc acolo ca să verific. Aparatul de înregistrat e ascuns în spatele frigiderului.

– Va trebui să ne asumăm riscul ăsta, spuse Stone. Dacă au fost Reinke și colegul lui, chestia asta ne-ar putea oferi pretextul de care avem nevoie.

Reuben își trecu brațul mare pe după umerii lui Caleb:

– Lasă, dacă apar iar ăia doi, are cine să-i facă knock-out, nu-i așa, fiorosule?

Prima zi în care se întoarse la serviciul de protecție prezidențială fu puțin cam ciudată pentru Alex Ford. Toată lumea părea să știe că o astfel de întoarcere era un fel de retrogradare pentru un agent veteran. Totuși, colegii erau amabili și se purtau ca niște profesioniști. Faptul că fusese repartizat să păzească împrejurimile Casei Albe avea totuși și un aspect pozitiv: Alex putea patrula prin Lafayette Park.

Totuși, Stone nu era acolo. Era în schimb Adelphia. Se fâțâia de colo-colo prin parc, aruncând ocheade în direcția cortului lui Stone.

– Bună, Adelphia! spuse politicos Alex. Îl căutam pe Oliver.

Spre surprinderea lui, în loc de răspuns, Adelphia izbucni în lacrimi. Alex n-o mai văzuse niciodată pe Adelphia plângând.

– Adelphia, ce s-a întâmplat?

Femeia își acoperi fața cu palmele.

Alex se apropie de ea.

– Adelphia, ce este? Ești rănită? Ți-e rău?

Femeia scutură din cap, apoi trase adânc aer în piept și-și dădu mâinile la o parte.

– Nu este nimic, zise ea. Totul este bine.

Alex o conduse până la o bancă.

– E clar că nu ți-e bine. Hai, spune-mi ce ai. Poate reușesc să te-ajut.

Adelphia respiră adânc de mai multe ori, apoi privi din nou spre cortul lui Stone.

– Nu mințit la tine. *Eu* sunt bine, agent Fort.

– Mă cheamă Ford, dar dacă ești bine... Apoi îi urmări privirea până la cortul lui Stone. S-a întâmplat ceva cu Oliver? întrebă el repede.

– Eu asta nu știu.

– Nu înțeleg. Atunci, de ce plângi?

Îl privi cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Nu era expresia ei obișnuită, arogantă și neîncrezătoare. Era o expresie disperată.

– Are încredere în tine. Oliver spus asta mie. Spus agent Fort este om bun.

– Și mie îmi place de Oliver și îl respect. Făcu o pauză, apoi adăugă: Avea vânătăi pe față când l-am văzut ultima oară. Are vreo legătură cu asta?

Adelphia dădu din cap și-i povesti întâmplarea din parc.

– A luat degetul ăsta, spuse ea, ridicându-și degetul mijlociu, și l-a înfipt în omul ăla, într-o parte. Și-atunci, coșcogeamitea bărbatu' căzut ca un copilaș. Trase adânc aer în piept, neliniștită. Și apoi Oliver ridicat cuțitul și ținut într-un fel – se cutremură, ca străbătută de un fior – ținut cuțitul de parcă știut foarte bine cum folosească un cuțit. Și am crezut c-o să taie gât la omu' ăla, așa!

Făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi retezat ceva, apoi se opri. Îl privi pe Alex cu o expresie de tristețe amestecată cu ușurare.

– Dar nu tăiat. Nu retezat gât la om. Și plecat când venit poliția. Oliver nu iubește la polițiști.

– Și nu l-ai mai văzut de atunci?

Adelphia clătină din cap și Alex se lăsă pe spătarul băncii, reflectând asupra celor aflate.

– Hei, Ford! strigă o voce.

Alex ridică privirea și-și zări superiorul.

– Ești drăguț să te întorci la treabă, dacă nu-i prea mare deranjul? spuse tăios bărbatul.

Alex sări în picioare. Înainte de a pleca, se întoarse spre Adelphia.

– Dacă-l vezi pe Oliver, spune-i că vreau să discut cu el.

Adelphia nu părea prea entuziasmată.

– N-o să-i spun că am stat de vorbă cu tine, îți promit. Trebuie doar să-l văd.

Adelphia dădu în cele din urmă din cap și Alex se îndepărtă grăbit.

Pregătirile pentru vizita președintelui în orașul Brennan erau în toi, iar Captain Jack era la rândul lui foarte ocupat. Vehiculul pe care îl „aranjau" în atelierul auto era aproape gata și tot felul de meșteri roiau pe lângă el. Nu se mai dusese în cuibul trăgătorilor. Nu voia să riște să fie văzut prea des pe la apartament. Captain Jack petrecuse ceva timp cu al-Rimi și cu colegul său de la spital, în afara orelor de program. Nu existau probleme pe segmentul ăsta.

Se mai întâlnise o dată cu Djamila, târziu noaptea trecută, după ce fata își făcuse rondul de seară prin Brennan. Încă era puțin îngrijorat în legătură cu starea ei emoțională, dar nu mai avea timp să o înlocuiască. Îi subliniase încă o dată cât de importantă era sarcina ei pentru întreaga misiune. Îi amintise câți bărbați aveau să-și piardă viețile și cum acest sacrificiu ar fi fost în zadar dacă ea dădea greș.

Mai avea de organizat două întâlniri înainte de ziua cea mare, una chiar în acea seară, înainte să sosească echipa de avangardă a Serviciului Secret. Apoi, cum făcuse și după ultima întrunire, avea să se întâlnească și cu corespondentul său nord-coreean, ca să discute detaliile necesare.

Totuși, Carter Gray își întinsese antenele. La drept vorbind, Captain Jack era chiar ușor surprins că bătrânului îi trebuise atâta timp ca să devină suspicios. Își folosiseră toate relațiile pe care le aveau în lumea musulmană ca să pună la punct această operație. Dar planul lui Hemingway era, în opinia lui Captain Jack, un efort în esență total inutil, deși Tom Hemingway refuza cu încăpățânare să vadă asta. După părerea lui Captain Jack, principala problemă a lui Hemingway era că încă mai credea că există ceva bun în oameni. Era o logică absolut eronată, Captain Jack știa prea bine, fiindcă oamenii care contau cu adevărat nu aveau în sufletul lor nici măcar un grăunte de bunătate. În fiecare misiune

pe care o dusese vreodată la îndeplinire, Captain Jack luase întotdeauna în calcul neprevăzutul, iar situația de acum nu făcea excepție. Vechea lui filozofie de viață îl condusese și de data asta pe drumul cel bun. În realitate, totul se reducea doar la *bani*.

În spațiul închiriat de la periferia orașului, inginerul și chimistul exersau folosirea protezei cu fostul membru al Gărzii Naționale.

Bărbatul învățase foarte bine să manevreze dispozitivul. Îl priviră cum reușea să apuce diverse obiecte cu mâna cea nouă, să o răsucească și să efectueze tot felul de alte exerciții. Apoi, execută fără nici o greșeală mișcarea de golire a compartimentului secret. Înainte de a pleca, le mulțumi amândurora.

După aceea, cei doi bărbați își strânseră lucrurile într-o geantă de voiaj și plecară în oraș, unde trecură pe la șase sedii de mici firme din centru. La fiecare, lăsară câte un mic cadou. Erau niște cadouri menite să ajute la scrierea unei noi pagini în istoria orașului Brennan, Pennsylvania, deși, cu siguranță, nu o pagină pe care orășenii și-ar fi dorit-o.

CAPITOLUL 47

Mai târziu în acea zi, Alex află că fusese repartizat să facă parte din echipa care pregătea vizita președintelui la Brennan. Chestia asta îl sâcâia rău de tot, fiindcă însemna că trebuia să stea departe de Kate. Totuși, nu avea ce comenta. Și așa, cariera lui la Serviciul Secret atârna de un fir de păr. Mai mult chiar, Alex era convins că urma să fie trimis la toate afurisitele alea de evenimente pe care Brennan le avea în vedere în campania lui de realegere pe întreg teritoriul Americii. Până se va termina totul, avea să fie mai mult mort decât viu.

Se întâlni cu Kate la un restaurant din Dupont Circle. Femeia își revenise bine după înfricoșătoarele întâmplări din noaptea precedentă și părea hotărâtă să afle adevărul. Înflăcărarea ei avea darul să stârnească atât admirația, cât și teama lui Alex.

– Înțeleg cum te simți, Kate, dar nu te lăsa dusă de val. Băieții ăștia au arme și e clar că nu se sfiesc să le folosească.

– Un motiv în plus pentru care nu trebuie lăsați în libertate, spuse hotărâtă femeia. Și când pleci la Brennan?

– Mâine, la prima oră. Zborul e scurt, dar sunt multe de făcut. Echipa de avangardă face toată treaba grea în ceea ce privește protecția președintelui. Dar nu-mi dă pace gândul că n-am să fiu aici în caz că ai nevoie de mine.

Kate își puse mâna peste a lui.

– Ei, dacă tot veni vorba, să știi că mi s-a părut c-ai fost extraordinar aseară.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, chelnerul cel tânăr care-i servea la masă veni cu comanda și o auzi. Interpretând evident greșit cuvintele ei, îi făcu lui Alex cu ochiul și-i zâmbi șmecherește.

În timp ce mâncau, Kate îl întrebă:

– Și? S-a mai întâmplat ceva nou?

– Un singur lucru.

Îi relată discuția avută cu Adelphia în legătură cu Stone.

– Ai spus că nu ai reușit să găsești nimic despre trecutul lui Stone. Și totuși, judecând după ce a văzut Adelphia, este clar că *are* un trecut, poate chiar unul foarte interesant.

Alex dădu din cap, apoi căzu pe gânduri.

– Ce-ai zice dacă, după masă, ne-am plimba un pic până la intersecția dintre 16th Street și Pennsylvania[1]?

– Am auzit că e un loc foarte drăguț. Crezi că putem să intrăm?

– În clipa asta, nu sunt sigur că mă mai primesc nici pe mine, dar eu mă gândeam la ce se află pe *cealaltă* parte a străzii.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, cei doi ajungeau în Lafayette Park.

– Nu pare să fie aici, spuse Alex, uitându-se la cortul lui Stone, în care nu se zărea nici o lumină.

Bănuiala i se confirmă câteva clipe mai târziu, când deschise cortul și văzu că era gol.

– Și altă adresă a lui nu mai ai? întrebă Kate.

– Ba, de fapt, am.

Douăzeci de minute mai târziu, Alex parca în fața cimitirului Mt. Zion.

---

[1] Adresa Casei Albe (n.tr.)

O lumină se vedea la fereastra căsuței îngrijitorului.

– Aici locuiește? întrebă Kate. În cimitir?

– La ce te așteptai? Să aibă un penthouse în centrul orașului?

Poarta cimitirului era încuiată, dar Alex o ridică pe Kate peste gard și ateriză apoi lângă ea, de cealaltă parte.

Când răspunse bătăii în ușă, Stone nu-și putu ascunde mirarea.

– Alex? zise el, apoi îi aruncă o privire curioasă însoțitoarei acestuia.

– Bună, Oliver, ea e prietena mea, Kate Adams. E avocată la Departamentul de Justiție și face cele mai bune cocktailuri pe care le-am băut vreodată.

– Domnișoară Adams, e o plăcere să vă cunosc, zise Stone, strângându-i mâna.

Îi aruncă din nou lui Alex o privire întrebătoare.

– Am zis să venim să-ți facem o vizită, spuse agentul.

– Înțeleg. În cazul ăsta, vă rog, intrați!

Stone nu-l întrebă pe Alex de unde îi cunoștea adresa.

Îi conduse în căsuță, apoi le turnă niște cafea pe care o făcu în timp ce musafirii îi examinau locuința. Kate frunzărea o carte pe care o luase de pe etajeră.

– Ai citit toate cărțile astea, Oliver? întrebă ea.

– Da, răspunse Stone. Deși trebuie să mărturisesc că pe cele mai multe doar de două ori. Din păcate, n-am niciodată timp să citesc atât de mult pe cât aș vrea.

Kate se uită la Alex.

– Soljenițîn. Nu-i chiar ceea ce s-ar putea numi o lectură ușoară.

– Cred că am citit prin liceu un comentariu despre el, luat de pe internet, mărturisi Alex.

Kate îi întinse cartea.

– Da, dar în rusă?

Stone apăru din bucătărie cu două cești de cafea.

– Îmi place casa ta, Oliver, spuse Kate. Așa mi-aș fi imaginat că arată locuința unui profesor universitar.

– Mda, multă dezordine și plină de praf și de cărți vechi.

Stone se uită la Alex.

– Am înțeles că ești în echipa premergătoare pentru Brennan, Pennsylvania?

Alex căscă gura.

– De unde dracu' știi asta?

– Munca de jos la Casa Albă poate fi foarte plictisitoare și oamenii-și mai omoară timpul la o bârfă mică. Și n-ai idee cât de departe poate ajunge ecoul între pereții ăia, pentru cine stă să asculte, deși mă tem că e o artă pe care prea puțini o mai practică în ziua de azi.

Kate îi zâmbi lui Stone și toți trei se așezară pe scaune în jurul șemineului.

– Alex mi-a spus că ești un om extraordinar, Oliver, și, din câte-am văzut, pot să mă bazez pe părerile lui despre oameni.

– Ei bine, domnișoară Adams, eu pot să vă asigur că *Alex* este un bărbat cu adevărat special.

– Te rog, spune-mi Kate.

– Mda, și dac-ajung mult mai *special*, o să lucrez într-o benzinărie ca să mănânc o pâine, spuse Alex. Se uită la Stone. Vânătăile de pe față par să ți se vindece.

– Nici n-a fost cine știe ce. Am pus puțină gheață. Am trecut eu prin altele mai rele.

– Zău? Nu ne povestești și nouă? zise Alex.

– Mă tem că ar fi o poveste extrem de plictisitoare.

– Încearcă-ne, spuse Alex, apăsând cuvintele.

O voce se auzi din stradă. Toți trei se ridicară și se duseră la ușă. Adelphia stătea în fața porții încuiate și-l striga pe Stone.

– Adelphia?

Stone se duse repede să-i deschidă.

După ce se așezară din nou în jurul focului, Stone îi făcu cunoștință lui Kate cu Adelphia.

Kate întinse mâna, dar Adelphia se mulțumi să dea din cap. Era clar că nu se așteptase să-l găsească pe Stone în compania unor musafiri.

– Nu știam că știi unde locuiesc, Adelphia, spuse Stone.

– Tu știi unde eu stau, merge și invers! pufni femeia.

Pus la punct, Stone se lăsă pe spătarul scaunului și-și privi mâinile.

– Oliver tocmai ne spunea că fața lui se vindecă pe zi ce trece, zise repede Alex, sperând să o liniștească astfel pe femeia îngrijorată.

Totuși, Adelphia nu spuse nimic și urmă un nou moment de tăcere stânjenitoare, până când Kate făcu o remarcă:

– L-am cunoscut pe unul dintre avocații de la ACLU care a lucrat la cazul relocalizării voastre în Lafayette Park. A spus că a fost o luptă dură.

– Cred că Serviciul Secret a fost foarte agresiv, dar că a vrut să ne țină la distanță doar din motive de siguranță, spuse Stone.

Adelphia se amestecă brusc în discuție:

– Apoi însă, drepturile omului, ele câștigat. Oamenii aici au drepturi bune. De-asta țara asta e mare țară.

Stone dădu aprobator din cap.

– Da, continuă Adelphia. Prietenul meu Oliver are pancartă. Scrie: „Vreau adevărul".

– Nu-l vrem oare cu toții? spuse Kate, zâmbind.

– Însă uneori adevărul trebuie să vină dinăuntrul la o persoană, rosti cu patimă Adelphia, lovindu-se în piept. Cineva care cere adevărul trebuie și el spună adevăr, nu așa este?

Îi privi pe rând pe cei prezenți.

Stone era în mod evident deranjat de direcția în care se îndrepta conversația. Răspunse încet:

– Adevărul poate apărea într-o varietate de forme. Uneori însă, nu reușim să-l vedem nici când e chiar în fața noastră. Se ridică brusc. Acum, vă rog să mă scuzați. Eu trebuie să ajung undeva.

– E cam târziu, Oliver, spuse Alex.

– Da, este târziu, şi nu aşteptam musafiri în seara asta.

Aluzia era evidentă. Se ridicară toţi trei şi se îndreptară grăbiţi spre uşă, mormăind urări de rămas-bun.

Alex şi Kate se oferiră să o ducă pe Adelphia cu maşina până la apartamentul ei.

De pe bancheta din spate, femeia spuse:

– E în pericol. Ştiu că adevărat este.

– De ce eşti aşa de sigură? întrebă Alex.

– Venit în parc azi cu prietenul lui, ăla mare. Pe o motocicletă. Oliver în ataş.

Spuse aceste cuvinte pe un ton care sugera că această faptă în sine era condamnabilă.

– Un bărbat mare? Oh, vrei să spui Reuben! se lămuri Alex.

– Da, Reuben. Eu nu place mult la el. Are, cum spuneţi voi...? Pantaloni de şmecher!

– Vrei să spui apucături de şmecher.

– Nu, vreau să spun *pantaloni!*

– Stai liniştită, Adelphia, zise Kate. Eu înţeleg exact ce vrei să spui.

Adelphia îi aruncă o privire apreciativă.

– Dar tot nu ne-ai spus de ce crezi că e în pericol, zise Alex.

– Totul schimbat. Oliver nu mai e la fel. Ceva frământă mult la el. Am încercat discut cu el, dar nu vrea vorbească. Nu vrea!

Alex se uită la ea, mirat de intensitatea reacţiei ei şi, dintr-odată, avu o bănuială.

– Adelphia, nu cumva vrei să ne mai spui şi altceva?

Femeia păru speriată preţ de o clipă, apoi adoptă o expresie profund jignită.

– Ce zici tu? Că eu mint?

– Nu, nu asta am vrut să spun.

– Eu nu mincinoasă. Încerc fac bine, atâta tot.

– Dar eu nu...

– Eu nu mai vorbesc, i-o reteză femeia. Nu mai spun la tine alte minciuni.

Erau opriți la un semafor. Adelphia smuci portiera, coborî din mașină și-o luă pe jos.

– Adelphia! strigă Alex în urma ei.

– Las-o mai bine să se liniștească, îi spuse Kate. O să vină ea singură la tine, cât de curând.

– Nu mai am timp s-aștept. Plec mâine-dimineață.

– Și tot mâine intru eu în concediu.

– Cum? Când s-a întâmplat asta?

– După noaptea trecută, am simțit nevoia să fac o pauză, așa că mi-am luat o săptămână liberă. Poate-o să vin să te văd în Brennan. Am auzit că e un orășel foarte interesant.

– Probabil e doar o pășune de vite unde, întâmplător, s-a născut președintele.

– Și poate o să am ceva timp să văd ce-i cu acest domn, Oliver Stone, și cu prietenii lui.

Alex îi aruncă o privire speriată.

– Kate! Nu cred că-i o idee prea bună.

– Sau pot să încerc să aflu cine a vrut să ne omoare. Te las pe tine să alegi.

Alex ridică mâinile, în semn că se predă.

– Bine, bine... Du-te după Oliver Stone și prietenii lui. La naiba, așa-i când ai de ales între două rele.

– Am înțeles, să trăiți! spuse Kate, salutându-l în joacă.

CAPITOLUL 48

Echipa de avangardă a Serviciului Secret ateriză în Pittsburgh la 7.00 a.m. și o mică armată ieși din avioane și se îndreptă direct spre Brennan. Președintele făcea sute de călătorii în fiecare an. Și cu cel puțin câteva zile înainte să ajungă într-o anume locație, Serviciul Secret trimitea un regiment de agenți care petreceau împreună mii de ore verificând fiecare detaliu pentru a se asigura că respectiva călătorie este lipsită de evenimente din punct de vedere al securității.

Fiindcă președintele avea planificate numeroase călătorii pentru campania electorală și urma să sară, practic, dintr-un stat în altul, Serviciul Secret avea mai multe echipe de avangardă pe teren, lucru care îi cam lăsase în criză de oameni. În mod normal, o echipă de avangardă ar fi avut o săptămână întreagă pentru pregătiri, dar, din cauza numărului mare de evenimente la care președintele Brennan se angajase în campania sa, Serviciul Secret fusese nevoit să stabilească priorități. Evenimentelor considerate cu având un factor de risc mai scăzut li se acorda o perioadă de timp mai mică. În cazul celor cu risc mare, Serviciul Secret își rezerva obișnuita săptămână pentru pregătiri. Evenimentul din Brennan, Pennsylvania, fusese catalogat drept o operațiune cu risc scăzut și asta din mai multe motive. Desigur, pentru Alex Ford și restul echipei asta nu însemna decât că trebuiau să facă muncă de o săptămână în doar câteva zile.

Echipele de agenți ai Serviciului Secret se instalară în cel mai mare hotel din Brennan, unde ocupară un etaj întreg. Hotelul fusese redenumit Sir James, după numele mic al președintelui. Agenții glumiră vreo zece minute pe această temă, până când superiorii lor apărură în peisaj. O cameră fu transformată în centru de comunicare și, în consecință, fu „despuiată" de toată mobila și verificată, să nu care cumva să conțină microfoane. Din acel moment și până la plecarea Serviciului Secret nici băieții de la room-service și nici menajerele nu mai aveau voie să intre aici.

În acea după-amiază, agenții Serviciului Secret se întâlniră cu membrii poliției locale. Alex îl urmări pe liderul operațiunii ținând un discurs în fața ofițerilor de poliție în timp ce se împărțeau dosare cu descrierea misiunii.

– Țineți minte, îi avertiză bărbatul. Undeva, într-o încăpere din apropiere, ar putea exista un grup de oameni care să pună la cale o operațiune exact opusă celei pe care încercăm să o realizăm noi.

Alex auzise de nenumărate ori acest discurs, și totuși, în timp ce privea în jur, nu-i venea să creadă câți dintre cei prezenți luau de bune vorbele astea sforăitoare. Experiența îl învățase însă pe Alex să nu se culce niciodată pe o ureche. Agenții Serviciului Secret erau paranoici din fire. Deși Brennan nu părea să fie un loc prea periculos, nimeni nu se așteptase nici ca Bobby Kennedy să fie împușcat în bucătăria unui hotel. James Garfield o încasase într-o gară; William McKinley se prăbușise lângă cordonul roșu, împușcat de un om care-și înfășurase revolverul într-un bandaj. Lincoln fusese împușcat într-un teatru și JFK într-o decapotabilă. „Nu sub paza mea", își repeta întruna Alex.

„Nu sub paza mea."

Fură discutate o serie de trasee alternative ale coloanei oficiale de la aeroport până la locul de desfășurare a ceremoniei și fură luate în calcul toate posibilele puncte critice ale fiecăruia. Apoi grupul se împărți în unități mai mici și Alex se trezi adresând ofițerilor locali întrebările de rutină. Crescuse numărul vânzărilor

de arme? Dispăruseră uniforme de la poliție? Fuseseră înregistrate amenințări locale la adresa președintelui? Unde erau localizate cel mai apropiat spital și casele considerate a fi cele mai sigure?

După aceea, se duseră la locul unde urma să se desfășoare ceremonia. Alex cercetă terenul, ajutând la stabilirea locurilor unde să fie instalați lunetiștii. Examină cu atenție zona, desemnând perimetrul pe care Serviciul Secret îl numea „pâlnia asasinilor". Trebuia să gândească asemenea unui criminal. Unde, cum și când se puteau aștepta să lovească cineva?

Scena era gata și o echipă monta ultimele echipamente de lumină și sunet precum și două ecrane uriașe care să permită mulțimii să-l vadă pe președinte îndeaproape, măcar prin intermediul tehnologiei digitale.

Pentru ochiul experimentat al lui Alex, locul nu părea să indice prea mari probleme de protecție. Unicul punct de intrare și ieșire pentru vehicule avea atât avantaje, cât și dezavantaje, din motive evidente. Totuși, președintele n-avea să rămână prea mult aici. Cel mult două ore.

Întorcându-se înapoi în Brennan, Alex privi din mașină micul oraș. Exista o veche legendă a Serviciului Secret potrivit căreia cel mai bun moment pentru a jefui o bancă era atunci când președintele se afla în oraș, fiindcă atunci toți polițiștii pe o rază de treizeci de kilometri îl păzeau pe el și uitau de banii cetățenilor. Alex avu sentimentul că vechea zicală se potrivea cu prisosință aici. Nu se vedea țipenie de polițist, pe nicăieri.

Întors în camera lui de hotel, Alex hotărî să iasă să alerge. În colegiu obținuse o bursă pentru performanțe la cros și, în ciuda rănii suferite la gât, continuase să alerge ori de câte ori găsea ocazia. Era unul dintre puținele lucruri care-l ajutau să nu cadă pradă depresiei. Ieși pe strada principală și-o luă spre est, trecu pe lângă spital, făcu stânga, apoi mări ritmul, îndreptându-se spre nord. O dubă trecu pe lângă el. Nu exista nici un motiv pentru care s-o remarce, așa că nici n-o făcu. Oricum, nu ar fi

recunoscut-o pe femeia de la volan. Şi nici Djamila nu-i acordă atenţie în timp ce conducea maşina, cu cei trei băieţi în spate.

Alex trecu apoi pe lângă un service auto, cu ferestrele înnegrite. În spatele lor, munca era în toi la fabricarea unui nou vehicul. Dacă Alex ar fi ştiut ce se întâmpla de fapt, ar fi năvălit în garaj şi i-ar fi arestat pe toţi cei de acolo. Dar nu ştia nimic, aşa că alergă mai departe. Ce-i drept, centrul oraşului nu prezenta prea mare interes pentru Alex, fiindcă preşedintele nu avea să treacă pe acolo. Întreg programul se limita la ceremonia din locul stabilit.

După ce se întoarse în camera de hotel şi făcu un duş, Alex se duse şi se oferi voluntar pentru încă o sarcină ce trebuia îndeplinită în acea seară. Îşi zise că nu strica să facă tot ce putea ca să reintre în graţiile superiorilor.

În timp ce Alex îşi îndeplinea îndatoririle în Brennan, Kate nu stătea nici ea degeaba. Se trezise foarte devreme în acea dimineaţă şi mâncase micul dejun împreună cu Lucky. Îi ceru bătrânei doamne o favoare, pe care Lucky se grăbi să i-o îndeplinească.

După care Kate se întoarse la căsuţa din spate, se aşeză la biroul ei şi-şi puse la cale „atacul" asupra lui Oliver Stone. Alex îi spusese că introdusese amprentele lui Stone în toate bazele de date obişnuite, fără să găsească însă nimic. Pentru Kate, asta nu putea însemna decât două lucruri: fie omul nu se aflase niciodată în situaţia de a-i fi luate amprentele, fie identitatea îi fusese ştearsă din toate bazele de date, astfel încât bărbatul încetase să mai existe. Îşi notă mai multe posibile piste de investigaţie şi îşi planifică strategia în acelaşi fel în care proceda atunci când avea de susţinut un caz. Mulţumită, făcu un duş şi plecă în oraş.

Ceva mai târziu, îşi parcă maşina cât putu mai aproape de cimitirul Mt. Zion şi aşteptă. Era abia şapte şi jumătate dimineaţa, dar îl văzu pe Stone ieşind din căsuţa lui şi luând-o în josul străzii. Kate lăsă capul jos, ca să nu fie văzută. Când

aproape că dispăruse din raza ei vizuală, se întâmplă un lucru surprinzător. Adelphia apăru din spatele unor mașini parcate pe Q Street și începu să se țină după Stone. Kate se gândi o clipă, apoi porni mașina. Ajunse repede lângă Adelphia și coborî fereastra.

La început, Adelphia se prefăcu că nu o recunoaște, dar Kate insistă și în cele din urmă Adelphia spuse, enervată:

– Oh, da! Tu ești. Eu recunosc acum.

Privi nervoasă în direcția în care se depărta Stone. Aproape că nu se mai vedea.

– Te duci undeva? întrebă Kate, urmărindu-i privirea.

– Nicăieri nu trebuie eu ajuns, mârâi țâfnoasă Adelphia. Sunt liberă să nu fac nimic.

– Atunci, ce-ai zice să-ți fac cinste cu o cafea? Alex mi-a spus ca-ți place cafeaua.

– Pot singură cumpăr cafea pentru mine! Eu câștig bani. Nu nevoie pomană.

– Încercam doar să fiu prietenoasă. Prietenii își mai fac cinste cu câte o cafea. Ca atunci când te-a ajutat Oliver în parc, când te-a atacat omul ăla.

Adelphia o privi cu suspiciune.

– De unde asta știi tu?

– Adelphia, nu ești singura care-și face griji pentru Oliver. Și Alex e îngrijorat. Iar eu încerc să îl ajut cât e plecat din oraș. Acum hai, vino să bei o cafea cu mine. Te rog!

– De ce ajutat tu agent Fort? întrebă Adelphia neîncrezătoare.

– Așa, ca-ntre femei? Fiindcă țin la el. Așa cum știu că și tu ții la Oliver.

La aceste cuvinte, Adelphia mai privi o dată în urma lui Stone, pufni ușor, urcă în mașină și-i permise lui Kate să-i cumpere o cafea la un stand Starbucks din apropiere.

- Și cu ce ocupi tu? întrebă Adelphia.

- Lucrez la Departamentul de Justiție.

- Așadar, asta faci tu? Dreptate faci?

– Îmi place să cred că da. Cel puțin încerc.

– În țara mea, ani de zile, zeci de ani, noi nu avut dreptate. Sovieticii spus la noi ce facem. Dacă putem respira sau nu, tot ei spus. Este iad.

– Sunt sigură că a fost cumplit.

– Apoi venit în țara asta, găsit lucru, avut viață bună.

Kate ezită, dar nu se putu abține.

– Atunci, cum de-ai ajuns în Lafayette Park?

La început, o expresie țâfnoasă apăru pe chipul Adelphiei, dar dispăru repede. Cu vocea tremurându-i, spuse:

– Nimeni nu întrebat până acum asta. Doar tu acum. Atâția ani, și abia tu acum întrebi asta.

– Îmi dau seama că nu ne cunoaștem prea bine. Nu trebuie să-mi răspunzi.

– Bine așa. Nu vreau vorbesc despre asta. Nu vreau.

Sorbiră amândouă din cafea preț de câteva clipe. În cele din urmă, Adelphia spuse:

– Tu dreptate ai. Mor grijă pentru Oliver. El om tulburat. Știu asta.

– Și de unde știi?

Adelphia căută în mâneca hainei și scose o batistă cu care-și șterse ochii.

– Mă uit la televizor noaptea trecută. Eu nu uit niciodată la televizor. Nu citesc niciodată ziare. Știi de ce nu fac niciodată astfel lucruri?

Kate scutură din cap.

– Fiindcă sunt minciuni! Pline de minciuni toate sunt!

– Dar spui că te-ai uitat totuși la televizor.

– Da, erau știrile. Atunci eu văzut.

– Ce ai văzut?

Adelphia păru dintr-odată speriată, ca și când ar fi spus mai mult decât trebuia.

– Nu, nu e lucru pe care eu pot să spun. Nu e drept pentru mine să spun. Tu avocat. Tu pentru guvern lucrezi. Nu vreau Oliver avut probleme.

– Adelphia, crezi că Oliver a făcut ceva rău?

– Nu! Nu asta cred eu! Eu spus deja că el om bun este.

– Bine, atunci nu are de ce să se teamă de guvern. Sau de mine.

Totuși, Adelphia nu mai spuse nimic.

– Adelphia, dacă ești într-adevăr îngrijorată pentru Oliver, lasă-mă să te ajut. Nu poți să te ții peste tot după el, ca să fii sigură că nu pățește nimic.

În cele din urmă, Adelphia oftă și o bătu prietenește pe Kate pe mână.

– Dreptate ai tu. O să-ți spun. Își făcu curaj și zise: La televizor văzut cadavrul unui om găsit pe o insulă din râu.

– Pe Roosevelt Island? spuse repede Kate.

– Asta este.

– Dar ce legătură are cu Oliver?

– Păi, vezi... Eu vrut beau cafea cu Oliver, dar el trebuit mers la întâlnire.

– Întâlnire? Ce fel de întâlnire?

– Ah, asta spus și eu. Ce fel de întâlnire în miez de noapte? Dar el plecat. Acum, eu foarte supărată pe asta. Întâlnire da și cafea nu? Am prefăcut că plec, dar văzut el urcă în taxi. Iau și eu taxi. Am bani, pot și eu iau taxi.

– Sigur, sigur, zise Kate. Și ce s-a întâmplat apoi?

– Ținut după el până în Georgetown. El coborât, coborât și eu. El dus la râu, eu dus la râu. Apoi văd întâlnit cu prietenii lui. Văd ce fac.

– Ce? întrebă Kate atât de tare, că o sperie pe Adelphia.

– Urcă în barca aia veche și vâslit până pe insulă, asta fac!

– Și după asta ce-ai mai făcut?

– Luat taxi și venit înapoi. Nu așteptat după ei. Și doar nu era *înot* până pe insulă! Luat înapoi taxi. Luat cafea și văzut agent Fort venit vadă Oliver.

Vocea Adelphiei începu să tremure.

– Apoi văzut televizor și om mort.

– Și ești sigură că a fost aceeași noapte?

– Spus la televizor. Aceeași noapte.

– Adelphia, spui că nu crezi că Oliver a făcut ceva rău. Și totuși, l-ai văzut ducându-se pe insula aia în noaptea în care acolo a fost ucis un om.

– Spus omorât cu armă. Oliver armă nu are.

– Nu poți fi sigură de asta. Dar ceilalți? Prietenii lui?

Adelphia râse.

– Știu eu bărbați ăștia! În afară de ăla mare, toți niște șoricei speriați. Unu' lucrează la bibliotecă. Iubește mult la cărți. Adus și mie câteva. Celălalt, verifică lucruri.

– Verifică lucruri?

– Știi tu... Numără, mormăie, fluieră, mârâie... Eu nu știu ce asta e, dar Oliver spus la mine. Tulburări obsesive zis el, sau ceva așa.

– Tulburări obsesiv-compulsive?

– Așa este.

– Știi cum îi cheamă pe prietenii lui?

– Oh, da. Asta eu știu. Bărbatul cu cărțile, el este Caleb Shaw. Uneori îmbracă în haine vechi. Oliver spune asta hobby la el. Eu spun cărturarul nițel nebun.

– Și ceilalți?

– Cel care numără este Milton Farb. Deștept rău ăsta este. Îmi spune lucruri despre o lume eu nu știu.

– Și ai mai spus ceva de unul mare.

– Da. Pantaloni de șmecher. Pe el îl cheamă Reuben, Reuben Rhodes. Rhodes, ca în Grecia. Așa eu țin minte.

– Și ce crezi tu că s-a întâmplat pe insulă, dacă nici unul dintre ei nu l-a omorât pe omul ăla?

– Tu nu știut? întrebă Adelphia cu răsuflarea tăiată. Își coborî vocea și spuse: Este că ei văzut cine a fost. Ei *văzut* criminal.

Kate se lăsă pe spătarul scaunului. Primul ei gând fu că trebuia să-i spună lui Alex toate astea. Apoi însă se întrebă dacă era o idee bună. Fără îndoială, prima lui reacție ar fi fost să se întoarcă. Și-atunci, ar fi avut și mai mari probleme la serviciu. Și nici nu putea ști dacă tot ce-i spunea Adelphia era adevărat. Dintr-odată, îi veni o idee.

– Adelphia, vrei să vii cu mine să te uiți la ceva?

– Unde? întrebă precaută Adelphia.

– Undeva aproape. Promit că n-o să dureze mult.

Adelphia acceptă ezitând și merseră împreună până într-o parcare de pe faleza din Georgetown.

– Poți să-mi descrii barca asta în care zici că i-ai văzut? spuse Kate.

– Era lungă, poate de patru metri. Și veche. Toată putredă. Ei luat de la vechituri, ceva mai jos, adăugă Adelphia, arătând spre sud.

Kate o conduse până pe malul râului.

– Vreau să rămâi aici.

Coborî pe niște pietre până la albia râului și ajunse la gura de canal.

– Dacă te apleci puțin, cred că poți s-o vezi.

Dădu la o parte niște tufișuri, scoțând la iveală barca veche, de lemn, în timp ce Adelphia se apleca să se uite.

– Asta e barca în care i-ai văzut?

– Da, barcă asta e.

Dumnezeule mare!

CAPITOLUL 49

Oliver Stone aşteptă în faţa blocului înalt de apartamente, privind persoanele bine îmbrăcate care ieşeau din clădire îndreptându-se, probabil, spre serviciu, judecând după numărul mare de serviete pe care le văzu. Apoi ieşi şi ea. Jackie Simpson nu avea decât o poşetă micuţă, de umăr. Nu se uită la Stone când trecu pe lângă el. Oliver aşteptă câteva momente, apoi se luă după ea. El avea pasul mare şi fata, mic, aşa că Stone era nevoit să încetinească în permanenţă. De două ori, se gândi să intre în vorbă cu ea, dar, de fiecare dată, lui Stone i se întâmplă ceva ce nu mai păţise niciodată până atunci. Îşi pierdu curajul. Totuşi, când Jackie se opri să cumpere un ziar dintr-un stand, îşi scăpă măruntişul pe jos. Oliver se grăbi să o ajute, aşezându-i monedele în palma întinsă. Îşi simţi inima bătându-i mai repede în clipa în care văzu semnul, dar nu reuşi decât să zâmbească atunci când fata îi mulţumi şi plecă mai departe.

Când ajunseră la WFO, Stone se opri şi o urmări intrând în clădire.

Micuţă, măslinie şi foarte înfiptă. Cunoscuse cândva o femeie exact la fel.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre staţia de metrou. Avea o întâlnire foarte importantă la care trebuia să ajungă. Când ieşi din metrou la locul stabilit, îi găsi pe ceilalţi trei membri ai clubului aşteptându-l.

Ajunseseră împreună la concluzia că cel mai sigur mod în care Milton își putea recupera înregistrarea video era să se întoarcă acasă însoțit de un agent de la firma de securitate care răspunsese la alarma lui silențioasă. Făcură toate aranjamentele necesare și Milton, urmat la o oarecare distanță de restul membrilor Camel Club în Maibu-ul lui Caleb, se întâlni cu doi agenți în apropierea casei sale și plecară toți trei împreună.

Treizeci de minute mai târziu, Milton se întoarse la prietenii lui. Stăteau toți în mașina lui Caleb.

– L-ai luat? întrebă Stone.

Milton dădu din cap și scoase un DVD din rucsac.

– Era activat, așa că probabil că o să găsim ceva pe el.

Introduse DVD-ul în laptop și, câteva clipe mai târziu, toți patru se uitau la interiorul întunecat al casei lui Milton.

– Uite! zise Stone arătând spre un bărbat care apărea de după colț.

– E Reinke! exclamă Caleb.

– Și iată-l și pe tovarășul lui, adăugă Reuben. Ăla pe care l-ai pocnit tu cu casca, Oliver.

Continuară să privească mai departe, urmărindu-i pe cei doi furișându-se dintr-o cameră în alta.

– Dumnezeule mare, Milton! spuse Reuben sarcastic. Da' tare dezordine mai e la tine!

– Ce scoate de acolo? întrebă Caleb.

Milton derulă imaginea cu pricina.

– Pare să fie cutia mea cu chitanțe, dar nu-mi dau seama ce hârtie e aia.

– Uite-l și pe băiatul de la firma de pază! spuse Stone.

Îl priviră pe bărbat înaintând, apoi văzură ceva materializându-se din întuneric și omul căzu la pământ.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Reuben.

– Un bărbat cu o mască, spuse Stone. Măcar unul dintre ei a avut suficientă minte să nu se expună când a intrat prin efracție într-o casă.

– Dar n-a fost nici Reinke, nici tipul celălalt, zise Milton.

– Ceea ce, evident, nu poate însemna decât că a fost altcineva, șopti Stone. Dar înregistrarea asta ne oferă pârghia de care avem nevoie...

Fu întrerupt de bâzâitul mobilului lui Milton.

Milton răspunse.

– Oh, bună, Chastity!

Expresia i se schimbă numaidecât.

– Cum? Dumnezeule! Ce tot spui aco...

Stone smulse telefonul din mâna prietenului său.

– Chastity?

Totuși, de cealaltă parte se auzi o voce de bărbat.

– Cred că, dată fiind situația de față, ne putem considera chit. Dacă voi nu faceți nimic, n-o să facem nici noi.

Convorbirea se întrerupse.

Stone se uită la Milton. Era cuprins de panică și avea ochii în lacrimi.

– Îmi pare rău, Milton.

Kate își petrecu următoarea dimineață și după-amiază căutând informații despre Milton Farb, Reuben Rhodes și Caleb Shaw. Intrase și pe Google și găsise niște materiale despre Milton și despre sezonul *Jeopardy* pe care acesta îl câștigase. Totuși, Oliver Stone rămânea o enigmă. Kate era sigură de un lucru: cei patru bărbați îl văzuseră pe ucigașul lui Patrick Johnson. Urma de glonț și pata de sânge de pe barcă păreau să indice că ei înșiși fuseseră la un pas de a-și pierde viețile.

Înarmată cu această nouă descoperire, Kate se întoarse la cimitirul Mt. Zion în acea după-amiază și avu norocul să-l găsească pe Stone la lucru.

– Bună, Oliver. Sunt Kate Adams. Ne-am cunoscut seara trecută.

– Îmi amintesc, mârâi Stone posac.

– Ești bine? Pari îngrijorat.

– Nu-i nimic important.

– Ei bine, după cum știi, Alex nu-i în oraș și sper să nu mă consideri prea îndrăzneață, dar aș vrea să te invit la cină în seara asta.

– La cină?

Stone o privi de parcă nu ar fi înțeles limba în care-i vorbea femeia.

– La mine acasă. Ei bine, nu-i chiar casa *mea.* Eu locuiesc în casa din grădină. De fapt, la casa lui Lucille Whitney-Houseman, în Georgetown. O cunoști?

– Mă tem că n-am avut această plăcere, spuse Oliver, absent.

– Și voiam s-o invit și pe Adelphia și pe ceilalți prieteni ai tăi.

Stone aruncă niște buruieni într-un sac.

– Foarte drăguț din partea ta, dar mă tem că... Se opri și o străfulgeră cu privirea. Care *ceilalți* prieteni?

– Oh, știi tu! Reuben Rhodes, Caleb Shaw și Milton Farb. Vreau să încep să colecționez cărți rare și cred că ar fi fascinant să am o discuție cu Caleb pe tema asta. Și sunt un mare fan *Jeopardy!* Deși, nu cred că am văzut seria în care-a participat Milton. Iar Reuben a lucrat la DIA cu ani în urmă. Îți dai seama câte aș avea de discutat cu el. Apoi, desigur, mai ești și *tu!* Făcu o pauză de câteva clipe, pentru ca vorbele să-și facă efectul. Sunt convinsă că va fi o cină absolut încântătoare. Era o vreme când în Georgetown se dădeau tot timpul astfel de mese, cel puțin așa mi-a spus Lucky – adică doamna Whitney-Houseman.

Rosti apăsat cuvintele, sperând să-l copleșească pe Stone și să-l convingă să accepte, măcar din curiozitate.

Oliver nu spuse nimic preț de un minut. Stătea în genunchi pe pământ și părea să disece fiecare cuvânt al lui Kate.

– Experiența m-a învățat că, atunci când cineva pierde atâta timp ca să afle atât de multe despre altcineva, o face de obicei din alte motive decât cele aparente.

– N-aș putea să te contrazic, îi răspunse ea.

– Totuși, nu știu dacă vom putea ajunge astă-seară. Am primit, cum să spun, am primit recent niște vești proaste.

– Îmi pare rău să aud asta. Și eu, și Alex am trecut prin niște peripeții neplăcute. Cineva a încercat să ne omoare. Ciudat, s-a întâmplat imediat după ce am descoperit o barcă veche ascunsă într-un canal de scurgere din Georgetown. Avea pe ea o urmă de glonț și-o pată de sânge.

– Înțeleg.

Calmul lui Stone în fața a ceea ce era, probabil, o revelație uluitoare îi trezi respectul lui Kate și-i stârni totodată curiozitatea.

– În cazul ăsta, poate că *ar trebui* totuși să luăm cina împreună, spuse Stone. O să iau legătura cu prietenii mei.

– Pe la șapte ar fi grozav. Ai nevoie de adresă?

– Da. Sunt sigur că doamna Whitney-Houseman se învârte prin cercuri în care oamenii de rând nu au prea des acces.

Kate îi dădu adresa.

– Acum, mă duc până la Adelphia ca s-o invit și pe ea. Sunt sigură că poate să vină cu tine și cu prietenii tăi.

– Kate, sincer, nu cred că-i o idee bună.

– Oh, ba eu cred că-i o idee foarte bună, spuse ea pe un ton hotărât.

– Și de ce, mă rog? întrebă el.

– Fiindcă, Oliver, ceva-mi spune că în clipa de față ai nevoie de toți prietenii pe care poți să-i strângi lângă tine.

Caleb, Milton și Adelphia sosiră la conacul lui Lucky în Malibu-ul lui Caleb. Acesta scârțâia din toate încheieturile și din țeava de eșapament ieșea fum – bravada de la casa lui Reinke își lăsase amprenta asupra vechii mașini. Reuben și Stone apărură în spatele lor, în motocicleta Indian.

Kate se uita pe fereastră și le deschise ușa din lemn masiv sculptat de la intrare.

– Frumoasă motocicletă, îi spuse ea lui Reuben, care venise îmbrăcat cu o geacă de piele roasă, pantaloni kaki șifonați, un

tricou viu colorat și mocasinii pe care-i purta de obicei. Totuși, special pentru cina din acea seară, își înfășurase un batic albastru în jurul gâtului, pe post de cravată.

Reuben măsură din ochi silueta zveltă a femeii, dând apreciativ din cap. Kate purta o pereche de pantaloni negri și pantofi de aceeași culoare și o bluză albă la care asortase un șirag mic de perle. Părul blond îi era strâns într-un coc care-i punea în evidență gâtul lung și subțire.

– Te iau la o plimbare dacă vrei, îi răspunse Reuben. Ataşul ăsta e călit în luptă, ascultă la mine.

Adelphia își salută gazda cu o mișcare scurtă din cap și intră în casă. Milton veni după ea. Era îmbrăcat cu un sacou verde imaculat, cravată în dungi și pantaloni cu dungă perfect călcată. Îi întinse un buchet mic de flori pe care i-l adusese.

– Tu ești Milton, nu? Îți mulțumesc foarte mult, sunt foarte frumoase.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Kate observă că ochii bărbatului se umplură de lacrimi.

Veni apoi Caleb, care renunțase să se îmbrace în costumul Abe Lincoln după o discuție avută cu Stone – cum că nu era indicat să lase gazdei impresia că suferea de grave dereglări psihice. Totuși, ca un gest de subtilă sfidare, își luase ceasul de buzunar, cu lanț.

– Îmi pare bine să te cunosc, Caleb, spuse Kate zâmbind. Intră, te rog!

Oliver Stone intră ultimul. Era îmbrăcat cu hainele cele noi și ținea casca de motocicletă într-o mână.

– Vrei să-mi spui și mie ce ai de gând?

Kate clipi șiret din ochi.

– Dar atunci aș strica toată distracția!

– Situația în care ne găsim noi nu e câtuși de puțin distractivă.

– Sunt de acord. Dar cred totuși că seara asta ți se va părea interesantă până la urmă.

Lucky îi întâmpină cu un pahar de sangria în mână. Se fâțâia de colo până colo, vorbind cu toată lumea. Era clar că se simțea în elementul ei. Lucky îi servi pe toți cu ceva de băut și petrecură o oră plăcută înainte de a fi servită cina.

Reuben și Caleb mâncară cu poftă. Stone, Milton și Adelphia abia dacă ciuguliră câte ceva. Cafeaua se servi în bibliotecă. Lucky le oferi trabucuri, dar Reuben fu singurul care și-l aprinse.

– Îmi place un bărbat care fumează, îi mărturisi Lucky, bătându-l peste umărul lui mare. Acum îmi pari un bărbat dotat.

Reuben o privi întrebător, apoi conversația, abil îndrumată de Kate, atinse subiectul Serviciului Secret.

– Ascultă la mine, spuse Reuben, până și cele mai bune sisteme de securitate din lume pot fi învinse de un stomac flămând.

– Cum așa? întrebă Kate.

– Uite-așa! Am știut înaintea tuturor momentul exact când aveau să înceapă bombardamentele în Afghanistan și Irak.

– Lucrai la DIA pe atunci?

– Lucram pe dracu'! Îmi dăduseră demult cu șutul în fund. Am știut fiindcă eram dispecer la Domino. De fiecare dată, înainte să înceapă să cadă bombele, comenzile de pizza la Pentagon creșteau. Așa că subsemnatul, aici de față, a știut chiar înaintea unora de-alde Dan Rather sau Tom Brokaw, sau poate chiar înaintea președintelui.

În timp ce Reuben vorbea, Caleb examina cărțile din biblioteca masivă, acompaniat de Lucky.

Chipul lui Caleb se lumina cu fiecare descoperire.

– Oh, ăsta-i un exemplar foarte bun din *Moby Dick*. Și *Câinele din Baskervilles,* prima ediție englezească! Foarte frumos! Și acolo, aia e *Notes on the State of Virgina* din 1785, a lui Jefferson? Da, asta e! Avem și noi un exemplar în colecție. Lucky, trebuie neapărat să-ți dau niște cutii speciale pentru cărțile astea. Din carton cu PH neutru și tăiate cu precizie, exact pe dimensiunile cărții.

Lucky părea că-i soarbe fiecare cuvânt.

– Vai, cutii cu PH neutru, tăiate cu precizie pe dimensiunea cărții? Ce interesant! Îmi aduci tu, Caleb?

– Aș fi onorat.

Reuben își mai turnă o ceașcă de cafea și o îmbunătăți cu un lichid dintr-o sticluță pe care o scoase din buzunarul hainei.

– Da, fratele Caleb e un adevărat maestru al conversațiilor interesante, mârâi Reuben.

– Lucky, spuse Kate în cele din urmă, noi ne ducem în casa din spate. Trebuie să discut ceva cu prietenii mei.

– Bine, draga mea, spuse femeia, bătându-l pe Caleb pe braț. Dar mai întâi, trebuie să-mi promită cu toții că o să mai vină.

Reuben se grăbi să ridice paharul.

– Lucky, nu m-ai mai putea ține la distanță nici cu un escadron de la Forțele Speciale!

Kate îi conduse afară și apoi la casa din curtea din spate, unde se așezară în jurul unei mesei, pe o canapea mare și două fotolii.

– Presupun că le-ai relatat conversația noastră și le-ai spus că am descoperit barca, i se adresă Kate foarte direct lui Stone.

– Le-am spus, răspunse Oliver, aruncându-i o privire Adelphiei. Și, nu știu din ce motiv, tu pari să crezi că noi ne-am aflat în barca aia și că am fost pe insulă.

– Nu cred, sunt sigură. Acum, vreau să știu cât de mult ați văzut.

– Nu există nici o dovadă cum că am fi văzut ceva, răspunse sec Stone. Chiar dacă Adelphia ți-a spus că ne-a urmărit până la râu și ne-a văzut când ne-am dus pe insulă, asta nu înseamnă că am fost martori la moartea omului ăluia.

– Dar eu cred că ați văzut totul. Și cred că cel care l-a ucis pe Patrick Johnson v-a descoperit prezența, așa că ați încercat să fugiți. Așa s-ar explica urma de glonț și pata de sânge din barcă. Ce nu înțeleg eu este de ce nu v-ați dus direct la poliție ca să povestiți ce-ați văzut...

– Da, ţie ţi-e uşor să spui asta! se amestecă Reuben. Pe *tine* normal că te-ar crede. Dar uită-te la noi! Suntem o adunătură de jerpeliţi şi fiecare dintre noi are un trecut dubios.

– Aşadar, recunoaşteţi că aţi fost martori la crimă?

Caleb dădu să-i răspundă, dar Stone i-o luă înainte:

– Nu recunoaştem nimic.

– Oliver, spuse Kate, încerc doar să vă ajut. Şi nu uita că cineva a încercat să ne omoare şi pe mine şi pe Alex după ce am descoperit barca.

Reuben îi aruncă lui Stone o privire nedumerită.

– Oliver, asta nu ne-ai spus.

– Dar cu Chastity cum rămâne? răbufni Milton. Au răpit-o pe Chastity!

Toţi cei prezenţi întoarseră capetele spre el şi lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii lui Milton.

– Dacă cineva a fost răpit, spuse Kate, trebuie să anunţăm numaidecât poliţia.

– Nu-i chiar aşa de simplu, spuse Caleb, uitându-se la Stone, care-şi pironise privirea în podea. Adevărul este că nu putem merge la poliţie.

Kate se uită la Stone.

– Oliver, spuse ea încet, împreună s-ar putea să reuşim să facem ceva.

– La dracu', să ştii că are dreptate! zise Reuben. Ea e o persoană oficială, lucrează la DOJ! Pe noi n-o să ne bage nimeni în seamă niciodată.

– E cazul să lucrăm împreună, se amestecă şi Caleb.

Stone tot nu spunea nimic.

Reuben lăsă trabucul din mână.

– Bine, de vreme ce liderul nostru pare, în mod deloc caracteristic, să fi amuţit, îmi permit să convoc eu o întrunire de urgenţă a Camel Club. Şi propun să îi spunem lui Kate tot ce s-a întâmplat. Cine mă susţine?

– Te susţin eu, spuse numaidecât Caleb.

– Cine e de acord? întrebă Reuben, privindu-l pe Stone.
Toți își exprimară acordul.
– Camel Club a hotărât, spuse Reuben.
– Ce este Camel Club? întrebă Kate, nedumerită.
– Lăsați-mă pe mine, zise în cele din urmă Stone.

CAPITOLUL 50

– Ce ai făcut? strigă Alex în telefonul mobil, a doua zi dimineața.

Era în camera de hotel și tocmai își punea arma, când îl sunase Kate.

– Vezi? De-asta am așteptat până acum ca să te sun, spuse ea. Știam că o să te superi.

– Și cum, mă rog, ai fi vrut să reacționez? Să-ți spun „Bravo, Kate! Mă bucur mult că mai ești încă-n viață"?

– Ți-am spus că o să mă apuc să verific ce-i cu Oliver Stone și cu prietenii lui și n-ai avut nimic împotrivă.

– Dar nu știam că au fost martori la uciderea lui Johnson! Și tocmai în povestea asta ți-am spus de la bun început să nu te amesteci!

– Ei bine, nici eu n-am știut că există o legătură. Așa că ascultă-mă acum. Am multe să-ți spun.

Vorbi preț de câteva minute, relatându-i ceea ce-i povestise Stone cu o seară în urmă.

Când termină, Alex scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Bine, bine, stai să văd dacă am priceput. Au văzut crima, dar nu s-au dus la poliție fiindcă s-au temut că autoritățile vor bănui că sunt implicați?

– Ceva-mi spune că Oliver Stone nu prea are la inimă autoritățile. Poate e ceva din trecutul lui.

– Şi pe lângă asta, au aflat cine e unul din ucigaşi, s-au dus la el acasă şi au fost la un pas să fie ucişi?

– Da.

– Şi cât timp ei erau la casa asasinului, aceiaşi indivizi i-au spart casa lui Milton Farb, dar au fost înregistraţi cu o cameră video?

– Numai că oamenii ăştia au răpit-o pe prietena lui Milton, aşa că nici de data asta nu se pot duce la poliţie.

– Dar nu ţi-au spus şi numele ucigaşilor?

– Cred că nu ştiu decât numele unuia din ei.

– Dar se văd pe înregistrare. I-ai recunoscut?

– Nu mi-au arătat filmul.

– Şi, mă rog, de ce nu?

– Vor să ţi-l arate mai întâi ţie.

– Grozav, doar că eu sunt la patru ore distanţă de mers cu maşina, am treabă până peste cap şi preşedintele soseşte mâine.

– Nu vor să cedeze, Alex, am încercat. Nu vor să ţi-l arate decât ţie. La urma urmei, la ce te-aştepţi? Eu lucrez la Departamentul de Justiţie, iar ei nu mă cunosc prea bine. Chiar şi aşa, a fost un mare efort din partea lor să-mi spună câte mi-au spus. În tine are încredere Oliver, nu în mine.

Alex se scărpină în cap, îşi prinse telefonul sub bărbie şi-şi termină de aşezat tocul pistolului.

– Bine, să înţeleg că ai un plan?

– Păi, mă gândeam să venim să te vedem mâine.

– Mâine? Mâine e POTUS aici! Şi asta e mai important decât orice altceva, Kate, doar ştii şi tu.

– Ştiu. Dar voiam să te întâlneşti cu Camel Club şi...

– Cu cine?

– Oh, iartă-mă. Aşa îşi spun Oliver şi prietenii lui, Camel Club. Este un fel de organizaţie de monitorizare a conspiraţiilor pe care o conduc de ani de zile. Ştiai că ei au fost cei care au pornit scandalul cu Secretarul Apărării, cu ani în urmă? Ţi-aduci aminte, nu? Îşi lua procente ca să direcţioneze contractele

guvernamentale către anumiți furnizori. Camel Club a descoperit asta în urma unor informații primite de la un ajutor de bucătar de la Casa Albă. Este absolut fascinant, Alex.

Alex se întinse înapoi pe pat și închise ochii.

– Un ajutor de bucătar de la Casa Albă îl spionează pe Secretarul Apărării pentru o organizație numită *Camel Club*? E o glumă, nu? Te rog, Kate, spune-mi că-i o glumă!

– Lasă asta. Nu-i important.

Alex sări în picioare.

– Nu-i important?

– Alex, vrei să mă asculți, te rog? Au făcut niște descoperiri incredibile în cazul ăsta. Crede-mă pe cuvânt.

Alex reuși să se calmeze.

– Bine, să presupunem că veniți cu toții aici. După aia ce facem?

– Participăm la ceremonie, după care ne așezăm toți undeva unde o să-ți arate filmul și o să-ți spună cum îl cheamă pe individ. După care, mai vedem.

– Cu alte cuvinte, vreți să duc informația la Serviciul Secret?

– Exact. Cu numele tipului și cu înregistrarea video, avem dovezi solide. Și trebuie s-o recuperăm pe Chastity. Milton e distrus.

– Cine dracu' mai e și Chastity?

– Oh, îmi pare rău, e iubita lui Milton. Ți-am spus că au răpit-o.

– De răpiri se ocupă FBI-ul. Și, cu fiecare secundă care trece, șansele de a o mai găsi în viață sunt tot mai mici.

– Nu sunt niște răpitori obișnuiți. Miza e mult mai mare aici. Sună și îl lasă pe Milton să vorbească cu ea din două-n două ore, ca să-i demonstreze că fata e încă în viață. Nu cred c-o să-i facă vreun rău lui Chastity, cel puțin nu deocamdată. Au o înțelegere.

– Și cum anume se leagă toate astea de moartea lui Patrick Johnson?

– Ei bine, în privința asta nu au fost foarte expliciți. Nu mi-au spus prea multe, dar am impresia că ei au găsit răspunsul.

Alex scoase un oftat lung. Îl aștepta o zi grea, în care trebuia să pună la punct ultimele detalii. Ar fi trebuit să se concentreze exclusiv asupra sarcinilor care îi reveneau în calitatea lui de agent al Serviciului Secret. Și totuși, știa deja că nu se va mai putea gândi la nimic altceva în afară de Camel Club. „Ajută-mă, Doamne!"

– Alex, mai ești acolo?

– Mai sunt, mârâi el.

– Deci, ce zici? Putem să venim?

Alex își privi arma și, preț de-o fracțiune de secundă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai ușor să termine totul chiar în clipa aia.

– Alex?

– Da, bine, veniți.

– Și putem s-o luăm și pe Adelphia? E foarte îngrijorată din pricina lui Oliver.

Alex nu se mai putu stăpâni și explodă:

– Oh, cum să nu, Kate! Sigur, adu-o și pe Adelphia! Și adu și clubul maimuțelor și pe cel al girafelor, dacă tot veniți. Și, dacă tot e în drum, de ce nu treci și pe la Casa Albă, ca să-l iei și pe președinte? Sunt sigur că s-ar distra de minune. Și, cine știe, poate vă aduce el până aici, în Air Force One. Și nu uita să-i menționezi numele meu, ca să știe exact pe cine să-și verse nervii când s-o termina toată tărășenia!

Vocea lui Kate era enervant de calmă.

– Bine, eu închid acum. Ne vedem mâine.

Convorbirea se termină și Alex se prăbuși în pat chiar în clipa în care cineva bătea la ușă.

– Ford, e timpul să plecăm. Haide!

Era comandantul de echipă.

– Ford, ești gata? spuse acesta, mai tare.

Alex sări din pat și deschise ușa. Bărbatul îl privi îngrijorat.

– Te simți bine?

– Mai bine ca niciodată, spuse Alex.

Începuse să se lase întunericul și Tom Hemingway înainta pe străzile unui mic orășel din Germania, situat la doar o oră distanță de Frankfurt. Străbătu încântătorul centru comercial, trecu pe lângă o catedrală în stil gotic, o luă pe o străduță laturalnică și intră într-o clădire de apartamente. Urcă trei etaje cu liftul, ciocăni la ușa celui de-al patrulea apartament de pe hol și o voce îl invită să intre.

Nu era aprinsă nici o lumină, totuși Hemingway privi pe dată spre un colț al încăperii cufundat aproape cu desăvârșire în întuneric.

– Văd că cel de-al șaselea simț nu te-a părăsit încă, Tom, spuse bărbatul ieșind din umbră, zâmbind.

Deși arab, nu era îmbrăcat în *djellaba*, ci într-un costum de afaceri, dar purta totuși pe cap acoperământul tradițional. Îl pofti pe Hemingway să ia loc pe un scaun, la o măsuță. Se așeză apoi la rândul lui, de cealaltă parte a mesei. Hemingway simți și prezența altor persoane în încăpere, dar nu spuse nimic.

Arabul se lăsă pe spate și-și puse mâinile pe brațele scaunului.

– Tatăl tău a fost un om extraordinar și un bun prieten de-al meu timp de aproape treizeci de ani. El ne cunoștea. Își făcuse timp să ne învețe limba, religia și cultura. Din păcate, nimeni nu mai face asta azi.

– A fost un om deosebit, aprobă Tom. Cu adevărat deosebit.

Bărbatul luă o ceașcă de apă de pe masa dintre ei și bău. Îi oferi una și lui Hemingway, însă acesta refuză. Arabul îi întinse o foaie de hârtie.

– Cum ne-am înțeles, zise el.

Hemingway băgă documentul în buzunar fără să se uite la el.

– Sunt sigur că te-ai gândit mult, spuse Hemingway.

– Întreaga viață, numai la asta m-am gândit.

– Vei avea grijă ca nimeni să nu-și revendice fapta?

Arabul dădu din cap.

– E deja rezolvat. Să înțeleg că oamenii mei s-au dovedit de folos?

– Au făcut tot ce li s-a cerut, fără să pună întrebări. E o dovadă a loialității lor față de tine.

– Nu tot ce s-a întâmplat a fost doar pentru tine. Al-Zawahiri și alții ca el fuseseră seduși de țara ta. Își pierduseră legătura cu islamul. Făcu o pauză. Crezi că o să iasă bine mâine?

– Da.

– Ataci o superputere... Să nu te joci niciodată cu așa ceva.

– Și cele mai puternice națiuni sunt formate tot din oameni.

Arabul clătină din cap.

– Noi suntem oameni *foarte* diferiți. Diferiți în feluri pe care țara ta refuză să le recunoască.

– Cu cât suntem mai diferiți, cu atât poate că ne asemănăm mai mult. Cu toții vrem pace.

– Iartă-mă că ți-o spun, dar astea sunt doar teoriile tale budiste stupide! Bărbatul mai luă o sorbitură de apă. America bagă mai mulți bani în industria militară decât toate celelalte țări ale lumii *la un loc*. Nici o țară nu face asta pentru protecție sau pentru pace, doar pentru atac. Este de ajuns ca președintele vostru să apese un singur buton și întreaga lume arabă ar dispărea într-un nor în formă de ciupercă.

– Nu avem nici un motiv să facem asta. S-au făcut progrese mari în Orientul Mijlociu. Democrația înlocuiește treptat dictaturile.

– Da, înlocuiește dictaturi pe care tot *America* le-a instaurat și susținut. Și totuși, de cele mai multe ori, aceste democrații nou-venite la putere urăsc America mai mult decât dictatorii pe care i-au înlocuit. V-ați dus în Irak fără să-i înțelegeți istoria sau cultura. America părea uimită că Marea Britanie a luat un ținut numit Mesopotamia și a creat artificial o țară pe care a botezat-o Irak. Și că populația acestei țări se compune din șiiți și sunniți, și kurzi, și zeci de alte grupuri etnice care nu se înțeleg între ele.

Chiar v-aţi imaginat c-o să intraţi acolo în paşi de dans ca să-i salvaţi pe irakieni şi că totul o să meargă ca pe roate? Ridică o mână. Şi nu poţi forţa democraţia cu bomba. Aşa ceva se obţine pornind de jos, nu se aruncă din cer. Musulmanii care se duc la vot trec pe lângă craterele lăsate de bombele care le-au ucis familiile. Crezi că perspectiva de a avea o democraţie după modelul american îi va face vreodată să uite cine le-a ucis bărbaţii, nevestele şi copiii?

– Ţara *mea* trebuie să admită că există multe moduri de a fi liber. Mă tem că încă mai considerăm că unica soluţie la toate problemele este soluţia *noastră*.

Arabul mai luă o gură de apă.

– E un gând frumos, Tom, dar mă tem că nu e împărtăşit şi de liderii ţării tale. Dumnezeu cel Atotputernic v-ar putea distruge armata cu o singură ridicare de mână. Dar noi, arabii *muritori*, nu vă putem învinge forţa şi tehnologia militară. Şi vedem *afacerile* americane şi *conductele* americane mărşăluind în spatele trupelor. Spuneţi că ţelul vostru este o lume liberă. Ei bine, Africa are mai mulţi dictatori decât Orientul Mijlociu, iar genocidurile de acolo sunt mult mai cumplite. Cu toate astea, nu văd nici un tanc american în acele teritorii. Dar, desigur, Orientul Mijlociu are mult mai mult *petrol*. Să nu-ţi închipui că noi, bieţii sălbatici ai deşertului, nu ştim că scopurile Americii nu sunt chiar dezinteresate, Tom. Acordă-ne măcar acest act de politeţe.

– Libertatea *este* un lucru bun, prietene. Iar America este cea mai liberă ţară din lume.

– Chiar aşa? O ţară care a avut *sclavi* timp de două sute cincizeci de ani şi a oprimat rasa neagră încă o sută de ani după aceea? Dar am avut ocazia să văd personal ce înseamnă libertatea voastră. Acum mai bine de cincizeci de ani, Iranul avea un prim-ministru ales în mod *democratic*, care a avut obrăznicia de a naţionaliza industria petrolieră. Companiile americane nu au fost câtuşi de puţin încântate. Aşa că CIA-ul vostru a ajutat la

răsturnarea guvernului și a readus la putere un șah-marionetă. Dragostea acestuia pentru Occident a dus la revoluția din Iran, odată cu care a murit orice speranță pentru o democrație adevărată. America a jucat jocul ăsta în lumea întreagă, din Chile până în Pakistan. Politicile occidentale au condus la măcelărirea a milioane de oameni de pe întreg mapamondul. Se opri și îl privi fix pe Hemingway. Și dacă noul guvern din Irak nu va fi pe placul Americii?

– Și totuși, știu că și tu crezi în libertate, spuse încet Hemingway. În copilărie, ți-am auzit părerile în timp ce stăteai de vorbă cu tata.

– Este adevărat că am luptat întreaga viață pentru anumite libertăți, care sunt în concordanță cu cuvântul lui Dumnezeu. Înțeleg clar de ce este important ca oamenii să aibă o voce puternică în viețile lor. Nu sunt de acord cu felul în care sunt tratate femeile în unele țări arabe. Și mă doare sufletul să văd palate ridicându-se lângă colibe de chirpici. Lumea musulmană are multe probleme pe care trebuie să ni le rezolvăm. Și totuși, se poate numi libertate atunci când *altcineva* îți spune ce anume trebuie să-ți dorești? Și de ce nu e valabil în ambele direcții, Tom? America adăpostește mai puțin de cinci la sută din populația globului, dar consumă *un sfert* din resursele acestuia. Națiunile sărace nu pot obține resursele de care au nevoie și cetățenii lor suferă și mor pentru că America ia prea mult. N-ar trebui oare ca aceste țări să *invadeze* dictatorul energetic american și să-l oblige să folosească mai puțin petrol și benzină? Ce părere ar avea atunci America?

– Dacă asta e poziția ta, pot să te întreb de ce mă ajuți?

Bărbatul ridică din umeri.

– E simplu. Pentru fiecare american ucis, mor sute de arabi. Arabii sinucigași își ucid în atentatele cu bombă mii de confrați. Ne diminuăm forțele cu fiecare explozie și astfel facem exact jocul Statelor Unite. Făcu o pauză și mai luă o gură de apă. Presa occidentală susține întruna că protagoniștii atentatelor sinucigașe

fac asta ca să ajungă în paradis. Dar Dumnezeu spune că *a salva* o viață e un lucru măreț. Să salvezi o viață înseamnă să salvezi multe altele. Chiar credeți că trebuie să fim măcelăriți ca să ajungem în paradis? De ce nu s-ar putea bucura musulmanii de o viață liniștită pe pământ, crezând în Dumnezeu și slujindu-l și câștigându-și *astfel* locul în paradis? În lumea voastră, tinerii cresc în pace. Copiii noștri nu merită oare același lucru?

– Sigur că merită, spuse Hemingway.

– Țara ta cere imposibilul, știi asta. Înainte de criza petrolului din anii 1970, Americii nu-i păsa de Orientul Mijlociu, cu excepția disputei dintre arabi și israelieni. Apoi, a avut loc atentatul de la 11 septembrie și i-ați atacat pe talibani. Nu mă deranjează asta. În locul vostru, aș fi făcut la fel. Dar ceea ce vreți să obțineți acum, să transformați peste noapte întreg Orientul Mijlociu într-o democrație, este o nebunie. Vreți să faceți în câțiva *ani* un lucru pentru care vouă v-au trebuit *secole*. Făcu o pauză, apoi continuă: Și nu e vorba doar despre lupta islamului împotriva occidentului. Timp de mii de ani, națiunile arabe și-au dezvoltat tradiții și obiceiuri strâns legate de climatul deșertic și de puținele sale resurse, având adesea la bază legea tribală în care bărbații erau conducători. Multă vreme, America n-a avut nici o problemă cu asta. Acum, s-a trezit că are și, în consecință, ne cere să ne schimbăm. Imediat. O sută de mii de irakieni au murit până acum și țara este cuprinsă de haos. Nu pot aplauda progresul, Tom. Crede-mă că nu pot.

– Eu fac tot ceea ce îmi stă în putință. Dacă n-o să meargă, ce avem de pierdut?

– Viețile multor oameni buni, Tom, spuse grav arabul. Asta avem de pierdem.

– Iar asta nu e cu mult diferit de ceea ce se întâmplă deja, i-o întoarse Hemingway.

– Ai un răspuns la toate. Exact ca tatăl tău. Parcă în Beijing a fost omorât, nu?

Hemingway dădu din cap.

– Dar cu siguranță nu de chinezi. Ăștia sunt răi, dar nu sunt proști.

Hemingway ridică din umeri.

– Am eu bănuielile mele. În mod oficial, cazul n-a fost niciodată rezolvat.

– Chinezii sunt o națiune interesantă, Tom. Într-o zi, vor lua locul Americii ca lider al economiei mondiale. Au o armată *de zece ori* mai mare decât a voastră, care pe zi ce trece devine mai puternică și mai bine dotată. Au posibilitatea de a lansa un atac nuclear asupra Statelor Unite. Ucid și înrobesc milioane din propriii oameni, și totuși pe ei îi numiți prieteni. Iar pe noi, arabii, ne zdrobiți spunându-ne că vreți să ne eliberați. Știi ce spunem noi, arabii? Vă spunem să vă duceți să-i eliberați pe prietenii voștri chinezi! Dar America nu face asta. De ce? Fiindcă atunci chinezii n-ar riposta doar cu pușți și explozibili, cum suntem forțați să luptăm noi, musulmanii. Așa că pe ei îi lăsați în pace. Și îi numiți „prieteni".

– Tata nu îi considera chiar atât de prietenoși, la drept vorbind.

– A fost un om înțelept. S-a dus într-o lume mai bună.

– Eu, unul, sunt ateu. Așa că n-aș putea spune unde anume s-a dus.

Arabul îl privi cu tristețe.

– Este o insultă față de tine însuți să nu crezi în Dumnezeu, Tom.

– Cred în mine.

– Dar când ființa ta fizică va înceta să mai existe, cu ce-o să mai rămâi atunci? Arabul făcu o pauză și spuse: Cu nimic.

– Este *libertatea* mea de a face această alegere, spuse hotărât Hemingway.

Arabul se ridică din scaun.

– La revedere, Tom. Și mult noroc! Nu ne vom mai vedea.

Câteva minute mai târziu, Hemingway mergea pe trotuar, întorcându-se la mașina închiriată. Se uită la hârtia pe care i-o

dăduse prietenul lui și o traduse în minte, din arabă. Ce-i drept, bărbatul plănuise totul cu mare luare-aminte.

Hemingway luă avionul din Frankfurt în aceeași seară, urmând să aterizeze în New York opt ore mai târziu. Privi cerul senin și se întrebă dacă erau oare în univers tot atâția dumnezei pe câte stele. Unele religii spuneau că da. Răspunsul nu îl interesa cu adevărat. Nici un dumnezeu nu răspunsese vreodată rugăciunilor lui. Pentru Hemingway, asta era o dovadă certă că o astfel de entitate nu exista.

La mii de kilometri depărtare, de cealaltă parte a Atlanticului, Captain Jack privea același cer și, la rândul lui, reflecta asupra evenimentelor din ziua următoare. Totul era pregătit și nu mai așteptau decât sosirea lui James Brennan și a suitei lui. Ca o ultimă măsură de precauție, toate laptopurile folosite de membrii operațiunii lui fuseseră distruse. Gata cu conversațiile din camerele de chat de pe site-ul de filme. Aveau să-i lipsească!

Mai târziu în acea seară, Captain Jack intră în parcarea Aeroportului Internațional Pittsburgh. Lăsă mașina acolo și se îndreptă pe jos spre terminal. Traseul lui oficial era destul de simplu: din Pittsburgh până la Chicago O'Hare; din Chicago O'Hare în Honolulu; din Honolulu în Samoa Americană, de unde o șalupă avea să-l ia și să-l ducă pe scumpa lui insulă.

Treaba lui în Brennan se terminase. Nu avea să rămână ca să urmărească evenimentele. Ar fi fost prea mult, chiar și pentru el. Și totuși, chiar în timp ce se încheia, dintr-o cu totul altă perspectivă misiunea lui Captain Jack abia începea. Și sosise acum momentul să demareze planul pentru situații neprevăzute. Parteneriatul lui cu Tom Hemingway încetase, deși acesta nu aflase încă. „A fost frumos cât a durat, Tom." Lucra acum pentru nord-coreeni.

Captain Jack se înregistră pentru îmbarcare, dar își păstră geanta, care era suficient de puțin voluminoasă ca s-o poată lua în avion. Se duse la un bar și comandă ceva de băut. După care se

duse la toaletă. Se plimbă apoi prin aeroport și în cele din urmă se îndreptă spre punctele de control. Totuși, în loc să treacă prin acestea, *ieși* din aeroport, se duse într-o altă parcare și intră într-o mașină care îl aștepta acolo. O apucă spre sud.

Djamila se așeză la masa din bucătăria apartamentului ei și-și notă data și ora morții în jurnal. Se întrebă cât de exacte aveau să se dovedească. Dacă murea într-adevăr a doua zi, jurnalul avea să-i fie găsit. Poate că cineva o să-l publice într-un ziar, cu tot cu numele ei, pe care îl scrise alături de ora morții. Apoi, dintr-un motiv numai de ea știut, îl șterse. Era oare posibil să supraviețuiască mâine?

Se duse lângă fereastra deschisă și privi afară, lăsându-se mângâiată de adierea plăcută a vântului. Aerul mirosea a iarbă proaspăt cosită, un miros încă nou pentru ea. Era liniște și era pace aici. Nu erau bombe, nu se auzeau focuri de armă. Vedea oameni pe stradă plimbându-se împreună, discutând. Un bătrân se așeză pe treptele clădirii; fuma o țigară și bea bere. Auzea râsetele copiilor care se jucau în parculețul din apropiere. Djamila era tânără și avea toată viața în față. Și totuși, închise încet fereastra și se retrase înapoi în umbrele întunecate ale apartamentului ei.

La numai douăzeci de minute distanță de apartamentul Djamilei, Adnan al-Rimi tocmai își terminase ultima rugăciune a zilei. La fel cum făcuse și Djamila, stătuse ceva mai mult de vorbă cu Allah în acea seară.

Își înfășură covorașul de rugăciune și-l puse deoparte. Adnan nu se ruga decât de două ori pe zi, la răsărit și la apus. Și nici Ramadanul nu-l ținea cu prea mare strictețe – prea mult timp avusese burta goală ca să mai rabde și acum de foame. De-a lungul anilor, mai fumase din când în când câte o țigară și mai băuse un păhărel. Nu făcuse niciodată pelerinajul la Mecca, pentru că nu-și putuse permite călătoria. Și totuși, se considera un musulman

credincios, pentru că muncea cinstit, îi ajuta pe cei nevoiași, nu furase, nu înșelase și nu mințise niciodată. Dar ucisese. Ucisese în numele lui Dumnezeu, ca să apere islamul, ca să-și apere stilul de viață. Uneori, i se părea că întreaga lui existență se compunea din trei elemente: muncă, rugăciune și luptă. Muncise din greu ca să se asigure că fiii și fiicele lui nu vor trebui să lupte, că nu vor fi nevoiți să ucidă sau să se-arunce în aer pentru o idee. Dar toți copiii lui erau morți. Violența îi ajunsese în ciuda încercării părintelui lor de a-i ține la adăpost.

Acum, Adnan nu mai avea decât o singură sarcină de îndeplinit.

Cu ochii închiși, Adnan refăcu traseul de pe coridoarele spitalului, în apartament. Ieși pe hol, făcu dreapta, înaintă paisprezece pași, apoi făcu stânga, deschise ușa și își imagină cum coboară opt trepte, se întoarce și mai coboară încă opt. Străbătea coridorul și ajungea la ușa de ieșire. Apoi repetă întreg traseul. Și apoi din nou.

După aceea, Adnan își scoase cămașa și-și privi trupul în oglinda din baie. Deși avea o condiție fizică încă impresionantă, în spatele mușchilor se ascundea un soi de sfârșeală care s-ar fi potrivit mai degrabă unui bătrân decât unui bărbat în floarea vârstei. Numeroasele răni exterioare pe care le suferise de-a lungul anilor se vindecaseră. Rănile dinăuntru însă lăsaseră cicatrice permanente.

Se așeză pe pat și scoase din portofel trei fotografii pe care le aranjă în fața lui. Mototolite și șterse, erau singurele care-i mai aminteau acum de familia lui. Privi îndelung fiecare fotografie în parte, amintindu-și clipele de pace și dragoste. Și de groază. Cu atunci când saudiții îi decapitaseră tatăl pentru „comportament necorespunzător". Era de obicei nevoie de două lovituri de sabie ca să decapitezi un om. Dar tatăl lui Adnan avea un gât foarte gros, și fusese nevoie de trei lovituri ca să i-l reteze, un eveniment la care Adnan, în vârstă pe atunci de numai opt ani, fusese forțat să fie martor. Puțini și-ar fi putut aminti de o astfel de întâmplare

fără să verse măcar câteva lacrimi. Însă ochii lui Adnan rămaseră uscați. Doar degetele îi tremurară când ridică la gură fotografiile șterse cu copiii lui morți și le sărută pe fiecare pe rând.

Câteva minute mai târziu, Adnan își puse haina și ieși din apartament. Luă bicicleta și ajunse destul de repede în centrul orașului. Legă bicicleta de un grilaj și o luă pe jos. Trecu prin fața spitalului Mercy, unde aruncă o scurtă privire locului său de muncă – mă rog, cel puțin până mâine. Apoi privirea i se îndreptă către apartamentul de vizavi, unde știa că cei doi afgani își verificau armele, o dată și încă o dată, fiindcă erau persoane metodice și tipicare, așa cum trebuie să fie orice trăgător bun.

Adnan își continuă drumul, coti pe o stradă, apoi pe încă una și în cele din urmă intră pe o alee. Ciocăni în ușă de două ori. Nu auzi nimic. Apoi, strigă ceva în persană. Niște pași se apropiară și auzi vocea lui Ahmed răspunzându-i în persană.

– Ce vrei, Adnan?

– Să vorbim.

– Sunt ocupat.

– Totul ar trebui să fie gata, Ahmed. E vreo problemă?

Ușa se deschise și Ahmed îl întâmpină încruntat:

– Nu e nici o problemă, spuse el, apoi se dădu la o parte și-l lasă pe Adnan să intre în garaj.

– M-am gândit că ar fi bine să repetăm încă o dată totul, spuse Adnan, așezându-se pe taburetul de lângă bancul de lucru. Privi îndelung vehiculul care trebuia să joace un rol atât de important ziua următoare. Dădu din cap, mulțumit. Arată bine, Ahmed. Ai lucrat treabă bună.

– O să vedem mâine dacă e bună sau nu, îi răspunse Ahmed.

Preț de douăzeci de minute Ahmed și Adnan discutară sarcinile ce le reveneau.

– Nu-mi fac griji pentru noi, spuse posac Ahmed. Femeia mă neliniștește pe mine. Cine este? Ce pregătire are?

– Asta nu te privește pe tine, îi răspunse Adnan. Dacă a fost aleasă, o să-și facă bine treaba.

– Femeile sunt bune doar să facă copii, să gătească și să țină curățenie.

– Trăiești în trecut, prietene, spuse Adnan.

– Trecutul musulmanilor e glorios. Am avut tot ce era mai bun.

– Lumea a trecut pe lângă noi, Ahmed. Pentru ca musulmanii să mai fie vreodată mari, trebuie să o ajungem din urmă. Să arătăm lumii ce putem face. Și putem face multe.

Ahmed scuipă pe jos.

– Asta cred eu despre lume. Nu vreau decât să ne lase în pace.

– O să vedem cine are dreptate, după ziua de mâine.

Ahmed scutură încet din cap.

– Ești mult prea încrezător. Și ai prea multă încredere în americanul care ne conduce.

– E drept că-i american, dar e curajos și știe ce face.

Îl privi fix pe iranian.

– O să-mi fac partea mea, spuse Ahmed în cele din urmă.

– Da, o să ți-o faci, îi răspunse Adnan, ridicându-se ca să plece. Fiindcă voi fi chiar lângă tine ca să am grijă de asta.

– Crezi că am nevoie de-o dădacă *irakiană?* se răsti Ahmed.

– Mâine nu mai suntem irakieni, iranieni sau afgani, îi răspunse Adnan. Mâine suntem toți musulmani, în slujba lui Dumnezeu.

– Să nu-mi pui la îndoială credința, Adnan! spuse Ahmed pe un ton periculos.

– Nu pun la îndoială nimic. Numai Dumnezeu are dreptul de a cântări sufletele oamenilor. Adnan se duse la ușă, dar se întoarse în ultima clipă. Ne vedem mâine, Ahmed.

– Ne vedem în paradis, răspunse Ahmed.

CAPITOLUL 51

La ora unu după-amiaza Air Force One ateriză pe Aeroportul Internațional din Pittsburgh. Întreg traficul aerian fusese deviat în zonă, cum avea de altfel să se întâmple și mai târziu, când Air Force One urma să decoleze. Șirul lung de mașini era gata de plecare. Într-o coloană oficială prezidențială, exista o regulă pe care oricine alegea să o ignore o făcea pe propriul risc: în momentul în care posteriorul prezidențial își ocupa locul în Fiară, coloana se punea în mișcare. Și dacă în acea clipă nu te aflai deja în vreunul dintre celelalte vehicule, rămâneai pe dinafară.

Traseul pe care o porni coloana oficială fusese demult închis de Serviciul Secret și cei care avuseseră ghinionul să aleagă același drum în acea zi stăteau acum bosumflați, privind înșiruirea de mașini care trecea pe lângă ei. În limuzina prezidențială, alături de Brennan se mai aflau soția acestuia, șefa de campanie, guvernatorul Pennsylvaniei și Carter Gray.

În clipa în care ajunseră la perimetrul în care urma să se desfășoare ceremonia, la fața locului erau deja prezenți peste zece mii de oameni care fluturau entuziasmați bannere și pancarte, manifestându-și simpatia față de omul care dădea numele orașului. Mai multe autospeciale de la posturi de televiziune naționale erau parcate de cealaltă parte a gardului și prezentatori și prezentatoare cu coafuri impecabile stăteau alături de reporterii mult mai tineri și mai degajați, dar cu coafuri la fel de impecabile,

de la rețelele de televiziune locale. Împreună aveau să transmită evenimentul întregii națiuni și întregii lumi, deși fiecare într-un stil cât mai personal. Vocile mai tinere erau, cum era și de așteptat, mult mai critice în ce privește întreaga tevatură.

Alex Ford stătea lângă tribună, dar trecu de cealaltă parte a cordonului roșu și se apropie de coloana oficială care apăruse în peisaj. Pufni nemulțumit în clipa în care îi văzu pe Kate, pe Adelphia și pe membrii Camel Club. Erau cam pe la jumătatea mulțimii, dar își făceau loc insistent cu coatele. Kate flutură din mână, în semn că-l văzuse. Alex nu-i răspunse în același fel, dar înclină aproape imperceptibil din cap, apoi atenția i se concentră din nou asupra agitației din jur, gata să repereze orice eventuală umbră de pericol. Dar într-o mulțime atât de mare și de vociferantă ca cea prezentă în Brennan în ziua aceea, așa ceva era aproape imposibil. Bine măcar că fuseseră montate detectoare magnetice la toate punctele de intrare – asta cel puțin oferea agenților Serviciului Secret un moment de respiro. Alex examină preț de câteva clipe copacii care înconjurau perimetrul, în care știa că erau poziționați lunetiștii, deși nu îi putea vedea. „Dacă o fi cazul, să nu rataţi, băieți!" murmură Alex pentru sine.

În clipa în care apăru, președintele era flancat din toate părțile de membrii echipei de protecție A, care formau în jurul lui un zid de trupuri și kevlar. Alex îi cunoștea bine pe băieții ăștia: erau o echipă de granit și oțel.

Președintele urcă pe scenă și strânse mâinile unor persoane importante, în vreme ce soția lui, guvernatorul, șefa administrației și Carter Gray își ocupau locurile în spatele podiumului. Brennan li se alătură câteva clipe mai târziu.

Evenimentul începu la ora prevăzută în program. Vorbiră pe rând primarul și demnitarii locali, care se întrecură în laude la adresa președintelui și a orașului. Apoi guvernatorul se întinse la povești ceva mai mult decât i-ar fi permis programul, ceea ce o făcu pe șefa de campanie să se încrunte și să înceapă să bată

nervoasă din picior. Următoarea oprire a lui Air Force One era în Los Angeles, la o strângere de fonduri, și ăsta era un eveniment mult mai important – cel puțin după părerea ei – decât ceremonia de botezare a acestui orășel micuț, chiar dacă ambițios, din Pennsylvania, cu numele șefului ei.

Alex continua să scruteze din priviri mulțimea. Observă mai multe persoane în uniformă militară așezate în primul rând, chiar lângă cordonul roșu. Își dădea seama după uniforme că făcuseră parte din armată. Unora dintre ei le lipseau mâini sau picioare, pierdute probabil în stagiile efectuate în Orientul Mijlociu. Erau și doi membrii ai Gărzii Naționale, dintre care unul avea un cârlig în locul mâinii stângi. Mai mult ca sigur, Brennan avea să coboare și să vorbească personal cu soldatul după ce-și încheia discursul. Întotdeauna se pricepuse foarte bine la treburi de genul ăsta.

În timp ce examina mulțimea adunată la ceremonie, Alex observă destul de multe chipuri de oameni din Orientul Mijlociu. Erau îmbrăcați la fel ca toți cei din jur. Aveau pancarte și insigne pe care scria „Brennan reales" și păreau să se integreze perfect în mulțimea fericită, cuprinsă de entuziasmul mândriei patriotice. Totuși, Alex nu avea de unde să știe că o parte dintre acești oameni nu erau nici fericiți, nici mândri, nici patrioți.

Oamenii lui Captain Jack erau organizați în mai multe grupuri răspândite prin mulțime, astfel încât să acopere o porțiune cât mai mare din podium în clipa în care începeau să tragă. Îl reperaseră cu toții deja pe bărbatul în uniforma Gărzii Naționale, cu cârligul în loc de mână. Fusese ușor după aceea, fiindcă bărbatul nu se mișca din locul lui de lângă cordonul roșu, așteptând clipa în care avea să se găsească față în față cu președintele.

Într-adevăr, cu toții îl așteptau pe James Brennan.

Cam în același timp în care Air Foce One ateriza în Pittsburgh, un elicopter negru, strălucitor, decola de pe un heliport de lângă

New York și o apuca spre sud. Lângă pilot se afla un al doilea bărbat, îmbrăcat și el în costum de zbor. Într-unul dintre locurile din spate era Tom Hemingway. Ținea în mână un televizor portabil și urmărea foarte concentrat o transmisiune. Mulțimea se adunase la Brennan în număr foarte mare și nu mai aveai loc să arunci un ac. Asta îl îngrijora cel mai mult pe Hemingway: *mulțimea!*

Se uită la ceas și-i spuse pilotului să se grăbească. Aparatul țâșni ca o săgeată pe deasupra Manhattanului.

Timp de două ore, Djamila fusese plecată cu copiii. După ce parcă mașina, planul ei era să le facă repede ceva de mâncare, după care avea să plece. În clipa în care deschise portiera, cu bebelușul în brațe și ceilalți doi copii după ea, avu un șoc atât de puternic, încât aproape că scăpă bebelușul din brațe.

Lori Franklin vorbea la telefon pe verandă, încă îmbrăcată în costumul de tenis, deși în picioarele goale. Îi zâmbi Djamilei și-i spuse că termina numaidecât discuția.

În clipa în care femeia închise mobilul, Djamila spuse repede:

– Domnișoară, nu mă așteptam să vă găsesc acasă. Ați spus că mergeți la club, la tenis, apoi luați prânzul acolo.

Franklin se lăsă în genunchi și își îmbrățișă fiii mai mari. Apoi luă bebelușul din brațele Djamilei.

– Știu că așa am spus, Djamila, dar m-am răzgândit. Am vorbit cu niște prietene de la club și mi-au spus că se duc la ceremonie. Așa că m-am hotărât să merg și eu. Se aplecă și le spuse celor doi băieți mai mari: Și veniți și voi cu mine!

Djamila simți că i se taie răsuflarea.

– Îi luați cu dumneavoastră?

Franklin se ridică și cuprinse în mână pumnul strâns al bebelușului.

– Și-l iau și pe micuțul ăsta! Se joacă preț de câteva clipe cu bebelușul. Vrei să-l vezi pe președinte? întrebă ea. Vrei? Se uită la

Djamila. O să ne distrăm. Și doar nu vine în fiecare zi președintele la tine în oraș!

– Mergeți la ceremonie? spuse Djamila încet, nevenindu-i să creadă.

– Păi, doar l-am votat pe președinte, chiar dacă George zice că-i un imbecil. Dar asta rămâne între noi, adăugă ea.

– Dar, domnișoară, o să fie foarte mulți oameni acolo. Am citit în ziar. Credeți că e bine să luați băieții? Sunt atât de mici și...

– Știu, m-am gândit și eu la asta. După care mi-am dat seama că o să fie o experiență minunată pentru ei, chiar dacă n-o să și-o amintească. Când vor crește, băieții mei vor putea spune că au fost acolo. Acum mă duc să fac repede un duș. Mă gândeam să mâncăm cu toții ceva înainte...

– *Cu toții?* spuse Djamila. Vreți să vin și *eu?*

– Păi, sigur că da! O să am nevoie de cineva care să mă ajute. Și ai avut dreptate când ai spus c-o să fie lume multă, așa că o să am nevoie de o pereche de ochi și de mâini în plus, ca să fiu sigură că nu se pierd băieții.

– Dar am multă treabă aici, spuse pe un ton posac Djamila, de parcă în clipa aia i-ar mai fi păsat de casă.

– Nu fi prostuță! Va fi o experiență minunată și pentru tine, Djamila. O să vezi cu propriii ochi ce face din America o țară atât de măreață. Cine știe, poate o să-l cunoaștem chiar și pe președinte. George ar muri de ciudă, chiar dacă zice că nu-l suportă pe Brennan.

Franklin urcă să facă un duș și să se schimbe. Djamila se așeză pe un scaun ca să se calmeze. Băiatul cel mai mare o trase de fustă, rugând-o să vină cu ei în camera de joacă. La început, Djamila se opuse, dar în cele din urmă cedă insistențelor copilului. Când auzi dușul pornind în baia lui Franklin, știu că are nevoie de timp să se gândească.

Puse bebelușul în țarc și se jucă o vreme cu cei doi băieți mai mari. Apoi se duse la baie și se stropi cu apă rece pe față. Dușul

încă se mai auzea la etaj. Djamila știa că Franklin stătea mult timp la duș.

În cele din urmă, își dădu seama că nu avea de ales. Se duse să-și ia geanta.

– Se apropie furtuna, zise Djamila pentru sine, exersând replica pe care trebuia să o spună la telefon.

Erau doar trei cuvinte simple, după care totul avea să se termine. Își simțea totuși părul zbârlindu-i-se pe ceafă. Lori Franklin nu avusese deloc o idee bună când își alesese tocmai acea zi ca să meargă undeva cu copiii ei.

Când își văzu geanta, simți că i se oprește inima în piept. Era răsturnată pe podea, cu fundul în sus. O lăsase ca proasta pe scaun și uitase să o pună undeva mai sus, unde copiii nu puteau ajunge. Se aruncă în genunchi și începu să caute înnebunită printre obiectele împrăștiate. Mobilul! Unde-i era mobilul?

Intră în camera de joacă și se duse direct la băiatul cel mare, Timmy, cel care-și făcuse un obicei din a-i lua lucrurile din geantă atunci când Djamila uita să o pună undeva unde copilul nu putea ajunge. Îl înșfăcă pe băiat și încercă să-i vorbească pe cel mai calm ton de care era în stare:

– Unde e telefonul lui Nana, Timmy, băiat rău ce ești? Iar ai luat telefonul lui Nana?

Băiețelul dădu din cap și zâmbi, foarte încântat de isprava lui.

– Haide, băiat rău, acum du-o pe Nana la telefon. Nana are nevoie de telefon. Îmi arăți, bine?

Doar că era clar că băiatul nu-și mai amintea unde lăsase telefonul. Căutară preț de zece minute, în timp ce copilul o plimba dintr-un loc în altul. De fiecare dată când vedea că telefonul nu e acolo, Djamila simțea cum disperarea o cuprinde tot mai tare. Apoi auzi dușul oprindu-se! Se uită la ceas. Trebuia să plece repede, altfel nu se mai încadra în programul stabilit. Se concentră înnebunită, încercând să găsească o soluție. Apoi, îi veni o idee. Putea să folosească telefonul lui Franklin ca să sune la numărul ei și să-și găsească apoi telefonul după sonerie. Formă numărul,

trecând dintr-o cameră în alta. Totuși, nu auzi nimic. Timmy apăsase probabil butonul pentru apeluri silențioase. Îi veni o altă idee. O să sune pur și simplu de pe telefonul lui Franklin. Începu să formeze numărul, dar își dădu seama că nu ținea. Bărbatul de la celălalt capăt al firului n-avea să răspundă. Persoana, i se spusese, va răspunde numai dacă pe ecran va apărea numele și numărul de telefon al Djamilei. Alergă la fereastră și privi afară. Îl putea vedea? Îi putea da un semn? Dar nu văzu pe nimeni. Pe nimeni. Era complet singură.

Auzi pași la etaj. Dădu fuga înapoi în bucătărie și deschise un sertar. Scoase un cuțit mare, de friptură, și urcă fără nici un zgomot la etaj, unde bătu la ușa dormitorului lui Franklin.

– Da?

– Domnișoară?

– Poți să intri!

Djamila intră, apoi închise ușa și o încuie în urma ei. Văzu că Franklin era înfășurată într-un prosop și-și pregătise mai multe haine pe pat.

Se uită la Djamila.

– Mi-ar fi trebuit mai mult timp să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Băieții sunt gata?

– Domnișoară?

– Da?

– Domnișoară, sincer, cred că ar trebui să vă duceți singură. Lăsați băieții cu mine.

– Prostii, Djamila! răspunse Franklin. Mergem cu toții. Auzi, tu ce zici? Verde sau albastru?

Ridică pe rând fiecare ținută.

– Cea albastră, spuse Djamila, absentă.

– Așa mă gândeam și eu. Și acum, pantofii...

Franklin păși în dressingul dormitorului ca să-și aleagă pantofii.

– Domnișoară, chiar cred că ar trebui să mergeți singură.

Franklin ieși din dressing, cu o expresie ușor enervată.

– Djamila, pe tine nu te pot obliga să vii, dar eu și băieții ne ducem. Își încrucișă brațele la piept și-i aruncă bonei o privire aspră. Spune-mi, nu vrei să-l vezi pe președintele nostru? Asta e problema?

– Nu, nu asta am...

– Știu că sunt multe tensiuni între America și lumea ta, dar asta nu înseamnă că nu poți să dai dovadă de respect față de președintele nostru. La urma urmei, ai ales să vii aici. Ai multe șanse aici. Și, sincer să fiu, mă enervează oamenii care vin în țara asta, fac bani, apoi se plâng și se vaită întruna cât suntem de răi. Dacă ne urâți atât de mult, n-aveți decât să vă întoarceți de unde ați venit!

– Domnișoară, nu urăsc țara asta. Nici după câte a făcut compatrioților mei, nu o urăsc.

Djamila își dădu pe dată seama că făcuse o greșeală.

– Ce naiba am făcut noi în Arabia Saudită? Țara *mea* a investit mult timp și mulți bani în Orientul Mijlociu, încercând să vă elibereze. Și cu ce ne-am ales? Durere, nefericire *și* creșteri de taxe. Franklin trase adânc aer în piept, ca să se calmeze. Ascultă, nu vreau să ne certăm pe tema asta, Djamila. Chiar nu vreau. M-am gândit doar că ar fi plăcut să luăm masa undeva și să mergem la evenimentul ăsta împreună. Când ajungem acolo, dacă e prea multă lume și nu ne simțim bine, putem să plecăm, bine? Acum, vrei te rog să te duci să pregătești băieții? Cobor și eu în douăzeci de minute.

Franklin se întoarse și intră iar în dressing.

Djamila scoase cuțitul din buzunar, strângând din dinți ca să-și facă puțin curaj pentru ceea ce trebuia să facă. Făcu un pas în față, apoi înlemni. Franklin ieșise pe neașteptate din dressing și se uita la Djamila cu gura deschisă.

– Djamila? spuse ea speriată, uitându-se la cuțit, apoi la bonă.

Expresia de pe chipul femeii îi spuse lui Franklin tot ce trebuia să știe.

– Dumnezeule!

Franklin încercă să închidă ușile dressingului ca Djamila să nu poată ajunge la ea, dar aceasta fu mai iute. O înșfăcă pe Franklin de păr și-i apăsă lama cuțitului pe beregată.

Lori Franklin începu să plângă isteric.

– De ce faci asta? urlă ea. O să le faci rău copiilor! Te omor dacă te-atingi de ei!

– Nu o să le fac nici un rău fiilor tăi. Asta ți-o jur.

– Atunci, de ce faci asta?

– Nu te duci să-l vezi pe președinte! strigă la rândul ei Djamila. Întinde-te pe podea! Acum, sau n-o să mai apuci să-ți vezi fiii crescând.

Apăsă lama pe gâtul lui Franklin.

Tremurând, femeia se întinse cu fața la pământ.

– Nu te atinge de copiii mei!

Djamila întinse mâna, smulse telefonul din perete și-i legă mâinile lui Franklin cu cordonul. I le prinse de picioare, ca să nu se poată nici măcar mișca. Rupse apoi o fâșie din cearșaful de pe pat pe care o puse căluș femeii.

Exact în clipa în care termină, o bătaie răsună în ușa dormitorului și auzi vocea lui Timmy întrebând încetișor:

– Mama? Nana?

Franklin încercă să strige prin căluș, însă Djamila îi spuse pe cel mai calm ton cu putință:

– Da, Timmy, suntem aici. Întoarce-te la frații tăi.

Așteptă până îi auzi pașii îndepărtându-se, apoi se uită la Franklin. Djamila scoase din buzunar o fiolă micuță, turnă o parte din lichid pe colțul unui prosop pe care îl apăsă apoi pe nasul și gura lui Franklin.

Americanca se zbătu și se zvârcoli, apoi se prăbuși fără cunoștință.

Djamila o târî pe femeie în dressing și apoi închise ușa.

Coborî la parter, pregăti băieții și îi sui în mașină. Acum că povestea începuse, Djamila nu mai gândea. Făcea pur și simplu exact ceea ce exersase.

La numai un minut după ce plecă, telefonul de la parterul casei Franklin sună. Şi sună.

George Franklin puse în furcă telefonul de pe birou. Sună pe mobilul soţiei. Când nici de data asta nu i se răspunse, încercă numărul Djamilei. În dulapul cu vase din bucătărie, telefonul Djamilei pâlpâia, dar nu scotea nici un sunet. Într-adevăr, Timmy apăsase butonul pentru funcţia silenţios când îl ascunsese acolo.

George Franklin lăsă telefonul din mână. Nu era îngrijorat. Era doar nervos. Nu era prima oară când nu reuşea să dea de soţia lui, deşi Djamila răspundea de obicei la telefon. Voia s-o roage pe Lori să-i aducă un document de care avea nevoie şi pe care-l uitase acasă. Dacă nu reuşea să dea curând de cineva, trebuia să se ducă singur după el. Îşi îndreptă apoi atenţia către nişte documente de pe birou.

CAPITOLUL 52

Brennan își termină discursul și acceptă cheia orașului din mâna primarului, în uralele mulțimii. Câteva minute mai târziu, președintele, zâmbind și salutând mulțimea, coborî treptele și fu numaidecât înconjurat de un zid de agenți.

La aproximativ douăzeci de metri distanță, Alex stătea lângă Fiară și cerceta neobosit mulțimea, cu siguranță cea mai mare care se văzuse vreodată prin aceste locuri.

Înainte ca președintele să ajungă în dreptul primului rând de oameni din spatele cordonului roșu, agentul de securitate le spuse:

– Haideți, băieți, așa cum am discutat mai devreme. Toată lumea ține mâinile la vedere, ca să n-avem surprize.

Brennan se îndreptă mai întâi spre soldați: câțiva disponibilizați din armată, doi ofițeri de marină, o tânără în uniformă albastră și niște foști membri ai Gărzii Naționale. Președintele le strânse mâinile, le mulțumi soldaților, zâmbi și merse mai departe în timp ce fotografii se îngrămădeau să-l pozeze. Se opleacă să strângă mâna unui soldat în scaun cu rotile în vreme ce agenții de pază săgetau cu privirea în toate direcțiile, examinând fiecare persoană aflată suficient de aproape cât să-l poată atinge pe președinte sau să-l prindă în bătaia puștii. Apoi președintele se opri în fața soldatului din Garda Națională care avea un cârlig în loc de mână.

Brennan întinse mâna și bărbatul i-o strânse ferm, cu proteza. Senzația pe care o simți la atingerea mâinii artificiale îl făcu pe Brennan, care în mod evident nu-și dăduse seama că nu era o mână adevărată, să tresară, însă numai pentru o clipă. Își simți mâna umedă și și-o șterse discret de cealaltă, fără să fie văzut de nimeni. Îi mulțumi omului pentru serviciile aduse țării și bărbatul îl salută cu cealaltă mână – mai bine zis, cu cârligul. Președintele păru ușor surprins să constate acest al doilea amănunt, dar merse mai departe, salutându-și admiratorii din spatele cordonului roșu. Strânse mâna unui alt membru al Gărzii Naționale, salută doi bărbați mai în vârstă, o tânără și o doamnă în etate care-l și sărută pe obraz.

În acest răstimp, prima doamnă, însoțită de guvernator și de șefa de campanie, cobora încet treptele scenei, oprindu-se din când în când ca să salute mulțimea sau ca să schimbe câteva cuvinte cu cineva. Gray se ridicase și el de la locul lui și privea mulțimea, fără să se concentreze pe ceva anume. Părea că și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte decât acolo. Apoi privirea i se opri dintr-odată și se pironi asupra lui Oliver Stone, pe care îl reperase în mulțime, deși Stone nu era conștient de asta.

Gray dădu să spună ceva, dar cuvintele nu mai apucară să-i iasă din gură.

Agentul din stânga președintelui observă primul. Brennan nu arăta bine. Îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. Își prinse apoi capul cu mâinile și, spre groaza tuturor, își apăsă palma pe piept.

– Domnule? spuse agentul.

– Eu... începu Brennan, apoi se opri.

Respira din ce în ce mai repede. Părea cuprins de panică.

Agentul ridică numaidecât în dreptul gurii microfonul de la încheietură. Folosind numele de cod al lui Brennan, spuse:

– Gheară-de-corb se simte rău. Repet, Gheară...

Agentul nu apucă să termine, fiindcă în clipa următoare era mort. Alți șase agenți și cinci polițiști din jurul președintelui căzură și ei secerați de primul val de împușcături.

– Arme! strigară dintr-odată zeci de agenți și Serviciul Secret trecu numaidecât la procedura de urgență.

Mulțimea intră în panică și începu să alerge în toate direcțiile, încercând să fugă din calea violenței ce se amplifica în jurul lor.

Patru dintre trăgătorii arabi fură uciși doar câteva secunde mai târziu de lunetiștii ascunși în copaci. Fusese un adevărat miracol că gloanțele își atinseseră ținta, în haosul care se declanșase de jur împrejur.

Apoi, trei fedaini alergară odată cu mulțimea înspre coloana oficială, fiecare aprinzând câte un chibrit și apăsându-l pe câte un pachet micuț, ascuns sub haine. O fracțiune de secundă mai târziu, toți trei erau niște torțe umane. Unul se aruncă sub ambulanță și vehiculul fu pe dată cuprins de flăcări. Oamenii se îndepărtară îngroziți, temându-se că mașina va exploda în clipa în care focul atingea rezervorul de benzină.

Doisprezece agenți apărură în următoarea secundă și se puseră zid în fața mulțimii, formând un perimetru de protecție în jurul președintelui, care se prăbușise la pământ și era alb ca varul. Încă cinci agenți căzură sub cel de-al doilea val de împușcături. Cei care rămaseră îl înșfăcară pe președinte și-l duseră spre Fiară, mișcându-se atât de repede și cu o asemenea sincronizare, încât păreau să fie legați între ei, ca un fel de insectă mecanică extrem de sofisticată. Dar încă doi agenți fură uciși în timp ce al doilea val de împușcături continua. Se prăbușiră lângă trupul inert al lui Edward Bellamy, medicul personal al președintelui, care fusese doborât de prima rafală.

În clipa în care președintele ajunse la Fiară, nu mai rămăseseră decât doi agenți în picioare. Un grup de polițiști le veni în ajutor. Dar o a treia serie de gloanțe îi culcă la pământ aproape pe toți. Restul polițiștilor încercau să controleze mulțimea. Oamenii sfidau gardurile, se îmbulzeau spre ieșiri și țipau îngroziți în timp

ce soții își strângeau la piept soțiile și părinții își purtau în brațe copiii, grăbindu-se să-i ducă cât mai departe de scena de coșmar.

Încă trei arabi căzură cu capetele străpunse de gloanțele lunetiștilor federali, care se îndreptau acum către președinte. Dar înaintarea le era substanțial îngreunată de gloata înnebunită de cetățeni care nu mai voiau nimic altceva decât să iasă de acolo.

Al doilea val de fedaini își începuse atacul și alte vehicule din coloană erau acum în flăcări.

Carter Gray rămăsese pe scenă, ca lovit de trăsnet. Uluirea de a-l fi văzut pe Oliver Stone în mulțime fusese repede înlocuită de groaza evenimentelor la care era acum martor. Soția președintelui țipa disperată către soțul ei, dar cuvintele i se pierdeau în vuietul mulțimii. În jurul ei, al lui Gray și al șefei de campanie era acum un zid de agenți ai Serviciului Secret, cu armele scoase. Nefericitul guvernator coborâse de pe scenă și fusese luat pe sus de mulțimea care devenise acum aproape la fel de periculoasă ca și trăgătorii sau torțele umane. Mii de oameni se împingeau acum în scenă, cuprinși de panică și de dorința de a scăpa cu viață, iar stâlpii de susținere începuseră să scârțâie sub presiune.

În timpul discursurilor, Kate, Adelphia și membrii Camel Club tot avansaseră înspre scenă, astfel încât, în clipa în care Brennan terminase de vorbit, erau la numai două rânduri în spatele cordonului roșu. Reuben Rhodes se aflase chiar lângă unul dintre trăgătorii din primul val. Și totuși, nu observase nimic decât în clipa în care auzise împușcătura, fiindcă întreaga atenție îi fusese îndreptată spre ecranele uriașe care-l înfățișau pe președinte strângând mâini. Când în sfârșit văzuse ce se întâmplă, Reuben strigase din instinct:

– Armă!

Înșfăcase apoi brațul bărbatului și-l silise să dea drumul armei. O clipă mai târziu, omul era mort, ucis de un glonț supersonic care-i străpunsese țeasta. Reuben aruncă arma și le prinse de mână

pe Adelphia și pe Kate, trăgându-le la o parte. Începură cu toții să se îndrepte, cuprinși de panică, spre gard.

– Haide! le strigă Stone. Mai e puțin.

Kate privi în spate, înspre Fiară. Încerca să-l vadă pe Alex, să se asigure că era bine. Apoi se simți împinsă din spate și trebui să se întoarcă.

Alex reacționase încă de la prima rafală de împușcături, acționând exclusiv din reflex. Cu pistolul în mână, înaintă către grupul mic de agenți care cărau acum spre Fiară trupul inert al președintelui. Instinctiv, Alex luă locul unuia dintre agenții căzuți. Ajunseră la Fiară și-l vârâră pe președinte înăuntru. După el, intrară încă doi agenți. Agentul desemnat să conducă Fiara deschise portiera din dreptul scaunului șoferului și tocmai se pregătea să sară în mașină când se prăbuși în iarbă, ciuruit de o rafală de gloanțe.

Instinctiv, Alex alergă lângă șofer, înhăță cheile de pe scaunul din față, porni mașina și apăsă în același timp accelerația și claxonul. Din fericire, cea mai mare parte a mulțimii fugise de lângă coloana oficială și se îndreptase spre cealaltă latură a perimetrului, unde se aflau mai multe ieșiri. Dar tot mai erau destui oameni care fugeau în toate direcțiile, dezorientați. Într-o fracțiune de secundă, Alex zări un culoar liber și țâșni ca o săgeată. În dreptul ieșirii, motorul imens al Fiarei răspunse mugind sub talpa lată a pantofului lui, iar în clipa următoare mașina traversa fulgerător parcarea, ieșind în șosea. Alex făcea viraje bruște, încercând să ocolească valurile de oameni care fugeau către mașinile lor. Se izbi de fundul unui camion, dar nu se opri.

Între timp, alte mașini din coloana oficială porniseră motoarele și începuseră să gonească în urma Fiarei. Cu doar o secundă înainte ca prima mașină să ajungă în dreptul ieșirii, ultimul fedain își dădu foc și se aruncă pe parbriz. Oamenii dinăuntru reușiră să sară afară din vehicul înainte ca acesta să fie cuprins în întregime

de flăcări. Însă mingea de foc, plasată exact în punctul îngust de intrare-ieșire în perimetru bloca acum ieșirea coloanei oficiale. În mod normal, mașinile rămase ar fi trecut direct prin gardurile care înconjurau perimetrul, însă le stătea în cale mulțimea de mii de oameni care fugeau cuprinși de panică.

Cel puțin Fiara reușise să iasă. „Cel puțin președintele era în siguranță", își spuse un agent rănit, înainte să-și piardă cunoștința.

Cei doi agenți din spatele limuzinei îl examinau pe Brennan.

– Du-te direct la spital! La dracu', cred că a făcut infarct! strigă unul din ei.

Brennan se zvârcolea de durere, apăsându-și mâna pe piept și strângându-și brațul.

– Doctorul Bellamy? întrebă Alex.

– Împușcat.

Și ambulanța fusese și ea aruncată în aer, observă Alex în oglinda retrovizoare. Nu mai era nimeni acolo. Din coloana de douăzeci și șapte de mașini nu mai rămăsese decât una. Se concentră asupra drumului. Spitalul Mercy era la zece minute distanță. Alex avea de gând să ajungă în cinci. Se ruga ca președintele să mai reziste atâta.

CAPITOLUL 53

Elicopterul negru zbura pe deasupra statului Pennsylvania. Tom Hemingway îi dădu pilotului coordonatele precise de aterizare, în timp ce urmărea la televizor transmisiunea prin satelit de la locul ceremoniei din Brennan. Chiar dacă totul se desfășura conform planului, Hemingway tot simțea o strângere de inimă urmărind evenimentele. Chiar după zecile de ore în care se gândise numai la asta, în care planificase, în care vizualizase cu ochii minții evenimentele pas cu pas, realitatea rămânea cu mult mai puternică, cu mult mai copleșitoare. În cele din urmă, închise televizorul. Pur și simplu nu se mai putea uita.

Djamila gonea nebunește pe străzile din centrul orașului Brennan. Vină la stânga, apoi făcu brusc dreapta. Încetini apoi și intră pe aleea îngustă, în timp ce copiii chicoteau și râdeau pe bancheta din spate. Le aruncă o privire, apoi apăsă brusc frâna. Aproape că ratase intrarea.

Ușile se ridicară și bărbatul îi făcu semn să intre. Djamila băgă mașina în garaj și ușile se lăsară, închizându-se la loc.

La jumătate de stradă distanță de spitalul Mercy, un camion cu remorcă ieși dintr-o alee lăturalnică, încercând să vireze spre vest. Apoi, dintr-odată, motorul se opri în mod misterios.

Șoferul coborî și deschise capota. Camionul bloca acum strada în ambele direcții.

La câteva case distanță, pe aceeași stradă, dar din direcția opusă, Fiara intră printr-un viraj pe două roți, după care Alex apăsă frâna la podea. La dracu'! I-ar fi prins bine măcar o mașină de poliție care să elibereze strada în față, dar se părea că nu mai rămăsese nici una. Totuși, Alex presupunea că o serie întreagă de blocaje erau chiar în acele clipe instalate la toate intrările și ieșirile din Brennan și, fără îndoială, o întreagă armată de agenți de ordine se îndrepta deja spre această zonă.

Fiara viră la un colț de stradă în spatele căruia se înălța vechiul turn de apă din Brennan, împodobit cu stelele și dungile steagului american. Pe această porțiune a străzii, cu numai jumătate de oră în urmă, fusese începută o lucrare de către doi bărbați îmbrăcați în uniformele cafenii ale muncitorilor de la primărie. Banda portocalie și conurile de aceeași culoare deviau traficul din zonă, recomandând ocolirea pe o stradă adiacentă. Nimeni nu știa despre ce lucrare era vorba, dar puținii oameni care mai rămăseseră în oraș urmau instrucțiunile. Chiar în clipa în care Fiara părăsea zona, două încărcături explodau în picioarele de susținere din față ale turnului. Turnul se clătină, apoi se prăbuși direct de-a curmezișul străzii și aproximativ patru mii de litri de apă murdară țâșniră în toate direcțiile. Acum, și acest capăt al străzii era blocat.

Zece minute mai târziu, din magazinele și sediile de firmă ce se înșirau de-o parte și de cealaltă a străzii începu să iasă fum. Oamenii ieșeau în stradă, cuprinși de panică, și din toate direcțiile răsunau țiuituri ascuțite de alarmă. Era rezultatul bombelor fumigene ascunse cu o seară în urmă în clădiri de chimistul și inginerul arab. Puținii oameni care aleseseră să nu participe la ceremonie erau curând în stradă, alergând speriați în toate direcțiile.

Alex apăsă frâna şi Fiara se opri cu un scârţâit asurzitor direct în faţa spitalului Mercy. Portiera din spate se deschise numaidecât şi cei doi agenţi ieşiră din maşină, ducându-l pe preşedinte pe braţe. Abia ajunseseră în dreptul primei trepte, când fură amândoi loviţi şi căzură la pământ. Preşedintele se rostogoli pe trotuar şi rămase lat lângă Fiară.

– Nenorociţii dracului! urlă Alex în microfon în timp ce se chinuia să iasă din maşină pe portiera din dreapta. Trăgători la spital! Trăgători la spital! E o capcană. Repet, e o capcană! Agenţi la pământ. Agenţi la pământ! Gheară-de-corb... Făcu o pauză. Gheară-de-corb... începu din nou, dar nu termină nici de această dată, fiindcă nu ştia ce dracu' să spună despre Gheară-de-corb.

Încerca disperat să zărească ţeava puştilor. Alex ştia că trebuia să-l ducă pe Brennan în spital. Cercetă din ochi întreaga stradă, apoi ridică brusc privirea. Şi îl văzu: la etajul şase, în blocul de vizavi de spital. Nu se vedea dâra laserului, dar două ţevi lipite luceau în bătaia soarelui – în mod clar, un lunetist!

Alex îşi scoase arma chiar în timp ce simţea gloanţele înfigându-se în cauciucurile maşinii. Totuşi, găurile se închideau de îndată ce apăreau, graţie funcţiei de autoregenerare cu care erau dotate roţile Fiarei. Gloanţele loviră limuzina din faţă, din spate şi dintr-o parte. Unul atinse un geam, dar nu reuşi să-l spargă. Fiara putea supravieţui unui atac mult mai complex decât cel în desfăşurare în acel moment. Dar preşedintele Statelor Unite zăcea întins pe trotuar şi părea să fie pe moarte. „Apără omul, simbolul, biroul!" Iar Alex Ford rămăsese în acel moment singurul agent care mai putea onora sloganul Serviciului Secret. Şi totuşi, Alex îşi dădea seama că, în clipa în care ar fi încercat să urce treptele spitalului cărându-l pe preşedinte, amândoi s-ar fi aflat direct în bătaia lunetiştilor de la etajul clădirii de vizavi. Iar Brennan încă mai respira, inima nu încetase încă să-i bată. Era singurul lucru care-l interesa pe Alex în acea clipă. „Nu sub paza mea! Niciodată sub paza mea."

Îl prinse pe președinte de subsuori, inspiră adânc și îl trase la adăpostul mașinii. Președintele era acum la loc sigur, protejat de pereții de oțel și policarbonat ai Fiarei.

– O să fie bine, domnule, spuse Alex cât putu de calm.

– Simt că... mor... reuși să îngaime președintele printre gemete.

Chiar dacă erau apărați de scutul Fiarei, Alex tot se așeză, instinctiv, între Brennan și trăgători. Milimetru cu milimetru, își scoase capul prin spatele Fiarei. Se trase înapoi în clipa în care un glonț zbură în direcția lui. Răspunse numaidecât cu câteva focuri din SIG, dar nu avea de gând să risipească muniția. Ar fi fost o adevărată minune dacă reușea să-i atingă măcar pe nenorociții ăia, de la o asemenea distanță.

Întoarse capul spre spital și văzu un agent de pază.

– La pământ! îi strigă omului. La pământ! Se trage de pe cealaltă parte a străzii!

Bărbatul se retrase numaidecât înapoi în clădire. Două secunde mai târziu, năvălea afară din spital cu arma în mână, trăgând spre etajele superioare ale blocului din față. Coborî în fugă treptele și se rostogoli până lângă Alex, în timp ce gloanțele trăgătorilor cădeau ploaie în jurul lor.

– La dracu'! zise Alex. Ți s-a urât cu viața?

– Ăsta-i președintele? întrebă Adnan al-Rimi printre gâfâituri, arătând spre trupul lipsit de vlagă al lui Brennan.

– Da. Și trebuie să-l ducem cât mai repede înăuntru! spuse Alex, arătând cu arma înspre spital. Fiindcă nu mai există alt spital până în Pittsburgh și are nevoie de ajutor *acum!*

– Doar tu ai rămas din toți agenții de securitate? întrebă Adnan, nevenindu-i să creadă.

Alex dădu trist din cap.

– Așa se pare.

– Am văzut la televizor ce s-a întâmplat.

Alex îl privi pe bărbatul din fața lui.

– Şi tu? Eşti singurul agent de pază de aici?

Adnan dădu din cap.

– Ce fel de armă ai? îl întrebă Alex.

– O porcărie. Un 38.

– Grozav!

Preşedintele scoase un geamăt puternic şi Alex spuse repede:

– Cum te cheamă?

– Farid Shah, răspunse Adnan.

– Ei bine, Farid, ai avansat în funcţie.

Alex deschise portiera din spate a Fiarei şi apăsă un buton montat pe panoul din spatele scaunului din dreapta şoferului. Panoul se dădu la o parte, scoţând la iveală mai multe arme, inclusiv o mitralieră, un MP-5 şi o puşcă cu lunetă. Alex scoase MP-5-ul şi înşfăcă o cutie suplimentară de muniţie. Se întoarse spre noul său coleg.

– Farid, pari un bărbat destul de puternic.

– Sunt foarte puternic.

– Perfect. Crezi că poţi să-l ridici pe preşedinte şi să-l cari în spital, pe treptele alea?

Adnan dădu din cap.

– Cu uşurinţă.

– Perfect. Când ajung la trei, faci ce ţi-am spus. O să setez mitraliera pe focuri duble. Asta o să-ţi asigure, poate, zece secunde ca să urci scările. Şi, Farid?

– Da?

– Trebuie să faci ceva pentru mine, prietene.

– Ce anume?

– O să mă aşez între tine şi preşedinte şi trăgători. Ca să ajungă la voi, vor trebui să mă doboare întâi pe mine. Alex făcu o pauză şi înghiţi greu. Dar, dacă eu cad, cum probabil că o să se întâmple, vor trebui să te doboare *pe tine* ca să ajungă *la el*. Asta înseamnă că va trebui să-l ţii în faţă, ca să existe în permanenţă un trup între preşedinte şi trăgători. Ai înţeles?

Adnan nu spuse nimic.

– Ai înțeles? explodă Alex.

– Da.

– Mult noroc atunci!

Alex așteptă ca Adnan să-l ridice în brațe pe președinte, după care se întoarse și spuse:

– Asta e! Unu... doi... *trei!*

Alex sări în spațiul liber și deschise focul către cele două ferestre la care zărise țevile de pușcă.

Își dorea cu disperare să întoarcă rapid capul și să vadă cum se descurca agentul de pază, dar nu putea face asta. În cele din urmă, după ce i se termină muniția, își scoase pistolul și îl goli și pe acesta. Sub ploaia de gloanțe, se lăsă la pământ, reîncărcă și întoarse capul. Se aștepta să-i vadă pe cei doi în siguranță, în interiorul spitalului. Dar nu ajunseseră încă. Mai mult chiar, agentul de pază părea să urce treptele destul de încet, de parcă nu ar fi fost nici o grabă...

– La dracu'! urlă Alex, luând în vizorul puștii umerii lați ai bărbatului. Rămâi pe loc!

Bărbatul se întoarse numaidecât. Brennan era acum între el și Alex. Adnan se retrase încet, cu spatele, spre intrarea în spital, în vreme ce Alex încerca cu disperare să găsească o traiectorie pentru o lovitură sigură, fără nici cel mai mic risc de a-l atinge pe președinte. Din nefericire, nu găsi o astfel de ocazie și cei doi dispărură în spatele ușii.

Alex urlă în microfonul de la încheietura mâinii:

– L-au luat pe președinte! Repet, l-au răpit pe Gheară-de-corb la spital. Trebuie să blocăm întreg orașul.

Alex tocmai se pregătea să ia cu asalt treptele, așteptându-se să fie culcat la pământ de gloanțele trăgătorilor, când în sfârșit norocul păru să treacă de partea lui. La fața locului apăru un grup de polițiști. Alex mai aștepta câteva clipe, până când oamenii legii începură să tragă asupra lunetiștilor din blocul de vizavi, apoi

urcă în cea mai mare viteză treptele spitalului Mercy. În timp ce gloanțele îi vâjâiau pe lângă urechi, Alex se aruncă prin ușile de sticlă, făcându-le țăndări.

O fracțiune de secundă mai târziu, auzi o bombă detonând în interiorul spitalului.

CAPITOLUL 54

Reuben le sălță pe Kate și pe Adelphia peste gard, apoi se alătură celorlalți membri Camel Club, care se aflau deja de cealaltă parte. În timp ce mulțimea îngrozită trecea urlând pe lângă ei, cei șase rămaseră pe loc câteva clipe, ca să-și tragă sufletul și să-și adune gândurile.

– Dumnezeule mare! exclamă Kate, albă ca varul, privind înnebunită în jur, căutându-l pe Alex Ford.

– E groaznic! gemu Adelphia. Parcă s-ar fi întors sovieticii în Polonia!

Stone cerceta din priviri locul unde zăceau cadavrele celor uciși. Iarba era înroșită de sânge. Trăgătorii federali aveau acum situația sub control și trecuseră la securizarea zonei, cercetând pe rând fiecare corp în parte pentru a se asigura că teroriștii arabi erau într-adevăr morți. Totuși, chiar și de la distanța la care se aflau ei, Stone își dădea seama că nu mai rămăsese strop de viață în grămezile de carne și oase întinse pe pământ.

Toți oamenii lui Captain Jack erau morți. Mulți dintre fedaini nu mai puteau fi recunoscuți din cauza arsurilor.

Se auzeau sirene în depărtare. Câteva minute mai târziu, apăru o mașină de pompieri urmată de încă vreo câteva. Oamenii atacară numaidecât cu furtunurile vehiculele cuprinse de flăcări și un fum gros și negru începu să se ridice în aer.

Stone continua să privească echipele de intervenție care eliberau drumul, pentru a permite ieșirea coloanei prezidențiale – atât cât mai rămăsese din ea. Doamna Brennan și șefa de campanie fură urcate în cea de-a doua Fiară, care dispăru numaidecât. Guvernatorul statului Pennsylvania fusese recuperat – lovit și plin de vânătăi – și luat de la fața locului într-o dubă.

Stone simți o mână mare pe umăr. Se întoarse și-l văzu pe Reuben uitându-se la el.

– Ar fi indicat s-o ștergem dracului de aici, spuse el. Nu-i exclus ca dobitocii ăștia de polițiști să înceapă să tragă la întâmplare și să pună întrebările mai târziu.

Stone părea nedumerit.

– Reuben, am văzut că ai luat arma unuia dintre trăgători. Ai observat ceva neobișnuit la ea?

Reuben se gândi câteva clipe.

– Păi, n-am vrut s-o țin prea mult, de teamă să nu-mi explodeze și mie capul, așa ca ăluia. Dar, acum că mi-ai atras atenția, mi s-a părut, ce-i drept, ceva ciudat. Era mai ușoară decât aș fi crezut. Se uită la Stone. De ce mă întrebi?

Stone nu-i răspunse. Privi din nou înspre arabii morți.

La câteva secunde după ce intră în spital, Adnan îl așeză pe Brennan, care gemea neîncetat, pe o targă pe care o lăsase chiar lângă ușa din față. Schimbul de focuri de afară îi îndepărtase pe toți cei din spital din dreptul intrării. Adnan văzu un grup de asistente, doctori și personal auxiliar privindu-l temători din celălalt capăt al coridorului.

– Ce se petrece? întrebă unul dintre doctori, făcând un pas în față.

Adnan nu-i răspunse. Îi făcu în schimb un semn din cap barbatului care tocmai apăruse lângă el. Era medicul nou-angajat,

cel care-şi exprimase îngrijorarea în legătură cu faptul că era nevoie de paznici înarmaţi la spitalul Mercy.

– Un rănit! strigă medicul. Mă ocup eu de el.

– Nu te apropia de uşa din faţă, îl avertiză Adnan. Se trage afară!

Medicul scoase o seringă din buzunar, îndepărtă capacul de protecţie al acului şi injectă conţinutul în braţul preşedintelui. Brennan îşi pierdu cunoştinţa. Doctorul aruncă apoi un cearşaf deasupra preşedintelui, îl legă de targă şi îl împinse de-a lungul coridorului. Intră în lift şi coborî la primul nivel subteran. Adnan aşteptă răbdător, apoi se întoarse din nou spre angajaţii spitalului.

– Hei! strigă un alt doctor către Adnan. Cine era bărbatul de pe targă?

Începură cu toţii să se îndrepte spre el.

Adnan băgă mâna în haină, de unde scoase o mască de gaze. Şi-o puse pe faţă şi începu să se îndrepte spre grupul care se apropia. Scoase apoi din buzunar ceva ce părea să fie o grenadă şi o ridică.

– Feriţi-vă! strigă o asistentă şi întreg grupul făcu stânga-mprejur şi o luă la fugă în direcţia opusă.

– Chemaţi poliţia! strigă un alt doctor în timp ce alerga.

O clipă mai târziu, Adnan ajunse pe cea de a patra dală numărând din centrul postului asistentelor şi aruncă cilindrul într-un perete. Explozia bubui şi holul se umplu numaidecât de un fum negru şi gros care era trimis în toate direcţiile de sistemul de ventilaţie al spitalului. O fracţiune de secundă înainte ca bomba să se declanşeze, Adnan auzise zgomot de sticlă spărgându-se, dar nu-şi putuse de seama de unde venise sunetul. Nu avea de unde să ştie că era Alex Ford care se aruncase prin uşă, dar ştia că trebuia să se grăbească. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre partea din faţă a spitalului, apoi îşi numără paşii, înaintând prin

beznă, bazându-se exclusiv pe datele reținute în urma atâtor exerciții zilnice. Când fu aproape de intrarea din față, Adnan simți că lovește ceva cu piciorul, dar nu se opri.

O clipă mai târziu, bomba cu ceas pe care o montase în camera electrică explodă. Curentul se opri în tot spitalul. Totul se cufundă într-o beznă și mai adâncă.

Adnan își continuă traseul, făcu dreapta, străbătu coridorul, se opri la ușa de ieșire, o deschise și trecu prin ea. Înșfăcă o bară lungă, de metal, pe care o ascunsese mai devreme în spatele unei țevi de termoficare, și o folosi ca să blocheze sistemul de ieșire al ușii din spate. Apoi o rupse la fugă.

În clipa în care bomba se declanșă și coridoarele se umplură de fum, Alex se trânti la pământ și continuă să înainteze pe burtă. Parcă ar fi fost pe fundul unei ape; simțea cum îl înecă fumul. Apoi se izbi de ceva – și acel ceva era făcut din carne și oase. Încercă să-l prindă, dar nu reuși. Se întoarse și continuă să se târască în direcția opusă, luându-se după zgomotul pașilor. Erau calmi, calculați. Cum putea cineva să rămână atât de calm în toată nebunia asta? Apoi, dintr-odată, își dădu seama. Omul avea, cu siguranță, o mască! Și pasul măsurat? Persoana înainta prin fum numărându-și pașii. Alex exersase și el această tactică la baza Serviciului Secret din Beltsville.

Alex se târa cât putea de repede. Pașii se auzeau tot mai încet, așa că își dublă forțele, contorsionându-și trupul asemenea unui șarpe care-și urmărește prada. Din fericire, pașii se auziră din nou. Ajunse pe un alt coridor, făcu dreapta și continuă să înainteze târându-se pe burta. Auzi o ușă deschizându-se, apoi închizându-se. Se târî și mai repede, pipăind cu mâna peretele din dreapta. Când atinse metalul, se ridică și înșfăcă clanța, dar ușa nu se deschise. Își scoase pistolul și trase în ușă, la nivelul mijlocului. Un glonț lovi bara de deschidere, care căzu la pământ, odată cu

bucata de țeavă cu care o blocase Adnan. Alex deschise ușa și intră aproape prăvălindu-se în camera următoare. Fumul nu era chiar atât de dens aici, dar în mod clar curentul căzuse în întreg spitalul, pentru că nici aici nu era nici o lumină.

Alex se ridică, găsi balustrada și începu să coboare scările, alunecând din când în când. Rată o treaptă și căzu grămadă la capătul primului rând de scări. Lovit și plin de sânge, se ridică de jos și continuă să coboare pe lângă balustradă. Din ce în ce mai panicat, Alex începu să coboare câte două trepte deodată. Ajunse în cele din urmă la capăt și se împletici pe coridor. Năvăli pe ușa de ieșire chiar în clipa în care Adnan urca în ambulanța parcată acolo. Alex bănuia că președintele se afla în vehicul.

Nu strigă nici un avertisment. Deschise direct focul și îl lovi pe Adnan în braț. Adnan trase și el și Alex fu nevoit să se arunce într-o parte, pierzându-și echilibrul și rostogolindu-se pe niște scări de beton. Se ridică, trase încă o dată și încasă la rândul lui un glonț, direct în coaste, tras de Ahmed care se aplecase prin portiera deschisă a ambulanței. Din fericire, arma de calibru mic a lui Ahmed nu avea nici o șansă să penetreze vesta de protecție din kevlar pe care o purtau agenții Serviciului Secret în misiunile de pază și protecție. Totuși, Alex se simți de parcă primise un pumn de la Muhammad Ali în persoană și se chirci de durere, tocmai în clipa în care un alt glonț tras de Adnan îi provocă o arsură puternică în brațul stâng.

Ambulanța plecă în trombă, cu sirena pornită, în timp ce Alex făcu disperat câțiva pași în urma ei, clătinându-se pe picioare. Cu o durere apăsătoare în piept, cu brațul sângerându-i și cu plămânii plini de fum, Alex căzu în cele din urmă în genunchi și trase înspre ambulanță, golindu-și încărcătorul, dar fără a reuși să oprească vehiculul. Încercă apoi microfonul de la încheietură, însă acesta nu mai funcționa. Își dădu seama că glonțul care-i atinsese brațul retezase probabil

și legăturile aparatului. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte să-și piardă cunoștința fu imaginea ambulanței îndepărtându-se. Apoi dispăru.

Și președintele odată cu ea.

Sub paza lui.

CAPITOLUL 55

George Franklin intră cu mașina pe alee. Venise din cealaltă parte a orașului, opusă locului în care se desfășurase ceremonia, și nu dăduse drumul la radio.

– Lori? strigă el. Djamila?

Își aruncă cheile pe masa din mijlocul bucătăriei și intră în celelalte camere, strigându-le din nou pe femei. Deschise ușa garajului și fu surprins să constate că decapotabila și SUV-ul Navigator ale soției lui erau încă acolo.

Plecaseră toți cu mașina Djamilei?

– Lori? Băieți?

Urcă la etaj, începând să se neliniștească. Când deschise ușa dormitorului, neliniștea i se transformă în panică în clipa în care văzu telefonul smuls din perete și cearșaful sfâșiat.

– Lori? Iubito?

Auzi un zgomot din dressingul de lângă dormitor. Se duse acolo într-un suflet, sparse ușa și își găsi soția legată. Privirea îi era încețoșată, dar femeia părea să se uite la el. Alergă și îi scoase căușul.

– Dumnezeule mare, Lori! Ce s-a întâmplat? Cine-a făcut asta? întrebă înnebunit bărbatul.

Buzele păreau să rostească un nume, dar George nu înțelegea nimic.

– Cine?

– Djamila, spuse Lori Franklin într-o şoaptă sfârşită. A luat băieţii.

Apoi Lori Franklin începu să plângă în hohote în braţele soţului ei.

Ambulanţa intră în viteză în atelierul auto şi uşile se închiseră în urma ei. Adnan şi Ahmed săriră din ambulanţă, deschiseră uşa din spate şi-l scoaseră afară pe preşedinte.

Djamila deschisese deja uşa din spate a camionetei ei şi stătea acum lângă bancheta din spate, încercând să-i calmeze pe copii. Erau toţi trei agitaţi, dar, din fericire, erau prea mici ca să-şi poată desface singuri centurile de siguranţă ale scaunelor speciale.

Djamila alergă apoi în spatele maşinii şi apăsă butonul ascuns într-o crăpătură din interiorul vehiculului. Podeaua dubei se ridică, scoţând la iveală un compartiment secret. Era îmbrăcat în cupru şi plumb şi la rândul lui împărţit în două compartimente mai mici, unul de forma unui om în poziţie fetală, cel de-al doilea de forma unui obiect mic, cilindric. Forma omului corespundea măsurilor preşedintelui James Brennan, cu o rezervă de doi centimetri şi jumătate.

Djamila se uită uluită la tânărul care se dăduse la o parte ca să-i lase pe doctor, pe Adnan şi pe celălalt bărbat să-l ridice pe Brennan de pe targă.

– Ahmed? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

Tânărul o privi la rândul lui.

– Ahmed, sunt eu, Djamila.

Era Ahmed, poetul iranian. Cel care îşi scrisese în jurnal data şi ora exactă a morţii, tânărul care îi dăduse atâtea sfaturi bune şi totodată tânărul cu care Djamila spera că va împărţi paradisul.

Totuşi, pe chipul bărbatului se putea citi acum o expresie pe care Djamila nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată, nici măcar în timpul celor mai pătimaşe discursuri.

– Nu te cunosc, spuse el rece. Nu vorbi cu mine, femeie!

Djamila făcu un pas în spate, cu inima zdrobită de răspunsul lui.

În timp ce Brennan era transferat de pe targă în dubă, Ahmed făcu un pas spre ambulanță. Djamila îl văzu băgând mâna în spatele ambulanței, dar nu-și putea da seama ce face.

Când tânărul se întoarse lângă ceilalți, Djamila îl abordă din nou:

– Ahmed, am fost împreună în tabăra din Pakistan. Sigur îți amintești de mine!

De data asta, Ahmed nu se mai obosi să-i răspundă.

Djamila țipă, văzând un cuțit apărând în mâna lui Ahmed, cu vârful îndreptat spre gâtul președintelui.

Adnan fu însă mai rapid și se izbi cu tot corpul în Ahmed, trântindu-l la pământ.

– Neghiobule! strigă Ahmed ridicându-se pe picioare în timp ce Adnan își ținea arma ațintită spre el. Îți dai seama ce avem aici? Arătă spre Brennan. Omul ăsta e președintele Americii. Împăratul răului. El ne-a distrus tot ce am avut.

– N-o să-l omori! spuse Adnan.

– Ascultă-mă! strigă Ahmed. N-o să mai avem niciodată șansa asta. Nu îți dai seama? Americanii vor ucide în continuare. *Pe noi* ne vor ucide, cu tancurile și cu avioanele lor. Dar în clipa asta noi avem șansa să-l ucidem *pe el*. Asta va distruge America.

– Nu! spuse Adnan cu un urlet sălbatic.

– De ce? strigă Ahmed. Din cauza planului? spuse pe el un ton disprețuitor. Un plan gândit de cine? De un american? Am ajuns să primim ordine de la americani, Adnan, nu-ți dai seama? Totul e un complot ca să ne omoare. Știu eu asta. Am știut-o întotdeauna. Dar acum, acum ne putem răzbuna. Ridică din nou cuțitul în aer. O facem acum!

– Nu vreau să te ucid, Ahmed, dar o s-o fac.

– Atunci, ucide-mă!

Ahmed se năpusti în față și Adnan trase.

Djamila țipă în clipa în care Ahmed se prăbuși pe podeaua de beton a garajului, cu pieptul străpuns de un singur glonț. Adnan își băgă revolverul la loc în toc și împinse leșul lui Ahmed la o parte din drum. Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Djamilei în timp ce își privea poetul mort.

Ceilalți bărbați își vedeau în continuare de treabă, calmi de parcă în fața lor tocmai fusese omorât un gândac și nu un om. Brennan fu așezat în compartimentul mai mare cu un tub de oxigen în spațiul mai mic. Medicul puse o mască pe fața lui Brennan și porni alimentarea.

Adnan închise compartimentul și se întoarse spre Djamila, care-i spuse printre suspine:

– Ba mă cunoștea. Era Ahmed al meu.

Răspunsul lui Adnan fu să-i ardă o palmă puternică peste față. Djamila se sperie atât de tare, încât se opri din plâns.

– Acum, treci în mașină! îi ordonă Adnan. Și fă-ți treaba!

Fără nici un alt cuvânt, Djamila se supuse întocmai. Ușa atelierului se deschise din nou și duba ieși în viteză.

Adnan se uită la ceilalți doi bărbați și le făcu semn din cap către trupul lui Ahmed. Cei doi ridicară cadavrul și îl ascunseră într-un loc ferit, în timp ce Adnan își bandaja rana pe care i-o făcuse Alex.

Adnan bănuise că Ahmed va încerca ceva. Fusese cu ochii pe el din clipa în care îl urcaseră pe președinte în ambulanță. Totuși, fusese destul de aproape.

Câteva secunde mai târziu, cei trei urcară în ambulanță, unde Adnan deveni pacientul. Medicul stătea lângă el și cel de-al treilea bărbat conducea. Era planul original de retragere și ar fi trebuit să-l includă și pe Ahmed.

În ciuda acestei acoperiri însă, Adnan știa că fuseseră văzuți la spital și acum mai avea și o rană de glonț. Nu aveau nici o șansă să treacă de blocajele de pe drum. Totuși, puteau fi o momeală bună. Apoi, foarte curând după aceea, totul avea să se termine. Adnan se uită la doctor, un bărbat în jur de cincizeci de ani, și

înțelese din privirile lui că și el știa că așa stăteau lucrurile. Adnan închise ochii și-și strânse cu mâna brațul rănit. Nu îl durea prea tare, trecuse el prin altele cu mult mai rele. Era doar o cicatrice în plus care se adăuga la cele pe care le avea deja. Totuși, de data asta Adnan simțea că avea să fie ultima lui cicatrice. Nu avea de gând să putrezească într-o închisoare americană sau să-i lase pe americani să-l electrocuteze ca pe un animal.

După ce întreg blocul fusese evacuat, cu excepția trăgătorilor, echipele de intervenție lansaseră mai multe grenade în apartamentul de la etajul șase. Abia atunci cei doi lunetiști fură reduși la tăcere, în urma celui mai intens schimb de focuri pe care probabil îl văzuse vreodată Pennsylvania, de la Bătălia de la Gettysburg încoace. Când trupele de intervenție intrară în forță în apartament, îi găsiră pe ambii trăgători morți, după ce epuizaseră toată muniția și trăseseră mii de focuri cu mitralierele automate care se încinseseră într-atât încât sfârâiau la atingere.

Spitalul fusese evacuat și Alex Ford fusese descoperit întins pe asfalt, plin de sânge. Când își reveni le povesti ce văzuse și ambulanța fu pusă sub urmărire.

Djamila dădu de un blocaj de poliție la numai cinci minute după ce ieși din Brennan. În fața ei erau deja trei mașini și ofițerii le cereau oamenilor să coboare din vehicule.

Se uită la copii. Bebelușul adormise, dar ceilalți doi băieți plângeau încă foarte tare și Djamila simți din nou propriile lacrimi prelingându-i-se pe obraji.

Ahmed spusese că nu o cunoștea. Îi ceruse să nu vorbească deloc cu el. Ahmed fusese ucis sub ochii ei. Încercase să îl înjunghie. Nu respectase planul și pentru asta fusese ucis. Și totuși, pe Djamila cel mai mult o dureau cuvintele lui: „Nu te cunosc!" Ura îl mistuise, strivind inima poetului în strânsoarea ei. Era singurul fel în care Djamila putea înțelege ce se întâmplase.

Fu adusă la realitate de o bătaie în fereastră. Era poliția. Coborî geamul și urletele copiilor ajunseră la urechile ofițerilor.

– Hei, doamnă, sunt bine copiii?

– Sunt speriați, spuse Djamila, începând discursul dinainte pregătit. Și eu sunt speriată. Atâtea sirene și poliție și oameni care aleargă în toate părțile și țipă... Vin din centru. Peste tot, numai țipete. E o nebunie. Lumea a înnebunit. Eu duc copiii acasă. Sunt dădaca lor, adăugă ea, deși probabil că nu era nevoie.

Începu să plângă, lucru care-i făcu pe copii să urle și mai tare. Bebelușul se trezi și el și se alătură corului cu plămânii lui puternici.

– Bine, bine, spuse ofițerul. O să ne mișcăm repede.

Le făcu semn oamenilor lui, care se uitară prin dubă și sub aceasta. Căutau la numai câțiva centimetri distanță de locul în care președintele zăcea lipsit de cunoștință. Totuși, ar fi putut la fel de bine să fie invizibil – polițiștii se grăbeau să treacă la următorul vehicul. După mirosul care venea de pe bancheta din spate, toți cei trei băieței făcuseră pe ei.

Ofițerii trântiră portiera.

– Mult noroc! îi spuse unul dintre ei Djamilei, făcându-i semn că poate să plece.

Un minut mai târziu, după încercări repetate, George Franklin reuși în sfârșit să prindă legătura la 911 și să povestească alert ce se întâmplase, dând totodată o descriere detaliată a Djamilei, a băieților și a dubei. Totuși, Djamila era în drum spre punctul de întâlnire cu mult înainte ca acest mesaj să ajungă la oamenii de pe teren.

Zece minute mai târziu, elicopterul negru apăru deasupra zonei acum devastate unde avusese loc ceremonia și ateriză în parcare. Una dintre uși se deschise și Tom Hemingway coborî din elicopter și se îndreptă numaidecât spre Carter Gray, care discuta cu niște agenți federali.

– Dumnezeule, domnule! spuse Hemingway. Tocmai ne întorceam din New York când am auzit. Președintele mai este în viață?

Privirea lui Gray își recăpătase vioiciunea și mintea îi era din nou ageră.

– Tocmai am aflat că președintele a fost răpit, spuse Gray. Trebuie să mă întorc la Washington cât mai repede cu putință.

Un minut mai târziu, elicopterul se ridica în aer și o pornea înspre sud.

CAPITOLUL 56

Djamila se ntoarse fără grabă de la punctul de întâlnire la casa soților Franklin. Transferul președintelui din dubă în ultimul mijloc de transport care avea să-l scoată din zonă decursese fără probleme și durase mai puțin de un minut. Dăduse drumul la radio ca să acopere plânsetele băieților de pe bancheta din spate și ca să audă știrile. Peste tot se transmiteau ultimele evenimente, deși din spusele comentatorilor nu se înțelegea mare lucru. Fusese raportat un număr mare de morți, dar se părea că în acele momente țara, care urmărise evenimentele la televizor, se concentra asupra faptului că președintele fusese transportat de urgență la spital. Aveau să afle curând că adevărul era cu totul altul.

Djamila era atât de cufundată în gânduri, încât nu observă mașinile de poliție care se apropiau din spatele ei. Privi în oglinda retrovizoare abia când străfulgerările luminoase îi atraseră atenția. O voce răsună puternic dintr-o mașină: un polițist îi vorbea la portavoce.

– Trage pe dreapta și coboară imediat din mașină! răsună comanda.

Djamila nu trase pe dreapta și nu avea nici cea mai mică intenție de a coborî din mașină. În loc să facă asta, apăsă ușor accelerația.

Ofițerii din prima mașină se uitară unul la celălalt.

– S-ar părea că are copiii cu ea, spuse unul.

Cel de-al doilea polițist dădu din cap.

– Putem să oprim mașina și să încercăm să o convingem să coboare.

– Da, dar dacă nu iese? Cheamă o unitate de trăgători, urgent!

– Nu cred că a mai rămas nici măcar unul. La dracu', de patru ani de zile n-am mai avut nici o crimă pe-aici și într-o singură zi avem un atac asupra președintelui și o dădacă sonată care răpește copiii patronilor.

La mai puțin de un kilometru, o altă patrulă de poliție bloca trecerea. Djamila îi văzu, ieși de pe șosea și o luă cu mașina prin iarbă. Polițiștii se pregăteau să o urmărească, dar se opriră în clipa în care Djamila întoarse mașina cu fața spre drum. Își deschise centura de siguranță și urcă pe bancheta din spate.

– Ce dracu' face? spuse unul dintre polițiști. Crezi c-o să le facă rău copiilor?

– Cine știe? Ce se mai aude cu trăgătorul?

– Pe dispeceră a pufnit-o râsul când am sunat-o să-i cer unul. Am luat-o drept răspuns.

– Nu putem risca să tragem cât timp sunt copiii acolo.

– Atunci, ce facem?

– Uite! Se deschide o portieră!

Priviră cum un braț de femeie apărea și lăsa jos bebelușul, așezat încă în scaunul special de mașină.

– Nu înțeleg, spuse polițistul de lângă șofer.

– Dacă dă să-i calce cu mașina, tu țintește în roți, iar eu o să trag prin parbriz, spuse cel de-al doilea ofițer.

Cei doi bărbați ieșiră din mașină. Unul avea în mână un pistol, celălalt o pușcă cu țeavă scurtă.

Dar Djamila nu avea nici cea mai mică intenție să le facă vreun rău copiilor. Îi privi pe rând după ce se așeză din nou la volan. Ba chiar îi făcu cu mâna băiatului cel mare.

– Pa-pa, Timmy! spuse ea prin fereastră. Pa-pa, băiețel rău!

– Nana! fu tot ce spuse micuțul printre lacrimi, făcându-i la rândul lui cu mâna.

Oricât ar fi antipatizat-o Djamila pe Lori Franklin, se simțea ușurată că nu fusese nevoită să o omoare. Copiii au nevoie de mamele lor. Da, copiii au nevoie de mamele lor.

Stătu o clipă să scrie ceva pe o bucată de hârtie pe care o scoase din geantă. O împături cu atenție și o strânse în mână.

Bagă mașina în viteză, țâșni în față și ieși din nou pe șosea.

Încă o mașină de poliție se alăturase acum vânătoarei. Djamila se îndreptă spre cei doi polițiști care ieșiseră lângă mașină.

– Oprește mașina! strigă unul din ei în portavoce.

Djamila nu opri. Acceleră.

– Oprește acum sau deschidem focul!

Amândoi ofițerii ridicară armele. O mașină de poliție se apropie de dubă prin spate, în vreme ce alta ieși din grup, îi luă pe cei trei băieți și îi duse la adăpost.

– Trage în cauciucuri! strigă unul dintre polițiști în timp ce Djamila se apropia în viteză de ei.

Traseră amândoi și loviră cauciucurile din față. Djamila însă nu opri. Ambală motorul și duba continuă să înainteze pe roțile acum sfâșiate.

– Oprește mașina! strigă din nou polițistul cu portavoce.

Cea de a doua echipă de polițiști trase în roțile din spate ale dubei, dar Djamila tot nu se opri. Mașina se bălăngănea și se clătina, dar continua să se îndrepte spre cei doi polițiști.

– E nebună! strigă unul dintre ei. O să treacă peste noi.

– Oprește mașina! Acum! strigă din nou ofițerul. Dacă nu, deschidem focul.

În camionetă, Djamila nici măcar nu-i auzea. Își repeta întruna, în arabă:

– Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu și Mahomed este trimisul Lui!

Preț de o clipă, în goana ei nebunească, gândurile i se îndreptară spre un tânăr pe nume Ahmed, care nu o mai recunoscuse,

deşi îi răpise inima. Ahmed, poetul ei, care era mort şi care ajunsese, cu siguranţă, deja în Paradis.

Djamila se gândi la călătoria nocturnă a profetului Mohamed, *miraj*, care s-a înălţat în acea noapte fatidică, până la moscheea cea mai îndepărtată şi de acolo până la cel de-al şaptelea cer! Era paradisul promis şi avea să fie atât de frumos! Cu mult mai minunat decât orice aici pe pământ.

Apăsă acceleraţia la podea şi duba schilodită ţâşni în faţă.

Puşca şi pistolul bubuiră în acelaşi timp. Parbrizul explodă în interior.

Vehiculul ieşi numaidecât de pe şosea şi se opri într-un copac. Claxonul maşinii începu să ţiuie.

Poliţiştii dădură fuga la maşină şi deschiseră cu mare grijă portiera din dreptul şoferului. Capul însângerat al Djamilei era căzut peste volan. Avea ochii deschişi, dar nu mai vedea nimic. Când poliţiştii se dădură la o parte, o bucată de hârtie pluti afară din maşină. Unul dintre ei se aplecă şi o ridică.

– Ce este? întrebă celălalt. Un bilet de sinucigaş?

Poliţistul privi hârtia, ridică din umeri şi i-o întinse colegului său.

– Nu ştiu să citesc în chineză.

De fapt, era în arabă. Djamila notase ceva.

Data şi ora exactă a morţii ei.

CAPITOLUL 57

Carter Gray nu scoase nici un cuvânt cât timp dură călătoria cu elicopterul înapoi la Washington. Hemingway nu încercă să-i întrerupă gândurile – avea și el destule.

Aterizară la sediul NIC, unde Gray coborî din elicopter.

– Vreți să mergeți acasă, domnule? întrebă Hemingway.

Gray îl privi parcă nevenindu-i să creadă ce i se sugerase.

– Președintele a fost răpit. Am de lucru.

Intră în sediul NIC în timp ce elicopterul se ridica din nou în aer. Hemingway spuse ceva prin cască pilotului.

Tyler Reinke confirmă comanda și o luară spre vest.

Hemingway coborî privirea în jos, spre podeaua elicopterului. În cala ascunsă la treizeci de centimetri dedesubt, președintele James Brennan dormea liniștit.

În numai câteva ore, întreg mapamondul, până în cele mai îndepărtate colțuri, aflase cel puțin câteva amănunte despre evenimentele ce avuseseră loc în orășelul Brennan, din Pennsylvania.

Serviciul Secret demarase numaidecât planul de continuitate guvernamentală, punând sub strictă supraveghere toate persoanele din lanțul de comandă, până la Secretarul de Stat. Vicepreședintele Ben Hamilton preluase îndatoririle de șef al statului, după cum prevedea Amendamentul 25 al Constituției Statelor Unite, invocat pentru prima dată ca urmare a răpirii președintelui.

Iar noul președinte intermediar nu era câtuși de puțin un om fericit.

Hamilton îl desființase pur și simplu din vorbe pe directorul Serviciului Secret. Chemase apoi șefii tuturor departamentelor de informații de la Casa Albă și le ceruse cu asprime socoteală pentru faptul că nu avuseseră habar de o operațiune de asemenea amploare, pentru care, în mod evident, fusese nevoie de luni, poate chiar ani de pregătire și care implicase un număr atât de mare de oameni. Era un fapt bine cunoscut că vicepreședintele viza fotoliul Casei Albe. În mod evident, se gândea acum că, pe lângă colosalele efecte negative pe care răpirea președintelui le avea asupra țării, nu era nici în avantajul lui să ocupe poziția în felul acesta.

Îi ceru apoi lui Carter Gray să vină în Biroul Oval chiar în acea noapte.

Gray făcu față cu brio avalanșei de reproșuri. Când Hamilton termină, Gray îl întrebă calm dacă putea să plece să-și continue misiunea de a-l găsi pe președinte și de a-l aduce înapoi în siguranță. Răspunsul noului său șef, dacă e să ne luăm după cei care spun că l-au auzit prin pereții foarte subțiri, nu ar fi putut fi tipărit în nici un ziar.

La invitația lui Kate, Adelphia și cei patru membri ai Camel Club se adunară acasă la ea după ce se întoarseră din Brennan. Adelphia avea încă o expresie îngrozită. Kate îi dădu un pahar cu apă și-i puse o batistă rece pe gât, dar femeia stătea cu ochii pironiți în pământ, privindu-și mâinile și clătinând încet din cap.

– Alex e bine, o liniști Kate, dar nu am putut să-l văd. Am vorbit doar câteva minute la telefon.

– Sunt sigur c-au tăbărât cu întrebările și rapoartele pe el, spuse Reuben. A fost chiar în mijlocul acțiunii. Nu-i exclus să fi văzut ceva care ar putea fi de folos.

– Dar noi oare n-am văzut nimic care să poată fi de folos? întrebă Stone.

– Focuri de armă din toate direcțiile, oameni murind și mașini incendiate, enumeră Caleb.

– Și președintele purtat pe brațe, adăugă Milton.

– Dar ceva părea să fie în neregulă cu el chiar înainte de asta, spuse Caleb. Am văzut eu pe ecranul ăla mare. Își dusese mâna la piept.

– O criză cardiacă? sugeră Reuben.

– Posibil, zise Stone.

– Și cei care au tras erau arabi, adăugă Reuben. I-am smuls arma unuia înainte să fie împușcat.

– Cu siguranță, a fost un atac coordonat, comentă Stone. Chiar și în haosul care s-a creat, a fost evident că se acționa după un plan. Trăgători, apoi incendiatori sinucigași, apoi iar trăgători. În succesiuni organizate de foc direct.

– Cel puțin limuzina prezidențială a putut să iasă, adăugă Kate. Chiar dacă președintele a fost răpit în cele din urmă.

– Da, dar probabil că ăsta a fost și planul teroriștilor, spuse Stone. Au vrut să izoleze Fiara de restul coloanei oficiale.

Se uită la Milton care apăsa de zor tastele pe laptopul său.

– Ceva nou, Milton?

– Se confirmă doar lipsa președintelui și se raportează un schimb de focuri impresionant în fața spitalului Mercy din Brennan.

– Spitalul Mercy, zise Stone căzând pe gânduri. Dacă președintele nu se simțea bine, cu siguranță l-au dus direct la spital. Asta e procedura standard.

– Și incendiaseră ambulanța, adăugă Kate.

– Și asta a fost tot parte din plan, răspunse Stone.

Caleb se uită la ei.

– Și acum, ce facem?

– Trebuie neapărat să vorbim cu Alex, spuse Kate. Trebuie să vadă filmul ăla.

– Sunt sigur că are destule pe cap în clipa de față, comentă Reuben.

– Mă duc să-l văd de îndată ce se întoarce acasă, spuse Kate. Sunt sigură c-o să vrea să ne ajute.

Stone însă nu părea nici pe departe la fel de încrezător.

În celula de criză de la sediul Serviciului Secret era agitație maximă. Deși FBI-ul se ocupa în mod oficial de investigație, Serviciul nu avea de gând să stea cu mâinile în sân.

Alex Ford, cu brațul bandajat, cu coastele învinețite strânse bine cu niște benzi late elastice și încă simțindu-și plămânii usturându-l, dădu cel de-al zecelea raport despre cele întâmplate și fu, la rândul lui, pus la curent cu ultimele evenimente.

– L-am prins pe agentul de pază de la spital, spuse directorul Serviciului Secret, Wayne Martin. Ceilalți doi bărbați din ambulanță au fost uciși într-un schimb de focuri, dar măcar pe nenorocitul ăla am pus mâna.

– Și președintele? întrebă Alex nerăbdător.

– Nici urmă de el, zise Martin. Credem că a fost transferat într-un alt vehicul. E posibil să fi fost implicată o femeie, Djamila Saelem. Lucra ca bonă pentru o familie pe nume Franklin. A legat-o fedeleș pe doamna Franklin și a plecat cu copiii. Mai târziu, le-a dat drumul copiilor, dar a fost împușcată de niște ofițeri de poliție după ce a încercat să treacă peste ei cu mașina.

– Care e legătura cu președintele? întrebă un alt agent.

– Credem că s-a folosit de copii ca să treacă de barajul instalat pe șosea. O bonă cu trei copii care zbiară în mașină nu e chiar în vârful listei de persoane suspecte.

– Eu tot nu înțeleg, comentă același agent.

– Când au inspectat duba pe care o conducea femeia, polițiștii au găsit un compartiment secret în partea din spate. Era căptușit cu plumb și cupru și avea forma unui trup cam de mărimea celui al președintelui. Și mai era un spațiu, pentru un tub de oxigen care a fost descoperit mai târziu. Doamna Franklin a povestit că dădaca s-a supărat foarte tare când i-a spus că își schimbase planurile și că intenționa să se ducă la ceremonie cu băieții ei.

Chestia asta i-ar fi dat peste cap planurile arăboaicei, așa că Franklin trebuia eliminată.

– Și a vorbit? întrebă Alex. Agentul de pază, la el mă refer.

– FBI-ul se ocupă de interogatoriu, spuse înciudat Martin. Dar i-au căutat amprentele în sistem și nu au găsit nimic.

– Domnule, omul ăla nu-i un începător, spuse Alex. Ba chiar cred că-i un profesionist de primă clasă.

– De acord, zise Martin, dar se poate să nu fi fost prins niciodată până acum.

Alex puse apoi întrebarea de care-i era cea mai mare groază:

– Câți au murit, domnule?

Martin îl privi într-un fel ciudat.

– Adunându-i pe cei de la ceremonie și pe cei eliminați în schimburile de focuri din oraș, au murit douăzeci și unu de teroriști.

– Întrebam de băieții noștri.

Martin privi în jur, uitându-se la ceilalți agenți din încăpere.

– Ceea ce o să vă spun acum nu este informație publică și nici nu va fi până când nu ne dăm seama ce mama dracului se întâmplă. Făcu o pauză. N-am avut nici o pierdere.

Alex sări în picioare și-l privi ca trăsnit.

– Ce dracu' spui acolo? I-am văzut cu ochii mei căzând la tot pasul. Am fost acolo. Pe toți dracii, i-am văzut! Ce mai e și asta? Vreo strategie politică de tot rahatul? Fiindcă pute de la o poștă!

– Calmează-te, Ford! spuse Martin. Știu că iei medicamente puternice pentru durere, dar nu-mi vorbi în felul ăsta, băiete.

Alex trase aer în piept și se așeză la loc.

– Domnule, am *avut* pierderi.

– E drept, băieții noștri *au fost* împușcați. Douăzeci și cinci dintre ai noștri plus încă cincisprezece ofițeri din alte departamente. Și doctorul Bellamy. Martin făcu o pauză. Dar au fost împușcați cu *tranchilizante*. Și-au revenit toți. De-asta au putut

trăgătorii să treacă prin detectoarele de metale. Armele și săgețile cu tranchilizante erau făcute din niște materiale speciale care nu conțineau metal. Făcu încă o pauză, apoi adăugă: Nimic din ce vă spun nu trebuie să părăsească această încăpere.

Toți agenții se uitară unul la celălalt.

– Arme cu tranchilizante? spuse încet Alex. Dar la spital nu au tras cu tranchilizante. Alea au fost gloanțe adevărate.

– Lunetiștii au tras cu săgeți în ceilalți doi agenți pe care i-am găsit acolo. Apoi, în cei veniți ca întăriri au tras cu muniție adevărată. Dar martorii spun că nu au tras decât *pe lângă* băieții noștri. Au făcut un fel de zid în fața spitalului, ca să țină lumea la distanță. Pare destul de limpede acum. Se pare că n-au tras ca să ucidă, deși băieții noștri spun că ar fi avut destule ocazii. Nu pretind nici eu că înțeleg, dar asta este situația în clipa de față.

Alex își atinse brațul rănit.

– În mine au tras cu gloanțe adevărate.

– Felicitări, ai fost singurul. Cred că nu se gândiseră că o să reușești să intri în spital și riscau să le dai planurile peste cap.

– Evident, nu mi-a ieșit prea bine.

Martin îl privi fix în ochi.

– Ai făcut tot ce putea face un agent.

Alex nu luă în seamă complimentul.

Martin continuă:

– În mod clar, planul era să-l introducă pe președinte în spital fără obișnuita echipă de securitate. Cunoșteau foarte bine procedurile și metodologia Serviciului Secret și le-au folosit împotriva noastră. Cred că faptul că nu au ucis nici un agent sau polițist e un semn bun pentru președinte. Le-ar fi fost foarte ușor să-l omoare.

– Și acum, îl țin pentru o răscumpărare, zise un alt agent. Și putem fi siguri că nu vor doar bani.

– Ăsta este scenariul cel mai probabil, fu de acord Martin. Dumnezeu știe ce-o să ne ceară.

– Dar de ce și-au dat atâta osteneală să *nu* ne omoare, domnule? întrebă exasperat Alex. La urma urmei, asta fac teroriștii – omoară! Uitați-vă ce s-a întâmplat la 11 septembrie, pe USS *Cole*, la Grand Central. Iar *ei* au fost măcelăriți. Nu are nici un sens.

– Aici sunt de acord cu tine, nu are sens. S-ar părea că suntem pe un teritoriu nou.

Martin luă o telecomandă și o îndreptă spre o plasmă montată pe un perete.

– Tocmai am primit această înregistrare video. Vreau să o urmăriți cu toții. Dacă vedeți ceva ce vi se pare suspect, spuneți!

Ecranul prinse viață și Alex privi oribilele evenimente din Brennan în desfășurare.

Urmăriră înregistrarea de trei ori și, deși vreo câțiva agenți avură unele comentarii, nimic nu părea ieșit din comun. Era clar că teroriștii fuseseră foarte bine organizați și foarte disciplinați.

– Au scos din joc ambulanța și pe doctorul Bellamy, ca să fim nevoiți să-l ducem pe președinte la spital, spuse Martin. După care au folosit un camion cu remorcă și au aruncat în aer turnul de apă ca să blocheze accesul forțelor de ordine. Deșteaptă treabă. Noroc că n-am avut de a face cu ei atunci când a fost împușcat Reagan. Președintele a ajuns la spital însoțit de doar câțiva oameni. Pentru cineva care aștepta acolo ar fi fost o țintă ușoară. Ceea ce înseamnă că va trebui să schimbăm strategia de acum înainte.

– Dar președintele arăta cu adevărat foarte rău, spuse Alex. Îmi amintesc că l-am văzut ducându-și mâna la piept. Când am ajuns la spital, mi-a spus că simte că moare. I-am verificat pulsul. Părea în regulă, dar eu nu sunt doctor.

– Cei care l-au văzut la spital au spus că doctorul care l-a preluat i-a făcut o injecție în urma căreia președintele și-a pierdut cunoștința, adăugă Martin.

– Trebuiau să se asigure că președintelui i se face rău la ceremonie, spuse Alex. Nu puteau lăsa asta în voia sorții, trebuiau să-l aducă la spitalul Mercy.

– Așa este, dar nu știm ce anume i-au făcut.

– Poate că a fost împușcat cu o săgeată de la care i s-a făcut rău, sugeră un alt agent.

– Este posibil. Iar săgețile nu fac prea mult zgomot. Dar nimeni n-a văzut nici o armă până când a început prima rafală de împușcături. Am urmărit partea asta de o sută de ori. Președintele nu tresare nici o dată și nici nu dă alte semne că ar fi fost lovit de ceva. Chiar dacă e doar o săgeată, tot reacționezi atunci când te înțeapă.

În clipa aceea în încăpere intră Jerry Sykes, cu o hârtie în mână.

– Tocmai am primit asta, domnule.

Martin citi nota, apoi se uită la oamenii lui.

– Spitalul din Brennan a raportat că cinci oameni s-au prezentat la urgență plângându-se de probleme de respirație și de simptome de criză cardiacă. Ne-au trimis descrierile acestor persoane și alte informații. Sunt sub tratament, dar testele arată că nu e nimic în neregulă cu ei.

– E posibil să fi eliberat în aer cine știe ce agent biologic, sugeră Sykes.

– Care să nu-i fi atins decât pe președinte și pe doar câțiva alții? Cam ineficient agent, spuse sceptic Martin.

Privirea lui Alex era ațintită asupra ecranului.

– Cele cinci persoane care au ajuns la spital sunt cumva un membru al Gărzii Naționale, doi bătrâni, o tânără și o doamnă în vârstă?

Martin ridică uluit privirea.

– De unde dracu' ai știut asta?

În loc de răspuns, Alex arătă spre ecran.

– Dați înapoi și derulați din nou secvența, cu încetinitorul.

Privirăcu toții cum Brennan începea să strângă mâini de-a lungul cordonului oficial.

– Opriți aici! strigă Alex.

Martin opri cadrul.

– Uitați-vă la mâna bărbatului, spuse Alex, arătând spre proteza fostului membru al Gărzii Naționale.

– E o mână artificială, Ford, spuse Sykes. Au remarcat-o și alți agenți de la fața locului.

– Da, am văzut-o și eu, zise Alex. Folosește proteza când dă mâna cu președintele. Și veți vedea că Brennan mai dă mâna cu încă cinci persoane înainte să se prăbușească. Derulați mai departe.

Membrul Gărzii Naționale îl salută pe președinte.

– Oprește aici! spuse Alex. Vedeți? A salutat cu stânga. Cu cârligul. O mână și un cârlig?

– Poate așteaptă să-i fie gata și cealaltă proteză, spuse Martin, începând să-și piardă răbdarea.

– Dar de ce să fi dat mâna cu dreapta și să fi salutat cu stânga?

– Eu sunt stângaci, spuse Sykes, dar majoritatea oamenilor nu sunt. Așa că dau întotdeauna noroc cu mâna dreaptă. Uneori însă, salut cu stânga. Și ce dacă?

– Bine, spuse Martin, a mai văzut cineva ceva?

Alex se uita în continuare la mână.

– Putem mări imaginea cu proteza?

Martin și Sykes îl priviră încruntați.

– Haide, faceți-mi pe plac! zise Alex. Doar nu puteți spune c-a mai remarcat cineva de-aici altceva.

Martin apăsă butonul de zoom până când proteza aproape că umplu tot ecranul.

– Uitați-vă aici! spuse Alex, arătând spre ceva.

– La *ce* să mă uit? exclamă Martin.

– Palma tipului e umedă.

Sykes îl privi pe Alex fără să înțeleagă.

– E transpirație. A fost o zi călduroasă, Alex.

– Da, a fost cald, ce-i drept. Dar mâinile artificiale nu *transpiră!*

– Pe toţi dracii! strigă Martin cu ochii pironiţi pe ecran.

Ceva mai târziu, când toată lumea plecă, Martin îl opri pe Alex.

– Ford, n-ai ce să-ţi reproşezi. Adevărul este că ai fost un adevărat erou.

– Nu credeţi cu adevărat asta, domnule, spuse Alex. Şi nici eu n-o cred.

CAPITOLUL 58

Trecusaeră douăzeci şi patru de ore şi America, din ce în ce mai cuprinsă de panică, aştepta încă veşti despre preşedintele răpit. Agenţiile de informaţii localizaseră adresa fostului soldat din Garda Naţională, însă până ajunseseră acolo, acesta era deja departe. Se constatase că cele cinci persoane care se prezentaseră la spital fuseseră contaminate cu un halucinogen sintetic extrem de puternic, care se absorbea prin piele. În urma testelor se constatase că substanţa provoca simptome asemănătoare celor unei crize cardiace, paralizie parţială şi senzaţie de apropiere a morţii. Spitalul fusese nevoit să apeleze la savanţii şi tehnicienii de la CIA pentru a identifica substanţa. Oficialii CIA se grăbiseră să informeze pe toată lumea că *ei* nu folosiseră niciodată drogul asupra nimănui, însă duşmanii Americii, nenorociţii, o făcuseră cu siguranţă. Vestea bună însă era că drogul nu era fatal, iar efectele puteau fi uşor înlăturate prin tratament medicamentos. Substanţa părea să fi fost transmisă în clipa în care preşedintele strânsese mâinile următoarelor cinci persoane care stăteau lângă cordonul oficial.

Fusese descoperit încă un cadavru într-un service auto din Brennan. Alex îl identificase pe şoferul ambulanţei cu care fusese luat preşedintele de la spital. Atelierul era deţinut de un om de afaceri american. Nu putuseră însă da de acesta. Raportul balistic arăta că glonţul extras din cadavru fusese tras cu aceeaşi armă care

îl rănise pe Alex. Glonțul atinsese brațul agentului de la Serviciul Secret și se înfipsese apoi într-un grilaj de lemn. Acest amănunt și faptul că service-ul auto se afla la foarte mică distanță de spital conduceau spre concluzia că transferul președintelui din ambulanță în duba Djamilei Saelem avusese loc în garaj. După care președintele fusese în mod evident transferat din dubă într-un alt vehicul, în care reușise să părăsească zona.

Președintele interimar Hamilton se adresase în mai multe rânduri națiunii americane, pentru a asigura cetățenii că țara era stabilă, că nu existau probleme de guvernare și că cei care comiseseră înfiorătoarea faptă aveau să fie aspru pedepsiți. Cerea grupării teroriste necunoscute care îl răpise pe James Brennan să îl înapoieze de îndată pe președinte, nevătămat, amenințând că altfel Statele Unite îi vor anihila pur și simplu atât pe vinovați, cât și orice țară care le va oferi ajutor.

Cu toate astea, răpirea zguduise Statele Unite. Piețele financiare erau la pământ; oamenii se temeau să mai iasă din case; întreaga țară parcă împietrise. Pe lângă toate astea, mai multe grupări extremiste îi îndemnau public pe răpitori să-l ucidă pe Brennan, dacă nu cumva președintele era deja mort, și să arate cadavrul întregii lumi.

Forțele armate și Comandamentul Strategic Aerian (SAC)[1] erau la nivel DEFCON 2. O singură dată se mai aflase SAC la acest nivel, în cazul Crizei Rachetelor Cubaneze din 1962. Nici măcar dezastrul de la 11 septembrie nu împinsese DEFCON mai departe de nivelul 3. Experții militari avertizau că, în funcție de mersul evenimentelor, DEFCON ar fi putut ajunge chiar și la nivelul 1, cel mai înalt. Ceea ce ar fi fost un dezastru.

Agențiile de informații făceau tot ce le stătea în putință pentru a-i identifica pe răpitori. Se făceau cercetări și în sectorul diplomatic, în toate colțurile lumii. Iar Pentagonul de-abia

[1] Strategic Air Command

aştepta să i se ofere o ţintă pe care să-şi testeze armamentul de cel mai înalt nivel tehnologic.

Într-o conversaţie cu un senator pe tema Comisiei Serviciilor Armate, un general de trei stele spusese:

– Ne-am săturat să ne mai jucăm de-a şoarecele şi pisica cu nenorociţii ăştia. Gata, s-a terminat cu ţintele terestre în care să poată trage. De-acum înainte, atacăm doar cu rachete, din aer. De data asta, pot să-şi ia adio de la viaţă!

Senatorul nu îl contrazisese.

Tensiunile şi aşa puternice între America şi lumea islamică crescuseră şi mai mult. Deşi nici o organizaţie teroristă nu îşi revendicase fapta, toţi teroriştii ucişi în Brennan fuseseră arabi. Amprentele lor şi alte informaţii specifice fuseseră introduse în vastul sistem de baze de date de la NIC, dar, în mod uluitor, nu se găsise nici o informaţie, în legătură cu nici unul dintre ei. Era de neconceput că în întregul sistem de date al Statelor Unite nu se găsea absolut nici un detaliu despre nici unul dintre participanţii la atentat, dar se părea totuşi că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile.

În acel moment însă, oamenii nu se concentrau asupra acestei anomalii. Nu îşi doreau decât preşedintele înapoi. Şi voiau să ştie cum de se putuse ajunge la o astfel de situaţie, de la bun început.

Seara târziu, a doua zi după răpire, Kate Adams bătea la uşa casei lui Alex Ford, din Manassas, după ce încercase în repetate rânduri să vorbească la telefon cu el.

Kate auzi acordurile unei chitare răsunând de undeva din casă. Sunetele se opriră şi auzi paşi apropiindu-se de uşă.

– Da?

– Alex, sunt eu, Kate.

Alex deschise uşa. Era nebărbierit şi avea părul răvăşit. Purta o pereche de blugi rupţi, un tricou murdar şi nu era încălţat. Avea ochii injectaţi şi Kate simţi că mirosea a alcool. Ţinea o chitară acustică în mâna dreaptă.

– Nu mi-ai răspuns la telefon, spuse ea. Am fost foarte îngrijorată.

– Scuze, am fost ocupat, zise el sec.

Kate se uită la instrumentul din mâna lui, apoi la brațul bandajat.

– Cum poți să cânți la chitară când ai mâna rănită?

– Cine mai simte durerea când are un Jack Daniel's?

– Pot să intru?

Alex ridică din umeri, se dădu la o parte și apoi închise ușa în urma ei.

– Mă mir că nu ți-am găsit casa înconjurată de care de televiziune.

– Nu mi-au divulgat numele presei. Sunt doar un agent al Serviciului Secret neidentificat, care a dat-o în bară și a permis să fie răpit președintele.

O conduse într-o sufragerie micuță și amândoi se așezară. Încăperea avea foarte puține piese de mobilier. Era de fapt într-atât de goală, încât lui Kate îi lăsa impresia că cineva fie abia se muta, fie se pregătea să părăsească locuința. Singurul lucru ieșit din comun erau sutele de pahare mici, de tărie, dintr-o vitrină.

– Am luat câte un păhărel de prin toate locurile în care am ajuns în misiunile de pază și protecție.

Kate se întoarse și îl surprinse pe Alex fixând-o cu privirea.

– Nu-i cine știe ce, după atâta amar de ani, nu crezi? spuse el.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, până când Alex spuse:

– Vrei ceva de băut?

– Da, dar nu tărie.

Alex se ridică și se întoarse un minut mai târziu cu un pahar de Cola cu gheață.

– Fără Jack, da? întrebă Kate precaută.

– Nu. Sincer să fiu, l-am terminat. Am băut ieri o sticlă întreagă.

– Care va să zică, ăsta e planul tău? Să stai aici, să te-neci în băutură și să uiți de amar cu baladele lui Johnny Cash?

– E și ăsta un plan, spuse el posac.

– Nu-i unul prea bun.

– Ai tu altă idee?

– Mi-ai promis că te întâlnești cu Oliver și cu ceilalți.

– Oh, da, Camera Club, zise Alex absent.

– Nu, *Camel* Club!

– Tot aia, mormăi Alex și începu să zdrăngăne la chitară.

Kate privi prin cameră și zări în cele din urmă o fotografie. O ridică. Bărbatul din fotografie era foarte înalt și slab, cu o coafură à la Elvis, foarte ridicată și înclinată într-un unghi exagerat. O țigară îi atârna în colțul gurii și avea în mână o chitară.

Kate se uită la Alex, care o urmărea de pe canapea.

– Tatăl tău? întrebă ea.

– Unicul și inegalabilul Freddy „Hot Rod" Ford, spuse Alex.

– Nu prea seamănă cu Johnny Cash.

– Știu. Mai degrabă cu Hank Williams Sr.

Kate puse fotografia la loc și privi în jur.

– Nu prea e mare lucru, nu? zise Alex.

Kate se întoarse și îl surprinse uitându-se la ea.

– Cariera de agent al Serviciului Secret nu prea e compatibilă cu viața de familie, zise el.

Kate zâmbi.

– Nu te teme, nu vreau banii tăi.

– Asta-i bine.

Kate se așeză la loc, sorbi din Cola și spuse:

– Trebuie să te întâlnești cu Oliver, Alex. Nu uita că o femeie a fost răpită.

– Atunci, sună la FBI, deși mă tem că băieții sunt cam ocupați în clipa de față, cu *o altă* răpire.

– Ei te vor pe tine.

Alex se bătu cu degetul mare în piept.

– Uită-te la mine, Kate! Dacă ar fi dispărut, să zicem, sora ta, ai mai vrea să mă ocup *eu* de cazul ei?

– Da.

– Pe dracu'!

– Te rog, Alex, vrei să te întâlnești cu ei?

– Nu, nu vreau!

– De ce nu?

– Nu-ți datorez nici o explicație. Nici ție, nici altcuiva.

Kate își puse paharul pe masă și se ridică în picioare.

– Îmi pare rău că așa consideri.

Se întoarse să plece, dar Alex îi puse mâna pe umăr și o întoarse cu fața spre el.

– Am dat-o în bară, Kate, spuse el simplu. Nu mi-am făcut meseria.

– Nu a fost vina ta. Era cât pe-aci să fii omorât.

– Ba nu. M-au dus de nas de parcă aș fi fost un începător. Auzi tu, un agent de pază de origine arabă să fie *întâmplător* angajat la spital?! Și se mai și oferă să-și riște viața ca să mă ajute! Iar eu l-am lăsat pe nenorocitul dracului să plece cu președintele Statelor Unite.

– Ba nu l-ai lăsat să plece. Ți-ai dat seama ce puneau la cale.

– Mda, cam cu șaizeci de secunde prea târziu. Iar în meseria mea, așa ceva este impardonabil. Se sprijini de perete. Îți amintești ce mi-a spus Clint Hill, agentul din escorta lui Kennedy?

– Că nu-ți dorea să fii ca el. Fiindcă el își pierduse președintele.

– Exact, spuse Alex. Iar acum, înțeleg perfect ce a vrut să spună.

CAPITOLUL 59

Carter Gray nu dormise decât câteva ore de la dispariția lui Brennan, și totuși, directorul NIC nu prea avea cu ce rezultate să se laude. La treizeci și șase de ore după ce președintele fusese răpit, Gray stătea așezat la o masă de conferințe de la NIC. În fața lui, legat de un scaun și cu doi gardieni solizi în apropiere, stătea un bărbat care răspundea la numele de Farid Shah, numele din documentele oficiale. Gray știa că toate erau niște falsuri și reușise să îl preia pe Shah de sub tutela FBI-ului în principal datorită faptului că îl avea cu ceva greu la mână pe directorul Biroului.

– Farid Shah, din India, spuse Gray. Dar nu ești indian.

– Tata a fost indian. Mama era din Arabia Saudită. Semăn cu ea, rosti calm prizonierul.

Brațul rănit îi era lipit de trup. Nu i se permitea să poarte o banderolă de susținere, fiindcă aceasta ar fi putut fi ușor transformată într-un mijloc de sinucidere.

– Un hindus să se însoare cu o musulmană?

– La un miliard de oameni, ai fi surprins cât de des se întâmplă.

– Și cum ai ajuns din India în America?

– America e țara tuturor posibilităților, răspunse vag prizonierul.

– Au început musulmanii să recruteze teroriști hinduși?

– Eu sunt musulman practicant. Sunt sigur că m-aţi văzut făcându-mi rugăciunile în celulă.

– Ştii ceva, domnule Shah, îmi pari cunoscut.

– Am observat că pentru marea majoritate a americanilor toţi arătăm la fel.

– Eu nu mă încadrez în „marea majoritate" a americanilor. Şi cum ai obţinut postul de agent de pază la spital?

Prizonierul îşi coborî privirea şi nu spuse nimic.

– Şi cine sunt aceşti oameni? întrebă Gray înşirând nişte fotografii pe masă. Sunt familia ta?

Nici un răspuns.

– Am găsit fotografiile astea în apartamentul tău, aşa că îmi imaginez că ştii cine sunt. Interesant. Pe spatele fiecărei fotografii sunt date scrise în arabă. Par să fie datele naşterii şi morţii şi mai sunt şi alte informaţii.

Gray ridică fotografia unui băiat la vârsta adolescenţei.

– Aici scrie că avea şaisprezece ani când a murit. Mai scrie şi că a fost ucis în timpul războiului dintre Iran şi Irak. Era fratele tău? De ce parte a luptat? Dar tu? *Tu* de ce parte ai luptat?

Gray nu aşteptă un răspuns pe care ştia că n-o să-l primească. Ridică o altă fotografie, de data asta a unei femei.

– Scrie aici că a fost ucisă în timpul, citez, „primei invazii americane în Irak". Presupun că te referi la Războiul din Golf, când *Irakul* a invadat Kuwaitul şi Statele Unite au venit în ajutorul lui. Era soţia ta? Ai luptat pentru Saddam Hussein?

Din nou, tăcere.

Gray ridică încă o fotografie, de data asta a unei fete. O întoarse şi citi de pe spate:

– „Ucisă în timpul celei de-a doua invazii americane a Irakului." Era fiica ta?

Prizonierul îşi ţinea în continuare privirea în pământ.

– I-ai pierdut pe toţi aceşti oameni, ţi-ai pierdut familia şi prietenii în timpul războaielor şi revoltelor. Musulman contra

musulman, apoi musulman contra american. Despre asta e vorba? Gray se apropie de prizonier. E vorba de răzbunare?

Carter Gray strânse încet fotografiile și le făcu un semn gardienilor. În timp ce se ridica să plece, îi spuse prizonierului:

– Mă voi întoarce curând. Și atunci, o să-mi spui totul.

În dimineața următoare, ca răspuns la zvonurile deja apărute în presă, națiunea fu informată că, în timpul răpirii președintelui Brennan, teroriștii folosiseră arme cu tranchilizante. Ca urmare, nici un american nu fusese ucis, deși numeroase persoane fuseseră rănite în haosul creat la locul ceremoniei. La aflarea veștii că douăzeci și unu de arabi își pierduseră viața, întreg mapamondul rămase nedumerit. *New York Times* tranșa direct problema cu titlul: „Asasini sinucigași care nu se omoară decât pe ei înșiși?" Un jurnalist de la *Washington Post* se întreba dacă nu cumva acest lucru se datora faptului că armele adevărate nu ar fi putut fi trecute prin detectoarele de metal. Totuși, nimeni nu putea explica de ce lunetiștii de la spital folosiseră și ei tot tranchilizante. *New York Post* avea un titlu și mai direct: „Ce dracu' se întâmplă?"

Violența se răspândea pe străzile Americii și în întreaga lume. În mod clar, nu era decât o chestiune de timp până când avea să se întâmple ceva grav.

În aceeași dimineață, Casa Albă primi o veste și mai uluitoare. Toate marile rețele americane de televiziune primiseră o atenționare de la Al Jazeera cum că televiziunea arabă urma să dea pe post o notă de răscumpărare pe care tocmai o primiseră din partea răpitorilor. Reprezentanții Al Jazeera susțineau că nota conținea dezvăluiri uluitoare. Nimeni, nici măcar președintele interimar, nu avea să primească în avans o copie a cererilor de răscumpărare. Se pare că răpitorii doreau ca guvernul să afle despre ce era vorba în același timp cu restul cetățenilor.

Răspunsul președintelui interimar Hamilton la această veste ar fi necesitat o grămadă de bip-uri, dacă ar fi fost înregistrat și

transmis pe un post de televiziune, şi şi-ar fi atras cu siguranţă amenzi usturătoare pentru folosirea unui limbaj licenţios. Dar ce putea face? Hamilton îşi întruni cabinetul, îşi chemă consilierii şi comandanţii militari ca să vadă împreună anunţul.

– De unde dracu' putem şti dacă oamenii ăştia îl au într-adevăr pe Brennan? Ar putea fi o mare făcătură, îi avertiză consilierul pe probleme de securitate naţională.

– Exact! îl susţinu la rândul lui Secretarul Apărării, Joe Decker.

Era un membru respectat al cabinetului, care-şi făcea întotdeauna temele şi juca jocul politic la potenţialul maxim. Avea totodată reputaţia unui om care nu s-ar fi temut să apese butonul care să pună în mişcare colosala maşinărie a armatei americane. Decker fusese o mână de fier în administraţia Brennan şi Hamilton se baza mult pe el în această criză.

Hamilton scoase o hârtie din buzunar.

– Am primit asta acum câteva minute la Casa Albă, din partea reţelelor de televiziune. Însoţea scrisoarea de revendicări a răpitorilor.

– Ce este, domnule? întrebă Decker.

– Ni s-a spus că sunt codurile nucleare pe care preşedintele Brennan le avea asupra lui. Va trebui să verificăm dacă sunt corecte. Evident, aceste coduri nu mai sunt valabile.

Două minute mai târziu, după o consultare rapidă şi un telefon de confirmare, Secretarul Apărării, Decker, privi întunecat de jur împrejur prin încăpere.

– Sunt corecte.

Toţi cei prezenţi lăsară privirile în jos, ferindu-se să se uite unul la celălalt. Toţi se gândeau la acelaşi lucru: indiferent ce aveau să ceară răpitorii, aproape sigur avea să fie ceva cu care guvernul Statelor Unite nu putea fi de acord. Iar asta, din păcate, ar fi pecetluit soarta preşedintelui Brennan.

Un prezentator cărunt apăru pe ecranul televizorului cu plasmă montat pe perete. Hamilton, dând glas gândurilor tuturor celor prezenți, spuse:

– Jur pe Dumnezeu, dacă nenorociții ăștia transmit în direct decapitarea lui Jim Brennan, n-o să mai rămână clădire în picioare în țara lor!

Veteranul prezentator părea abătut, dar începu numaidecât să citească. În primul rând, America și restul lumii trebuiau să recunoască islamul ca pe o mare religie și să-i acorde respectul cuvenit. În al doilea rând, pentru fiecare dolar dat Israelului sau Egiptului, Statele Unite trebuiau să acorde un dolar Palestinei, pentru dezvoltare economică. În al treilea rând, se cerea retragerea totală a trupelor americane din Irak și Afghanistan, deși se permitea staționarea în continuare a trupelor ONU. În al patrulea rând, se cerea desființarea tuturor bazelor militare ale aliaților din Afghanistan. În al cincilea rând, toate privilegiile străine asupra resurselor de petrol din Orientul Mijlociu trebuiau cedate țărilor în care se aflau aceste resurse, inclusiv conducta de petrol care străbătea Afghanistanul. În al șaselea rând, orice afacere străină operațională în Orientul Mijlociu trebuia să aibă parteneriat majoritar arab și era obligată să reinvestească întreg profitul în regiune pentru următorii douăzeci de ani, pentru a ajuta la dezvoltarea infrastructurii și la crearea de locuri de muncă. În al șaptelea rând, Statele Unite și aliații acestora trebuiau să semneze un acord prin care să se angajeze că nu vor mai invada niciodată o altă națiune suverană, decât în cazul în care respectiva națiune le solicita în mod specific ajutorul sau existau dovezi credibile că acea țară coordona atacuri teroriste împotriva Statelor Unite sau a aliaților acestora. În al optulea rând, Statele Unite trebuiau să înceteze să-și mai folosească forța militară pentru a remodela lumea după propria imagine și trebuiau să respecte diferitele culturi din Orientul Mijlociu. În al nouălea rând, se cerea recunoașterea faptului că multe dintre problemele existente în Orientul Mijlociu erau rezultatul politicilor occidentale și al exploatării

coloniale și se cerea inițierea unui dialog internațional pentru găsirea de soluții la această problemă.

Pe măsură ce erau citite revendicările de pe listă, atmosfera de la Casa Albă devenea din ce în ce mai sumbră.

– Aceleași porcării ca întotdeauna! exclamă un general. Sunt chiar dezamăgit că nu au fost mai creativi.

– Nu putem ceda în fața șantajului, spuse Hamilton, privind în jur, căutând aprobări.

– Categoric că nu! îl susținu directorul NSA.

– Cu siguranță nu! adăugă vehement Decker.

În jurul mesei, oficialii începură să mâzgălească un răspuns adecvat în fața pretențiilor ridicate. Între timp, generalii și amiralii se strânseseră într-un colț și începuseră să schițeze o strategie militară.

Secretarul de Stat Andrea Mayes se ridică în picioare, revoltată:

– Stați o clipă, oameni buni! Să nu-l condamnăm deja pe Brennan la moarte, pentru Dumnezeu!

Era bună prietenă cu președintele răpit.

Grupul de la Pentagon îi aruncă o privire aproape stupefiată. Un oficial răbufni:

– Chiar vă închipuiți c-o să fie eliberat?

În încăpere se iscă zarvă. Apoi, o voce puternică tună deasupra tuturor. Atenția celor din sală se îndreptă spre Carter Gray, care stătea în celălalt capăt al mesei. Deși își pierduse o bună parte din aura lui de invincibilitate, încă reușea să impună respect.

– Poate, spuse Gray arătând spre ecran, ar trebui să ascultăm până la capăt.

Încăperea se cufundă în tăcere.

– Aceasta este o secțiune nouă, spuse prezentatorul, strângând hârtia în mână. Își drese vocea, apoi începu să citească: „Țările civilizate care, în mod unilateral, își impun voința prin gloanțe și bombe sunt teroriste și nu au dreptul de a nega altor națiuni

același privilegiu. Când faci legea cu sabia, tot de sabie mori". Prezentatorul făcu din nou o pauză. Ajungem acum la partea cea mai bizară a acestui mesaj deși, sincer să fiu, evenimentele de până acum sunt fără doar și poate cele mai incredibile pe care le-am văzut vreodată în treizeci și doi de ani de carieră în știri de televiziune.

Se opri pentru a treia oară și așteptă, vrând parcă să dea momentului gravitatea pe care o merita.

– Pe toți dracii! răcni Secretarul Decker. Vorbește odată, omule!

Prezentatorul începu din nou să citească.

– „Fie că aceste cereri vor fi îndeplinite sau nu, președintele Brennan va fi eliberat de azi într-o săptămână, viu și nevătămat. Va fi adus într-o locație sigură și autoritățile vor fi numaidecât contactate pentru a veni să-l recupereze. Totuși, cerem lumii să trateze aceste revendicări cu cea mai mare seriozitate, dacă vrem cu adevărat să avem vreodată *salaam.*" Asta înseamnă *pace* în limba arabă, se grăbi să adauge prezentatorul.

Grupul de la Casa Albă rămase cu privirile lipite de televizor și pe chipurile tuturor se așternu o expresie de totală uluire.

– Ce dracu' a spus ăsta? întrebă Hamilton.

Gray îi răspunse cu o voce extrem de limpede:

– A spus că, și dacă nu vor fi îndeplinite cererile, președintele Brennan va fi eliberat nevătămat.

– Pe dracu'! strigă Decker. Ne iau drept idioți?

„Nu, își zise Gray în sinea lui, nu cred că *ei* vă iau drept idioți."

– E strigător la cer! spuse nervos Decker. Ce-aș vrea eu să știu este de unde și-au recrutat oamenii pentru mascarada asta.

Gray îl privi disprețuitor.

– În lume trăiesc mai bine de un miliard de musulmani. Musulmanii își urmează credința cu ardoare și fac tot ce li se cere, fără să pună întrebări. Chiar crezi că ar fi atât de greu să găsească douăzeci și ceva de inși dispuși să se sacrifice în aceste condiții?

Spune-mi, chiar crezi? întrebă Gray din nou. Purtăm un război cu oamenii ăştia, Joe. Dacă nici măcar nu-ţi cunoşti inamicul, îţi sugerez respectuos să cauţi o poziţie care să ţi se potrivească mai bine decât Departamentul *Apărării.*

– Cine dracu' te crezi? începu Decker, dar Gray i-o reteză scurt:

– Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem de fapt este cine a *regizat* toată această schemă. Fiindcă mă îndoiesc profund că ar putea fi vreuna dintre organizaţiile teroriste cunoscute de noi. Asta înseamnă că mai este cineva acolo. O persoană pe care trebuie să o găsim dacă vrem să mai avem şansa de a ne recupera preşedintele în viaţă.

CAPITOLUL 60

După ce ascultase uluitoarea listă de cereri, Carter Gray se întorsese la lucru cu şi mai mult zel. În datele de baze de la NIC nu găsise absolut nimic despre Farid Shah, aşa că Gray se tot gândise unde să caute în continuare. FBI-ul avea o bază proprie de date, AFIS, dar Gray era aproape sigur că nu va găsi nici acolo numele Farid Shah. Că doar când îţi luai un nume fals, nu-ţi alegeai unul care să se găsească deja pe lista persoanelor certate cu legea. Şi, aşa cum anticipase Gray, căutarea în baza de date AFIS se soldă cu un rezultat negativ.

Apoi, Gray se urcă în elicopter şi se duse în Brennan, Pennsylvania, unde fusese constituită o morgă temporară. Gray examină toate cadavrele. Cel al medicului angajat la spitalul Mercy îi părea cunoscut, dar atâta tot. Problema era că fotografiile teroriştilor din baza de date NIC erau foarte vechi şi fuseseră făcute cu cinci, zece până la cincisprezece ani în urmă. Şi oamenii se puteau schimba mult într-un timp aşa de îndelungat. Gray se duse apoi la locul de desfăşurare a ceremoniei, la atelierul auto, la spital şi, în cele din urmă, în blocul de la etajul căruia teroriştii ţinuseră poliţia la distanţă. Şeful NIC nu reuşi altceva decât să se minuneze în faţa planului extrem de complex al teroriştilor. Cine pusese totul în mişcare? Cine?

La întoarcere, în elicopter, scoase fotografiile pe care le luase din apartamentul lui Shah. Dintr-odată, îi veni o idee. Îi spuse pilotului să schimbe traseul și să aterizeze la Langley.

Odată ajuns la destinație, Gray îi dădu fotografiile directorului CIA, împreună cu fotografiile făcute lui Shah cu două zile în urmă, și îi ceru să facă numaidecât tot posibilul pentru identificarea oricăreia dintre persoanele din imagini.

Târziu în acea seară, întors la biroul lui, Gray primi un telefon din Langley.

Găsiseră un informator arab care credea că recunoaște una dintre persoanele din fotografii. Era vorba despre fată. Era fiica unui bărbat împreună cu care informatorul luptase în Irak, mai întâi în mișcarea clandestină împotriva lui Saddam Hussein, apoi împotriva ocupației americane. Apoi, după ce văzuse și fotografia lui Shah, informatorul îl recunoscuse numaidecât, deși înfățișarea bărbatului se schimbase radical. Era tatăl fetei.

– Și cum îl cheamă? întrebă Gray nerăbdător.

– Adnan al-Rimi, spuse directorul CIA. Dar este imposibil. Al-Rimi e mort.

Gray îi mulțumi bărbatului, apoi închise telefonul. Accesă numaidecât baza de date, extrase fotografia din dosarul lui al-Rimi și o compară cu cea făcută recent bărbatului care își spunea Farid Shah. Deși existau unele asemănări, chiar și presupunând că bărbatul se tunsese și se bărbierise între timp, nu era același om.

Gray se lăsă pe spatele scaunului și aruncă fotografiile pe birou. Se umblase în baza de date de la NIC și fuseseră schimbate fotografiile și amprentele. Patrick Johnson fusese plătit pentru asta, apoi fusese ucis. Înțelegea acum. Și totuși, ce însemna asta pentru Carter Gray? Purtase un război întreg bazându-se pe informații eronate. Era mult mai mult decât un dezastru. Era cea mai mare catastrofă profesională pe care o trăise vreodată.

Ieși afară și se așeză pe banca de lângă fântână. În timp ce asculta susurul liniștitor al apei, Gray se uita la sediul NIC, cea

mai mare agenție de informații secrete din întreaga lume. Iar în clipa asta știa că îi era cu desăvârșire inutilă. Fusese o treabă din interior. Bănuiala pe care o avusese mai demult cu privire la „învierea" teroriștilor uciși de alți teroriști fusese întemeiată. Dar cine era trădătorul? Și cât de adânc mergea trădarea? În ciuda uriașelor resurse pe care le avea la dispoziție, Carter Gray era în acea clipă complet singur.

Tom Hemingway stătea turcește pe podeaua de beton. Avea ochii închiși și pulsul și respirația într-atât de încetinite, încât, la prima vedere, nici n-ai fi zis că-i viu. Când se ridică, străbătu în grabă coridorul și intră într-o altă încăpere. Descuie o ușă masivă, trecu prin ea, mai deschise încă una și intră.

Într-un spațiu îngust, întinsă pe un pat de campanie, cu brațele și picioarele legate cu lanțuri fixate de perete, se afla Chastity Hayes. Judecând după respirația regulată, părea că doarme. Hemingway o lăsă pe Hayes și se duse într-o altă cameră, unde celălalt prizonier, mult mai important, dormea și el. Hemingway rămase în ușă și-l privi o vreme pe președintele Brennan. Și se gândi la tot ce se întâmplase.

Atunci când toți se așteptau la violență, Hemingway dăduse lumii o dovadă de cumpătare. Când toată lumea anticipase că stereotipul fanatismului musulman o să se repete și de această dată, venise cu o schimbare de tactică de proporții istorice. Și totuși, nu era ceva fără precedent. Gandhi schimbase un întreg subcontinent prin nonviolență. Segregații brutale din sudul Americii fuseseră în cele din urmă învinse prin întâlniri, discuții și marșuri pentru pace. Să întoarcă și celălalt obraz, asta era „noua" tactică a lui Hemingway. Nu putea ști dacă avea să meargă, dar merita cel puțin o șansă. Fiindcă, fără asta, Hemingway nu vedea decât distrugerea inevitabilă a două lumi pe care le iubea atât de mult. Părea să ignore faptul că cele petrecute în Pennsylvania îngroziseră mii de oameni și răniseră sute, pe unii chiar foarte grav.

Hemingway se gândise în nenumărate rânduri cât de multe era indicat să le spună arabilor despre misiunea lui. I-ar fi urmat oare ordinele dacă ar fi știut că nici unul dintre dușmanii lor n-avea să moară? În cele din urmă, Hemingway hotărâse că, dacă le cerea să moară pentru asta, oamenii aveau dreptul de a muri în deplină cunoștință de cauză. Așa era corect. Așa că oamenii din Brennan, Pennsylvania, își sacrificaseră viețile știind foarte bine că dușmanii lor nu păteau nimic. Fusese unul dintre cele mai impresionante acte de curaj pe care Hemingway le văzuse vreodată.

Se uită la ceas. În scurt timp, un al doilea mesaj urma să fie transmis lumii. Era vorba despre locul în care președintele urma să fie înapoiat țării lui. Și avea să fie la fel de uluitor ca și mesajul anterior.

Kate se întâlni cu membrii Camel Club acasă la Oliver Stone și le raportă eșecul încercării ei de a-l aduce pe Alex Ford.

– Se învinovățește pentru ce s-a întâmplat cu președintele, spuse ea.

– După cum am ajuns să-l cunosc de-a lungul anilor, nu pot spune că mă mir, răspunse Stone. Este un om mândru, care-și ia munca foarte în serios.

– Prea multă mândrie poate fi dăunătoare uneori, fu de părere Kate.

– Iar timpul trece! spuse Milton. Avea computerul pornit și arătă spre ecran: Situația e din ce în ce mai urâtă.

Se îngrămădiră cu toții în jurul lui, privind știrile care apăreau pe ecran.

– Chiar dacă răpitorii au promis că îl vor elibera pe Brennan, violența începe să scape de sub control. În toată lumea, gloate înfuriate bat și ucid musulmani în plină stradă. Și musulmanii se răzbună. Cinci americani au fost prinși într-o ambuscadă în Kuwait și decapitați. Iar Irakul este din nou foarte instabil.

– Şi acum, adăugă Stone, până şi elementele islamice moderate cer răpitorilor lui Brennan să pretindă Americii un preţ colosal în schimbul preşedintelui.

– O grupare le sugerează răpitorilor să ceară arme nucleare în schimbul întoarcerii preşedintelui, spuse Caleb. Dumnezeule mare, e sfârşitul lumii! De ce nu pot oamenii să stea liniştiţi, să citească şi să fie drăguţi unul cu celălalt?

Reuben înălţă o sprânceană groasă auzind acest comentariu naiv.

– Forţele militare ale Statelor Unite sunt pregătite şi nu aşteaptă decât un cuvânt.

– Asta ar putea declanşa un război deschis cu întreaga lume islamică, spuse Caleb.

– Poate că unii oameni vor război, spuse Stone.

„Poate Carter Gray vrea război."

– Dar dacă preşedintele este eliberat... începu Kate.

– S-ar putea să nu mai conteze, răspunse Stone. Cu toată tensiunea creată, s-ar putea să nu fie nevoie decât de o singură scânteie ca să se declanşeze bătălia finală.

– Dar dacă am putea afla cine a fost? zise Kate.

– Noi? exclamă Reuben. Fii serioasă! N-avem nici cea mai mică şansă, ce dracu'?

– Te înşeli, Reuben! spuse aspru Stone.

Toate privirile se întoarseră spre el.

– Alex Ford a venit aici să mă vadă, acum câteva zile. Poate a sosit timpul să-i întoarcem vizita.

Carter Gray străbătu coridorul unei secţiuni izolate de celule din cadrul sediului NIC. Le făcu un semn gardienilor şi o uşă masivă se dădu la o parte.

– Domnule al-Rimi, spuse Gray triumfător, hai să stăm de vorbă!

Nu primi nici un răspuns din partea prizonierului voinic, care stătea întins pe pat, cu pătura trasă peste cap. Gray le făcu un semn gardienilor.

Cei doi bărbați îl apucară pe al-Rimi de umeri și încercară să îl ridice.

– Pe toți dracii! exclamă unul din ei.

Îi dădură drumul și trupul lui al-Rimi se prăbuși pe podeaua de beton.

Gray se apropie dintr-un salt și se uită la bărbat. Fâșii de tifon îi atârnau din gură. Le rupsese de pe brațul rănit, le făcuse ghem și le îndesase în gură, sufocându-se pe ascuns sub pătură. Trupul îi era deja rece.

Gray ridică privirea spre camera de luat vederi dintr-un colț al celulei și urlă:

– Un om se sufocă îndesându-și tifon pe gât și voi nu vedeți *nimic?* Idioților!

Aruncă dosarul în celula lui Adnan al-Rimi. Fotografiile căzură lângă cadavru.

În timp ce se îndepărta, ochii sticloși ai cadavrului păreau să urmărească fiecare pas furios al țarului serviciilor de informații. Dacă așa ceva ar fi fost posibil, Adnan al-Rimi ar fi zâmbit cu siguranță în clipa aceea.

Jumătate de oră mai târziu, elicopterul lui Gray ateriza la Casa Albă. Directorul NIC nu era deloc încântat de perspectiva întâlnirii cu președintele interimar Hamilton. Se hotărâse să înceapă din start cu ce era mai rău, ca să știe că s-a terminat. Gray și Hamilton nu se simpatizaseră niciodată. Hamilton era un vechi partener politic al lui Brennan și dezaprobase pe față relațiile apropiate ale lui Brennan cu șeful serviciilor de informații. Și încă îl mai rodea faptul că președintele îi ceruse lui Gray și nu lui să-l însoțească la evenimentul din orașul natal. Și totuși, tocmai acel eveniment schimbase radical relația dintre cei doi, scoțându-l pe Hamilton în avantaj. Gray presupunea că noul său șef avea să

caute orice pretext ca să-l demită, dar șeful de la NIC nu avea intenția de a-i oferi o astfel de ocazie.

Îi comunică lui Hamilton că prizonierul se sinucisese, fără însă a-i divulga adevărata identitate a lui al-Rimi. Gray avea de gând să ducă secretul ăsta cu el în mormânt.

– Cred însă că facem progrese, domnule, adăugă el.

– Și mă rog cum ai ajuns la această concluzie, Gray? explodă Hamilton, ridicându-i în față un ziar. Știi să citești în arabă, nu?

Gray traduse titlul cu voce tare:

– „În sfârșit plătesc pentru păcatele lor".

Hamilton luă un alt ziar.

– Aici scrie „Islamul *poate* să întoarcă celălalt obraz". Asta scria într-un cotidian important din Italia. Și acum, în timp ce președintele nostru este Dumnezeu știe unde, presa internațională începe să sugereze că ar fi, vezi doamne, vina noastră. Ridică o coală de hârtie. În ultimele douăzeci de minute am fost informat că un șofer de taxi musulman a fost tras afară din mașină în plină zi, în New York, și omorât în bătaie. Și știi care-i culmea? Servise șase ani în armată. În armata *noastră!* Și doi directori de la Halliburton au fost răpiți din hotelul la care erau cazați în Riyadh. I-au găsit goi pușcă pe o alee, la un kilometru distanță, cu mațele scoase. Cineva scrisese „Moarte americanilor" pe cadavrele lor. Și sunt doar ultimele dintre cele câteva zeci de astfel de incidente care mi-au fost raportate în cursul zilei de azi. Pentagonul de-abia așteaptă să le spun spre cine să trimită bomba nucleară, iar serviciile mele de *informații* se pare că sunt oricum, numai informative nu. Nu avem nici cea mai vagă idee unde ar putea fi Brennan.

Se uită la Gray, evident așteptându-i răspunsul evaziv ca să poată exploda.

Ben Hamilton părea să fi îmbătrânit cu patru ani în scurta perioadă ce trecuse de la răpirea președintelui. Gray nu văzuse niciodată un președinte să vină la Casa Albă cu părul negru și să

plece altfel decât, în cel mai bun caz, cu el încărunțit. Era cea mai grea slujbă din lume și, cu toate astea, și cea mai râvnită.

– Indiferent cum s-a întâmplat, începu Gray, și orice ar spune presa internațională despre asta, lupul nu-și schimbă năravul. Când se va produce inevitabilul, vom găsi deschiderea de care avem nevoie.

Hamilton izbi cu pumnul în masă.

– Îl vreau pe Jim Brennan înapoi, viu și nevătămat! Ce ai făcut până acum pentru țara asta nu înseamnă nimic pentru mine. Răpirea președintelui a avut loc sub mandatul tău și te consider pe deplin răspunzător. Statele Unite au fost umilite de o adunătură de arabi nenorociți. Dacă președintele nu se întoarce viu și nevătămat, nu vei mai conduce comunitatea serviciilor de informații a acestei țări. Sper că m-ai înțeles.

– Cât se poate de bine, răspunse Gray impasibil.

Știa că nu erau decât vorbe goale. Președintele interimar nu-și putea permite să-l concedieze pe șeful serviciilor de informații în timpul unei asemenea crize.

– Dar dați-mi voie să vă atrag atenția că nu există nici măcar o singură cerere a răpitorilor pe care țara noastră să o poată lua serios în considerație, având în vedere politica noastră externă din clipa de față. Și nu putem aștepta o săptămână ca să-l eliberеze, nu că aș crede că asta o să se întâmple vreodată. Cetățenii americani nu mai au răbdare o săptămână. Iar actele de violență vor fi din ce în ce mai dese și mai crude.

– În cazul ăsta, pufni Hamilton, nu îți rămâne decât să-l găsești tu, așa cum te-oi pricepe.

Gray îl privi atent pe bărbatul din fața lui. Știa exact ce gândea adversarul său; toți politicienii erau previzibili. Ben Hamilton își dorise această poziție mai mult decât orice altceva pe lume. Era un om răbdător, avea de gând să aștepte ca Brennan să-și ducă la bun sfârșit cele două mandate și apoi să-i vină și lui rândul la „coroana" Americii. Acum avea tronul mai repede decât se așteptase, dar oare îi putea face față? După părerea lui Gray, nici pe

departe. Ben Hamilton nu era bun nici măcar pentru funcția de *vice*președinte.

Șefa de campanie năvăli în încăpere cu un agent al Serviciului Secret după ea.

– Domnule! exclamă femeia. Tocmai am primit asta de la Al Jazeera. Răpitorii au anunțat locația unde va fi eliberat președintele.

– Unde? sări Gray.

– În Medina.

– Medina! exclamă Hamilton. Cum dracu' au reușit să-l scoată pe Brennan din țară și să-l ducă în Arabia Saudită?

– Folosind avioane și aeroporturi private, răspunse Gray. Nu-i așa de greu.

Hamilton se înroși la față.

– Cheltuim miliarde pentru securitatea granițelor și a aeroporturilor și ăștia au reușit să-l ducă pe ascuns pe președintele Statelor Unite tocmai în *Orientul Mijlociu.*

Îi aruncă lui Gray o privire de parcă ar fi vrut să-l demită chiar în secunda aia.

Gray vorbi repede:

– Are logică. Medina este cel de-al doilea oraș sfânt al lumii musulmane, după Mecca.

Hamilton se uită spre șefa de campanie.

– Ia legătura cu saudiții și spune-le că America va anexa Medina până când ne recuperăm președintele. Se uită apoi la Gray. Vreau să concentrați acolo toată forța militară și sursele de informații pe care le avem în zonă.

– Mă ocup imediat, domnule, spuse Gray, ridicându-se de pe scaun; simțea nevoia să iasă cât mai repede din cameră.

„Servesc voinței voastre", își repetă Gray în gând, în vreme ce se îndepărta de Biroul Oval.

CAPITOLUL 61

Captain Jack se lăsă pe spătarul scaunului și zâmbi, pe deplin satisfăcut. Ținea în mână parola de care avea nevoie pentru a-și pune în mișcare planul final. Prizonierul lor rezistase torturii mai mult decât anticipaseră, cu toate că tovarășii lui nord-coreeni erau adevărați experți în astfel de metode. Și totuși, bărbatul cedase în cele din urmă – toți cedau, mai devreme sau mai târziu. Captain Jack citi cuvintele scrise în arabă și zâmbi.

Apelă un număr de pe un telefon clonat, imposibil de reperat. Vorbind într-o arabă fluentă, cu inflexiuni clar articulate, spuse ce trebuia să spună, apoi folosi prețioasa parolă. Aceasta autentifica părții de la celălalt capăt al firului sursa declarației și avea să fie numaidecât retransmisă mai departe.

Captain Jack închise telefonul și, cu bricheta, dădu foc bucății de hârtie. Dacă Tom Hemingway își închipuia că uluise lumea, stai numai să vadă ce avea de spus vechiul său prieten.

Secretarul Apărării, Joe Decker, îl privea fix pe președintele interimar Hamilton, așezat de cealaltă parte a biroului. Tocmai aflaseră ultima declarație transmisă prin intermediul postului Al Jazeera. Și amândoi erau furioși.

– Este singura noastră șansă, domnule! spuse Decker. Pur și simplu nu avem suficiente trupe în zonă și, sincer vă spun, chiar dacă am avea, am risca să declanșăm un nou război de proporțiile

celui din Golf. Şi trebuie să evităm asta, cu orice preţ. Nu ne putem permite.

Andrea Mayes, Secretarul de Stat, care stătuse până atunci furioasă în spatele Biroului Oval, se apropie de cei doi. Era o femeie înaltă, cu oase mari şi cu părul cărunt.

– Domnule, acţiunea pe care o propune Secretarul Decker este o încălcare directă a Tratatului de neproliferare nucleară. Nu putem face asta.

– Ba da, putem! insistă Decker.

– Cum? întrebă aspru Hamilton.

– Ţara noastră a specificat în mod cât se poate de clar că folosirea împotriva noastră a oricărui fel de mijloace de ucidere în masă, fie ele biologice, chimice sau nucleare, va conduce la anularea termenilor Tratatului de neproliferare faţă de naţiunea în cauză.

– Dar Siria nu ne-a atacat! exclamă Mayes.

– Gruparea Sharia tocmai a revendicat răpirea preşedintelui Brennan. Sharia este finanţată de Siria, unde de altfel îşi are şi sediul. Având în vedere politica externă de până acum a acestei ţări, putem spune că Siria *ne-a atacat* prin intermediul grupării Sharia, care a folosit un agent chimic pentru a-l răpi pe preşedinte. Şi mai avem şi dovezi că Siria a început recent un program de producere şi achiziţionare de arme de distrugere în masă. Acum, chiar dacă Siria nu a folosit încă aceste arme împotriva noastră, Statele Unite nu au nici o obligaţie să stea cu mâinile în sân şi să aştepte să fie atacate. Faptul că ne-au răpit preşedintele şi acum ne spun asta verde-n faţă ne justifică pe deplin poziţia.

Mayes clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Siria nu e o ameninţare în ceea ce priveşte armele de distrugere în masă, spuse ea. E o naţiune fragmentată, formată din kurzi, sunniţi şi alte minorităţi religioase.

– Nu se numără printre prietenii acestei ţări, i-o întoarse Decker.

– Încearcă doar să evite haosul și violența pe care o văd în Irak, zise Mayes. Tu n-ai face la fel? Și nu cred în visele noastre democratice. Dăm bani Libiei pentru că a renunțat la programul nuclear. Dar țara e tot sub dictatură. Arabia Saudită e una dintre țările în care au loc cele mai grave încălcări ale drepturilor omului, iar felul în care sunt tratate acolo femeile este strigător la cer. Și totuși, numim această țară unul dintre cei mai valoroși aliați ai noștri. Cum să ne așteptăm ca alte națiuni arabe să ne ia în serios, câtă vreme politica noastră este atât de inconstantă? Trase repede aer în piept, apoi continuă: Siria este extrem de conștientă de neajunsurile guvernului aflat la putere și grupările din opoziție devin tot mai puternice pe zi ce trece. Guvernul a abrogat pedeapsa cu moartea pentru membrii Frăției Musulmane. Există și alte semne pozitive care arată că țara se îndreaptă spre libertate, *fără* o invazie a Statelor Unite. Guvernul lor se va schimba, dar e nevoie de timp.

Mayes se opri și se uită la președinte.

– Asta îi spun de patru ani lui Jim Brennan. Că pentru astfel de lucruri e nevoie de timp. Nu putem dezrădăcina o cultură veche de o mie de ani așa, peste noapte.

Decker se amestecă și el în discuție:

– Multe dintre grupările disidente din Siria sunt de extremă stânga sau comuniste. Și nu vrem s-o apucăm din nou pe drumul *ăsta*.

Hamilton se uită la directorul Centrului de Informații, care stătea așezat în fața șemineului.

– Ești de acord cu ce spune Joe, Allan?

– Nu e chiar cea mai bună variantă, dar e o soluție.

– Și nu are rost să mai pierdem vremea ducându-ne la ONU sau clădind vreo coaliție, domnule, se grăbi să adauge Decker. Ne-au răpit președintele și e timpul să ne reluăm poziția în scaunul de conducere. Și doar așa mai putem ajunge acolo. Rapid! Putem face asta și e de preferat s-o facem singuri.

Ochii lui Decker străluceau ca două făclii.

– Pe toți dracii, domnule, cu tot respectul, doar suntem singura superputere mondială! Sugerez să acționăm ca atare.

– Și Jim Brennan? întrebă Hamilton.

– Dacă mai este în viață, și toți ne rugăm să fie, este probabil singura șansă de a-l aduce înapoi.

Hamilton chibzui preț de câteva minute și în cele din urmă spuse:

– Bine, domnilor. Contactați posturile de televiziune și găsiți-mi un spațiu de emisie cât mai repede. Voi informa publicul de decizia luată. Se întoarse spre Decker: Dumnezeu să ne aibă-n pază dacă ne înșelăm, Joe!

Când deschise ușa, Alex Ford se trezi față în față cu Kate Adams și cu cei patru membri ai Camel Club.

– Nemaipomenit! exclamă el furios.

– Alex, te rog! spuse Kate. Trebuie să vorbim cu tine.

– E de rău, agent Ford, adăugă Reuben. E foarte rău.

– Ce tot spuneți acolo? întrebă Alex.

– S-au întâmplat niște evenimente de importanță vitală, îi răspunse Stone.

– Ce evenimente, Oliver? întrebă Alex.

– O organizație teroristă și-a revendicat răspunderea pentru răpirea președintelui, se amestecă Kate. Am auzit la radio, în timp ce veneam la tine.

– Gruparea Sharia, spuse Stone. Are legături strânse cu Siria.

– Unde e televizorul? întrebă Kate. Președintele interimar o să vorbească în două minute.

Alex îi lăsă să intre și porni televizorul. Câteva minute mai târziu, Ben Hamilton apăru pe ecran, cu o expresie gravă întipărită pe chip. Făcu un scurt rezumat al situației curente, apoi spuse:

– America este o națiune generoasă. Întotdeauna ne-am oferit ajutorul celor care au avut nevoie de el. Am sărit de partea prietenilor noștri în timpul celor două războaie mondiale.

Războaie purtate pentru a asigura o lume liberă. Nu încape îndoială că suntem un popor cumsecade, un popor onorabil, care își folosește puterea în scopuri nobile, pentru a aduce pacea în lume. Dar suntem în același timp o națiune care se apără și ripostează atunci când este atacată. Ei bine, dragii mei concetățeni americani, *am fost* atacați. Iar acum, organizația care a întreprins acest atac s-a arătat. Gruparea Sharia are legături irefutabile cu Siria, o țară despre care de multă vreme se știe că adăpostește grupări teroriste ce complotează împotriva Americii și a aliaților ei. Făcu o pauză. Tot personalul guvernamental american din Siria a fost retras din această țară. Toți ceilalți cetățeni americani despre care se știe că se află în Siria au fost avertizați din timp să părăsească țara fără întârziere. În însăși cererea de răscumpărare emisă de gruparea Sharia se recunoaște că Statele Unite au dreptul de a se apăra atunci când sunt atacate și totodată de a lovi la rândul lor orice națiune care a ajutat la comiterea acelui atac. Iar America *nu va accepta* ca o grupare teroristă să îi dicteze ce să facă.

Aici, Hamilton făcu o pauză lungă.

– Prin urmare, dragii mei concetățeni, eu, în calitate de comandant executiv, după ce m-am consultat cu Secretarul Apărării și cu reprezentanții Pentagonului, am luat o decizie.

– La dracu'! exclamară deodată Alex și Kate, știind ce avea să urmeze.

– A sosit timpul să înaintăm *noi* o cerere către răpitori. Hamilton se opri din nou și-și îndreptă umerii. Dacă președintele James H. Brennan nu este înapoiat viu și nevătămat în exact opt ore începând cu această clipă, am ordonat comandanților mei militari să lanseze numaidecât un atac cu rachete nucleare cu rază limitată asupra Damascului, capitala Siriei. Singurul mod în care Damascul poate evita această soartă este ca președintele nostru să fie înapoiat țării lui în intervalul de timp acordat. Dacă președintele Brennan se află în Medina, atunci poate fi predat ambasadei americane din Arabia Saudită și atacul va fi anulat.

Mă rog ca răpitorii să ne satisfacă neîntârziat cererea. Dacă nu, Dumnezeu să aibă milă de sufletele din Damasc! Nu vor exista nici negocieri, nici amânări. Mă adresez acum membrilor grupării Sharia. Aţi spus că ni-l veţi înapoia pe preşedinte viu şi nevătămat. Faceţi asta în limita de timp impusă de Statele Unite. Dacă nu, Damascul va plăti preţul crimei voastre odioase. Hamilton făcu din nou o pauză. Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragi concetăţeni americani, şi să aibă în pază Statele Unite!

Apoi, preşedintele dispăru de pe ecran. Toţi cei prezenţi în sufrageria lui Alex stăteau nemişcaţi în scaunele lor, cu respiraţia tăiată. Era o scenă care se repeta, fără îndoială, în milioane de case din întreaga Americă şi din întreaga lume.

Kate se uită îngrozită la Alex.

– Ar putea fi începutul sfârşitului.

– Dacă e să fie, să fie, spuse calm Stone. Dar nu ne foloseşte la nimic să stăm degeaba şi să aşteptăm să apară ciuperca uriaşă deasupra Damascului.

– Dar ce dracu' am putea face, Oliver? întrebă Alex.

– Să îl găsim pe preşedinte! spuse liniştit Stone.

– Cum? răbufni Alex, pierzându-şi răbdarea. E în Medina!

– Nu cred asta şi sper că nici tu nu crezi. Se uită la Milton. Arată-i DVD-ul!

Milton îşi deschise laptopul.

– Imaginile acestea au fost filmate când cineva a intrat prin efracţie la mine în casă, agent Ford.

– Pe toţi dracii! Ce legătură au toate astea cu situaţia de faţă? strigă Alex. Peste opt ore, o să lansăm o rachetă nucleară. Nu pricepeţi?

– Uită-te la film, Alex! îl rugă Kate.

Exasperat, Alex cedă în cele din urmă şi se trânti pe jos, direct pe duşumea, în faţa laptopului.

– La naiba! zise el un minut mai târziu. Ăştia sunt Tyler Reinke şi Warren Peters. Sunt de la NIC.

– Mă gândeam eu că sunt angajaţi la NIC, spuse Stone.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Fiindcă tot ei sunt cei care l-au ucis pe Patrick Johnson.

Alex se dădu în spate, uluit.

– De ce să-l fi omorât pe Johnson?

– Fiindcă modifica fișierele de la NIC. Făcea ca anumite persoane să pară moarte, când de fapt nu erau. Și cred că cineva îi dădea o grămadă de bani pentru treaba asta, dar Johnson a devenit prea lacom. Sau neglijent. Sau amândouă.

– Stați să văd dacă pricep. Johnson modifica fișierele de la NIC, ca anumite persoane să apară ca fiind moarte, când de fapt nu erau?

– Credem că e vorba de oamenii care au fost folosiți în Brennan, Pennsylvania, spuse Stone. S-a spus în presă că nici unul dintre arabii care au murit nu figura în baza de date de la NIC. Așa ceva este de neconceput. Cred că oamenii ăștia au fost niște arme umane de nedepistat de care cineva s-a folosit ca să-l răpească pe președintele Brennan. Când am fost acasă la Reinke, am descoperit că a făcut niște investiții uriașe, cu niște sume împrumutate, bazându-se pe premisa că piața o să se prăbușească. Ceea ce s-a întâmplat acum.

– Vrei să spui că cineva a făcut toate astea doar ca să scoată niște bani la bursă? exclamă Alex.

– Nu, e mult mai mult decât atât, răspunse Stone.

Alex se uită la el.

– Ai idee cine-i în spatele întregii povești?

– Cineva cu o poziție înaltă la NIC, speculă Stone. Cu siguranță mult mai mare decât a lui Reinke sau Peters.

– Mai pune-mi o dată înregistrarea, spuse Alex.

Îi privi încă o dată pe Reinke și pe Peters apărând pe ecran. Apoi arătă spre imaginea bărbatului cu mască neagră care îl dobora la pământ pe agentul de securitate venit în urma declanșării alarmei.

– L-a lovit destul de tare, remarcă Alex. Și a trebuit să-i verifice pulsul ca să se asigure că nu l-a omorât.

Dintr-odată, Reuben își duse un deget la buze și făcu semn spre fereastră. Jaluzelele erau trase, dar geamul era deschis. De data asta, auziră cu toții. Pași!

Alex se uită la Stone și amândoi bărbații dădură din cap, înțelegându-se din priviri. Stone îi făcu semn lui Reuben să i se alăture agentului Serviciului Secret. În timp ce ceilalți vorbeau ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, Alex își scoase arma și deschise fără zgomot ușa din față. Făcu stânga în timp ce Reuben o luă spre dreapta, înconjurând casa.

Un minut mai târziu, se auziră țipete și zgomotul unei lupte, după care tăcere. Apoi ușa din față se deschise și Alex intră în hol. În spatele lui, Reuben aducea pe cineva în brațe.

Jackie Simpson nu părea prea binedispusă.

CAPITOLUL 62

– Ce mama dracului cauți aici, Jackie? o întrebă furios Alex.

Fata îl privi fix în ochi.

– Te-am tot sunat ca să aflu cum te mai simți, dar nu mi-ai răspuns. Așa că am venit să te văd în seara asta, dar se pare că am dat peste o conspirație. Ce se petrece, Alex?

Stone se uita ca hipnotizat la Jackie Simpson.

– Asta încercăm și noi să ne dăm seama, *ce se petrece* la NIC.

– Știu, partea asta am auzit-o. Și-am mai auzit că Reinke și Peters au intrat prin efracție la cineva în casă. Simpson se uită la Alex. Dacă știi ceva în legătură cu răpirea președintelui, trebuie să anunți numaidecât Serviciul. Alex, ai putea avea probleme grave dacă tăinuiești astfel de informații.

– Nu cred că este o idee bună, se amestecă Stone.

Simpson îl privi disprețuitor.

– Cine naiba ești tu?

Bărbatul îi întinse mâna.

– Oliver Stone.

– Poftim? zise fata, crezând că n-a auzit bine.

– Dânsul este Oliver Stone, se amestecă Alex. Iar aceștia sunt prietenii lui, Reuben, Milton și Caleb. Pe Kate Adams ai cunoscut-o deja.

– Iar dumneata eşti Jackie Simpson, spuse Stone, singurul copil al lui Roger Simpson, senator de Alabama, şi fina lui Carter Gray, Secretarul serviciilor de informaţii.

– Şi asta-i o problemă? întrebă de sus Jackie.

– Câtuşi de puţin. Dar ar fi o greşeală *uriaşă* să ne prezentăm în faţa autorităţilor în momentul ăsta, agent Simpson.

– Ascultă, *Oliver Stone* sau cum naiba te-o chema, pot să fac absolut orice am chef. Sunt poliţistă şi...

– Şi încă o poliţistă foarte inteligentă, o întrerupse Stone, privind-o fix. Drept pentru care, sunt sigur că ţi-ai dat deja seama de un fapt mai mult decât evident.

Simpson îşi dădu ochii peste cap, dar Stone continuă să o fixeze cu privirea până când fata spuse:

– Şi, mă rog, care anume?

– Dacă avem dreptate şi dacă fişierele NIC au fost modificate, nefericitul rezultat a fost că o întreagă armată de teroriştis-a putut duce în Brennan, Pennsylvania, de unde au reuşit să îl răpească pe preşedinte. Asta nu dă bine nici pentru naşul tău, care conduce agenţia, nici pentru tatăl tău, care supervizează operaţiunile în calitatea sa de preşedinte al Comisiei pentru Informaţii Secrete a Senatului. Sunt sigur că nu vrei să faci nimic care ar putea să aibă un impact profesional negativ asupra lor. Dacă te duci acum să spui autorităţilor ce ai aflat, rişti să le distrugi carierele şi unuia, şi celuilalt.

Toate capetele se întoarseră spre Jackie Simpson, care se încăpăţâna să-i susţină privirea lui Stone, de parcă s-ar fi aflat la un fel de concurs. În cele din urmă, Simpson cedă şi se uită la Alex, căutând susţinere.

– Alex, ce naiba se întâmplă? Ce ar trebui să facem?

– Încercăm să ne dăm seama cum stau lucrurile, Jackie. Până când nu ştim sigur, nu putem spune nimănui nimic.

Caleb se uită la ceas.

– Mai avem exact şapte ore şi patruzeci şi unu de minute ca să-l găsim pe Brennan şi să împiedicăm un posibil Armaggedon.

– În cazul ăsta, țineți toți degetele încrucișate, spuse Reuben. Și pe alea de la picioare.

– Dumnezeule mare! exclamă Alex. Degete!

– Ce e? întrebă Kate.

Alex îi smulse lui Milton laptopul din brațe și puse încă o dată DVD-ul.

– Uite! spuse el arătând spre ceva. Exact acolo, vedeți asta?

Toți cei din jur îl priveau nedumeriți, fiindcă Alex nu arăta spre Reinke sau Peters. Arăta spre bărbatul cu masca neagră care îl doborâse pe agentul de pază.

Stone se uită la el, buimăcit.

– Eu nu văd decât un bărbat cu mască, Alex. Ce ar trebui să mai văd?

Alex opri imaginea într-un stop-cadru și arătă cu degetul.

– Asta!

Toți mijiră ochii și priviră cu atenție.

– Gâtul agentului de securitate?

– Nu, spuse Alex. *Mâna* dreaptă din dreptul gâtului. Omul și-a scos mănușa ca să-i verifice pulsul.

Reuben ridică din umeri.

– Așa, și?

Alex părea exasperat.

– Uită-te la mână! Nu-mi spune că n-o recunoști!

– Să recunosc *o mână?* se miră Kate. Vorbești serios?

– După cum ți-am spus mai demult, Kate, mâinile sunt specialitatea mea. Și mâna *asta* o recunosc fără umbră de îndoială. Este foarte aparte, are încheieturile de mărimea unor pivoți și cele mai groase degete pe care le-am văzut vreodată.

Apăsă un buton și mări imaginea pe tot ecranul.

– Iar pe unghia degetului mare are un punct negru în formă de triunghi în colțul din stânga sus. Când l-am văzut prima dată, am crezut că e un tatuaj bizar.

– L-ai mai văzut? Ce tot spui acolo? Când l-ai mai văzut?

– În bar, în seara aia. Când mi-ai făcut cunoștință cu Tom Hemingway. Și l-am mai văzut încă o dată când a venit să discute cu noi, la NIC.

Kate îl privea cu gura căscată. Apoi, se uită la ecran.

– Vrei să spui că asta e mâna lui Tom Hemingway?

– Nu am nici cea mai mică îndoială. Pentru mine, mâinile sunt ca niște amprente, Kate.

– Cred că Alex are dreptate, spuse Simpson. Și eu cred că *este* mâna lui Hemingway.

– Așadar, speculă Stone, e posibil ca acest Hemingway să-l fi răpit pe președinte?

– Cine dracu' știe? exclamă Alex. Dar cred că ne-am putea da seama *unde* îl țin. Și Kate s-ar putea să știe răspunsul.

– Eu? exclamă Kate. Cum?

– Mi-ai spus că tu și Hemingway lucrați la un proiect împreună.

– Așa e.

– Dacă-mi amintesc bine, era vorba despre o clădire veche.

– Da, lângă Washington, Virginia, spuse încet Kate. Cred că a fost cândva o bază CIA, dar este de mult timp abandonată. NIC voia să facă acolo un centru de interogare a deținuților străini, dar după toate problemele de la Gitmo, Abu Ghraib și Salt Pit, Departamentul de Justiție nu le-a dat aprobarea. De ce?

– Fiindcă eu cred că acolo îl țin pe președintele Brennan. Spune-mi exact tot ce îți mai aduci aminte.

– Nu e necesar, spuse Stone.

Toți își întoarseră capetele spre el.

– De ce nu? întrebă Alex.

– Fiindcă știu eu clădirea aia. Chiar *foarte* bine.

– Cine e omul ăsta? exclamă Simpson.

– Ține-ți gura, Jackie! răbufni Alex. Oliver, chiar știi unde e locul ăsta?

– Nu există decât o singură clădire veche a CIA lângă Washington, Virginia.

– Alex! protestă Simpson. Nu-mi spune că iei în serios balivernele astea!

Alex n-o luă în seamă.

– Mă poți duce acolo, Oliver?

– Da. Dar ești sigur că vrei să mergi?

– Președintele a fost răpit de sub paza mea, așa că trebuie să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l aduc teafăr înapoi.

– N-o să fie ușor. Nu numai că e bine ascunsă, dar este în așa fel construită, încât doar o mână de oameni dinăuntru pot ține piept la infinit unui atac foarte numeros din exterior.

– Ce fel de loc e ăsta? întrebă Reuben.

– A fost cândva centrul CIA pentru antrenarea agenților foarte... speciali.

Alex se uită la ceas.

– Washington, Virginia. Dacă plecăm acum, putem ajunge acolo în aproximativ două ore.

– Poate chiar mai mult, spuse Stone. Clădirea nu e chiar pe drumuri umblate.

– De ce nu putem chema FBI-ul? întrebă Milton.

Stone scutură din cap.

– Nu putem ști până unde merge corupția. Individul ăsta, Hemingway, ar putea avea spioni peste tot, care să-l anunțe din timp.

– Și nici măcar nu știm sigur dacă președintele este într-adevăr acolo, adăugă Alex. E doar o bănuială. Nu putem să pierdem timpul și să-i conducem într-o goană după potcoave de cai morți. În câteva ore se lansează o bombă atomică, ce Dumnezeu!

– Am eu o furgonetă, spuse Kate. Încăpem toți în ea.

Alex o privi aspru.

– Nici vorbă! Nu vii cu noi, Kate!

– Atunci, nu te duci nici tu! se răți femeia.

– Nu poți să vii, Kate, se amestecă Stone. Cum nu pot să vină nici Caleb sau Milton.

Se uitară toți trei la el și tocmai se pregăteau să înceapă să protesteze, dar Stone ridică mâna.

– Numele neoficial al acestei unități era pe vremuri Muntele Morții. Își merita porecla. Făcu o pauză. Îi duc pe Alex și pe Reuben acolo, dar pe nimeni altcineva.

Alex dădu din cap.

– Și trei oameni au mai multe șanse să ajungă până acolo neobservați.

– Patru! spuse Simpson.

Toți se întoarseră spre ea.

– Vor fi *patru* oameni.

Îi aruncă lui Alex o privire sfidătoare.

– Și eu sunt agent al Serviciului Secret.

CAPITOLUL 63

Submarinul cu energie nucleară *Tennessee* primise misiunea, deloc de invidiat, de a lansa racheta împotriva Damascului. Submarinul nuclear din clasa Ohio, lung de o sută nouăzeci de metri şi cântărind aproape 17 000 de tone, îşi avea baza în Kings Bay, Georgia, alături de restul flotei submarine cu rachete balistice pentru zona Atlanticului. Submarinele nucleare din clasa Ohio erau cele mai puternice arme ale armatei Statelor Unite. Folosindu-şi întreg arsenalul de rachete cu focoase multiple, un singur astfel de submarin putea rade orice *naţiune* de pe faţa pământului dintr-o singură lovitură.

Submarinul *Tennessee* se afla în acea clipă în poziţie de aşteptare în mijlocul Oceanului Atlantic, la sute de metri adâncime, deşi, cu rachetele de ultimă generaţie Trident II D-5, ar fi putut lovi Damascul chiar şi fără să-şi părăsească baza de pe Coasta de Est. Fiecare D-5 costa aproape treizeci de milioane de dolari, avea cincisprezece metri lungime, cântărea peste şaizeci de tone şi avea o rază maximă de acţiune de 12 000 de kilometri, cu încărcătură utilă. Capabilă să producă un 20 Martie[1], D-5 era

[1] Pe 20 martie 2003, preşedintele SUA, George W. Bush, a anunţat, la ora 10.15, începutul operaţiunilor militare împotriva Irakului, în cadrul operaţiunii *Iraqi Freedom* (n.tr.)

de zece ori mai rapidă decât Concorde-ul şi nici un aparat militar de zbor din întreaga lume nu se apropia nici pe departe de viteza pe care o putea atinge.

O singură rachetă D-5 avea să fie lansată asupra Damascului, dar această informaţie cu privire la forţa atacului ce urma să fie declanşat era, în realitate, înşelătoare. Configuraţia rachetelor D-5 cu rază lungă de acţiune conţinea *şase* vehicule independente de reintrare în atmosferă – MK 5, fiecare cu câte un focos termonuclear W-88 de 475 de kilotone. Prin comparaţie, un singur focos W-88 depăşea de departe puterea de explozie *combinată* a tuturor bombelor folosite în toate războaiele purtate de-a lungul istoriei, incluzând cele două bombe atomice lansate deasupra Japoniei în cel de-al Doilea Război Mondial.

Deşi cei 155 de marinari de la bordul submarinului *Tennessee* se aflau pe mare de patru săptămâni, erau cu toţii la curent cu evenimentele petrecute în ultimele zile. Oamenii ştiau ce li se ordonase să facă şi fiecare dintre ei era hotărât să ducă ordinul la îndeplinire, deşi cei mai mulţi se temeau în sinea lor de drumul pe care acest gest îl deschidea la nivel mondial. Priveau ecranele computerelor şi recapitulau iarăşi şi iarăşi procedurile de lansare care ar fi putut arunca lumea într-un război nuclear. Era o misiune destul de grea pentru un grup de oameni cu o medie de vârstă de douăzeci şi doi de ani.

Între timp, în prima oră de când Hamilton apăruse la televizor, întreaga lume arabă se reunise în spatele naţiunii-soră. Diplomaţi din Arabia Saudită, Iordania, Kuwait şi Pakistan încercau cu disperare să convingă America să se răzgândească. În vreme ce Damascul era evacuat, comandanţi militari şi lideri politici din alte ţări musulmane se întruniseră ca să discute cel mai bun răspuns în cazul în care America lansa într-adevăr atacul nuclear asupra Siriei. Organizaţiile teroriste din întreg Orientul Mijlociu cereau cu vehemenţă începerea unui jihad total împotriva Statelor Unite, dacă Damascul era lovit. Aproape în întreg

Orientul Mijlociu, liderii acestor grupări începuseră deja să se gândească la represalii.

Dacă, într-adevăr, o rachetă nucleară ar fi lovit Siria, dezastrul ar fi fost cu mult mai cumplit decât orice calamitate pe care o văzuse vreodată omenirea. Damascul era unul dintre cele mai dens populate orașe din lume, în care locuiau mai bine de șase milioane de oameni. Doar un procent minuscul dintre aceștia ar fi putut ajunge la loc sigur într-o perioadă atât de scurtă de timp. Toți ceilalți ar fi dispărut pur și simplu în temperatura de fuziune nucleară, în vreme ce norul de radiații în formă de ciupercă s-ar fi ridicat în aer, înainte de a coborî peste cel mai vechi oraș locuit dintotdeauna al lumii.

Siria și gruparea Sharia negaseră numaidecât, cu vehemență, revendicarea răspunderii pentru răpirea președintelui. Totuși, explicațiilor lor nu erau crezute în cercurile occidentale. În decursul ultimului an, activitatea teroristă a grupării Sharia se intensificase considerabil. Iar persoana care sunase la Al Jazeera folosise parola complexă dată grupării Sharia de canalul arab de televiziune în scopul autentificării. Era o parolă care se schimba în mod constant și pe care o cunoșteau doar puțini lideri importanți ai organizației teroriste. Declarațiile grupării Sharia potrivit cărora unul dintre liderii care cunoșteau parola curentă dispăruse de două săptămâni nu fuseseră luate în seamă de nimeni.

Organizația Națiunilor Unite ceruse Americii să renunțe la intenția de a lansa racheta nucleară și toți ceilalți membri ai Consiliului de Securitate ONU susținuseră această cerere prin canale diplomatice de urgență.

În fața tuturor cererilor și rugăminților, răspunsul Statelor Unite rămânea același: totul depindea de răpitori. Nu trebuiau decât să-l înapoieze pe James Brennan viu și nevătămat, lucru pe care, oricum, spuseseră că aveau de gând să-l facă, și sirienii puteau rămâne în viață. Singura diferență era să Statele Unite dictau acum momentul eliberării președintelui.

Israelul era în alertă maximă. Liderii săi știau prea bine că țara lor avea să se numere printre primele ținte ale contraatacului islamic. Iar Siria era suficient de aproape de Israel încât să se pună problema pericolului efectelor de după explozie, drept pentru care premierul israelian îl contactă de urgență pe președintele interimar Hamilton pentru clarificarea acestui aspect. Sursele vitale de apă de pe Înălțimile Golan nu erau chiar atât de departe de zona-țintă.

Și guvernul din Beirut contactase Washingtonul, fiindcă Damascul era aproape de granița cu Libanul. Washingtonul răspunsese sec ambelor țări: „Luați toate măsurile pe care le considerați necesare".

La Casa Albă, președintele interimar Hamilton stătea în Biroul Oval împreună cu Secretarul Apărării, Decker, comandanții militari, membrii Consiliului pentru Securitatea Națională, Secretarul de Stat Mayes și încă vreo câțiva membri ai cabinetului. Se remarca absența lui Carter Gray de la această întrunire.

Era evident că Hamilton resimțea puternic apăsarea deciziei istorice de a lansa atacul nuclear. Alb ca varul și tras la față, președintele interimar arata ca un bolnav în ultima fază a unei maladii incurabile. Sorbea întruna dintr-o sticlă de apă minerală ca să-și mai aline arsurile de stomac, în vreme ce generalii și amiralii lui discutau între ei cu voce joasă.

Decker se desprinse dintr-un grup și se apropie de Hamilton.

– Domnule, înțeleg importanța colosală a deciziei pe care trebuie să o luați, dar vreau să vă asigur că suntem perfect capabili de a realiza o astfel de acțiune.

– Nu mă tem că n-o să loviți nenorocitul ăla de oraș, Joe. Mă tem de ceea ce are să *urmeze*.

– Siria ajută de mult timp grupările teroriste. Damascul e plin de foști lideri baasiști care de-abia așteaptă o ocazie să dea lovitura în Irak. Și se știe că moscheile din Damasc sunt centre de recrutare a mujahedinilor. Iar Triunghiul Sunnit din Irak colcăie de soldați sirieni. E timpul să tragem o linie adâncă în nisip în ceea

ce-i privește. E aceeași teorie a principiului dominoului pe care am aplicat-o și când am decis să răspândim democrația în Orientul Mijlociu începând cu Irakul. Le dăm un exemplu cu sirienii, după care toți o să-și vadă lungul nasului.

– Bine, dar cum rămâne cu radiațiile? întrebă Hamilton.

– Cu siguranță, vor exista radiații. Dar, având în vedere poziția Damascului, nu cred că se vor răspândi prea departe.

Hamilton termină apa și aruncă sticla într-un coș de gunoi.

– Nu se vor răspândi prea departe... Mă bucur că *tu* crezi asta, Joe.

– Domnule președinte, ați luat decizia corectă. Nu puteam tolera așa ceva fără represalii. Organizațiile teroriste s-ar fi simțit încurajate să meargă și mai departe. Treaba asta trebuie să înceteze. Și dacă am trimite și mai multe trupe în zonă, n-am face decât să ne forțăm oamenii dincolo de limită și le-am permite sirienilor să ne hărțuiască cu lupte de gherilă, așa cum fac irakienii. În plus, când o să-și dea seama că nu-i o cacealma, o să-l elibereze pe președinte. Nu va mai trebui să lansăm bomba.

– Sper să ai dreptate.

Hamilton se ridică și privi pe fereastră.

– Cât timp a mai rămas?

Decker se uită numaidecât la consilierul său pe probleme militare.

– Șase ore, unsprezece minute și treizeci și șase de secunde, răspunse pe dată consilierul, studiind laptopul din fața lui.

– Vreun semnal de la gruparea Sharia? întrebă Hamilton.

– Susțin în continuare că președintele nu e la ei, spuse Andrea Mayes.

Secretarul de Stat se apropie și rămase în picioare lângă șeful ei.

– Și dacă spun adevărul, domnule președinte? Dacă, într-adevăr, James Brennan *nu este* la ei? Poate că cineva încearcă să dea vina pe Siria sperând să facem exact ceea ce suntem pe cale să facem.

– Sunt de acord, interveni Decker, că și dacă Al Jazeera schimbă parolele de autentificare în mod regulat, există posibilitatea ca altcineva să fi avut acces la ele. Dar persoana care a sunat și a dat informațiile cunoștea detalii subtile despre răpire, detalii pe care numai făptașii le-ar fi putut ști. Orice organizație teroristă căreia i-ar fi reușit un astfel de plan ar fi vrut să se laude lumii. Niciodată în istorie nu s-a întâmplat ca revendicarea unei fapte să fie atribuită unei alte grupări. Singura diferență este că gruparea Sharia nu s-a așteptat niciodată să jucăm cartea bombei nucleare. De-asta dă acum înapoi și încearcă să-și susțină neimplicarea. Dar puteți fi siguri că președintele este la ei!

Hamilton îl privi fix pe Decker.

– Dar dacă *nu* este, și noi distrugem Damascul?

Hamilton scutură din cap, se duse înapoi la fereastră și privi noaptea de vară, altfel foarte frumoasă, din Washington D.C. De pe străzile orașului, sute de voci protestau cu vehemență. Scandările cu „Nu armelor nucleare!" reușeau uneori să pătrundă până și prin zidurile groase ale Casei Albe. Cetățenii Statelor Unite își exprimau cât se poate de clar opinia în fața conducătorului lor. Totuși, odată lansată, amenințarea unui atac nuclear nu putea fi retrasă. Hamilton înțelegea asta. Altfel, arsenalul nuclear de miliarde de dolari al Americii ar fi devenit într-o singură clipă inutil.

În loc să se ducă la Casa Albă și să participe la ceea ce considera a fi un „priveghi inutil" pentru șase milioane de sirieni care erau deja cu un picior în groapă, Carter Gray preferase să rămână la sediul NIC. Se opri în dreptul biroului modular al lui Patrick Johnson și se uită la ecranul în stand-by al calculatorului. „Defecțiuni minore și computere care pică din când în când." Și gata, ditamai teroriștii sunt îngropați pe veci în mormintele lor digitale. Se așeză pe scaunul lui Johnson și privi în jur. Fotografia logodnicei acestuia, Anne Jeffries, era încă pe birou. Gray o ridică și-o privi cu atenție. O femeie frumoasă, își spuse. O să-și

găsească alt bărbat cu care să-şi petreacă restul vieţii. Johnson, din câte-şi putuse da seama, era foarte competent în meseria lui, dar lipsit de coloană vertebrală. Cu siguranţă, nu fusese ideea lui. Era cu adevărat incredibil, îşi spuse Gray, aproape zâmbind în faţa unei asemenea ironii. Cineva din interiorul celei mai prestigioase agenţii de informaţii din America regizase o operaţiune în care se folosise de un grup de musulmani presupuşi morţi pentru a-l răpi pe preşedintele Statelor Unite. Şi acum, se aflau în pragul izbucnirii unui jihad mondial.

Gray dăduse dispoziţii ca bazele de date să fie amănunţit verificate. Nu existau urme electronice care să indice cine ar fi putut modifica fişierele. Nu era de mirare, având în vedere capacitatea profesională a lui Johnson şi faptul că tot el ajutase la crearea bazei de date şi că-şi petrecuse zile întregi testând securitatea sistemului. Ştia mai bine decât oricine să-şi ascundă urmele. Şi totuşi, cine îl pusese să facă asta? Şi se pare că-l plătise bine, judecând după casa şi maşinile scumpe ale lui Johnson. Şi mai era ceva ce-l neliniştea pe Gray. *Unde era preşedintele?* Trebuia să fie undeva în relativă apropiere. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Hamilton, Gray nu credea nici cât negru sub unghie că James Brennan se afla în Medina, în Arabia Saudită. Nici un musulman nu ar fi dus un creştin acolo.

Îşi aminti ziua în care Jackie Simpson şi celălalt agent al Serviciului Secret veniseră la NIC. Erau însoţiţi de doi dintre oamenii lui. Reynolds? Nu, Reinke! Cel slab şi înalt. Celălalt era mai scund şi îndesat. Peters. Exact. Hemingway îi spusese că fuseseră desemnaţi să investigheze cazul lui Johnson. Gray ridică telefonul şi ceru să afle unde erau cei doi agenţi. Răspunsul îl surprinse. Nu se prezentaseră la serviciu în acea seară. Puse apoi altă întrebare. Răspunsul pe care îl primi de această dată îl surprinse chiar şi mai mult, apoi Gray se întrebă cum de nu se gândise să ceară această informaţie până acum.

Lui Gray i se spusese că Tom Hemingway fusese cel care îi desemnase pe Reinke şi Peters să investigheze moartea lui Patrick

Johnson. Cel puțin Gray știa unde se afla Hemingway. Fusese trimis în Orientul Mijlociu într-o operațiune strict secretă, imediat după răpirea președintelui, ca să vadă ce putea afla. Hemingway se oferise singur pentru această misiune. Și totuși, nu se putea lua în nici un fel legătura cu el. Trebuia să aștepte să îi contacteze el. *Să aștepte să îi contacteze el.*

Gray își puse mâna în scanerul biometric de pe biroul lui Johnson și numaidecât primi acces la calculatorul acestuia. Gray tastă o comandă și obținu rezultatul imediat. Tom Hemingway accesase computerul lui Johnson. Gray verifică momentul în care se întâmplase asta. Coincidea cu perioada în care Hemingway se întâlnise cu Smith și Alex. Și totuși, ceva îl uimea pe Gray peste măsură. Hemingway nu ar fi trebuit să aibă acces la computerul lui Johnson, și nici la cele ale celorlalți supervizori de date.

Gray se ridică încet de pe scaun. Era prea bătrân pentru meseria asta. Simțea că nu-i mai face față. Adevărul fusese chiar sub ochii lui de la bun început. Următoarea întrebare pe care și-o puse Gray era evidentă: „Unde?" Primi răspunsul aproape numaidecât.

Gray ridică din nou receptorul și ceru să i se pregătească imediat elicopterul, apoi convocă o echipă formată din cei mai loiali agenți de teren pe care îi avea. Se ridică de la biroul lui Johnson ca ars și o luă la fugă pe coridoarele de la NIC.

Gray nu avea nevoie de baze de date complicate ca să descopere adevărul. Simțea instinctiv răspunsul, arzându-l parcă, iar instinctul lui rareori îl purta pe cărări greșite.

CAPITOLUL 64

Erau în maşina lui Alex, un Crown Vic, şi se îndreptau spre sud-vest, pe Route 29. Alex şi Stone stăteau în faţă, Simpson şi Reuben pe bancheta din spate. Alex se uită la omul din dreapta lui. Ce mai situaţie! Agentul Serviciului Secret se îndrepta spre o posibilă confruntare cu un individ care pusese la cale răpirea preşedintelui Statelor Unite. Şi echipa lui de „salvare" se compunea dintr-o boboacă a Serviciului Secret şi o matahală de bărbat care se apropia de şaizeci de ani şi căruia Adelphia îi spunea „Pantaloni de şmecher"! Şi, desigur, mai era şi omul care îşi spunea Oliver Stone, care lucra într-un cimitir şi care îi conducea acum spre un loc numit Muntele Morţii. Şi pe lângă toate astea, dacă dădeau greş, întreaga lume se ducea dracului... Alex oftă. „Suntem ca şi morţi!"

După aproximativ treizeci şi cinci de minute de când ieşiseră de pe Route 29 şi intraseră pe Autostrada 211, ajunseră în micuţul orăşel Washington din Virginia, reşedinţa districtului Rappahannock Country. De acolo, Stone îi dădu lui Alex nişte indicaţii foarte complicate şi, la scurt timp, se treziră urcând pe munte, lăsând în urmă orice semne de civilizaţie, în timp ce drumurile asfaltate făceau loc celor pietruite, apoi celor forestiere. Era greu de crezut că se aflau la mai puţin de două ore distanţă

de capitala națiunii și destul de aproape de intersecția aglomeratelor autostrăzi 81 și 66.

– Ei, și care-i treaba cu locul ăsta, Muntele Morții? întrebă Simpson de pe bancheta din spate.

Stone o privi cu o expresie uluită, apoi se întoarse și se uită prin parbriz, la drumul din față.

– Fă prima la dreapta, Alex, apoi ieși de pe drum.

– Drum? făcu Alex frustrat. Care drum? N-am mai văzut un *drum* de treizeci de kilometri. Mi-am distrus suspensiile.

Se aflau în creierii munților și singurul lucru care se întrezărea prin întuneric era pădurea.

Stone întoarse capul spre Simpson.

– După cum am mai spus, Muntele Morții a fost cândva centrul de antrenament pentru agenții speciali ai CIA.

– Știu ce-ai spus. Însă ce vreau eu să aflu este de ce i se spunea *Muntele Morții.*

– Ei bine, pe scurt, pentru că agenții care veneau aici nu erau antrenați ca să fie „băieți de comitet".

Simpson pufni.

– Vrei să spui că o agenție guvernamentală a Statelor Unite forma asasini? Asta spui?

Stone arătă spre un spațiu care se deschidea în față.

– Trage mașina acolo, Alex. Va trebui să mergem pe jos de aici.

Alex se conformă, desprinse lanterna cu magnet de pe portiera mașinii, se duse la portbagaj și începu să le împartă și celorlalți echipamentul necesar. Avea arme și dispozitive cu infraroșu.

Atât Reuben, cât și Stone își apucară armele cu o îndemânare de experți.

– Vietnam, trei ture, apoi DIA, răspunse Reuben privirii întrebătoare a lui Alex. Știu să țin un pistol în mână.

– Bun, zise Alex.

Se uită apoi la Stone care își verifica arma.

– Te descurci, Oliver?

– E-n regulă, mârâi bărbatul.

Adevărul era că se simțea îngrozit să țină din nou o armă în mână, după atâția ani.

– În caz că va trebui să ne despărțim, din cine știe ce motiv, are toată lumea mobil? întrebă Alex.

– Nu cred că avem semnal aici, comentă Reuben.

– Cu siguranță, odată ajunși înăuntru, n-o să mai funcționeze nici o transmisie, spuse Stone. Încă din construcție, clădirea a fost blindată cu straturi de cupru și plumb.

– Grozav! mârâi Alex. Gata! Oliver, ia-o înainte.

Intrară în pădure.

– Are cineva vreo problemă cu peșterile? întrebă Stone, oprind grupul în fața unei intrări ce se căsca în munte.

– Am eu o problemă *mare* dacă e să mă pierd și să mor în vreuna, spuse Alex.

– Asta n-o să se-ntâmple. Dar drumul se cam îngustează pe alocuri.

– Cât de mult? întrebă Reuben îngrijorat. Observi că nu sunt tocmai pirpiriu.

– N-o să ai probleme, îl liniști Stone.

Alex privi bezna ce se căsca în grotă.

– Asta e intrarea în clădire?

– Nu e una dintre intrările oficiale, dar alea sunt probabil supravegheate, nu crezi? răspunse Stone. Haideți, rămâneți aproape de mine!

Lumină cu lanterna în față și intră în peșteră.

Simpson veni ultima și, în mod clar, nu era prea încântată de modul în care se desfășurau evenimentele. Aruncă o privire în urmă, se scutură ca străbătută de un fior, apoi intră după ceilalți.

Le luă ceva vreme să găsească drumul prin tunelurile întortocheate. În două locuri, trebuiră să dea la o parte pietrele care căzuseră și blocaseră drumul și de câteva ori fură chiar nevoiți să se târască pe burtă. Deasupra lor, plafonul pârâia și gemea, îmboldindu-i parcă să se grăbească.

Ajunseră în dreptul unui perete în care fuseseră săpate scobituri pentru mâini și picioare. Stone urcă primul. Când ajunse în vârf, lumină cu lanterna un al doilea perete, de stâncă neagră. Când îl lovi însă cu piciorul, acesta sună a gol. Pipăi în lungul zidului, apoi împinse cu grijă, până când porțiunea începu să cedeze. Alex veni lângă el să îl ajute și curând peretele fu dat la o parte.

Trecură toți prin deschizătura îngustă.

Peretele pe care îl mișcaseră era din lemn, dar vopsit în așa fel încât să pară o stâncă. Pe cealaltă parte a peretelui, pe cea dinăuntrul clădirii, era montat un raft. Stone împinse peretele la loc.

– De-acum, spuse el în șoaptă, cred c-ar fi bine ca toată lumea să aibă armele pregătite. Nu știm cât de aproape am putea fi de cineva.

În timp ce înaintau, priveau uimiți spațiul absolut imens. Și aveau senzația că se întorseseră în timp cu patruzeci de ani. Existau până și scrumiere încastrate în pereții de oțel.

Câteva minute mai târziu, ecoul unor zgomote puternice răsună de undeva și toți, în afară de Stone, îndreptară armele în acea direcție.

– Sunt doar păsări care au intrat în clădire, explică el. Se întâmpla și în vremurile de demult.

La aceste cuvinte, Stone simți că-i îngheață sângele în vine. *Vremurile de demult!* Părea ceva atât de nevinovat, de parcă s-ar fi întors în sala de clasă, la o reuniune cu colegii de liceu. Locul ăsta fusese căminul lui timp de douăsprezece luni. Un an întreg în

care-şi dedicase fiecare clipă deprinderii celor mai precise şi mai complicate tehnici de a ucide un om. În tinereţe, Oliver Stone excelase la cursurile predate în locul în care se aflau acum. Fusese mai întâi soldat la Forţele Speciale, aşa că nu fusese greu să fie transferat în echipa CIA. Schimbase o armă cu alta, iar duşmanii lui deveniseră civili care nici măcar nu ştiau că sunt atacaţi. În tinereţe, succesele pe care le repurta de fiecare dată pe teren îl transformaseră într-o adevărată legendă în lumea agenţilor speciali. Acum, la bătrâneţe, amintirile i se păreau mult prea îngrozitoare. Nu-i venea să creadă că doi oameni atât de diferiţi puteau exista în acelaşi trup.

În timp ce înaintau, Stone fu năpădit de amintiri. Fiecare detaliu, fiecare miros sau sunet din depărtare îi amintea de ororile trecutului. Ceilalţi se bazau pe el să-i conducă, poate chiar să-i salveze. Şi totuşi, el nu fusese antrenat *să salveze* pe nimeni. Îşi simţi fruntea acoperită de broboane de sudoare. Condusese trei oameni la care ţinea extrem de mult spre pierzanie. În Muntele Morţii!

După ce auziseră că Sharia revendicase răpirea lui Brennan şi văzuseră reacţia televizată a preşedintelui interimar Hamilton, Reinke şi Peters se duseseră direct la Muntele Morţii. Îşi lăsară maşina într-o poiană şi o luară iute la picior prin pădure. Trecură printr-o despicătură îngustă, ascunsă printre copaci, şi ieşiră într-un alt spaţiu deschis. Aici, mai mulţi bolovani căzuţi se vedeau ieşind dintre tufişurile dese. Trecură cu băgare de seamă peste această barieră, apoi Peters dădu la o parte nişte plante de kudzu şi scoase la iveală o uşă. Muntele Morţii fusese săpat direct în stâncă.

Peters ridică o plăcuţă metalică de pe uşă, dând la iveală un buton şi un interfon.

– Sunt eu, Warren, împreună cu Tyler, spuse el în microfon. Situația a scăpat de sub control. Deschide repede!

Lăsă plăcuța de metal la loc și se trase în spate. În clipa în care ușa masivă se dădu la o parte, trei siluete țâșniră din spatele unui morman de pietre căzute. Tyler Reinke și Warren Peters se prăbușiră la pământ cu gâturile retezate.

Captain Jack ieși din spatele stâncii și veni în dreptul lor. Îi privi de sus și dădu mulțumit din cap. Reinke și Peters nu scoseseră nici măcar un sunet care să-l poată avertiza pe colegul lor din interior.

Mai apărură câțiva bărbați și Captain Jack îi conduse pe toți în interiorul clădirii.

CAPITOLUL 65

Captain Jack adusese cu el unsprezece nord-coreeni cu o reputație pe drept câștigată de asasini extrem de abili și cruzi. Fusese destul de ușor să-i treacă granița în Statele Unite – se dăduseră drept sud-coreeni implicați într-un parteneriat tehnologic între cele două state. Asiaticii care intrau în America nu erau nici pe departe la fel de amănunțit cercetați ca persoanele care veneau din Orientul Mijlociu.

Totuși, în ciuda *talentelor* oamenilor săi, Captain Jack era pe deplin conștient de capacitatea absolut fenomenală a lui Tom Hemingway și alesese în mod înțelept să-și împartă echipa în două, păstrând doi oameni lângă el. Captain Jack văzuse cu ochii lui ce putea face domnul Hemingway într-o luptă. Opt membri ai unui detașament al morții din Yemen avuseseră ghinionul de a da peste Hemingway în vreme ce Captain Jack observa totul de la distanță. Fusese un adevărat măcel. Toți cei opt atacatori, toți bărbați puternici, înarmați și călîți în luptă, erau morți într-un interval de numai cinci minute. Hemingway nici măcar nu-și scosese arma. Făcuse totul doar cu mâinile și picioarele, cu o precizie pe care Captain Jack – deși bătuse lumea-n lung și-n lat – nu o mai întâlnise niciodată.

Aproape sigur, Hemingway își dăduse până acum seama că ceva nu era în regulă și probabil că se îndrepta deja înspre ei. Separându-și oamenii, Captain Jack spera să-i slăbească rezistența

lui Hemingway, să-l atace din două direcții și, cu puțin noroc, chiar să-l încercuiască. Nu avea să existe nici o luptă corp la corp. Pur și simplu, o să-l ciuruiască scurt cu gloanțe.

Vechile neoane din tavan pâlpâiau și pocneau. Apoi, o strălucire puternică îi făcu pe Captain Jack și pe nord-coreenii care-l însoțeau să-și acopere ochii.

Primul lucru pe care îl văzu Captain Jack în clipa în care-și dădu mâna la o parte fu un picior ce părea să iasă direct din perete. Se auzi o bufnitură și un geamăt și, sub ochii lui, unul din cei doi nord-coreeni se prăbuși la pământ, cu capul înainte. O fracțiune de secundă mai târziu, și celălalt nord-coreean era azvârlit în spate cu o asemenea forță, încât se izbi în Captain Jack și amândoi se prăbușiră la pământ, într-o învălmășeală de brațe și picioare. Acționând din reflexul câștigat în mii de ore de antrenament, Captain Jack se lipi de podea, își roti pistolul deasupra capului și trase un arc de focuri înspre neașteptatul atacator. În același timp, scoase un al doilea pistol cu mâna rămasă liberă. Când prima armă rămase fără muniție, o descărcă și pe cea de-a doua în aceeași direcție. Totuși, gloanțele nu se înfipseră decât în zid.

Captain Jack se ridică în picioare, reîncărcându-și cât putu de repede cele două pistoale în timp ce încerca să-și regleze respirația. În ciuda vastei sale experiențe, rapiditatea și ferocitatea atacului la care tocmai fusese martor îl bulversaseră. Observă că amândoi oamenii lui erau încă la pământ.

Captain Jack își folosi piciorul ca să-l întoarcă cu fața în sus pe nord-coreeanul care căzuse peste el. Beregata bărbatului fusese într-atât de adânc strivită încât îi putea vedea cartilagiile superioare ieșindu-i prin piele. Captain Jack își duse mâna la propriul gât, știind prea bine că Hemingway l-ar fi putut ucide și pe el, cu ușurință. Se uită la celălalt nord-coreean. Nasul bărbatului era strivit și cartilagiul îi fusese împins până în creier. Arăta ca și cum ar fi primit o ghiulea direct în față.

– Dumnezeule mare! murmură Captain Jack.

Strigă, cu vocea tremurându-i:

– Tom? Făcu o pauză, apoi strigă din nou: Tom? Impresionantă manevră! Ai eliminat în doar câteva secunde doi luptători de primă clasă.

Nu primi nici un răspuns.

– Tom, cred că știi de ce suntem aici. Dă-ne omul și plecăm fără alte probleme. Și dacă-ți închipui c-o să-ți vină în ajutor Reinke și Peters, te înșeli. Îi găsești la intrare, cu gâturile tăiate. Așa că ești doar tu împotriva noastră, a tuturor. Nu ne poți ucide pe toți.

„Sper din tot sufletul să nu poți!"

Captain Jack o luă la fugă în direcția în care se aflau ceilalți oameni ai lui. Se rugă ca Hemingway să nu fi ajuns încă la ei. În ciuda bravadei pe care o afișase, Captain Jack regreta acum că nu adusese cu el mai mulți nord-coreeni.

Într-o altă încăpere ce se deschidea din coridorul principal, Hemingway ridică două săbii în formă de semilună. Trase adânc aer în piept, cu ochii închiși, concentrându-se, apoi se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă. Muntele Morții avea să dovedească în acea noapte că își merita numele.

Când auziră strigătele celor doi bărbați, Alex și ceilalți se retraseră într-o încăpere ce se deschidea din coridorul principal.

– Asta n-a fost vocea lui Hemingway, spuse Simpson.

– Nu, dar, oricine ar fi fost, știe că Hemingway este aici, spuse Alex. Și s-ar părea că Tom tocmai i-a ucis pe doi dintre oamenii acestui individ. Așa că, dacă Hemingway este aici, înseamnă că tot aici trebuie să fie și președintele.

Stone se uită la ceas.

– Avem mai puțin de patru ore ca să vedem dacă, într-adevăr, așa stau lucrurile.

Îi privi pe rând pe fiecare dintre tovarășii săi.

– Ascultați, cele mai mari șanse le avem dacă ne despărțim. În felul ăsta, în cazul în care cădem într-o ambuscadă, n-o să ne prindă pe toți.

Stone îl trase pe Alex de-o parte.

– În clădirea asta sunt mai multe săli de antrenament în care trebuie să fii atent.

– Săli de antrenament? întrebă Alex, neliniștit de sonoritatea acestor cuvinte.

– Există un poligon de tragere, o cameră de situații asemănătoare cu Hogan Alley de la FBI, un labirint și încăperi ale „adevărului" și „răbdării".

– Încăperile adevărului și răbdării? Da' unde suntem, într-o mânăstire?

Stone îi explică imediat că aceste săli de antrenament erau situate de ambele părți ale coridorului principal, două pe o parte și trei pe cealaltă.

– Trebuie să treci dintr-o cameră în alta, până când ajungi la scările care coboară spre celulele de la nivelul inferior. Probabil că acolo este președintele. Odată ce intri în sălile de antrenament, încheie Stone, trebuie să treci prin fiecare din ele, până la capăt. Nu există altă ieșire.

– Încep să cred că nici unul dintre noi n-o să mai *iasă* vreodată de aici, spuse mohorât Alex.

Stone arătă cu mâna în urma lor.

– Fiindcă am intrat prin zona de depozitare, care este mai aproape de locul de unde încep sălile de antrenament, înseamnă că s-ar putea să fim înaintea bărbatului pe care l-am auzit, presupunând că acesta a venit prin intrarea din față.

Alex își plimbă degetul pe rama ochelarilor cu infraroșu, dar îi erau complet inutili la lumină. Privi în spate, dar nu văzu pe nimeni.

– Eu și Reuben mergem prin cele trei încăperi din stânga, spuse Stone. Tu și agent Simpson luați-o pe cele două din dreapta. Ușile nu se deschid decât într-un singur sens. Așa că,

odată ce intrați într-o încăpere, ușile se închid în urma voastră. Nu vă puteți întoarce.

– Normal că nu! răspunse Alex, sarcastic.

– Oh, și încă ceva, Alex. Din câte înțeleg, Simpson este agent începător și eu, vezi tu... mă simt responsabil pentru toți cei de aici.

– O să am grijă de ea, Oliver, răspunse Alex, aruncându-i o privire curioasă prietenului său.

– Mulțumesc. Acum, trebuie să știi câteva lucruri despre încăperile în care o să intri. Trebuie să faci exact ce îți spun, să-mi urmezi instrucțiunile întocmai. Ai înțeles?

– Tu ești șeful, Oliver! Spune-mi numai și s-a făcut.

După ce Stone termină de discutat cu Alex, îl conduse pe Reuben pe coridor și ajunseră în dreptul primei uși ce se deschidea pe partea stângă. Cei doi bărbați dispărură prin ea.

În timp ce încercau să cerceteze zona prin lumina slabă, Stone îi șopti lui Reuben:

– Ăsta e poligonul de tragere.

Era o explicație inutilă: într-un capăt al încăperii se zăreau separeurile pentru trăgători, în vreme ce în celălalt erau mai multe ținte vechi și mâncate de vreme, cu siluete din hârtie, mușcate de gloanțe, prinse pe sistemul mobil.

– Tu ia-o la dreapta și ne întâlnim în mijloc, spuse Stone. După ce trecem de camera asta, ușa următoarei încăperi este acolo! adăugă el, arătându-i cu mâna.

Se despărțiră și Stone înaintă cu băgare de seamă prin partea stângă a poligonului de tragere. Nu avansase nici trei metri, când ușa poligonului se deschise.

Stone își stinse numaidecât lanterna și se lăsă în jos. Își ridică pistolul și se forță să rămână calm. Trecuseră aproape trei decenii de când nu mai făcuse lucrul ăsta. Ridică preț de o clipă capul și avu impresia că vede pe cineva trecându-i prin față, dar, în lumina slabă, nu-și putea da seama cine era. Ultimul lucru pe care-l

voia Stone ar fi fost să-l împuște din greșeală pe Reuben. Și era totuși destulă lumină cât să nu poată folosi ochelarii cu infraroșu.

Pașii răsunau tot mai aproape și Stone se târî pe burtă, până când ajunse chiar în capătul poligonului, în spatele țintelor. Pe măsură ce secundele treceau, Stone se simțea copleșit de o senzație ciudată. Membrele îi deveneau parcă fluide și mintea i se concentra exclusiv pe ideea supraviețuirii. Întreaga lui existență se reducea la o sală de poligon de tragere de două sute de metri pătrați, plin de umbre, firide, unghiuri dificile de tragere și ascunzători. Înaintă puțin mai departe spre stânga și atinse ceva. Când văzu ce era, îi veni brusc o idee.

Bărbatul se ghemui și coti spre dreapta, cu un pistol într-o mână și un pumnal în cealaltă. I se păru că aude ceva, dar nu era sigur. Păși cu băgare de seamă într-un culoar de tragere.

Trecură mai multe secunde.

Apoi, nord-coreeanul tresări, speriat de un strigăt. Se întoarse și văzu ceva zburând spre el. Trase, dar gloanțele părură să treacă prin obiectul zburător.

Stone trase la doar doi centimetri deasupra țevii pistolului nord-coreeanului. Se auzi un geamăt și bărbatul se prăbuși la pământ. Obiectul pe care îl văzuse „zburând" spre el era una dintre țintele de carton. Stone trăsese de un fir pentru a crea această diversiune și totodată strigase, silindu-l pe nord-coreean să tragă și să-și divulge astfel poziția.

Urmară apoi câteva clipe lungi de tăcere, până când Stone auzi vocea lui Reuben:

– Oliver, ești bine?

Câteva momente mai târziu, Reuben și Stone stăteau aplecați deasupra cadavrului, după ce se asiguraseră că încăperea era goală. Stone lumină cu lanterna trupul prăbușit pe podea. Două găuri de glonț erau la doar un centimetru distanță una de cealaltă, amândouă în pieptul omului. Stone examină trăsăturile, îmbrăcămintea și armele bărbatului.

– Nord-coreean, concluzionă el.

– Cu ce te-ai ocupat tu la CIA, mai exact? întrebă Reuben, privind uluit cele două găuri de glonț.

– Aveam denumirea oficială de *destabilizator*. Sună mult mai inofensiv decât era în realitate.

O ploaie de gloanțe se abătu asupra lor prin ușa poligonului. Reuben și Stone se aruncară la podea.

Ușa se trânti de perete și un al doilea bărbat năvăli înăuntru, trăgând în continuare.

Stone reuși să întindă un picior și să-i pună piedică bărbatului, care se prăbuși la pământ, scăpând mitraliera din mână.

Reuben se năpusti asupra bărbatului mult mai scund decât el.

– L-am prins, Oliver! strigă Reuben.

Îl prinse pe nord-coreean în brațe și îl strânse cu putere.

– Fără armă, nu mai ești chiar atât de grozav!

Apoi Reuben scoase un urlet de durere: bărbatul îl izbise cu călcâiul în picior. Reuben slăbi strânsoarea doar o idee, dar nord-coreeanul nici nu avea nevoie de mai mult. Două lovituri puternice izbiră bărbia lui Reuben, apoi încă două, ca niște împunsături de pumnal, i se înfipseră în stomac. În clipa următoare, Reuben era în genunchi, cu respirația tăiată și scuipând sânge. Mâna nord-coreeanului se ridică, ținând tăișul gata să ucidă. Coborî spre gâtul lui Reuben.

Glonțul i se înfipse ca un fulger în creier; bărbatul căzu în genunchi, apoi se prăbuși la podea.

Stone își băgă pistolul înapoi în centură și alergă lângă prietenul său.

– Reuben? spuse el cu vocea tremurându-i. Reuben!

– La dracu', Oliver! spuse Reuben încet, cu buzele sparte.

Se ridică, deși se clătina pe picioare. Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

– Ce dracu' căutăm noi aici, Oliver? zise Reuben, ștergându-se de sânge. E clar că suntem depășiți de situație.

Stone se uită la mâinile care încă-i mai tremurau și simți durerea din piciorul cu care îi pusese piedică bărbatului. Omorâse doi oameni în acea seară, după ce nu mai ucisese pe nimeni timp de aproape treizeci de ani. Deși la început avusese senzația că încă-și mai amintea vechile antrenamente, treaba asta categoric *nu era* ca mersul pe bicicletă. Nu era atât vorba de antrenament fizic și de forța tinereții, cât de acea acceptare a ideii că era în regulă să omori o altă ființă umană, prin orice mijloace posibile și pentru orice motiv. Stone fusese cândva un astfel de om. Dar nu mai era. Și totuși, se găsea prins într-o clădire în care atât el, cât și prietenii lui aveau să-și găsească fără îndoială sfârșitul dacă nu continua să facă eforturi pentru a-și retrezi la viață instinctele de asasin.

– Îmi pare rău că te-am adus aici, Reuben. Îmi pare foarte rău.

Vocea îi tremură când rosti aceste cuvinte.

Reuben își puse brațul uriaș pe umerii prietenului său.

– Pe toți dracii, Oliver, dacă e să murim, prefer să mor lângă tine decât lângă oricine altcineva. Dar trebuie să ne întoarcem. Zău acum, ce s-ar face Caleb și Milton fără noi?

Alex și Simpson se aflau într-o încăpere mare și întunecată, în care se simțea un miros foarte greu. Nu auziseră împușcăturile din poligonul de tragere, fiindcă încăperea era izolată fonic. Prin ochelarii cu infraroșu, Alex văzu un pasaj îngust, suspendat, care traversa încăperea și la care se putea ajunge urcând un șir de trepte de metal.

– Mă duc eu primul, îi șopti lui Simpson, ca să fiu sigur că e totul în regulă. Dar acoperă-mă, adăugă el.

– De ce să fii tu eroul? întrebă fata.

– Cine zice că sunt erou? Dacă pățesc ceva, ai face bine să-mi sari în ajutor, chiar dac-ar însemna să-ți ciuruiești posteriorul. Acum, ascultă-mă cu atenție! Când o să ajungi pe pasarelă, ai grijă să stai pe centru, bine? Să nu cumva să calci pe laterale.

– De ce? Ce s-ar întâmpla?

– Nu știu și nici nu vreau să aflu. Oliver mi-a spus doar să rămânem pe mijloc și exact așa o să facem.

Alex urcă scările cu băgare de seamă, apoi traversă pasarela, rămânând tot timpul pe centru și ținând capul aplecat. Ajunse de cealaltă parte, văzu ușa spre încăperea următoare și strigă încetișor:

– E-n regulă, poți să vii!

Simpson veni repede după Alex. De îndată ce ajunse lângă el, ușa de la intrarea în cameră se deschise și se închise. Alex și Simpson se ghemuiră numaidecât la pământ.

Alex studie situația, apoi o bătu pe Simpson pe umăr și-i arătă cu un semn al capului ușa de ieșire din spatele lor, făcându-i totodată semn că el rămâne în urmă. În timp ce Simpson se îndepărta, Alex se ghemui la marginea pasarelei, cu pistolul îndreptat în față. Privi în spate, spre Simpson, și dădu din cap. Fata deschise ușa și se strecură prin ea. Făcu totuși un mic zgomot și, la auzul acestui sunet, cealaltă persoană din încăpere se grăbi să urce treptele și să o ia pe pasarelă. Alex făcu un pas în față și, din nefericire, călcă pe marginea laterală a pasarelei. Auzi un clichet, apoi podeaua de sub el dispăru. Căzu cu greutate și ateriză într-o apă neagră și noroioasă care-i ajungea până la genunchi. Auzi zgomotul unei alte căzături, undeva mai departe în bazin. Se părea că și celălalt individ făcuse aceeași greșeală. Era o beznă atât de adâncă, încât Alex nu-și vedea nici măcar mâinile în fața ochilor și ochelarii cu infraroșu îi căzuseră undeva în mocirlă. Alex se ruga ca nici adversarul său să nu aibă echipament infraroșu. Altfel, era mort.

Celălalt bărbat trase și glonțul se înfipse în peretele bazinului, mult prea aproape de capul lui Alex. Alex se lăsă pe vine, trase la rândul lui și-și schimbă poziția. Încerca să nu inspire duhoarea rahatului în care căzuse. Brațul rănit îl durea, coastele lovite îl înțepau îngrozitor și avea senzația că îi luase foc gâtul. În afară de asta, era într-o formă excepțională.

Alex mai avea încă o problemă în afara rănilor fizice. Fiindcă era în noroi până la genunchi, îi era imposibil să se miște fără a-și da de gol poziția. Așa că nu se mișcă. Problema era că nu se mișcă nici celălalt. Era o bătălie în care primul care mișca avea să moară. Și atunci, Alex își dădu seama: asta era camera „răbdării" de care pomenise Stone! După câteva minute de stat nemișcat, Alex realiză că avea nevoie de o altă strategie. Întinse foarte încet mâna, până când atinse cu degetele pereții de metal ai bazinului. Apoi își scoase lanterna.

Cu o mișcare bruscă, Alex se trase într-o parte și pumnalul trecu pe lângă el, se lovi de peretele bazinului și căzu în apă cu un mic pleoscăit. Totuși, Alex nu trase – cu siguranță, asta sperase adversarul său.

Ridică lanterna în mână, se întinse și o lipi cu grijă de peretele bazinului. Învelișul magnetic se prinse numaidecât de metal. Apoi, Alex se lăsă în jos și, întinzându-și brațul cât putu mai mult, puse arătătorul deasupra butonului de aprindere a lanternei. Își pregăti pistolul, spuse din toată inima o rugăciune, apăsă butonul și-și retrase numaidecât mâna. Fasciculul luminos se întinse și, o fracțiune de secundă mai târziu, două gloanțe loveau lanterna în plin. Peste încă o clipă, Alex trăgea și el. Oftă ușurat la auzul trupului căzând în apă.

Apoi, auzi pe cineva târându-se pe deasupra. Cum era posibil? Podeaua pasarelei nu mai era! Apoi *altcineva* trecu în fugă pe lângă el.

Alex sări cât putu de sus, încercând să se prindă de ceva. De două ori ratâ și căzu în apă. A treia oară însă reuși să se prindă de ceva, se ridică în mâini și reuși să se tragă de-a lungul balustradei până la următoarea ușă și să treacă prin ea.

CAPITOLUL 66

Stone și Reuben priveau în jur la ceea ce părea să fie o copie a Aleii Hogan, din Quantico, pe care FBI-ul o folosea la antrenarea agenților în scenarii cât mai verosimile cu putință. Și Serviciul Secret avea o sală asemănătoare la unitatea de antrenament Beltsville. În sala în care se aflau acum cei doi existau mai multe clădiri false, o cabină telefonică, trotuare și o intersecție în care se găsea chiar și un semafor. Un sedan vechi și negru, cu roțile mâncate de vreme, era parcat în stradă. Cei doi se simțeau ca și cum ar fi aterizat cu vreo douăzeci și cinci de ani în trecut.

Mai multe manechine erau așezate în picioare, pe stradă – doi bărbați, trei femei și niște copii. Vopseaua de pe fețele lor se ștersese și erau acoperite de praf și mizerie, dar arătau încă destul de verosimil. Reuben observă că existau urme de gloanțe în capetele tuturor manechinelor.

Stone îl conduse pe Reuben în spatele uneia dintre clădiri. Aici, niște trepte de lemn urcau până pe platformele din dreptul ferestrelor tăiate în carton.

– De aici ne făceam antrenamentele de tragere, îi explică Stone.

– Pe cine încercați să omorâți?

– Nu vrei să știi, răspunse cu amărăciune Stone, apoi își duse un deget la buze.

Se auzeau paşi îndreptându-se spre ei. Stone făcu semn în sus, spre una dintre ferestre. Urcară amândoi fără zgomot şi priviră cu băgare de seamă prin deschizătură.

Trei nord-coreeni intraseră în încăpere. Se mişcau în tandem, toţi în acelaşi pas, ca o unitate bine antrenată, acoperindu-se pe rând unul pe celălalt în timp ce cercetau spaţiul.

Stone şi Reuben îşi puseră degetele pe trăgaciul pistoalelor. Stone se aplecă şi ţinti. Problema era că ceilalţi trei aveau mitraliere MP-5. Presupunând că şi Stone şi Reuben reuşeau să elimine câte un nord-coreean, tot mai rămânea unul care le-ar fi cunoscut poziţia. Şi chiar dacă ar fi fost în superioritate numerică, două pistoale nu aveau nici o şansă în faţa unui MP-5 bine mânuit.

– Pe toţi dracii! exclamă Reuben.

Unul dintre cei trei nord-coreeni tocmai se prăbuşise la pământ, cu un pumnal înfipt în gât. Ceilalţi doi traseră numaidecât în direcţia din care zburase cuţitul. Urmară apoi câteva clipe de tăcere, timp în care cei doi nord-coreeni fugiră să se ascundă în spatele vechii maşini. Acum că cei doi stăteau cu spatele la ei, Stone şi Reuben i-ar fi putut elimina cu uşurinţă. Totuşi, când Reuben îi aruncă o privire mirată, Stone clătină din cap. Voia să vadă cum se vor derula evenimentele, înainte să se implice.

Unul din nord-coreeni scoase un obiect din geacă, trase un ac şi îl aruncă în direcţia din care venise pumnalul. Deşi grenada nu se îndrepta spre ei, Stone îl înşfăcă pe Reuben şi îl trânti la pământ, pe platforma pe care se aflau.

Explozia zgâlţâi întreaga încăpere. Când zgomotul încetă şi fumul se mai risipi o idee, Stone şi Reuben ridicară capetele. La timp pentru a-i vedea pe nord-coreeni ieşind de după maşină. Stone ar mai fi aşteptat: încă era prea mult fum.

O fracţiune de secundă mai târziu, o siluetă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare ţâşnea dintre norii de fum. Se mişca însă cu o asemenea repeziciune şi agilitate, încât părea să fie

imun la efectele gravitației. Două săbii în formă de semilună îi străluceau de ambele părți ale trupului, asemenea unor aripi.

Lovi mitralierele cu săbiile, smulgându-le din mâinile nord-coreenilor. Cei doi duseră numaidecât mâna spre pistoale, dar săbiile le retezară centurile, care căzură la pământ. Silueta neagră le lovi cu piciorul, aruncându-le cât colo. Totul se petrecuse cu o viteză absolut năucitoare.

Apoi bărbatul se opri și rămase în fața celor doi nord-coreeni. Cu gesturi încete, își scoase cagula și așeză cele două săbii în semilună pe podea.

Tom Hemingway îi privi intens pe cei doi bărbați și le vorbi în coreeană.

– Ce-a spus?

– Pe scurt, să se predea sau sunt morți, răspunse Stone, urmărind ca în transă scena ce se desfășura în fața lui.

– Crezi c-o să-l asculte? șopti Reuben.

– Nu. Sunt nord-coreeni. Toleranța lor la durere și suferință depășește capacitatea de înțelegere a celor mai mulți dintre oameni.

Apoi, uitându-se la Hemingway, Stone adăugă în sinea lui: „Și o să aibă nevoie de fiecare fărâmă din această toleranță".

Amândoi nord-coreenii luară o poziție de Tae Kwon Do. Unul făcu o mișcare scurtă cu piciorul, la care Hemingway nici nu se obosi să răspundă. Le vorbi din nou, tot în coreeană. Amândoi scuturară din cap. Celălalt bărbat se lansă într-un atac asupra lui Hemingway, care îl prinse însă de laba piciorului cu un singur braț și, dintr-o singură mișcare, îl azvârli cât colo. Vorbi din nou în coreeană.

– A spus: „Îmi pare rău că trebuie să fac asta", răspunse Stone privirii lui Reuben.

Înainte ca Stone și Reuben să apuce să tragă aer în piept, Hemingway lovi. Pumnul îi trecu fără probleme prin apărarea umilă a unuia din adversari și îl izbi direct în capul pieptului. Mișcându-se atât de repede încât aproape că nu puteai să-l

urmărești cu privirea, Hemingway se răsuci și strivi cu o izbitură de picior capul bărbatului.

Chiar și din ascunzătoarea lor, Stone și Reuben auziră coloana vertebrală a omului pocnind.

Celălalt bărbat traversă în fugă strada, spre mașină, cu Hemingway pe urmele lui. Când nord-coreeanul se răsuci pe călcâie, Hemingway văzu pumnalul și sări. Nord-coreeanul aruncă pumnalul, care se înfipse în brațul lui Hemingway, dar acesta nu se opri nici măcar o clipită. Călcâiul său îl lovi direct în bărbie, trântindu-l pe spate și izbindu-l de mașină. Hemingway se opri și-și cercetă rana de la braț, apoi își îndreptă din nou atenția asupra bărbatului.

– O să iasă urât, spuse Reuben.

Prima lovitură a lui Hemingway îl ucise pe nord-coreean. Stone îl privea din ascunzătoarea în care stătea pitit. Nu văzuse niciodată o ființă umană capabilă de o asemenea lovitură. Părea să fi fost mai degrabă un urs grizzly într-un acces de furie.

Și totuși, Hemingway nu-l lăsă pe nord-coreean să cadă. Îl sprijini de mașină și continuă să-l lovească iar și iar, în cap, în piept, în stomac. Lovea cu asemenea forță și cu o viteză atât de uluitoare încât, atunci când Hemingway îi dădu în cele din urmă drumul și bărbatul căzu ca o cârpă la pământ, Stone și Reuben văzură că portiera mașinii de care fusese sprijinit nord-coreeanul rămăsese îndoită.

Hemingway făcu un pas în spate și trase adânc aer în piept, privind cele trei cadavre. În timp ce se ducea să-și ridice săbiile rămase pe jos, Stone, își scoase pistolul și ținti în ceafa lui Hemingway. Dintr-odată, Hemingway înțepeni, se ridică și se întoarse încet cu fața în direcția în care erau ascunși Stone și Reuben.

Se uită fix spre fereastră. Deși nu avea cum să-i vadă, era evident că era conștient de prezența lor.

În timp ce Hemingway stătea nemișcat, așteptând parcă glonțul, Stone lăsă arma-n jos. Hemingway așteptă câteva secunde apoi, într-o clipită, dispăru.

Simpson fugea cât putea de repete, dar era cu desăvârșire dezorientată. În cele din urmă se opri și privi în jur. Era într-un labirint.

– Alex? strigă ea.

– Jackie!

Alergă spre locul din care se auzise vocea.

– Jackie, vezi că mai sunt și alții aici! Ai grijă!

Jackie se opri numaidecât, se lăsă în genunchi și-și încordă auzul. La început, nu putu auzi decât propria respirație. Apoi zgomotul unor pași furișându-se. Jackie începu să se retragă cu spatele, încercând să se îndepărteze. Își ridică pistolul, gata să tragă.

– Jackie?

– Sunt aici! strigă ea.

Alex scoase capul pe după colț și o văzu. Veni numaidecât lângă ea.

Simpson aruncă o privire dezgustată hainelor lui murdare.

– Ce dracu' ai pățit?

Alex frecă noroiul cu mâna.

– Nu-ntreba! Doar să nu te-aud vreodată că-mi spui că n-am răbdare, că nu știu ce fac. Aruncă o privire în urmă. Doi tipi au trecut pe lângă mine. Veneau încoace. I-ai văzut?

Jackie scutură din cap.

– Ei, ia zi, cum ieșim de-aici?

– Foarte simplu. Ne spune podeaua.

– Poftim?

Alex nu-i răspunse. Înaintă pe culoar și se opri în punctul în care coridorul pe care se aflau se intersecta cu un altul. Se lăsă în genunchi și se uită la podea.

– La naiba! Ce zici de asta?

Simpson se grăbi să vină lângă el.

– Vezi?

Alex îi arăta un punct micuț într-o adâncitură abia vizibilă din podea.

– Un punct roșu, spuse Simpson. Și ce-i cu asta?

– Ne indică în ce direcție s-o luăm.

– Cum?

– Se vede că ești marinar de uscat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că orice marinar știe că roșu înseamnă babord și că babord înseamnă stânga.

Făcură stânga și înaintară pe noul culoar până când ajunseră într-o altă intersecție. Acolo găsiră un alt punct. De data asta, era verde.

– Verde înseamnă tribord și tribord înseamnă...

– Dreapta, termină Simpson în locul lui.

Își continuară drumul pe coridorul din dreapta și așa mai departe până când, curând, ajunseră la capătul labirintului.

– Hai, spune, de unde-ai știut de puncte? întrebă Simpson.

– Mi-a spus Oliver.

– Carevasăzică, omul ăsta chiar a mai fost aici, zise încet Simpson.

Alex o privi fix.

– Nu m-am îndoit nici o clipă.

Ridică privirea și se uită la ușa ce se vedea în capătul sălii.

– Oliver a spus că nu sunt decât două încăperi pe partea asta. Ceea ce înseamnă că în spatele ușii ăleia...

– Este președintele!

– Și Hemingway! adăugă sumbru Alex.

– Este agent federal, Alex. Ceea ce înseamnă că ar putea fi de partea noastră.

– Jackie, ascultă-mă! Omul ăsta este un trădător și e foarte probabil să te poată ucide folosindu-și numai degetul mic. Dacă ți se ivește ocazia să-l împușți, n-o lăsa să-ți scape!

– Alex!

– Nu comenta, Jackie! Fă ce ți-am spus! Acum, hai!

În vreme ce Alex și Simpson treceau prin labirint, Stone și Reuben intrară într-o încăpere în care văzură o cușcă suspendată, lanțuri în perete, tărgi și instrumente chirurgicale și încă ceva ce părea să fie un scaun electric.

Stone se uită la acest ultim aparat și trase scurt aer în piept.

– Încăperea asta se numea Camera Adevărului. Scopul era să te facă să cedezi. Și *adevărul* era că în cele din urmă toți cedau. Inclusiv eu. Arătă spre scaun. Au folosit un voltaj prea mare pe un tip cu care mă antrenam. I-a cedat inima. Au spus familiei că a dispărut într-o misiune peste ocean. Probabil că este îngropat în Muntele Morții.

– Nu-i exclus s-o sfârșim și noi la fel, îi atrase atenția Reuben, posac.

– Hai să trecem în camera următoare, spuse Stone. Asta mi-a dat întotdeauna fiori.

Tocmai se îndreptau spre ieșire, când ușa prin care intraseră se trânti la perete.

– Fugi! strigă Stone, descărcându-și arma în direcția nord-coreeanului care năvălise în încăpere.

Bărbatul ripostă în același fel și Stone fu nevoit să se ascundă în spatele scaunului electric.

Focurile izbucniră din toate direcțiile. Un minut mai târziu, în timp ce-și reîncărca arma cât putea de repede, Stone îl auzi pe Reuben strigând:

– L-am lovit! Oliver, l-am lovit!

– Reuben! strigă Stone în timp ce două gloanțe îi bâzâiră pe lângă ureche.

Trase la rândul lui și se lăsă numaidecât în jos. Un zdrăngănit puternic se auzi din partea stângă – cineva dărâmase o tavă cu instrumente. Se auziră apoi alte zgomote, de lucruri aruncate

prin cameră. Stone luă repede o hotărâre. Își îndreptă pistolul spre luminile din tavan și trase.

Rămas în beznă, Stone își puse repede ochelarii cu infraroșu și privi disperat prin lumea verde, fantomatică, creată de aceștia.

Unde era Reuben? Unde era? În cele din urmă, Stone îl zări întins pe jos, în spatele unei tărgi răsturnate. Își apăsa mâna într-o parte. Nord-coreeanul nu se zărea pe nicăieri. Stone continuă să cerceteze cu privirea întreaga încăpere, oprindu-se în cele din urmă într-un colț. Mai multe tărgi și echipamente medicale fuseseră puse în grabă una peste cealaltă, formând un fel de baricadă. Cu siguranță, omul era în spatele acesteia. Apoi, Stone ridică privirea și văzu ce trebuia să facă. Se întinse pe spate, cu genunchii îndoiți. Își puse arma între genunchi, apoi îi strânse, ținând astfel pistolul nemișcat. Ochi ținta, expiră tot aerul din plămâni și își relaxă total mușchii mâinii. Parcă toate tehnicile pe care le învățase la cursurile despre „cum să devii asasin" îi reveneau dintr-odată în minte, exact când avea mai multă nevoie. „Să-i mulțumesc lui Dumnezeu sau lui Satana?"

La lumina zilei, lovitura ar fi fost simplă. Totuși, să privești într-o lume de ceață verde știind că nu ai decât o singură șansă era ceva cu mult mai complex.

Stone apăsă ușor trăgaciul. Lanțul care susținea cușca suspendată exact deasupra locului în care se ascunsese nord-coreeanul fu retezat în două. Și colivia de o tonă se prăbuși.

Stone continua să privească, cu pistolul pregătit. Imaginea pe care o văzu apoi îi provocă greață, deși corespundea intenției lui. Un șuvoi de sânge începu să se prelingă pe sub tărgi, strângându-se într-o băltoacă în fața baricadei improvizate.

Stone se ridică în picioare și se îndreptă spre colțul camerei. Privi cu băgare de seamă în spatele zidului de tărgi. Numai o mână se mai vedea de sub cușcă. Omul nu avusese timp nici măcar să țipe. În lumea de altădată a lui Stone, așa ceva s-ar fi numit o „execuție perfectă".

– Oliver! strigă Reuben.

Stone se întoarse și străbătu dintr-un salt camera, ducându-se lângă Reuben, care stătea întins lângă perete, apăsându-se cu mâna într-o parte. Cuțitul era încă în el și sângele îi trecuse prin cămașă și se scursese pe podea.

– La dracu'! A avut noroc, nenorocitul. Las' că n-am nimic. Am trecut eu prin altele mult mai rele.

Totuși, chipul lui Reuben era alb ca varul.

Stone dădu fuga la un dulap montat în perete și-l deschise impacientat. Înăuntru mai erau încă sticle cu tot felul de substanțe, bandaje și leucoplast. Stone se îndoia că medicamentele mai erau bune de ceva, dar bandajele și leucoplastul erau încă în ambalajele lor sterile. Tot mai bine decât să folosească tricoul lui Reuben. Luă repede ce-i trebuia și se întoarse lângă prietenul său.

După ce-l bandajă, Stone îl ajută să se ridice pe picioare și trecură împreună în camera următoare.

La numai o clipă după ce cei doi prieteni ieșiră, ușa încăperii adevărului se deschise. Captain Jack băgă precaut capul și privi în jur. Cercetă cu atenție spațiul și-și văzu omul zdrobit sub cușcă.

– Asta e, spuse Captain Jack. Poate că-i cazul s-o-ntind și să las lupta pe altă dată. Sunt sigur că nord-coreenii o să înțeleagă.

Se întoarse și încercă să deschidă ușa de metal, dar, spre surprinderea lui, aceasta nu se clinti.

– Uitasem de asta! mormăi el.

Rămase câteva clipe să se gândească la ce avea de făcut. Se uită la ceas. Curând, n-avea să mai conteze.

CAPITOLUL 67

Stone și Reuben ajunseră la nivelul inferior al clădirii cam în același timp cu Alex și Simpson.

– Înseamnă că au fost omorâți în total nouă chinezi, spuse Alex, după ce își povestiră unii altora ce se întâmplase.

– Sunt nord-coreeni, îl corectă Stone.

– Nord-coreeni! Și de ce dracu' sunt ei implicați în povestea asta? întrebă Simpson.

– Habar nu am, zise Stone. Arătă cu arma în josul coridorului. Ce *știu* însă este că în direcția aia sunt celulele în care erau „găzduiți" deținuții aduși pentru interogare, pe vremea când am stat eu aici. Presupun că tot acolo este și președintele.

Alex se uită la ceas.

– Mai avem trei ore, spuse el grav. Trebuie să-l luăm pe președinte, să ieșim de-aici, să ajungem într-un loc cu semnal și să sunăm la Serviciul Secret. Directorul o să contacteze Casa Albă și-o să oprească atacul.

– Credeți că a mai rămas vreun nord-coreean? întrebă Simpson.

– Am văzut doi indivizi trecând pe lângă mine cât eram în bazin, spuse Alex. Așa că... Dintr-odată, strigă: Atenție! Grenadă!

Toți se grăbiră să-și găsească un adăpost în timp ce obiectul rotund se rostogoli pe scări și ateriză lângă ei. Nu era însă o grenadă. Era o bombă de sunet și lumină, un dispozitiv care

scotea adversarul din joc provocând o lumină orbitoare și un țiuit asurzitor. Mulți membri din echipele de recuperare de ostatici ale FBI-ului puteau depune mărturie pentru eficacitatea lor. Și bomba își făcu treaba și de această dată. În clipa în care se declanșă, toți patru rămaseră pe dată ca împietriți.

Doi nord-coreeni coborâră în fugă treptele. Aveau căști la urechi, așa că nu fuseseră afectați de sunetul exploziei. Își îndreptară armele spre Alex și oamenii lui, care stăteau neajutorați. Stone se chinui să se ridice în picioare, dar era într-atât de dezorientat, încât nu reuși. Simpson își ținea mâinile la urechi și părea că mai are puțin și leșină. Reuben stătea întins într-un colț, ghemuit, apăsându-și rana și respirând slab.

Unul din nord-coreeni strigă un cuvânt, de data asta în engleză:

– Mori!

Își setă MP-5-ul pe foc automat și mâna îi alunecă spre trăgaci. Își putea goli întreaga magazie de treizeci de cartușe în doar câteva secunde.

Și, cu siguranță, ar fi făcut-o, dacă ar mai fi fost în viață. Coloana îi pocni cu zgomot în clipa în care primi lovitura din spate. Se prăbuși la pământ. În timp ce se prăbușea, degetul îi căzu pe trăgaci și mitraliera descărcă o serie de cartușe în podeaua de ciment. Gloanțele ricoșară în trupul omului, dar acesta nu mai putea să le simtă.

Cel de-al doilea nord-coreean încercă să tragă în Hemingway, dar bărbatul îi smulse încărcătorul din armă și i-l izbi în cap, terminând treaba cu o lovitură de picior în vector, care-i rupse ficatul. Nord-coreeanul se prăbuși greu la pământ.

Apoi, Hemingway dispăru.

După ce efectele zgomotului și luminii trecură, Alex se ridică în picioare, clătinându-se încă, și o ajută pe Simpson. Stone făcu același lucru cu Reuben.

– Unde-a dispărut Hemingway? întrebă Stone.

Alex arătă în lungul coridorului.

– Pe acolo. Prin ușa aia. L-am văzut chiar înainte să dispară. Nu pot să-mi dau seama cum, fiindcă simțeam că-mi explodează capul.

Îi priviră preț de câteva clipe pe nord-coreenii căzuți.

– Tipul ăsta-i dracu-n persoană! exclamă Alex.

– Tocmai ne-a salvat viețile, îi atrase atenția Simpson.

– Nu zău? Probabil pentru că își rezervă plăcerea de a ne omorî chiar el, i-o întoarse Alex. Așa că nu uita ce ți-am spus: trage, dacă ți se oferă șansa să-l ucizi.

Stone se uită la ceas.

– Trece timpul.

Hemingway stătea singur în capătul coridorului. Cele două celule, în care se aflau președintele și Chastity, erau în spatele lui. Prizonierii erau în stare de inconștiență, după ce le strecurase în mâncarea de la cină droguri pentru provocarea amneziei. Hemingway nu credea că vreunul din ei și-ar fi dorit să păstreze vreo amintire despre ce li se întâmplase.

Când ușa din celălalt capăt al coridorului se deschise, Hemingway se afundă în umbră.

Alex trecu prin ușă urmat de ceilalți și strigă:

– Hemingway! Am venit după președinte.

Hemingway nu scoase nici un sunet.

– Poate că nu știi ce s-a întâmplat, Tom, adăugă Alex. Gruparea Sharia a revendicat răpirea președintelui. Chiar în clipa asta, Statele Unite au o rachetă nucleară îndreptată asupra Damascului. O s-o lanseze în mai puțin de trei ore, dacă președintele nu se întoarce viu și nevătămat. Probabil că Reinke și Peters veniseră ca să te anunțe.

Hemingway trase aer în piept, dar nici de data asta nu spuse nimic.

– Tom, nu mint! continuă Alex. Întreaga lume e pe cale să explodeze. Toate armatele musulmane și toate organizațiile teroriste din lume își adună forțele și se pregătesc să atace Statele

Unite. Suntem în alertă DEFCON 1, Tom. DEFCON 1! Știi ce înseamnă asta. Totul e gata să explodeze. Alex făcu o pauză, apoi strigă: Pe toți dracii, mai avem doar trei ore! În trei ore, șase milioane de oameni o să moară!

În sfârșit, Hemingway păși în lumină.

– De ce să-și fi asumat gruparea Sharia responsabilitatea? întrebă el neîncrezător.

– N-au fost ei. Am făcut-o eu în locul lor.

Captain Jack apăru ca o nălucă pe ușă și-și apăsă arma pe tâmpla lui Simpson. Luă apoi pistolul fetei și-l îndreptă spre ceilalți.

– Acum hai, lăsați armele, sau o să aveți ocazia să vedeți cum arată creierii domnișoarei.

Ceilalți ezitară câteva clipe, apoi, pe rând, Alex, Stone și Reuben își aruncară armele.

– La dracu'! E tipul pe care l-am auzit mai devreme! îi șopti Reuben lui Stone, însă prietenul său nu-l asculta. Se uita foarte intens la Captain Jack.

La rândul lui, Captain Jack își trecu privirea pe deasupra întregului grup, apoi se opri brusc și se întoarse la Stone. Fruntea i se încreți.

Atenția îi fu însă distrasă de Hemingway, care spuse:

– Credeam că avem o înțelegere.

Lui Alex i se părea că Hemingway era într-atât de încordat, încât, dacă ar fi sărit, s-ar fi lansat cu siguranță în spațiu.

– Așa este, Tom, spuse nonșalant Captain Jack. Apoi însă am primit o ofertă mai bună din partea nord-coreenilor. Ți-am spus doar că nu făceam asta decât pentru bani. A fost un avertisment fair-play, prietene, nu-i vina mea că nu te-ai prins.

– De ce? spuse Hemingway. Vrei să pornești un război între America și lumea musulmană? Ce au de câștigat nord-coreenii din asta?

– Sincer, nu-mi pasă. Mie mi-au dat banii.

– O să lansăm o bombă nucleară asupra Damascului! spuse Alex.

Captain Jack îl privi dispreţuitor.

– Am lucrat o vreme pentru sirieni. Sunt la fel de însetaţi de sânge ca toţi ceilalţi. Nu se poate spune că nu-şi merită soarta.

– Şase milioane de oameni! exclamă Alex. Printre care femei şi copii.

Captain Jack clătină din cap plictisit.

– Tu chiar nu pricepi care-i principiul după care mă ghidez eu, nu?

– Locul ăsta e împânzit de nord-coreeni morţi, spuse Hemingway. Chiar crezi că planul tău o să mai meargă acum?

– O să am timp să fac curăţenie, Tom. Ştiu o mină părăsită undeva în apropiere. E locul ideal unde să arunc cadavrele. În afară de unul. Pe ăla, lumea trebuie să îl vadă.

– Pe Brennan?

– Trebuie să termin treaba.

– Aşadar, intenţionezi să ne ucizi pe toţi? vorbi şi Stone.

Captain Jack se uită atent la el.

– Îmi pari foarte cunoscut.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Da, am de gând să vă omor pe toţi. Se uită la Hemingway. Mi-am respectat cuvântul, Tom. Uite ce s-a întâmplat în Brennan. Totul a mers perfect.

– Ba nu-i perfect dacă moare şi preşedintele, spuse sec Hemingway. Trebuie să-l predau viu şi nevătămat. Asta am spus de la bun început că o să fac.

– Dacă te interesează banii, Statele Unite pot să-ţi dea mult mai mult decât nord-coreenii, spuse Simpson.

Captain Jack clătină din cap.

– Nici măcar eu nu-s chiar atât de lacom. Şi, sincer, am mari îndoieli că mi-aş vedea banii. La urma urmei, sunteţi ţara cu cele mai mari datorii din lume.

Captain Jack îl împuşcă pe Hemingway în piciorul stâng. Bărbatul făcu o grimasă de durere şi căzu în genunchi. Apoi, Captain Jack îl împuşcă în braţul drept.

– Încetează, te rog! strigă Simpson.

– Îmi pare rău că fac asta, Tom, spuse Captain Jack, dar n-aș vrea să mă trezesc cu gâtul zdrobit.

– Poate vrei totuși să te răzgândești, spuse Hemingway printre dinți.

– Și de ce-aș face asta?

– Fiindcă am montat capcane la intrarea în celule.

– Atunci oprește dispozitivele și deschide ușile.

Hemingway clătină din cap.

– În cazul ăsta, o să îi omor pe ei, unul câte unul, până faci ce ți-am spus.

– Oricum o să-i omori, așa că ce mai contează? spuse Hemingway.

– Să vedem cât timp o să le suporți țipetele. Singura ta slăbiciune este că ești mult prea civilizat, Tom.

Stone reuși să-i surprindă privirea lui Hemingway și-i făcu semn din ochi spre ceva. Hemingway dădu din cap, aproape imperceptibil.

Captain Jack apăsă arma pe tâmpla lui Simpson și spuse:

– Adio drăguță, cum te-o chema!

– Numele meu este John Carr, spuse încet Stone, făcând un pas în față. Și ai avut dreptate, ne cunoaștem.

Captain Jack își coborî o idee pistolul.

– John Carr? spuse el uluit, măsurându-l pe Stone din cap până-n picioare. Pentru Dumnezeu, John, ce te-a mai ajuns bătrânețea!

– De pe-atunci erai un trădător nenorocit și văd că așa ai rămas.

– Măcar am ieșit din joc în condițiile pe care le-am vrut eu. Nu cred că poți spune și tu același lucru, pufni Captain Jack.

Întreaga lui atenție era concentrată acum asupra lui Stone, așa că nu-l observă pe Hemingway, care se apropia de zid.

Stone făcu încă un pas în față, așezându-se în așa fel încât Captain Jack să nu-l poată vedea pe Hemingway.

– De ce nu mă omori *pe mine?* Ai fost întotdeauna în poziția secundă, așa că-mi imaginez că ar fi o adevărată încântare pentru tine să-l elimini pe cel mai bun, n-am dreptate?

– Tot un nenorocit îngâmfat ai rămas! mârâi Captain Jack.

– Spre deosebire de tine, eu mi-am câștigat dreptul să fiu așa. Adu-mi aminte, cum ai dat-o în bară? Oh, da! Ai încurcat indicii barometrici și ți-ai ratat ținta. A trebuit să mă trimită pe mine, un an mai târziu, să termin treaba. Hai, recunoaște, ai fost întotdeauna un amator!

Captain Jack își îndreptă arma spre fruntea lui Stone.

– De data asta, n-o să mă mai încurce presiunea barometrică.

Hemingway făcu un salt și lovi întrerupătorul, cufundându-i pe toți în beznă. Captain Jack trase. Urmară țipete și strigăte și zgomote de încăierare și în cele din urmă un urlet înfiorător și sunetul unui trup prăbușindu-se.

Când lumina se aprinse din nou, Captain Jack stătea întins la pământ și nu mai avea arma. Stone stătea deasupra lui ținând în mână un pumnal plin de sânge. Îl luase din camera adevărului.

– Nenorocitul dracului! gemu Captain Jack, strângându-și cu mâna tendoanele de la picioare, pe care Stone i le tăiase, imobilizându-l. De ce nu m-ai omorât? urlă el.

– Pentru că n-a fost nevoie, răspunse Stone.

– Ascultați-mă! spuse Captain Jack cu respirația tăiată. Vă dau câte zece milioane de dolari *la fiecare* dacă-l ucideți pe Brennan.

Îl priviră cu toții dezgustați.

– E doar un om! strigă Captain Jack.

– Dacă nu taci odată, își pierdu Alex răbdarea, *pe tine* o să te omor!

Hemingway reuși să se ridice puțin, sprijinindu-se de un perete.

– Trebuie să-l luați pe președintele Brennan și să-l lăsați într-un anumit loc, ca să se termine așa cum trebuie.

Alex îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Nu știu care sunt motivațiile tale demente și puțin îmi pasă! Din cauza ta, întreaga lume e acum în prag de război. Așa că tot ce-o să fac eu o să fie să-l duc pe președinte înapoi unde-i e locul. Și, pe drum, o să dăm un telefon pentru ca șase milioane de oameni să nu ardă de vii din cauza a ceea ce ai făcut tu.

Își îndreptă arma spre Hemingway.

– Acum, deschide celula sau trag!

Hemingway se chinui să se ridice în picioare.

– Nu mi-am trădat țara, indiferent ce crezi tu despre mine, spuse Hemingway. Indiferent de ce crede întreaga lume. Am făcut asta *pentru* țara mea. Am făcut asta pentru *lumea* mea.

– Deschide odată ușa! strigă Alex. Acum!

Hemingway scoase un rând de chei și descuie prima dintre cele două uși.

– Parcă ai spus că sunt capcane! mârâi Captain Jack.

– Te-am mințit, spuse Hemingway.

Stone și Alex îl scoaseră pe brațe pe președintele care zăcea lipsit de cunoștință și-l sprijiniră cu spatele de perete. O găsiră apoi și pe Chastity și o întinseră pe jos, lângă el.

Alex își scoase mobilul.

– La dracu'! Am uitat că nu-i semnal aici. Va trebui să ieșim undeva afară, să sunăm la Washington și...

O voce de bărbat îl întrerupse:

– Nu cred că va fi necesar.

Se întoarseră cu toții și-l văzură pe Carter Gray însoțit de șase bărbați înarmați cu mitraliere.

CAPITOLUL 68

– Slavă domnului! spuse Simpson, alergând spre naşul ei.

Totuşi, Gray îşi îndreptă atenţia spre Hemingway.

– Preşedintele era în elicopterul cu care m-ai adus acasă, nu-i aşa?

Era evident că Gray nu aştepta un răspuns şi Hemingway nici nu-i dădu vreunul.

– Mi-ai modificat dosare, ai adunat o armată de „morţi" şi l-ai răpit pe preşedinte.

Gray scutură din cap.

– Preşedintele e bine, Carter! spuse Simpson. E doar drogat.

– Foarte bine, spuse Gray. Ne ocupăm noi de-aici.

Făcu semn către doi dintre oamenii lui să se ducă să-l ridice pe preşedinte.

– Staţi! strigă Hemingway. Trebuie să fie eliberat conform planului. Altfel, ar însemna că toţi cei care au murit în Pennsylvania s-au sacrificat în zadar. Nu puteţi face asta! S-au jertfit pentru o lume mai bună!

Gray îl privi uluit.

– Eşti nebun! exclamă el.

Apoi se calmă şi se întoarse spre Stone.

– Bună ziua, John. Nu-ţi pot spune ce şoc a fost să descopăr că eşti încă în viaţă.

Se întoarse apoi către Captain Jack, care zăcea încă întins pe podea, strângându-şi cu mâinile picioarele însângerate.

– Doi vechi prieteni pe care nu-i mai credeam în viaţă! Întoarcerea din morţi pare să fie la modă în secolul douăzeci şi unu.

– N-am vrut să mor atunci când ai avut tu chef, Carter! spuse Stone.

Simpson se uita de la unul la celălalt.

– Despre ce vorbiţi voi aici?

– Ascultaţi, oameni buni, se amestecă Alex, nu avem timp de pierdut. Trebuie să anunţăm Casa Albă că l-am recuperat pe preşedinte. Trebuie să oprească lansarea.

Gray nu-i răspunse. În schimb, se uită spre Simpson şi zise:

– Jackie, vreau să vii aici, lângă mine.

– Ce? sări fata. Nu l-ai auzit pe Alex? Trebuie să oprim lansarea!

– După ce vom părăsi această clădire, va trebui să uiţi tot ce ai văzut aici în seara asta. Ai înţeles?

Simpson se uită la ceilalţi.

– Sunt sigură că poţi avea deplină încredere că nici unul dintre noi nu va dezvălui nimic care să pună în pericol securitatea ţării.

– Nu-mi fac griji pentru ceilalţi, Jackie, doar pentru tine.

Stone se uită la femeie.

– Eşti singura care vei pleca de aici în viaţă, agent Simpson, îi explică el, apoi se uită la Gray. Şi cred că asta îl include şi pe preşedinte.

– Ce dracu' spui acolo? strigă Simpson.

Se uită spre naşul ei, aşteptând cuvintele care s-o asigure că nu era aşa, dar expresia pe care o văzu pe chipul lui Gray era mai mult decât grăitoare. Jackie arătă spre Brennan, care zăcea lipsit de cunoştinţă.

– Acesta este preşedintele Statelor Unite.

– Sunt conştient de asta, spuse Gray. Dar în clipa de faţă în Biroul Oval se află un alt bărbat, la fel de capabil să conducă ţara. Şi lucrul ăsta, din păcate, nu spune prea multe.

Simpson se uită la bărbaţii care-l însoţeau pe Gray.

– O să-l omoare pe preşedinte! Trebuie să-l opriţi!

– Oamenii ăştia îmi sunt pe deplin devotaţi mie şi numai mie, spuse Gray. Altfel n-ar fi aici.

– Şase milioane de oameni o să moară dacă nu sunăm la Casa Albă, Carter! îl imploră Stone.

– Şase milioane de *sirieni*, i-o întoarse Gray. Ai idee câte activităţi teroriste susţine biata Siria? Ţara asta e practic grădiniţa tuturor nebunilor care se-aruncă-n aer în atentatele sinucigaşe din Irak. Ar fi trebuit s-o radem demult de pe faţa pământului.

Simpson îl privi năucită.

– Eşti nebun!

– Este o chestiune care nu ţine doar de un singur om, Jackie, îi răspunse Gray, cât se poate de calm. Este strict un război al binelui împotriva răului, şi trebuie să ne asigurăm că cele două tabere rămân clar definite. Iar pentru asta, trebuie făcute sacrificii. Spre binele tuturor. Nici măcar preşedintele nu este mai presus. Aşa că lumea trebuie acum să creadă că a fost ucis de cei care l-au răpit. Făcu o pauză, apoi adăugă: Sunt sigură că pe tatăl tău nu l-ar deranja.

– Pe dracu'! urlă Simpson. Ar fi primul care te-ar arunca după gratii!

– Vino aici, lângă mine, Jackie! îi ordonă cu glas aspru Gray. Vino acum!

Simpson nu se clinti.

– Nu! Va trebui să mă omori şi pe mine.

– Te rog, nu mă forţa să iau decizia asta.

– Armă! strigă dintr-odată Alex.

Se aruncă înspre Brennan. Dar altcineva fusese doar mai rapid.

Împușcătura răsună și totul păru să se deruleze cu încetinitorul. Se auziră țipete și o încăierare și zgomotul unui obiect de metal căzând pe beton. Apoi tăcere.

Jackie Simpson căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuși cu fața pe ciment. Glonțul care l-ar fi lovit pe Brennan era acum înfipt în inima ei. Gray urlă și se repezi asupra lui Captain Jack, care scosese un pistol mic de la gleznă și trăsese în președinte. Totuși, Simpson îl împiedicase să-și atingă ținta.

Alex îngenunche, îi verifică pulsul, apoi se uită la ceilalți și clătină din cap.

– Jackie! strigă Gray, privindu-și deznădăjduit fina moartă.

– Beth! șopti Oliver Stone, privind-o împietrit pe femeia lipsită de viață.

Alex, care fusese singurul suficient de aproape încât să-l audă, se uită la Stone. „Beth?"

Gray își îndreptă arma spre Captain Jack, dar vocea ca de tunet a lui Stone îl opri.

– Dacă-l împuști, n-o să mai ai nici o posibilitate de a afla detalii despre planul nord-coreenilor de a-l omorî pe președinte.

Degetul lui Gray rămase pe trăgaci, dar nu apăsă.

Stone începuse să tremure și, când vorbi, ochii-i erau plini de lacrimi:

– O să-l ducem pe președinte în Medina. Acolo unde ne spune domnul Hemingway.

– Asta *nu e* o opțiune! lătră Gray.

– Este *singura* ta opțiune, Carter! răspunse Stone. Nu poți lăsa milioane de oameni nevinovați să moară fără nici un motiv.

Gray îl săgetă pe Stone cu o privire de om nebun.

– *Nevinovați?* urlă el. Canaliile astea mi-au luat familia de lângă mine! Mi-au ucis singurele ființe pe care le iubeam pe lume.

– Iar mie, propria *mea* țară mi-a făcut același lucru, spuse Stone.

Gray și Stone se priviră în ochi preț de câteva secunde, în timp ce toți ceilalți îi urmăreau. Apoi, privirea lui Stone se îndreptă spre trupul lui Simpson.

– Ca și tine, acum am pierdut totul.

Vocea îi tremura.

Privirea lui Gray se mută de la Simpson la Stone.

– Și să vreau, nu-l pot duce pe președinte la Medina. Nu mai e timp.

– Cred că *Medina* la care se gândește domnul Hemingway este mult mai aproape, răspunse Stone.

Toți întoarseră privirile spre Hemingway.

– Ai venit cu elicopterul? îl întrebă acesta pe Gray.

Carter Gray încuviință din cap.

– Atunci, puteți ajunge la Medina *mea* în mai puțin de două ore. Mai aveți timp.

– Presupunând că accept, spuse Gray, de ce nu pot să sun din elicopter și să spun că l-am găsit în Medina asta despre care vorbiți voi?

– Dacă nu te duci cu adevărat acolo, nu vei putea răspunde tuturor întrebărilor referitoare la locul în care a fost găsit. Presa și țara vor dori să știe, spuse Hemingway. Cu lux de amănunte.

Stone se uită la Gray.

– Poți chiar să culegi tu toți laurii, Carter, și să spui că tu l-ai găsit pe președinte. Vei fi un erou național.

– Și cum, mai exact, să fac asta? întrebă Gray.

– Ești un om deștept, răspunse Stone. O să găsești tu ceva în timpul călătoriei cu elicopterul.

– Dar omul ăsta rămâne cu mine! insistă Gray, arătând spre Captain Jack.

– Sunt sigur că vei reuși să scoți până și ultima informație de la el, spuse Stone sec.

– Și Hemingway la fel, adăugă Gray.

– Să mergem! strigă Alex.

În vreme ce restul oamenilor se îndreptau spre ieșire, Stone îngenunche lângă Simpson sub privirile lui Gray. Îi atinse părul și-i luă mâna micuță într-a lui. Încă era caldă. O întoarse și privi semnul din palmă, în formă de semilună. Arăta exact la fel ca în ziua în care se tăiase, cu atâția ani în urmă. Văzuse cicatricea când îi adunase mărunțișul de pe jos cu câteva zile-n urmă. Lacrimile îi alunecară pe obraji. Erau lacrimile din coșmarul lui, când visa că-și pierde fiica. Acum, realitatea era infinit mai cumplită. O sărută pe obraz.

Stone se uită la Gray, care rămăsese nemișcat, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp.

– Asigură-te că are parte de o înmormântare așa cum se cuvine, spuse Stone cu fermitate.

Gray dădu grav din cap. Apoi Stone trecu pe lângă el fără să mai rostească nici un cuvânt.

Odată ieșiți din clădire, îi urmară pe oamenii lui Gray până într-un luminiș din apropiere, unde se afla elicopterul.

Pilotul se aplecă în afară:

– Unde mergem?

– La Medina! îi strigă Hemingway.

– Ce? exclamă bărbatul.

– Adresa e în buzunarul cămășii mele, spuse Hemingway.

Unul dintre gardieni scoase hârtia și citi indicațiile. Îi aruncă o privire lui Hemingway. Stone citise și el adresa peste umărul bărbatului. Avusese dreptate.

Hemingway se așeză pe un scaun din spatele elicopterului. O fracțiune de secundă mai târziu, îl lovi cu capul pe gardianul de lângă el, zdrobindu-i nasul și osul obrazului drept. Izbi apoi cu picioarele în scaunul din față cu o asemenea forță încât îl smulse de la locul lui și soldatul care stătea pe el fu aruncat în față. Peste încă o secundă, Hemingway alerga ca o nălucă înspre pădure, părând că nici nu simte durerea din piciorul rănit.

Alex se luă după Hemingway fugind cât putu de repede, împiedicându-se în rădăcini de copaci, tufișuri și lujeri de plante.

Pe toți dracii, tipul era împușcat în picior și el nu-l putea prinde? Auzi un strigăt în față și acceleră ritmul. Ieși dintre copaci și, alunecând, reuși să se oprească brusc cu doar o clipă înainte să cadă. Stătea acum pe marginea unei prăpăstii adânci. Nu putea vedea ce era jos, dar, încordându-și auzul, lui Alex i se păru că înregistrează sunetul unui obiect greu căzând în apă. Când ceilalți gardieni sosiră în fugă lângă el, Alex arătă spre fundul abisului, clătinând din cap.

Tom Hemingway nu mai era.

CAPITOLUL 69

Președintele interimar Hamilton privea ecranul din Biroul Oval în vreme ce mai mulți oameni din cabinetul său se învârteau pe lângă el. Imaginea era slabă, de proastă calitate – toate echipele de știri profesioniste fugiseră deja din țară –, dar filmul arăta cât se poate de limpede haosul care se instaurase în Damasc. Drumurile erau blocate de mii de mașini, străzile înțesate de sute de mii de sirieni disperați, înnebuniți de groază. Se zvonea că oamenii alergau pe pistele de pe aeroporturi, încercând să se prindă de ultimele câteva avioane care mai decolau. Paza și ordinea dispăruseră demult. Toată lumea nu mai încerca acum decât să fugă cât mai departe. Și, pe măsură ce orele se scurgeau și această speranță să spulbera, situația era din ce în ce mai urâtă.

Hamilton și oamenii lui priveau pe ecran părinți care alergau pe străzi cu copii în brațe, urlând înnebuniți de groază, în vreme ce soldații își făceau loc prin gloata cuprinsă de panică, spunându-le oamenilor la megafoane să evacueze orașul. Și totuși, cu mai puțin de o oră rămasă până la termenul-limită impus de americani, nici unul dintre aceste suflete nu mai avea șanse să scape cu viață. Un segment al înregistrării arăta cum un grup de jefuitori de ocazie erau omorâți în bătaie de cetățenii înfuriați. Hamilton se uită până când văzu cum niște copii erau efectiv smulși de

lângă familiile lor și dispăreau călcați în picioare de mulțimea dezlănțuită.

– Oprește-l odată! strigă Hamilton și televizorul fu stins numaidecât.

Biroul lui Hamilton era acoperit de cereri și rugăminți primite din întreaga lume, care îl implorau să nu declanșeze atacul. Milioane de americani din întreaga țară ieșiseră în stradă, unii ca să susțină decizia lui Hamilton, dar cei mai mulți ca să-și manifeste dezacordul. Centrala Casei Albe era supraîncărcată.

Secretarul Apărării, Joe Decker, se așeză lângă superiorul său. Hamilton îi aruncă o privire disperată.

Văzându-și, poate, șeful ezitând, Decker spuse:

– Domnule, știu că presiunea care vă apasă pe umeri e mai mare decât ar trebui să îndure orice ființă umană. Știu ce vă îndeamnă întreaga lume. Dar, dacă dăm acum înapoi, ne pierdem orice credibilitate. Și dacă se-ntâmplă asta înseamnă că lupta e pierdută.

– Îmi dau seama, Joe, rosti încet Hamilton.

– Și mai e ceva, domnule.

Hamilton îl privi îngrijorat.

– Ce?

– Chiar în clipa de față, deasupra Atlanticului au loc niște fenomene atmosferice extrem de neobișnuite. Ni s-a raportat că e posibil să pierdem cu desăvârșire comunicarea prin satelit cu *Tennessee* peste doar câteva minute.

– În cazul ăsta, n-ar trebui să lansăm racheta.

Decker scutură din cap.

– Condițiile atmosferice nu vor afecta în nici un fel lansarea. D-5 are sistem de ghidare automată. După separarea de ultimul motor al rachetei, are drept reper două puncte stelare, apoi se poziționează în locația optimă pentru lansarea focoaselor

asupra țintei finale. Singura problemă este menținerea legăturii cu submarinul.

– Și tu ce propui, Joe? întrebă Hamilton.

– Vă sugerez insistent să terminăm toată povestea înainte să pierdem legătura.

– Ce? Să lansăm acum?

Hamilton se uită la ceas.

– Mai sunt încă cincizeci și două de minute.

– Și ce credeți că se va întâmpla în timpul ăsta, domnule președinte? Dacă ar fi avut cea mai mică intenție să-l elibereze pe Brennan, ar fi făcut-o până acum. Nu facem decât să le dăm adversarilor mai mult timp pentru a-și gândi contraatacul. Și dacă nu declanșăm acum, s-ar putea ca mai târziu să nu mai putem lua legătura cu *Tennessee.*

– Nu putem folosi un alt dispozitiv nuclear?

– Submarinul se află în locul ideal și are încărcătura cea mai potrivită pentru a lovi Damascul. E pregătit și gata de acțiune. În plus, și celelalte submarine ale noastre din Atlantic ar avea, în cele din urmă, aceleași probleme de comunicare.

– În cazul ăsta, spune-le celor de pe *Tennessee* să tragă atunci când expiră timpul, dacă nu primesc alt ordin de la noi.

– Nu se procedează așa în cazul armelor nucleare, domnule. Din mii de motive, lansarea nu se execută decât la ordin direct. Nu pe ceas. Și am putea găsi altă soluție, dar, cu siguranță, până când am termina pregătirile, termenul-limită ar fi depășit. Și dacă nu lansăm racheta în limita de timp impusă de noi, ne pierdem toată credibilitatea, domnule.

– Și așa o să fie de acum înainte? Noi tragem în ei, ei trag în noi... Până când? Până când o să dispărem cu toții?

– Cu tot respectul, domnule, armele noastre sunt infinit superioare dotărilor lor. Și avem toate motivele să credem că vom ieși învingători, la final.

Hamilton ridică posac capul și văzu toate privirile din încăpere îndreptate asupra lui. „Dumnezeu să aibă milă de mine!"

Spuse:

– Ia mai întâi legătura cu sirienii. Mai dă-le o ultimă șansă.

Își prinse capul în mâini și toți cei prezenți lăsară privirile în jos.

Dintr-odată, Andrea Mayes izbucni:

– Stați! Vă rog, domnule, de ce credeți că nu l-ar înapoia pe președinte, dacă, într-adevăr, l-ar avea? De ce să lase să moară milioane dintre oamenii lor?

– Fiindcă sunt teroriști! exclamă exasperat Decker. Asta e mentalitatea lor. Și credința lor le garantează că toți acei oameni vor ajunge direct în paradis. Și să nu uităm că ei ne-au atacat *pe noi!* Ne-au răpit președintele. Iar în clipa de față, Brennan este, mai mult ca sigur, mort. Nu avem de ales. Trebuie să răspundem într-o manieră care să arate întregii lumi, fără nici cea mai mică umbră de îndoială, de ce sunt capabile Statele Unite. Orice altceva le-ar da teroriștilor curaj să-și intensifice atacurile asupra noastră. Și nu există cale mai bună de a face asta decât printr-un atac nuclear. Japonia nu s-a predat decât după ce am lansat două bombe. În cele din urmă, *am salvat* milioane de vieți în felul ăsta.

Uită să mai menționeze că bombele atomice lansate la Hiroshima și Nagasaki uciseseră și mutilaseră sute de mii de civili japonezi și ambele orașe suferiseră efectele radiațiilor timp de zeci de ani.

Hamilton întoarse capul și Secretarul de Stat se prăbuși înapoi în scaun.

Decker puse furios mâna pe un telefon și ordonă să fie numaidecât comunicat un nou ultimatum către Siria și gruparea Sharia. Câteva minute mai târziu, primiseră răspunsul.

– Ei bine? întrebă Hamilton privindu-l disperat.

– Versiunea cenzurată este că furia lui Dumnezeu o să ne trăsnească pentru răul pe care îl vom face, răspunse Decker. Așadar, mă autorizați acum să contactez Autoritatea de Comandă, domnule?

Dintr-odată, Hamilton păru să ezite. Mayes profită de ocazie și spuse:

– Domnule președinte, *vă implor*, gândiți-vă la ce sunteți pe cale să faceți. Dacă distrugem Damascul, nu va mai fi pace niciodată. Niciodată!

Decker se așeză în fața ei.

– Domnule președinte, nici *acum* nu este pace. Și dacă nu vă duceți amenințarea la bun sfârșit, America își va pierde toată puterea. Vom ajunge de râsul întregii lumi, vom fi considerați lași, lipsiți de curajul de a ne pune amenințările în practică. Știu că nu sunteți un astfel de conducător. Făcu o pauză, apoi adăugă, apăsând cuvintele: Trebuie să facem asta!

Hamilton se frecă la ochi, se uită la Mayes, apoi dădu din cap spre Decker.

– Dă telefonul!

Hamilton se ridică și se duse să se uite pe fereastră, în timp ce Decker ridica un alt telefon și dădea ordinul Autorității Naționale de Comandă, care îl transmitea numaidecât către *Tennessee*. Uriașa rachetă Trident avea să fie lansată la scurt timp după aceea, străbătând adâncurile apelor cu o viteză și o forță atât de fenomenale, încât trebuia sigilată într-un strat protector de gaz. Nici măcar un singur strop de apă nu putea să-i atingă învelișul metalic în timp ce străbătea sutele de metri din adâncurile oceanului până la suprafață. Cu o viteză de paisprezece mii de mile pe oră, racheta Trident avea să lovească Damascul în mai puțin de treizeci de minute după lansare, cu forța însumată a o mie de uragane de gradul 5. Nu avea să mai rămână nimic.

În prima clipă, nu înregistră țârâitul telefonului. Apoi Hamilton ridică încet capul. Era *acel* telefon. Străbătu încăperea dintr-un salt și smulse receptorul din furcă.

– Alo?

Tot sângele i se scurse de pe chip și-și prinse cu mâna umărul stâng. Toți cei din încăpere crezură că e în pragul unei crize cardiace.

– E la ei, urlă Hamilton. Îl au pe *Brennan!*

Se răsuci spre Decker.

– Anulează lansarea! Anuleaz-o!

Decker vorbi repede în celălalt telefon și dădu ordinul ca *Tennessee* să rămână în așteptare. Totuși, Secretarul Apărării se făcu dintr-odată alb ca varul.

– Cum? Nu se poate!

Toate privirile din încăpere se îndreptară spre el.

Cu voce stinsă, aproape imperceptibilă, Decker spuse:

– Condițiile atmosferice de deasupra Atlanticului au început să afecteze comunicațiile prin satelit. *Tennessee* a primit și a confirmat ordinul de lansare, dar acum, Autoritatea de Comandă nu reușește să mai ia legătura cu submarinul.

– Știam eu că trebuia să așteptăm până treceau cele opt ore! urlă Hamilton la Decker. Idiotule!

– Dumnezeule mare! murmură Andrea Mayes, cu voce tremurată.

Hamilton înșfăcă telefonul din mâna lui Decker și îl împinse cu brutalitate la o parte.

– Vă vorbește președintele interimar Hamilton, spuse el în receptor. Trebuie să luați cu orice preț legătura cu submarinul și să le spuneți *să nu* lanseze. Nu mă interesează cum, dar trebuie s-o faceți!

Se prinse de marginea biroului ca să nu cadă din picioare – genunchii începuseră să-i tremure și pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare.

Decker, alb ca un cadavru, își ținea cu mâna umărul pe care Hamilton i-l izbise de zid.

Hamilton strigă iar în receptorul telefonului:

– Aruncați în aer submarinul, dacă n-aveți altă soluție! urlă el. Numai opriți lansarea! Opriți-o!

Secundele treceau și în Biroul Oval nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot – toată lumea își ținea respirația. În cele din urmă, Hamilton puse telefonul la loc în furcă și se prăbuși în genunchi. Părea pe punctul de a leșina.

Încet, ridică privirea spre subalternii lui.

– Au oprit lansarea, reuși să spună, înainte de a-l străpunge cu privirea direct pe Decker. Chiar... în ultima... secundă...

Nimeni nu-și manifestă bucuria în Biroul Oval; toți erau înmărmuriți.

Totuși, undeva pe fundul Atlanticului, 155 de marinari americani își strigară din toate puterile bucuria.

Vestea recuperării președintelui James Brennan dintr-un depozit abandonat de la periferia orașului Medina, din statul *Ohio*, zgudui încă o dată lumea. Forțele armate de peste patruzeci de mii de militari și agenți speciali americani desfășurate în Medina din Arabia Saudită se retraseră în cea mai mare discreție. În buzunarul președintelui fusese găsit un bilet scris la calculator care spunea doar atât: „Din marile sacrificii se nasc marile oportunități".

Franklin Hemingway scrisese aceste cuvinte cu treizeci de ani în urmă și fiul său n-ar fi putut găsi un mesaj mai bun pe care să i-l lase conducătorului lumii libere.

Carter Gray fu declarat erou al națiunii pentru că reușise să descopere locul unde avea să fie eliberat președintele. Deși nu dăduse prea multe detalii, Gray explicase că fusese o combinație de muncă asiduă, informații de încredere și foarte mult noroc.

– Totuși, răpitorii s-au ținut de cuvânt, spuse el. Pentru că președintele *era* cu adevărat în Medina, doar că la zece mii de kilometri depărtare de cea unde îl căutam noi.

Gray petrecuse o noapte grea alături de senatorul Simpson și soția acestuia, încercând să le aline durerea provocată de pierderea singurului lor copil. Versiunea oficială a celor întâmplate, și singura pe care o primiseră inclusiv părinții fetei, era că Jackie fusese victima unui ambuteiaj catastrofal care avusese loc noaptea târziu pe Autostrada 81. Nu existau suspecți și Gray știa că n-o să aibă loc nici o arestare. Singurul lucru rămas neexplicat era dispariția misterioasă a celor trei agenți NIC. Gray avea să se ocupe și de acest aspect.

Exista și o parte bună în toată povestea: Captain Jack vorbise. Și vorbise, și vorbise. Carter Gray avea acum multe informații pe care le putea folosi împotriva Coreei de Nord.

James Brennan avu parte de o întoarcere triumfală la Casa Albă, în ovațiile unei mulțimi impresionante. Acordă interviuri televizate națiunii, în care îi mulțumi lui Carter Gray pentru exemplara sa dovadă de eficiență profesională, fără să aibă habar că acesta se gândise serios să-i facă felul și să dea apoi vina pe sirieni. Brennan îi mulțumi și greu-încercatului său vicepreședinte pentru o treabă bine făcută. În cele din urmă, își exprimă recunoștința față de poporul american pentru că se dovedise brav și loial în timpul crizei.

Oamenii nu aveau să afle niciodată că se aflaseră la numai o singură secundă distanță de începutul apocalipsei mondiale. Sefa de campanie îi stătea alături, radiind de încântare. Acum, că trecuse criza, întreaga atenție a femeii se îndrepta din nou

exclusiv asupra campaniei electorale. Ultimele sondaje arătaseră că Brennan se afla în fruntea clasamentului cu un scor record de optzeci și șase de procente. Cu excepția cazului în care se producea vreo catastrofă, candidatul ei avea să câștige cu ușurință și urma să aibă la dispoziție încă patru ani în care să-și clădească moștenirea.

Lui Brennan i se povestiră în detaliu toate cele întâmplate, însă nimeni nu-i putu spune de către cine anume fusese răpit. Părea acum evident că nici gruparea Sharia și nici Siria nu fuseseră cu nimic implicate în aceste evenimente. După ce spiritele se liniștiră și toată lumea putu să gândească limpede, fu cât se poate de clar pentru toți că Sharia nu avea suficientă putere în Statele Unite pentru a orchestra un eveniment de o asemenea amploare. Fusese descoperit cadavrul unuia dintre liderii grupării și fusese evident că omul murise în urma torturii. Și nimeni nu explicase cum de fusese posibil ca atâția arabi experți în operațiuni teroriste să intre în Statele Unite fără ca serviciile de informații americane să aibă habar.

În Damasc era în continuare haos, dar nici pe departe dezastrul pe care l-ar fi provocat lansarea rachetei Trident. Siria și restul țărilor din Orientul Mijlociu se aflau încă într-o explicabilă stare de șoc, dar se părea că, după ce lumea fusese preț de câteva ore în pragul colapsului, liderii săi începuseră să manifeste o atitudine ceva mai cooperantă. Rămânea însă de văzut pentru câtă vreme.

Vicepreședintele Hamilton își luase câteva zile de concediu. Să te afli la doar o secundă distanță de a deveni al doilea președinte american, după Harry Truman, care să comande lansarea unei bombe nucleare, era mai mult decât putea suporta orice persoană normală și stresul își spusese cuvântul. Totuși, medicii se așteptau ca Hamilton să se recupereze pe deplin.

Brennan fusese uluit să afle că atacatorii din Pennsylvania acceptaseră sacrificiul aproape până la ultimul, deşi ştiau prea bine că nu provocau nici un fel de pierderi Statelor Unite. În timp ce era pus la curent cu aceste fenomenale evenimente, preşedintele urmărea înregistrările talk-show-ului său politic preferat din perioada în care fusese răpit. Toţi cei patru experţi aşezaţi la masa rotundă ajunseseră la aceeaşi concluzie, şi anume că întreaga poveste era un fel de şmecherie a cuiva.

– Şi dacă preşedintele este înapoiat nevătămat? întreba moderatorul.

Toţi cei patru experţi răspunseseră că şi asta ar fi fost tot *o altă* şmecherie.

– Dar cu ce scop? întrebă moderatorul. Şi-au sacrificat mai mult de douăzeci de oameni. Le-ar fi fost foarte uşor, în mai mute rânduri, să-l omoare pe preşedinte. Ce-ar avea de câştigat dacă l-ar înapoia pur şi simplu?

– Trebuie să înţelegeţi că astfel de oameni nu se dau în lături de la nimic, declara unul dintre experţi. Mai întâi, au încercat să ne omoare. Dar nu le-a ieşit. Am răspuns atacurilor şi suntem pe cale să câştigăm războiul împotriva terorismului. Aşa că, în mod evident, au schimbat tactica.

– Şi acum, strategia lor este *să nu* ne omoare? întrebă din nou moderatorul, nelămurit.

– Exact! răspunse îngâmfat atotştiutorul.

Brennan primise o copie după cererile răpitorilor şi petrecuse ore bune singur în biroul său, analizându-le în detaliu. Aflase, de asemenea, cu nespusă groază, cât de aproape fuseseră Statele Unite de a lansa un atac nuclear împotriva unei naţiuni care, după cum se dovedise în cele din urmă, era complet nevinovată de crima de care fusese acuzată. Deşi Brennan îşi lăudase public vicepreşedintele, fusese şocat să afle cât de uşor fusese convins Hamilton să autorizeze utilizarea armelor nucleare şi cât de

aproape fusese de lansarea propriu-zisă a unui atac. Brennan se gândea acum extrem de serios să găsească pe altcineva pentru postul de vicepreşedinte.

Ţinu întruniri prelungite cu diverşi experţi în problemele din Orientul Mijlociu şi cu alţi lideri occidentali şi-şi petrecu mult timp împreună cu soţia şi familia. Se duse la biserică de mai multe ori într-o săptămână, căutând poate sfatul divin în faţa problemelor seculare ale omenirii.

Acum că preşedintele se întorsese în siguranţă la Casa Albă, presa internaţională începuse să analizeze mai deschis cererile răpitorilor. În toate capitalele din Europa, America de Sud şi Asia oamenii se concentrau asupra *substanţei* cererilor, având în vedere că, pentru prima oară, acestea nu erau însoţite de un morman de cadavre care să distragă atenţia liderilor mondiali de la esenţa problemei.

În sfârşit, Brennan convocă o întrunire a cabinetului său, a Consiliului pentru Securitate Naţională şi a consilierilor pe probleme militare. Le puse în faţă cererile răpitorilor.

Consilierul pe probleme de securitate naţională interveni numaidecât:

– Domnule, spuse reprezentantul NSA, este absurd! Nu putem satisface nici una dintre aceste cereri. Este de neconceput!

Secretarul Apărării, Decker, interveni şi el:

– Domnule preşedinte, simpla luare în discuţie a acestor cereri ar fi un semn de slăbiciune din partea ţării noastre.

Răspunsul lui Brennan fu scurt:

– Am fost la doar o secundă de a ucide şase milioane de oameni pe baza unor dovezi ce s-au dovedit eronate.

– Nu noi am început! contraatacă Decker. Şi există întotdeauna riscuri în jocul ăsta.

Brennan îl străpunse cu privirea.

– Suntem singura superputere mondială la ora actuală. Avem un arsenal nuclear capabil să distrugă întreaga lume. Chiar dacă ceilalți nu dau dovadă de cumpătare, *noi* suntem obligați să o facem.

După felul în care Brennan îl privea pe Decker, era clar că un nou Secretar al Apărării avea să se alăture noului vicepreședinte, în cabinetul celui de-al doilea mandat al lui Brennan.

Brennan scoase o hârtie din buzunar. Era biletul care fusese găsit asupra sa după răpire. Îl citi pentru sine: „Din marile sacrificii se nasc marile oportunități". Și, după cum arătase istoria și după cum Brennan știa prea bine, marii președinți apăruseră adesea pe fondul unor astfel de momente.

Le întoarse spatele lui Joe Decker și oamenilor săi de la Pentagon și se uită la Andrea Mayes, Secretarul de Stat.

– Cred că avem de lucru, spuse președintele Brennan.

CAPITOLUL 70

Jacqueline Simpson fu condusă pe ultimul drum în cadrul unei ceremonii private, într-un cimitir din nordul Virginiei. La înmormântare au fost prezenți părinții îndurerați, prietenii apropiați ai familiei, demnitari politici, reprezentanți ai Serviciului Secret și nașul fetei, Carter Gray.

În apropiere, ascuns în spatele unui pâlc de copaci, stătea Oliver Stone, îmbrăcat într-un costum negru nou-nouț, cu cravată, pe care i-l cumpăraseră prietenii lui. Preotul rostea cuvinte de înțelepciune și alinare, dar Stone nu le auzea. Nu-și putea dezlipi privirea de la sicriul în care era întinsă fiica lui, *Beth*. Nu plângea. Îi era greu să-și dea seama ce ar trebui să simtă. Era tatăl ei, și totodată nu era. Fusese fiica lui numai trei ani; a familiei Simpson, tot restul vieții. Din acest punct de vedere, nu avea ce să caute aici. Și totuși, n-ar fi putut pentru nimic în lume să fie oriunde altundeva în acea clipă.

După ce slujba se termină și toată lumea plecă, Stone ieși din ascunzătoare și se apropie de mormânt. Muncitorii de la cimitir se pregăteau să coboare sicriul în groapă, dar Stone îi rugă să aștepte.

– Sunteți rudă cu mortul? îl întrebă unul dintre ei.

– Da, răspunse Stone. Sunt o rudă.

Timp de douăzeci de minute lungi, Stone stătu în genunchi lângă scriu, cu o mână așezată pe suprafața netedă și lăcuită.

În cele din urmă se ridică, cu picioarele tremurându-i, se aplecă, sărută sicriul și lăsă o singură floare pe capac. Era o margaretă.

– La revedere, Beth! spuse el încet. Te iubesc.

Camel Club, Alex și Kate se întâlniră în ziua următoare acasă la Stone. Reuben primise îngrijiri pentru rănile suferite și doctorii profitaseră de ocazie ca să se ocupe și de litiaza renală de care suferea de ceva vreme. Chastity se recuperase total în urma grelei încercări prin care trecuse, dar despre care nu-și amintea absolut nimic.

Alex aduse ziarul cu articolul care relata moartea lui Jackie Simpson.

– A murit ca un adevărat erou și tot ce-o să știe vreodată lumea e că a fost victima unui accident stupid de mașină, spuse el cu amărăciune.

Stone stătea la biroul lui.

– Te înșeli, spuse hotărât bărbatul. Lumea n-o să și-o amintească numai pentru atât.

Alex schimbă subiectul.

– Mă scoate din sărite că Gray e acum ditamai eroul național, când a fost cât pe-aci să-l omoare pe președinte. Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

– Dar, dacă facem public ce s-a întâmplat, spuse Reuben, va ieși la iveală și restul poveștii. Nu cred că țara ar mai face față unei astfel de lovituri, după toate cele petrecute.

– Carter Gray o să plătească pentru ce-a făcut, spuse încet Stone. Voi avea personal grijă de asta.

Toți îl priviră curioși, însă expresia de pe chipul bărbatului nu te încuraja să ceri lămuriri.

Reuben se ridică în picioare.

– Cred că e timpul să discutăm în mod oficial. Își drese vocea, apoi continuă: Declar deschisă întrunirea specială a Camel Club. Pentru serviciile exemplare aduse Statelor Unite și pentru

nepreţuitul ajutor oferit clubului, propun admiterea a doi noi membrii: agent Alex Ford şi Kate Adams. Cine mă susţine?

– Eu! rostiră într-un glas Milton şi Caleb.

– Toţi cei pentru, spuneţi „da"!

Şi propunerea fu aprobată.

– Bine, spuse Alex, dar trebuie să ştiu ceva. De ce îi spuneţi *Camel* Club?

– Simplu, răspunse Stone. Cămilele sunt nişte animale extrem de perseverente. Nu renunţă niciodată.

– Asta spune Oliver, dar motivul este altul, îl contrazise Reuben. Pe la 1920 a mai existat un Camel Club. Şi la fiecare întrunire, membrii clubului ridicau paharele şi jurau să se opună Prohibiţiei până la ultima picătură de whisky. Ei, vezi, *ăsta* e genul meu de club!

Când întrunirea luă sfârşit, Alex rămase în urmă ca să discute cu Stone în particular.

– Carevasăzică, Oliver Stone este de fapt John Carr, spuse el.

– A fost *cândva* John Carr. John Carr e mort, preciză Stone sec.

– Oliver, i-ai spus lui Carter Gray că propria ta ţară ţi-a răpit familia. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Stone se aşeză şi începu să-şi facă de lucru cu nişte hârtii de pe birou.

– Hai să spunem că eu am considerat că m-am achitat de „îndatoririle" faţă de ţara mea, dar se pare că *ţara mea* a considerat că de acest gen de îndatoriri nu te achiţi niciodată. Făcu o pauză. Cel mai mare regret al vieţii mele este că familia mea a avut de suferit din cauza asta.

– Pe fiica ta o chema Beth? întrebă precaut Alex. Şi s-a născut în Atlanta?

Stone îl săgetă cu privirea.

– De unde ştii asta?

Alex se gândea la greşeala din baza de date de la NIC în legătură cu locul naşterii al lui Simpson, pe care fata i-o semnalase lui

Hemingway. Se părea însă că informația fusese corectă. Se născuse într-adevăr în Atlanta, și nu în Birmingham, orașul de origine al familiei. Apoi Alex se gândi la domnul și doamna Simpson, amândoi înalți și foarte blonzi, și la fiica lor mignonă și oacheșă. Acum Alex își putea imagina destul de bine cum arătase soția lui Oliver Stone. Îi era cât se poate de clar că Jackie Simpson și Beth Carr erau de fapt una și aceeași persoană.

– Scria în dosarul ei oficial, răspunse Alex.

Stone dădu absent din cap.

Alex își puse mâna pe umărul lui Stone.

– Îmi pare rău, Oliver.

– Nu-mi plânge de milă, Alex. Am făcut multe lucruri în viață pentru care o să mă detest până-n ultima clipă. M-aș putea scuza spunând că mi-am servit doar țara, dar, sincer, ce fel de scuză e asta?

Carter Gray tocmai ieșea de la o ședință cu președintele și se îndrepta spre elicopterul său, care-l aștepta pe peluza Casei Albe. Fusese o întrevedere bună, deși Brennan făcuse niște aluzii curioase – și, din punctul de vedere al lui Gray, îngrijorătoare – în legătură cu o schimbare decisivă a politicii Americii față de Orientul Mijlociu. Totuși, Carter Gray încetă să se mai gândească la asta, când îl văzu pe bărbatul care stătea lângă gard, străpungându-l cu privirea. Oliver Stone făcu un gest spre locul unde Reuben îl aștepta în motocicleta sa Indian. Apoi Stone arătă spre vest. Gray privi în direcția indicată și înțelese cât se poate de clar intenția bărbatului.

Câteva minute mai târziu, Carter Gray era într-o limuzină ce mergea în urma motocicletei. După cum se aștepta, se opriră la Cimitirul Național Arlington. Câteva minute mai târziu, lăsându-și agenții de securitate ceva mai în spate, Gray stătea alături de Stone în fața mormântului lui John Carr.

– Pot să-ți acord cel mult zece minute, John, spuse Gray.

– Numele meu este Oliver Stone.

– Cum spui tu, zise Gray, pierzându-și răbdarea.

– Și cinci minute vor fi mai mult decât suficiente.

– Dă-i drumul atunci.

– Cum a ajuns fiica mea la familia Simpson?

Întrebarea păru să-l ia oarecum prin surprindere pe Gray, însă-i răspunse:

– După cum știi, Roger Simpson a lucrat împreună cu mine la CIA. Am fost foarte buni prieteni. El și soția lui nu puteau să aibă copii. Mi s-a părut o soluție bună. Tu și soția ta nu aveați alte rude și nu puteam să abandonez pur și simplu copilul, deși existau unele voci prin agenție care susțineau că și fata ar fi trebuit împușcată. Nu aveam de unde să știu că mai ești în viață, John.

– Nu cred că ai făcut mari eforturi să afli.

– Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce ți s-a întâmplat. N-am dat eu ordinul și nici n-am coordonat operațiunea. Tot ce-am făcut a fost să-ți salvez fata, care altfel ar fi fost și ea ucisă.

– Dar nici n-ai făcut nimic ca să oprești atacul asupra mea și asupra familiei mele, nu-i așa?

– Chiar ți-ai închipuit că poți să te retragi așa, pur și simplu, când vrei tu?

– Nu mi-aș fi trădat niciodată țara.

– Nu despre asta e vorba.

– Ba *exact* despre asta e vorba.

Gray gesticulă nervos.

– Toate astea s-au petrecut demult.

Stone arătă spre stânga lor.

– Tot *demult* a murit și soția ta, care-i îngropată acolo. Ai putut s-o uiți?

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre ea! explodă Gray. Spune-mi, mai dorești și altceva?

– Un singur lucru, spuse Stone. Vreau să-ți dai demisia.

Gray îl privi fără să clipească.

– Poftim?

– O să-ţi dai numaidecât demisia din funcţia de director al Serviciilor Naţionale de Informaţii. Nu mai eşti omul potrivit pentru această poziţie.

– Îmi pare rău pentru tine, spuse Gray, clătinând din cap. Sincer, îmi pare rău. Ţi-ai servit bine ţara şi dacă ai nevoie de ceva, acum, la bătrâneţe, o să văd ce pot face.

– O să fac public tot ce ştiu.

Gray îi privi compătimitor.

– Şi cine o să te creadă? Nici măcar nu exişti! Cât despre prietenul tău, Reuben, i-am verificat dosarul. Este chiar şi mai puţin demn de luat în seamă decât tine. Şi dacă-ţi închipui că Alex Ford o să spună ceva, mai gândeşte-te. N-o să-şi pună-n pericol cariera acum, la final, şi e destul de deştept ca să nu-şi târască ţara într-un astfel de scandal. Aşa că întoarce-te în vizuina ta, John, şi rămâi în ea pentru totdeauna.

– Tot ce vreau eu este să-ţi dai demisia.

Gray clătină trist din cap şi se întoarse să plece. Stone însă adăugă:

– Înainte să pleci, poate vrei să asculţi asta!

Gray se întoarse şi văzu că Stone ţinea în mână un reportofon micuţ. Îl porni.

Câteva clipe mai târziu, Gray îşi auzea propria voce afirmând cât se poate de calm că o să-l omoare pe preşedinte în Muntele Morţii.

Când Stone opri înregistrarea, Gray explodă:

– Cum dracu' ai...

Se opri când îl văzu pe Stone ridicând un telefon mobil.

– Un prieten mi-a dat telefonul ăsta, care are şi funcţie de înregistrare. Şi, ca un bătrân spion ce mă aflu, am ştiut când să-l folosesc. Îi întinse caseta lui Gray. Voi fi încântat să ascult ştirea despre demisia ta mâine-dimineaţă.

Începu să se îndepărteze, apoi însă se întoarse.

– Amândoi ne-am servit bine țara, Carter. Dar felul în care am fost învățați să o facem nu se mai potrivește în ziua de azi. Și-i mulțumesc Domnului pentru asta!

Gray rămăsese locului, roșu la față și cu pieptul săltându-i.

– Nu sunt un fanatic, John! strigă el. Sunt un patriot!

– Adevărul, Carter, e că nu ești nici una, nici alta.

– Și-atunci, ce sunt? Spune-mi tu! zise Gray batjocoritor. Ce mama dracului sunt?

– Un om care se înșală.

A doua zi, Kate și Alex se întâlniră la prânz. În tot Washingtonul nu se discuta decât despre neașteptata demisie a lui Carter Gray.

– Nu crezi că Oliver a avut ceva de a face cu asta, nu? întrebă Kate.

– Cred că Oliver Stone este în stare de mult mai multe decât ne-am putea imagina noi, răspunse încet Alex.

După prânz, cei doi trecură ținându-se de mână pe lângă o clădire foarte familiară.

– Nu reușesc să-mi scot din minte locul ăsta, spuse Alex, privind înspre Casa Albă.

– Înseamnă că va trebui să-mi dau mai mult silința ca să te fac să te gândești la altceva. La urma urmei, peste câțiva ani o să fii un om liber, agent Ford.

Alex se uită la ea și zâmbi.

– Sincer vorbind, deja nu mă mai consider un om liber.

– Ar trebui s-o iau ca pe un compliment?

Alex o sărută.

– Răspunsul ăsta te mulțumește?

Văzură un elicopter decolând de la Casa Albă. Alex se uită la emblema NIC, de pe coada aparatului.

– A fost probabil ultimul drum al lui Carter Gray la Casa Albă.

– Cale bătută! spuse Kate.

– S-ar putea ca succesorul lui să fie la fel de necruțător, o avertiză Alex.

– Ei, gândul ăsta chiar că mă sperie, zise Kate.

– O să fie bine, spuse Alex arătând spre Lafayette Park. Câtă vreme e el aici.

Pe o bancă, Stone și Adelphia beau cafea.

Adelphia vorbea foarte entuziasmată. Era însă clar că atenția lui Stone era cu desăvârșire îndreptată asupra clădirii de pe cealaltă parte a străzii.

Alex și Kate își continuară liniștiți drumul, lăsând țara în mâinile capabile ale cetățeanului Oliver Stone și ale prietenilor săi din Camel Club.

MULȚUMIRI

Pentru Michelle, mulțumesc că mi-ai fost întotdeauna cel mai mare admirator și cel mai bun critic. Încă mă uimește că citești fiecare cuvânt de pe fiecare ciornă.

Pentru Aaron Priest, mulțumesc că mi-ai fost alături încă din prima zi. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără tine.

Pentru Maureen Egen, Jamie Raab, Tina Andreadis, Emi Battaglia, Tom Maciag, Karen Torres, Martha Otis, Jason Pinter, Miriam Parker și restul echipei de la Warner Books, care au muncit atât de mult pentru mine. Aveți mulțumirile și aprecierea mea.

Pentru Lucy Childs și Lisa Erbach Vance, pentru miile de detalii de care vă ocupați în fiecare zi pentru mine.

Pentru Frances Jalet-Miller, talentul tău editorial și incredibilele cunoștințe se regăsesc pe deplin în această carte. Mulțumesc.

Pentru Art Collin, sincerele mele mulțumiri și întreaga recunoștință pentru că ai citit variantele inițiale.